

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF
TEMPTATION

WICKED KING

SIENNA CROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WICKED KING

AYARTMANIN KRALLARI

SIENNA APRAZI

Copyright © 2024 by Sienna Cross

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

Ciltsiz ISBN: 9798335274678

Kapak Tasarımı: Joy Design

Studio [Vellum ile Oluşturuldu](#)

*Kötü kalpli bir İtalyan mafya babasıyla zorla
evlendirilmeyi kabul edilebilir bulan tüm kadınlara...*

~ Sienna Cross

İÇİNDEKİLER

[Sözlük](#)

1. [Ölümle Sonsuz Dans](#)
2. [Ejderhanın Kanı](#)
3. [Lezzetli Av](#)
4. [Yaşam Planları](#)
5. [Bir Bahis](#)
6. [İkizler](#)
7. [Bir Beyaz Şövalye](#)
8. [Teslimiyet](#)
9. [Bazı Avantajlar](#)
10. [Ejderha Queen](#)
11. [Bekleyemiyorum](#)
12. [İhanetin Şoku](#)
13. [Onun Kupası](#)
14. [Küçük Spitfire](#)
15. [Yavaş Bir Ölüm](#)
16. [Sana Zincirlenmiş](#)
17. [İki Hafta](#)
18. [Hepsi Bir Oyun](#)
19. [Korkulacak Bir Adam](#)
20. [Bir Öpücük](#)
21. [Asla Pes Etme](#)
22. [Mutlu Eş, Mutlu Hayat](#)
23. [Tafta Denizi](#)
24. [Gri](#)
25. [Biraz Alan](#)
26. [Kontrolden Çıktı](#)
27. [Gerçek Bir Evlilik](#)
28. [Soğuk Ayaklar](#)
29. [Evliliğin Tamamlanması](#)
30. [Mükemmel](#)
31. [Bırak Gitsin](#)
32. [Çalkantılı Denizler](#)
33. [En İyi Teşekkür](#)

34. [Hemen Yapın](#)
 35. [Deli Bir Adam](#)
 36. [Yeni Bir Oyuncu](#)
 37. [İyi Bir Eş Gibi](#)
 38. [Her şeyim için hazır mısınız?](#)
 39. [Benim için o sensin](#)
 40. [Bir Yemin](#)
 41. [The Mile High Club](#)
 42. [Dönen Gelgitler](#)
 43. [Aptalca Aşık](#)
 44. [Hayatta Kalma Rozetleri](#)
 45. [Bir İtiraf ve Çağrı](#)
 46. [Lăodà'nın Gazabı](#)
 47. [Mahsur](#)
 48. [Ailemize Hoş Geldiniz](#)
 49. [Kurşun Fırtınası](#)
 50. [This Is](#)
- [Forever Sonsöz](#)

[Sienna Cross'tan Acımasız](#)

[Gardiyan'a Kısa Bir Bakış Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

SÖZLÜK

Çince

Bà - baba

Bǎobèi - hazine

Lǎodà - Üçlü lider (resmi)

Lǐngdǎo - lider

Nǎinai - büyükanne

Xiānsheng - Bir erkeğe saygılı bir şekilde hitap etmenin yolu, Bay ya da Bey gibi.

Yéye - büyükbaba

İtalyan

Cazzo - sikiş

Coglione - pislik

Dio - Tanrı

Madonna, sei bellissima - Tanrım, sen çok güzelsin
Merda - bok

Ti prego - Sana yalvarıyorum

Tagalogca

Nanay - anne

BÖLÜM 1

ÖLÜMLE SONSUZ DANS

Marco

Terk edilmiş deponun nemli havası üzerime yapışıyor. pas ve eski deniz suyu kokusuyla ağırlaşan derim. İkiz kardeşim Nico yanımda duruyor, nefesleri ölçülü, kalbimin hızlı gümbürtüsüyle tam bir tezat oluşturuyor ve eminim ki bu sessizlikte yankılanıyor olmalı. Onun yanında Jimmy ve Max silahlarını çekmiş çömelmiş bekliyorlar. Hiçbirimiz ölümle olan bu sonsuz dansa yabancı değiliz, ama bu gece hava şiddetli ve çaresiz bir şeyle elektrikleniyor.

Depolarımızdan birine envanteri kontrol etmek için yaptığımız basit bir ziyaret bu hale gelmişti. Tam bir kördüğüm. Qian'ın ölümünden beri Dört Deniz kontrolden çıktı. Güçlü bir lider olmadan, şiddetleri daha vahşi, daha pervasız hale geliyor. Ve bu gece bizi köşeye sıkıştırdılar, fısıltıları sessizliği bir bıçağın hafif uğultusu gibi kesiyor. Gölgeleleri, bir lacivert denizi, üst üste yığılmış sandıklar ve deponun ay ışığıyla aydınlanmış zemini boyunca beliriyor.

Nico elini kaldırır ve işaret eder, üç, iki... ve bir- dünya kaos içinde patlar.

Silah sesleri gürlüyor, ölümcül bir şiddet senfonisi. Bir konteynerin arkasına saklanıyorum, soğuk metal damarlarımda biriken sıcaklıkla keskin bir tezat oluşturuyor. Kenarından bakıyorum, gözlerim bulanık karanlığı yararak saldırganların aç bakışlarıyla buluşuyor. Lanet olası Lei Wang ve isyancı ekibi. Tamamen raydan çıkmışlar.

Tetiğe basıyorum, silahım avucuma geri tepiyor. Mermiler intikam peşindeki intikamcı ruhlar gibi deponun içinde uçuşuyor, havayı bir amaçla kesiyor. Sağımda bir yerde, Nico yıkıcı vuruşlar yapıyor, atışları bir ressamın hassasiyetiyle hedeflerini buluyor. Komik, çünkü kardeşim içinde yaşadığımız dünyanın çılgınlığından kaçmak için resim yapıyor.

"Marco, dikkat et!" Sesi silah patlamalarını kesiyor ve loş ışıkta bir namlunun parıltısını yakalayarak dönüyorum. Vücudum içgüdüyle hareket ediyor, yılların hayatta kalma mücadelesi kaslarıma işliyor. Silah sesleri, savaşın alçak uğultusuna karşı kesik kesik duyuluyor ama ben bir sandık yığınının arkasına dalıyorum.

Iskaladın, piç kurusu.

Lanetlenmiş Dört Deniz acımasızdır, yeni isyancı liderlerini takip eden sayıları giderek artmaktadır. Durdurulmaları gerekiyor.

Bedenler düşüyor, fısıltılar bağırışlara dönüşüyor ve kanlı dans devam ediyor. Omzumun üzerinden Nico'ya bir bakış atıyorum. Bir çatışmaya katılmayalı uzun zaman olmuştu. Kıymetli Maisy'si buraya taşındığından beri geri planda kaldı. Şimdi, kardeşim tamamen korkmuş durumda. Onu suçladığımı söyleyemem, kızıl saçlı kız muhteşem, ama benim için çeşitlilik hayatın baharatıdır.

Max kasalardan oluşan bir kulenin arkasına çömelmiş, silahını ölümcül bir hassasiyetle ateşliyor. İkizimin şoförü başka bir hayatta keskin nişancıydı. Şimdi Gemini Corporation'ın CEO'suna şehirde şoförlük yapmayı bu tür şeylere tercih ediyor. Ama iki hayat sürdüğünüzde, diğer hayatınızdaki dürüst CEO

spot ışığı ve gecenin karanlık gölgelerindeki mafya patronu, ikisi mümkün olan en kötü zamanlarda karışmaya meyillidir.

Uzaktan siren sesleri geliyor ve silah sesleri başladığı gibi hızla kesiliyor. Nico yanımda beliriyor ve omzumu sıkıyor. "Polisler etrafı sarmadan önce buradan defolup gidelim. Gemini Corp bu tür kötü reklamları kaldıramaz."

"Bana iki kez söylemene gerek yok."

Jimmy gölgelerin arasından çıkıyor, kirli sarı saçları diken diken. Kardeşimin yeraltı operasyonunda arka planda kalmasıyla, eski sağ kolu yanıma yapışmaya başladı. "Lei'yi kaybettim."

"Siktir," diye homurdandı Nico. "Manhattan'da bir tür barış sağlama umudumuz varsa o pisliğin öldürülmesi gerekiyor."

Duman depoyu bir kefen gibi örtüyor, cesetler betonun üzerine saçılmış. Cansız bedenlerden kaçarak, Max ve Jimmy arkamızdan gelirken kardeşimi takip ediyorum.

Homurdanıyorum. "Barış, bu çok komik." İtalyanlarla Çinliler arasında süregelen kan davası yeterince kötü değilmiş gibi, bir de Ruslar ve İrlandalılar vardı ve şimdi de Porto Rikolular harekete geçmişti.

"Kabul etmelisin ki... bilirsin işte, o zamandan beri Krallarla aramız daha iyi." Nico metal kapıyı yüksek bir sesle iterek açtı.

Başımı sallayarak dudaklarımı sıkı bir çizgi haline getiriyorum. Üvey kardeşlerimiz Luca ve Dante Valentino gündüzleri King Industries'i, geceleri de kötü şöhretli Kings'i işletiyorlar. Birkaç ay öncesine kadar, kardeşim ve ben hayatlarımızı onlarınkini mahvetmeye adanmıştık. Sonra Nico aşık oldu, bazı sırlar ortaya çıktı ve her şey değişti.

Loş ara sokaktaki sokak lambası titriyor, biz de uluyan siren sesleri eşliğinde adımlarımızı hızlandırıyoruz.

"Qian gittiğine ve Jia başa geçtiğine göre, Dört Deniz'le asla barış yapabileceğimizi sanmıyorum." *Sorumlu,*

Bu gerçekten gülünç. Dört Deniz tahtının kadın varisi, aile mirasıyla hiçbir ilgisi olmasını istemiyor, bu da tam olarak bu saçmalığa neden olan şey.

"Bence yanıyorsun kardeşim. Sadece bu olasılığa açık olman gerekiyor."

Başımı sallıyorum ve bir lanet mırıldanıyorum. Qian yeterince kötüydü, tahtını çalmak için babasını öldürdükten sonra kafasını bir kutuda saklayan lanet olası bir psikopattı. Qian öldürülmeden önce kardeşimi kız kardeşi Jia ile görücü usulü evlendirmeye çalışmıştı. Nico Maisy ile çoktan tanışmıştı ve bunu düşünemeyecek kadar ileri gitmişti. O zamandan beri ikizim, benim ve siyah saçlı Asyalı güzel için bir anlaşmayı ima etmeden bir günün geçmesine izin vermiyor.

O aileyle, o kızla evlenmektense kendi gözlerimi oymayı tercih ederim.

Tabii ki çok seksi ama hayatımın geri kalanında kendimi tek bir kadına bağlamak kulağa cehennem gibi geliyor. Aşkı bir kez denedim ve her şey boka sardı. Felaket Dört Deniz'i miras almanın ekstra bonusundan bahsetmiyorum bile... Hayır, teşekkürler.

Çin Üçlüsü'nün üçüncü ayağının patlamasını ve Aşağı Doğu Yakası'nı da beraberinde götürmesini engellemenin başka bir yolu olmalı. Tek yapmamız gereken onu bulmak.

Max ve Jimmy ön koltuğa geçerken ben Nico'nun BMW'sinin arka koltuğuna geçiyorum. Ağabeyimin Jia'yla evlenmelisin konuşmasına başlayacağını şimdiden biliyorum. Çenesinin seğirmesinden ve kaşlarının çatılmasından bunu hissedebiliyorum.

"Başlama," diye mırıldanıyorum ceketimi silkerken. Ceketimin kolunda bir delik, gömleğimde de aynı şekilde bir delik ve pazımda bir kesik var. O kargaşada bunu hissetmemiştim bile.

"Neye başlamak?" Nico bana o yırtıcı bakışlarıyla bakıyor.

Tek yumurta ikizleri olarak, kardeşimi genellikle herkesten daha iyi okuyabilirim. Taktığı buz gibi maskeye rağmen, benim için o bir

açık kitap. Ve belki şimdi Maisy'ye de. Bunu garip bir şekilde rahatsız edici buluyorum. "Jia Guo ile evlenmem için beni suçlamaya çalışıyorsun."

Üst dudağında bir gülümseme beliriyor. Ya da belki bu bir alaydır.

"Sana zaten söyledim, bunu yapmayacağım." "Bencilce davranıyorsun," diye tersliyor.

"Birkaç ay önce onu reddettiğinde sen de *öyleydin*." Kardeşime bakarken gözlerim kısılıyor. "Eğer düşünürsen, Dört Deniz'le olan tüm bu savaşın sorumlusu sensin."

Bana bir parmağını sallayarak cık cık ediyor. "Teknik olarak, Qian'ı öldüren silahı ateşleyen Dante'ydi."

"Ama her şey Maisy'ye bağlıydı, değil mi? Üvey kardeşimiz silahlarla içeri dalmasaydı, o pisliğe ölene kadar işkence edecektiniz zaten."

"Doğru." Sırıttıyor.

"Ve her neyse, Maisy'nin parmağında henüz bir yüzük göremiyorum.

Yine de Jia ile evlenebilir ve bu işe bir son verebilirsin."

"Kesinlikle hayır," diye hırılıyor Nico. "Maisy'yi seviyorum ve hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim. Senin hayatında kimse yok."

"Bu tamamen yalan! Mel var, Laney var ve geçen gece kulüpteki kız var-"

"Sadece dur." Nico'nun dudakları incelir. "Sana daha kaç kere yönetici asistanımızla yatmayı bırakmanı söylemem gerekiyor?"

Omuz silkiyorum. "Ama Mel diliyle şu şeyi yapıyor-"

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Demek istediğimi kanıtlıyorsun. Erkek avcılığı günlerinin sona ermesinin zamanı geldi. Herkesin iyiliği için."

Bir kıkırdama duyulur. "Katılmıyorum. Kızların bunu hiç de iyi bulacağını sanmıyorum."

"Camları açsan iyi olur Max, Marco'nun kafası o kadar büyüyor ki arka koltuktaki camı patlatacak."

Şoförü gülüyor, sonra Jimmy bir kahkaha atıyor. Pislikler.

"Doğruysa kibir değildir," diye mırıldanıyorum.

"Yatakta bu kadar unutulmaz olduğuna inanmakta zorlanıyorum." Nico kara kaşlarını çatır.

"İnlemelerini duydun, *kardeş*." İkizim bana sık sık bitişik *ve ince* ofis duvarlarımızı hatırlatmayı seviyor. "Çocukken yaptığımız gibi yer değiştirip Maisy'nin bir fark görüp görmediğine bakabiliriz." Ona hınzırca bir sırıtma fırlatıyorum. Kız arkadaşına o kadar takıntılı ki bu teklifimi asla kabul etmez, bunu biliyorum.

"Hıyarlık etme," diye homurdanıyor. "Bunu küçük tilkime asla yapmam."

"Rahatla, Nico. Artık hiç eğlenceli değilsin."

"Çünkü ben de senin gibi büyüdüm." Gözleri üzerimde gezinirken daralıyor ve alışılmadık bir ifade yüzünü karartıyor. "İsa'ya olanlar uzun zaman önceydi-"

Elimi kaldırıyorum, karanlık görüş alanıma girerken onun sözünü kesiyorum. "Hayır," diye homurdanıyorum. "Onun adını ağzına *alma*."

Sinirli bir nefes verir. "Tamam, ama Maisy ile bir savaş bölgesinin ortasında bir geleceğe başlamak istemiyorum Marco. Ve onunla gerçek bir hayat istiyorum. Ona hak ettiği sonsuza dek mutlu yaşamı vermeliyim." Eli omzuma dolanıyor ve sıkıyor. "O yüzden lütfen, senden en azından ricamı *dikkate* almanı istiyorum."

Ses tonundaki ve bakışlarındaki karanlık gölgelerdeki bir şey içimi parçalıyor. Nico bana hiçbir şey için yalvarmadı.

"Tamam, bunu düşüneceğim."

BÖLÜM 2

EJDERHANIN KANI

ia

Göğsüm endişeli kalbimin çarpıntısıyla titrerken Kızıl Ejder Restoranının merdivenlerini çıktım. Kızıl Ejderler'in lideri Jianjun Zhang bu işletmeyi yaklaşık on yıl önce Triad'ın pek de meşru olmayan işleri için meşru bir paravan olarak açmıştı. Aralarından geçerken iki kızıl ejderha bana bakıyor, sanki kan mirasımı terk ettiğim için bana kızgınlarmış gibi. Atalarımız bundan memnun olmayacak.

Onur her şeydir, Jia. Babamın sesi zaten kırılğan olan sinirlerimi sarsıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve tatlı-ekşi sos ile kızarmış wontonların keskin kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Bu güçlü koku geçmişe, annemin küçük mutfağımızda koşturduğu günlere dair anıları canlandırıyor. Filipin kökenli olmasına rağmen, her zaman *Bà*'nın kültürel ve mutfak tercihlerine hitap etmişti. Bana aşılacağı tek şey - tabii ki gizlice- dindar Katolikliği idi. Filipinler'de yaşayan bir çocukken, o ve ailesi misyonerler tarafından ziyaret edilmiş ve onların dinini benimsemişlerdi.

Hayatı boyunca bu değerlere bağlı kalmış, bana da bu değerleri aşılamıştı.

Artık tam olarak pratik yapmıyor olsam da, hala inanmak istiyorum.

Elim kararmış altın kulpa dolanıyor ve kapıda donup kalıyorum, kalp atışlarım manik bir staccatoya dönüşüyor. *Bunu yapabilirsin, Jia.* Ejderhanın kanı falan. Sinirlerimi yatıştırarak kolu çeviriyorum ve omuzlarımı geriye atıp başımı dik tutarak içeri giriyorum. Ne de olsa ben bir Guo'yum. Babam kapalı kapılar ardında bana bir piç gibi davranmış olabilir ama toplum içinde bana bir prenses gibi davranırdı. Ve şimdi, Dört Deniz'in varisiydim.

Giriş fuayesinde geleneksel Çin kıyafetleri içinde bir kadın durmaktadır; altın biyeler ve neredeyse çenesine kadar uzanan yüksek bir yaka ile parlak yakut rengi ipek bir elbise. Başını eğip restoranın arka tarafını işaret ediyor. "Sizi bekliyorlar."

Harika. Şimdiden geç kalmadım, değil mi? Saatime hızlıca bir göz attım. Saat tam on. Diğerlerinin sırf gözümü korkutmak için erken geleceğini düşündüm. Leylak rengi masa örtülerinin oluşturduğu labirentin içinden geçip bakışlarımı arkadaki çift kapıya sabitliyorum. Gençken *Bà*'ya birkaç toplantıda eşlik etmiştim ama o kapılardan geçmeme asla izin verilmemişti. Bunun yerine, ev sahibesi bana bakıcılık yaparken bu masalardan birinde oturmaya zorlanmıştım.

İşler nasıl da değişti...

Alt dudağımı sertleştirerek sallanan kapıları itiyorum ve mutfaktan geçerken o yoğun, yağlı, kızarmış koku burun deliklerimi işgal ediyor. Sol tarafta başka bir kapı açık ve göz ucuyla masada oturan iki korkutucu erkeği seçebiliyorum. Jianjun Zhang ve Hao Wei, Triad'ın en büyük iki üyesi. Babam daha geçen yıl bu masaya oturmuştu.

"Jia, sen misin?" Çakıllı bir ses ayaklarımı ileri doğru itiyor.

Arka odaya bakıyorum ve iki çift delici gözle karşılaşıyorum. Otururken bile, tehditkâr yaşlı erkeklerin auraları küçük alanı dolduruyor. Arkalarında, kendi çetelerinin renklerini giymiş bir düzine adam: Jianjun'un Kızıl Ejderleri için kırmızı, Hao'nun Altın Yıldızı için sarı ve beni şaşırtan bir şekilde, bir avuç lacivert giyimli Dört Deniz. Muhtemelen benim için ayrılmış sandalyenin arkasında, bugün görmek istemediğim tanıdık bir yüz duruyor. Lei Wang.

Boncuk gibi gözlerini benimkilere diyor ve ince dudaklarını sinsi bir sırıtış kaplıyor. Lei kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Öldürüldüğünden beri, Dört Deniz'de liderlik rolünü üstlenmeyi kendine görev edindi. İsteddiği kadar alsın, umurumda değil.

"Otur, Jia." Jianjun başıyla sağındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Bugün konuşacak çok şeyimiz var."

Nefesimi tutarak masanın etrafında dönüyorum ve sandalyemdeki sahiplenici tutuşunu bırakana kadar gözlerimi Lei'ye diyorum. Tahtı istiyor olabilir ama henüz onun değil. Koltuğa kıvrılıyorum, vücudumdaki her kas gergin. Yine de, iki erkeğe doğru döndüğümde yüzümde alıştırmış bir gülümseme tutuyorum. "Hadi başlayalım o zaman. Ben de oldukça meşgulüm."

Jianjun'un dudaklarında bir gülümseme belirir. O ve *Bà* bir zamanlar yakındılar, güvenilir bir düşmana ne kadar yakın olunabilirse o kadar. "Qian'ın ölümünden beri," diye başlar Jianjun, "Dört Deniz kaos içinde. Bu böyle devam edemez, Jia. Baban senin liderlik rolünü üstlenmeni, büyükbabanın başlattığı mirası devam ettirmeni isterdi."

"Sadece, bir kadın olarak, ben bu rol için doğmadım, Zhang *xiānsheng*, eminim farkındasınızdır."

"Öyleyim ama erkek bir varis olmadığı için bu görev sana düşüyor."

"O haklı," diye araya giriyor Hao. "Kararsızlık zamanı sona erdi. Bölgelerimiz bir dizi dış güç tarafından risk altında. İtalyanların sürekli bir tehdit oluşturmalarına rağmen

Birden fazla anlaşma var, Porto Rikolular geliyor ve Ruslar..." Dilini gıdaklatıyor. "Bir zamanlar baban bizimle birlikteyken yaptığımız gibi güçlü bir Triad olarak bir arada durmalıyız."

Araya girmek için ağzımı açıyorum ama Lei omzumun üzerinden beliriyor.

"Bir alternatif önerebilir miyim?"

Jianjun ve Hao daralan bakışlarını bana doğru kaldırıyor. Omzumun üzerinden bakan kaba erkeğe umursamaz bir el sallıyorum. "Elbette, neden olmasın?"

"Güzel Jia'nın rolünü üstlenmekle ilgilenmediği açık ve onu suçlayamam. Böyle çirkin işlerin erkeklere bırakılması en iyisi." Bana güven verici bir gülümseme fırlatıyor ve ben ona hırlama isteğimi zar zor dizginliyorum. Kadın olduğum için yetişkin erkeklerden oluşan bir çeteyi yönetmeyi beceremediğimden değil, *bunu* hiç *istemediğimden*. Ama dişlerimi sıkıyorum ve şimdilik devam etmesine izin veriyorum. "Onun yerine yönetmek için kendimi öneriyorum. Wang'lar uzun zamandır Guo'lara ve Dört Deniz'e hizmet ediyor. Wei Guo'nun yıllar önce başlattığı mirası devam ettirmek benim için en büyük onur olacaktır."

Jianjun alay ediyor ve Hao ilgisiz bir kaş kaldırıyor.

Görünüşe göre önerisine verilen tepkiler karşısında caymayan Lei sözlerine şöyle devam ediyor: "En azından bir sonraki Triad konseyi toplantısında oylanmalı."

Jianjun kuru bir ifadeyle, "Bu asla onaylanmayacak," diye cevap veriyor. "Geleneklerimize göre, yeni bir ailenin kurulu bir sendikayı devralmasının tek yolu, kalan soyu sona erdirmektir." Tüm gözler benimkilere çevriliyor ve ben bir solukta kalıyorum.

Ciddi değiller, değil mi?

Lei, Dört Deniz'in liderliğini üstlenmek için beni öldürmek zorunda mı kalacak?

İşbirlikçi erkeği bir an bile unutmazdım.

"Belki de barbar yöntemlerimizi modernize etmenin zamanı gelmiştir," diye geveledim. "Neden yönetmeye ya da ölmeye zorlanayım ki?" Aslında söylemek istediğim şey "hepinizin canı cehenneme". Ama bu küçük odada silahlı en az bir düzine erkek var ve bir çatışma herkes için kan banyosu olur.

Jianjun kaşlarını çatıyor, onaylamayan bakışları bana babamı fazlasıyla hatırlatıyor. "Bu bir gelenek Jia ve biz de buna uyacağız."

Lei, "O halde Triad konseyinden resmi olarak bir görüşme talep ediyorum," diye duyurdu.

Yaşlı adam başını sallar ve sinirli bir nefes üfler. "Peki, Lei. İsteğin not edildi." Sonra bana dönerek kaşlarını çatı ve buruşuk yüzünü daha da derinleştirdi. "Dört Deniz'in varisi olarak senin de toplantıya katılman gerekecek."

"Oyumu şimdi söyleyemez miyim?"

Hao ve Jianjun hep bir ağızdan "Hayır," diye bağıyor. "Geleneklerimizi koruyacağız," diye ekliyor Jianjun. "Toplantı planlandığında ikinizi de bilgilendireceğiz."

Mükemmel bir şekilde eğitilmiş yüz ifademi dramatik bir göz kırpmanın ele geçirmesine engel olamıyorum.

"Ve Jia," diye tersledi Jianjun, "bu arada Dört Deniz üzerinde daha sıkı bir kontrol uygulamanı bekliyorum." Lei'ye doğru keskin bir bakış fırlattı. "Aşağı Doğu Yakası'nda yaygınlaşan şiddet sona ermeli. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde her taraftan çok fazla can kaybettik."

Başımı sallıyorum, dudaklarım gergin bir çizgi halinde. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Kardeşimin ölümünden beri Qian'ın genelevine, daha doğrusu deposuna gitmedim. "Ne yapabileceğime bakacağım." Tüm sinir uçları bu garip toplantıdan kaçmam için bağırmasına rağmen oturmaya devam ediyorum.

"Sanırım bu tartışmayı liderlik kararı kesinleşene kadar ertelememiz gerekecek." Jianjun bana doğru hayal kırıklığına uğramış bir bakış daha gönderiyor. Sonunda o ve Hao ayağa kalktığında ben de yavaşça kalkıp başımı eğiyorum.

Yaşlılar, arkalarında kendi adamlarıyla birlikte odadan çıkıyorlar. Onlar gittikten sonra, tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. İyi gitti. Dört Deniz'in adamları kalıyor, ben eşikte bocalarken arkamda oyalanıyorlar.

Ben bir adım atacak kadar aklımı toplayamadan Lei bana dönüyor. "Biliyorsun Jia, bunu aşmanın başka bir yolu daha var." Biraz daha yaklaşıp koyu renk bir tutam saçını kulağının arkasına atıyor ve dikkatimi sol şakağı ile yanağı boyunca uzanan dövmeyle çekiyor: bir dizi Çince sembol. Ana dilimi anlayabilsem de iş konuşmaya ve okumaya gelince biraz paslanmış durumdayım.

"Bu da ne?" Devam etmeyince sonunda soruyorum.

"Evlenecek olsaydık, kimsenin izni olmadan birlikte hüküm sürebilirdik." İnce dudaklarında ürpertici bir sırıtma beliriyor ve mide bulantısı boğazımı tırmalıyor. Bu sümüklü farenin bana dokunmasına izin vermektense kaçmayı tercih ederim.

Kardeşim, Aşağı Doğu Yakası'ndaki saltanatımızı sağlamlaştırmak için beni Rossi kardeşlerden biriyle evlenmeye zorlamaya çalışmıştı. Kızıl Ejderhalar Valentino'larla ittifak halindeyken, bu hesaplanmış ve akıllıca bir hamleydi. Qian'ın beni evliliğe zorlayamadan ölmesi çok kötü oldu. Artık o öldüğüne göre, kimse beni bir daha böyle zorlayamazdı.

Dişlerimi gıcırdatarak, "Nezaketinizi asla bu şekilde empoze edemem. Bir eş almak büyük bir fedakârlıktır."

"Varsaymaktan mutluluk duyacağım bir şey." Daha da yaklaşıp yanıma sokuluyor ve sıcak nefesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Düşünsene, Jia. Baban ve ağabeyinin asla başaramadığı şeyi sonunda başarabilirim: Dört Deniz'in üstünlüğünü. Artık Kızıl Ejderhalar'a, Altın Yıldız'a ya da daha kötüsü o barbar İtalyanlara boyun eğmek yok."

Sertçe yutkunuyorum, yüzümdeki hoş gülümsemeyi korumak sahip olduğum tüm özdenetimime mal oluyor. Lei Wang

serseri mayın gibi. Dört Deniz ya da operasyonları hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama ben bile Jianjun ve Hao'nun düzen kurmak için bu kadar çaresiz olmalarının onun yüzünden olduğunu biliyorum. Ağabeyim bir psikopattı ve Lei de onun izinden gitmeye hevesli.

"Bunu düşüneceğim. Cömert teklifiniz için teşekkür ederim." Dişlerimi sıkıp gülümsüyorum ama bunun daha çok vahşi bir alay gibi görüldüğünden eminim.

Mutfak kapısı açılıyor ve tanıdık bir çift koyu renk göz benimkilere dikiliyor. "*Evet?*"

BÖLÜM 3

LEZZETLİ AV

Marco

"Oh, siktir, evet. Daha sert, Marco, durma."

Melanie'nin küçük yatak odasını hırıltılı nefesler ve inlemelerle dolu bir senfoni dolduruyor. Uzun, sarı buklelerini daha sıkı kavıyorum ve başını yana çeviriyorum, böylece arkadan içine girerken yüzünü görebiliyorum. Yatakta dört ayak üzerinde, eteği beline kadar sıyrılmış ve külotu ayak bileklerinde. Sikim büyüleyici bir ritimle amına dalıyor, girip çıkıyor, girip çıkıyor.

Dio, bu iyi hissettiriyor. Kafamı boşaltmak için iyi bir sikiş gibisi yok.

Yönetici asistanım ofise doğru gidiyordu, ben onu durdurmadan önce benim de gitmem gerekiyordu. Seks arkadaşınla yaşamamanın bazı faydaları varmış.

"Acele et, geç kalacağım," diye inliyor.

Üzerine eğildim ve kulağının kabuğunu ısırdım. "Sanırım burada patronun kim olduğunu unutuyorsun, Mel." Kışını avuçlarımla kavrayıp ipeksi etini yoğurduktan sonra elimi geri çekip kızarmış yanağına bir şaplak atıyorum. Çatlak

bitkin nefeslerimizin üzerinde yankılanıyor ve sırtını kamburlaştırarak haykırıyor.

"Evet, Bay Rossi," diye pantolonunu indirdi.

"İşte iyi bir kız." Kalçalarını kavrayarak içine gömülüyorum, sonra itişlerimi cezalandırıcı bir hıza çıkarıyorum. Haksız değil; acele etmezsem geç kalacağız. Bu ne kadar keyifli olsa da, bugün kafamdan çıkamıyorum ve lanet orgazm benden kaçıyor.

Hızlı bir sevişmenin kafamı dağıtacağını ummuştum ama Mel'in zonklayan amı bile karmakarışık düşüncelerimi dağıtmaya yetmedi. Lanet olası Nico. Hepsi onun suçu. Onun isteğini düşünmeden edemiyorum.

Kardeşim hayatımız boyunca benden tek bir şey bile istemedi. Öte yandan ben, ikimiz arasında kesinlikle muhtaç olan taraf oldum. Tek yumurta ikizi olmamıza rağmen, Nico teknik olarak benden on dakika önce doğdu ve sonuç olarak ağabey rolünü benimsedi. Bana bakmasına her zaman izin verdim. Bir şekilde bundan hoşlanıyordu, o halde ne zararı vardı?

Ama bu istek çok fazla.

Cidden bu Jia denen kızla evlenmemi bekleyemez.

"Marco..." Mel sızlanıyor.

Hızla göz kırpiyorum ve hareket etmeyi bıraktığımı fark ediyorum. Kıçını bana sürtüyor, ıslaklığını şaftım boyunca kaydırıyor ve ben tekrar itmeye başlıyorum. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki aletim yumuşamaya başlamıştı.

"Hadi bebeğim, çok yakınım." Elimi tutup bacaklarının arasına çekiyor ve muhtaç klitorisini avucuma sürtüyor. "Gelmemi istemiyor musun?"

"Kahretsin Mel, aklımda çok şey var." Tamamen gevşemeden ve kendimi utandırmadan önce sikimi içinden çıkardım.

Hayal kırıklığıyla bir inilti çıkarır ve yatağa yığılır.

"Bitir işini," diye tıslıyorum sikimi boxer'ıma geri sokarken, sonra da pantolonumu yukarı çekiyorum.

Mel Dönüyor etrafında ve karıştırır içinve son . şilte. "Sen bir pisliksin, Marco."
"Belki, ama ben aynı zamanda senin patronunum."
"Ve sen *benim* lanet dairemde yaşıyorsun," diye bağıyor külotunun içinde kıvranıp eteğini aşağı çekerken.
"Belli ki bu bir hataydı," diye mırıldanıyorum kendimi durduramadan.

"Sen Doğru, o oldu. Getirdişarı." O düğmeleri yukarı bluzunu ve parlak mavi gözlerini bana dikti.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Pembe dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve başını sallıyor. "Hayır, yapmayacağım. Bunu yapmaya devam edemem. Sadece sevişirken bir şeydi, ama aylardır benimle yaşıyorsun Marco. Ve hiçbir şey değişmedi. Artık gizlice dolaşmak istemiyorum. Eğer bunu yapmaya devam etmek istiyorsan, o zaman bunu resmileştirelim." Gözlerindeki umut, taşaklarına yediği tekmeden daha beterti.

Elbette Mel'den hoşlanıyorum ama resmi iş yapmıyorum. Son üç aydır onunla yaşamamın tek nedeni Maisy taşındığında ağabeyimin beni çatı katımızdan atmasıydı. Kendime ait bir yer bulmak için çok tembeldim. Bir parçam sürekli Nico'nun beni geri almasını, Maisy ile olan bu ilişkinin sürmemesini diliyordu.

Kahretsin, yanılmışım.

"Sessizliğini cevabım olarak kabul ediyorum." Mel nefesini keser ve bitişikteki banyoya girerek gözden kaybolur. Kapı, iç karartıcı bir kesinlik çınlamasıyla arkasından çarpıyor.

Beynim nihayet yeniden çalışmaya başlamadan önce inanılmaz uzun bir an boyunca orada bir pislik gibi duruyorum. Yatağın yanındaki spor çantama uzanırken odayı tarıyorum, yere saçılmış tişörtlerimi fark ediyorum. Üç ay oldu ve ben daha bavulumu bile açmamıştım. Mel ilk haftadan sonra dolabının yarısını bana vermişti.

Belki de bunca zamandır onu kandıran bir *piç* kurusuydum.

"Ben çıkana kadar gitmiş olmanı bekliyorum." Mel'in sesi banyo kapısındaki aralıktan sızıyor.

"Doğru," diye mırıldanıyorum. Yarım saat sonra ofiste birbirimizi görmeyecek değiliz ya. *Lanet olsun*. Belki de Nico, yönetici kadromuzla uğraşmamamız gerektiği konusundaki ısrarında tamamen haksız değildi.

Her şeyi çantama geri koyduktan sonra sendeleyerek dairesinden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Park Avenue'ye ve Gemini Tower'ı çevreleyen geniş gökdelenlere bakarken nefesimi dışarı veriyorum. Şehir çılgınca bir hızla ilerliyor ama ben bir şekilde hâlâ sıkışmış durumdayım. Sandalyemi döndürerek şık cam masaya bakıyorum ve bir kez daha telefonuma uzanıyorum. Sürekli takıldığım dört kişiye mesaj attım ve her biri bana kalacak geçici bir yer vermeyi reddetti.

Ne oluyor lan?

Ofisimin kapısı açılıyor ve kardeşim girişte beliriyor. Dudakları hırıltıya dönüşmüş, dalgalı saçları fırtına kopmuş gibi görünüyor. Lanet olsun. Melanie beni ispiyonlamış olmalı.

"Sana kaç kere asistanımızı becermemeni söyledim?" diye kükrüyor.

Evet. Yakalandın.

"Melanie istifa etmekle tehdit ediyor." Bana doğru yaklaşıyor ve avuçlarını masama vuruyor. Cam onun ağırlığı altında titriyor. "Bizi dava etmekle tehdit etmediği için şanslıyız. Ve buna hakkı var çünkü sikini pantolonunun içinde tutamıyorsun."

"Sakin ol, Nico. Sadece küçük bir kavgaya karıştık." Ayağa kalktım ve kardeşimin yakıcı bakışlarıyla karşılaştım. "Aşırı tepki veriyor. Birkaç gün içinde işleri yoluna koyacağım ve her şey yoluna girecek, bundan eminim."

"Değilim," diye homurdanıyor.

"Dersimi aldım, tamam mı? Bir daha ofisteki kızlarla takılmak yok." Ellerimi kaldırdım, avuç içlerim dışarıda. "Yemin ederim."

"Gördüğüm zaman inanacağım." Masamı itiyor ve kollarını tertemiz ceketinin üzerine bastırıyor, burun delikleri açılıyor.

"Bu arada hizmetçinizle aranızda neler oluyor?" O sakinleşene kadar konuyu değiştirecek herhangi bir şey.

"Hâlâ bir şey yok. Blanca'nın geçmişini sayısız kez araştırdım ve tertemiz görünüyor. Porto Rikolularla bir bağı yok..."

"Yani Maisy'nin o gün kızı senin ekranına eğilmiş halde bulduğunda bilgisayarını kapatmayı unuttuğunu ve her şeyin gerçekten masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken kara kaşları çatılıyor. "Açıkçası emin değilim ama artık çatı katına girip çıkarken gözüm hep onun üzerinde, yakında öğreniriz."

"Çatı katından bahsetmişken... Kalacak bir yere ihtiyacım var."

Nico bana bakarken gözlerini kısıyor. "Aylardır sana kendi evine çıkma zamanının geldiğini söylüyorum. Sen bir yetişkinsin Marco, kanepede sörf yapan bir ergen değil. Bağlanmaktan gerçekten bu kadar mı korkuyorsun?"

Bir kahkaha attım. Bir daireye bağlanmaktan korkuyor musun? Hiç de bile. "Yapacağım, tamam mı? Sadece birkaç hafta kalacak bir yere ihtiyacım var, böylece bir yer bulabilirim."

"Bir otel odasının nesi var?" diye tıslıyor.

"Ciddi misin?" Hemen karşılık veriyorum.

"Çok fazla eşyanız varmış gibi değil. Depomuzda hâlâ mobilyalarınız ve kutularınızdan oluşan büyük bir koleksiyon var."

"Peki, pislik. Waldorf'ta yine lanet bir oda tutacağım."

"Güzel." Yaklaşıyor, masama doğru eğiliyor ve parmağıyla göğsüme vuruyor. "Artık büyüme vakti geldi, *kardeş*. Bir daire bul ve hayatını ciddiye al."

"Tıpkı senin yaptığın gibi mi?" Şak diye söyledim.

"Evet!"

"Demek doğru, aşk her şeyi yener. Şimdi hayatında her şey sihirli bir şekilde düzeldi mi? Sen ve Maisy mükemmel bir çiftsiniz ve sen de mükemmel bir erkeksin, öyle mi?"

"Siktir git, Marco. Kıskançlık yapma. Sana hiç yakışmıyor."

Elimi saçlarımda gezdirip kısa uçlarını çekiştiriyorum. Bir parçam götlük yaptığımı biliyor ama umursamayacak kadar kızgınım. Kardeşimin Triad prensesi ile evlenme ve Aşağı Doğu Yakası'nın kaosa barış getirme isteğini gerçekten düşündüğüme inanamıyorum. Siktir et. Artık bu *Coglione* için hiçbir şey yapmayacağım.

Eğer beni bu Four Seas varisiyle evlendirmenin beni düzelteceğini düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor demektir. "Her neyse," diye mırıldanıyorum sonunda. "Yapacak işlerim var, bilirsiniz, bir yetişkin gibi." Ofisimden defolup gitmesi için açık bir davet olarak başımla kapıyı işaret ediyorum.

"Bu konuyu daha sonra konuşacağız." "Tamam."

Cehenneme kadar yolumuz var.

Nico dışarı çıktıktan hemen sonra ceketimi kaptığım gibi kapıya yöneliyorum. Buradan çıkmalı ve kafamı gerçekten boşaltmalıyım. Belki şansım yaver gider ve gezinirken boş bir daireye rastlarım.

Birkaç saat sonra kulağımda kulaklıklarım en sevdiğim şarkıları çalarken Meatpacking Bölgesi'ne kadar gelebildim. İyi tarafından bakarsak, kafam çok daha berrak. Lanet olası bir daire seçebilirim. Önemli bir şey değil. Ben çocuk değilim. Kötü tarafı ise, düğmeli gömleğim terden sıırılsıklam oldu. Daha Haziran ayındayız ama şehrin sıcaklığı şimdiden boğucu.

Belki de Montauk'ta yaz için kiralanacak bir ev ararım, böylece yıllık kira sözleşmesi yapmak için biraz daha zaman kazanmış olurum. *Dio*, kardeşim haklı mı? Bir daire bile seçemeyecek kadar bağlanmaktan korkuyor muyum?

Küçük bir butiğin önünden geçiyorum ve koyu renk, ipeksi saçları olan bir baş gözüme çarpıyor. Adımlarımın ortasında durup pencereden içeri bakıyorum. Uzak köşede bir mankeni giydiren çarpıcı bir kadın duruyor. Cildi kusursuz, sütlü bir porselen ve yüksek, gururlu elmacık kemikleri var. Yakut kırmızısı dudaklarının arasına bir kalem sıkıştırmış, boştaki eliyle de göğsüne dayadığı bir tür eskiz defteri tutuyor.

Kadında tanıdık gelen bir şeyler var. Bu...? Hayır, olamaz.

Qian ve Dört Deniz'e karşı mücadele ettiğimiz günden bu yana aylar geçti ve Jia Guo'yu bir anlığına gördüm. Onun *böyle* göründüğünü hatırlamıyorum. Ölümcül bir çatışmanın ortasında olduğumuzu kabul edersek, belki de yeterince dikkat etmemiştim.

Bakışlarımı gece yarısı saçlı güzelden ayırıp kapıdaki tabelayı inceliyorum. Kapalı. Çok kötü, başka bir gömlek işime yarayabilirdi.

Dükkânın arka tarafındaki hareketlilik bakışlarımı ipek bornozlu, yaşlı bir adamın ayaklarını sürüyerek kadına doğru gitmesine çeviriyor. Ağzı bir gülümsemeye dönüşürken kalem dudaklarından düşüyor. Kadın adama doğru dönerken gözleri benimkilere kayıyor.

Bir çift karanlık göz benimkilere kilitleniyor ve alışılmadık bir sancı göğüs kafesimi sıkıyor. Akılsızca bakmaya devam ederken arka planda çalan Ed Sheeran'ın *Perfect* şarkısının kulaklıklarını çıkarıyorum. Bana bakarken kırmızı dudaklarını büzüyor, baktığım yıldızlı gecede bir tanıma belirtisi yanıp sönüyor. Mükemmel yontulmuş yüzünün her ayrıntısını ezberlerken donup kalıyorum, sonra aşağıya, minyon formuna doğru kayıyorum, gururlu omuzlarından uzun boynuna ve bluzunun dekoltesine doğru gidiyorum,

ince bir bele ve hafif bir kıvrımla kalçalarına doğru iniyor.

Dio, o muhteşem.

Göğsümdeki Çin ejderhası dövmesi, zorlu avını görünce canlanmış gibi seğiriyor.

Belki de Nico'nun fikrini reddetmekte çok aceleci davranmıştım.

BÖLÜM 4

YAŞAM PLANLARI

ia

Vitrinime bakan Nico Rossi mi? Deniyorum.

Yéye'yi uyarmamak için göz ucuyla bir bakış attım. İhtiyacım olan son şey büyükbabamın İtalyan mafyasının beni ziyaret etmesinden endişelenmesi. Koyu renk saç, güneş gözlüğü, siyah takım elbise: tamam, tamam ve tamam. Uzun boylu, mükemmel kaslı, kibirli sırtı: o da tamam. Tanrı ruhunu şad etsin, ağabeyim bir pislik olabilirdi ama en azından beni satmak için çekici bir adam seçmişti.

Son duyduğumda Rossi gerçek aşkını bulmuştu, bu yüzden kardeşimin parlak, ayarlanmış evlilik anlaşmasından vazgeçmişti. Peki şimdi neden burada? Başımı çeviriyorum. bakışlarımı *Yéye'ye* çeviriyorum ve bir çift endişeli kara gözle karşılaşıyorum. Büyük Wei Guo o meşhur soğukkanlılığıyla Dört Deniz'in ününe ün katmış olsa da, o buzdan maske benim yanımda her zaman parçalanıyor. Belki de onun tek torunu olduğum ve hiç kendi kızı olmadığı içindir. Üç oğlu oldu ve her birini gömdü.

O yaşlı, karanlık gözlere ve yıllarca süren çatışma ve mücadeleye bakarken göğsümde bir sızı hissediyorum.

köşelerini kırıştırdı. Onun mirasının yükünü taşımayı reddederek bencillik mi ediyorum?

"Günaydın, *bǎobèi*, iyi misin?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gizemli Rossi kardeş gitmiş. Büyükbabamın eski lakabı, çalkalanan suçluluk duygusuna rağmen dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. *Hazine*. Öz babam bana hiçbir zaman kızım dışında bir sıfatla hitap etmezdi. Bana verilen ismi neredeyse hiç kullanmazdı. Anlamsız anıları geri iterek gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Elbette, *Yéye*, özellikle de sen buradayken. Yine de bunca yolu neden geldiğinden hâlâ emin değilim."

Bana bakarken gözlerinin kenarları inceliyor. Karşılıklı olarak birbirimizi anlamamız her zaman iki yönlü bir yol olmuştur. Benim onu okuyabildiğim kadar o da beni okuyabiliyor. Bu da demek oluyor ki, bir saniye içinde saçmalıklarımı yüzüme vuracak. Dürüst olmak gerekirse bu kadar beklemesine şaşırdım. Dün Triad'la olan toplantımda ortaya çıktıktan sonra akşam yemeğine gittik ve sadece güvenli konulardan konuştuk. Sonra stüdyoma döndük ve büyükbabam doğruca yatağa gitti - tabii ki benim yatağıma. Kanepede bir gece boyunca mücadele etmek zorunda kaldım ve nihayetinde beni bu sabah erkenden butiğe getiren şey de buydu.

"Neden geldiğimi biliyorsun, *bǎobèi*. Sen birçok şeydin çocuğum, ama aptal bunlardan biri değil." Bir tutam saçma uzanıyor ve onu kulağımın arkasına süpürüyor. Yanağıma dokunan sert başparmağı o kadar tanıdık ki, gözüme istenmeyen bir yaş getiriyor.

"Benim için endişelenmene gerek yok, büyükbaba. Ben iyiyim." Ya da en azından ben iyi *olacağım*. Ön pencereden bir kez daha bakıyorum ama Rossi kesinlikle gitmiş. Atalarımıza şükürler olsun.

"Öyle mi? Jianjun'un bana söylediğine göre, Dört Deniz mutlak bir kargaşa içinde. Üçlü buna izin vermeyecektir ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.

ama yine de bu yük sizin omuzlarınıza bindi."

Nefes nefese kaldım, o lanet omuzlar hiç olmadıkları kadar ağırlaşmıştı.

"Seni korkutmak istemem Jia, ama tahtını güvence altına almazsan birileri tahtın için gelecek."

Jianjun'un toplantıdaki tehditkâr sözleri zihnimde bir dans başlatıyor. *Geleneklerimize göre, yeni bir ailenin kurulu bir sendikayı devralmasının tek yolu, kalan soyu sona erdirmektir.* Sertçe yutkunuyorum ve büyükbabamın ağır bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Elleri omuzlarıma dolanıyor, zihnimdeki kaos denizinde güven veren sıkı bir tutuş. "Dediğim gibi Daha önce, yaşının ötesinde bilgesin, *bǎobèi*. Doğru kararı vereceğine inanıyorum. Ben sadece bu sürece elimden geldiğince yardımcı olmaya geldim."

"Yani benimle uluslararası bir mafya savaşına girmek için Kosta Rika'nın beyaz kumlu sahillerini mi terk ettin?"

"Elbette, Jia. Ayrıca emeklilik bir süre sonra biraz sıkıcı olabiliyor." Dudaklarının kenarları kıpırdadı, bıyığının uzun gümüş telleri seğirdi. "Şimdi, kahvaltı için nereye gidebiliriz? Dairende yenilebilir hiçbir şey yok."

Yanaklarım yanıyor ve başım hemen düşüyor. Geleneksel bir Çinli kadın olarak tam bir fiyaskoyum, ama paket servis işinden hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyorum. Yerden çantamı kaptığım gibi dönüyorum ve kolumu büyükbabamınkinden geçiriyorum. "Hadi gel, seni Manhattan'ın en iyi simidine götürüyüm. Ben ısmarlıyorum."

"Pekala, *bǎobèi*, hazır oradayken senin geleceğini de konuşuruz."

Başım onaylarcasına eğiliyor ve büyükbabamı ön kapıya doğru nazikçe çekiştiriyorum. Kısa bir süre için arka kapıdan çıkmayı düşündüm.

gangsterler hâlâ bölgede dolaşıyor. Belki de Nico Rossi, büyük Wei Guo'nun şehirde olduğunu duyduğu için gelmiştir. Başka bir anlaşma yapmak için mi buradaydı?

Düşüncelerim çalkalanırken, ayaklarımı ileri doğru zorluyorum. Nico hâlâ buradaysa, er ya da geç onunla yüzleşmek zorunda kalacağım ve büyükbabam yanımdayken bu karşılaşma daha katlanılabilir olabilir.

Çıkmak için kapıyı açıyorum, tepedeki zilin tanıdık, hafif tıngırtısı sinirlerimi bir anlığına yatıştırıyor. Ari birkaç hafta önce CityZen'i açmaya bu kadar yaklaşmışken bir tane almamız gerektiği konusunda ısrar ederek almıştı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama kararsız yaratıcı ilham perim binayı boşalttığı için büyük açılışın yakınından bile geçemiyorduk. Yine de o zili seviyorum.

Kaldırımın her iki tarafını da tarıyorum, Nico Rossi'yi göremiyorum ve kaldırıma doğru ilerliyorum. İçime bir rahatlama gelmesini bekliyorum ama bir türlü gelmiyor. Dört Deniz'e tek başıma hükmetme fikrinden o kadar korkuyor muyum ki görücü usulü evlilik fikrine ısınmışım?

Hayır, kesinlikle olmaz.

Yine de, sümüklü Lei ile karşılaştıktan sonra, muhteşem İtalyan daha az iğrenç görünüyor.

Büyükbabam beni yanımdan dürterek düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Jia, o yoğun zihninde hangi düşüncelerin döndüğünü bana söyleyecek misin yoksa tahmin mi etmeliyim?"

Beni her zaman çok iyi tanır.

"Sanırım sadece tüm seçeneklerimi değerlendiriyorum." "Pekala, öyle yapmalısın."

Yanağımın içini çiğniyor ve boşta kalan elimle uzun kollu bluzumun uçlarını çekiştiriyorum; bu alışkanlığım babamı çılgına çevirirdi, bu da beni daha fazla yapmaya iterdi. Eğer ceza olarak kollarımı çizmekte ısrar ederse, her fırsatta bunu ona hatırlatırdım.

Bu noktada, gerçekçi seçeneklerimin ne olduğunu bile anlayamıyorum. Doğuştan gelen hakkımdan tamamen kaçınmak artık meşru bir yol gibi görünmüyor. Ne yazık ki. Bir an duraksadım.

yaya geçidinde kırmızı ışığın yanmasını bekliyoruz. "Sence en iyi seçenekler neler, Yéye?"

"Sanırım seçim basit çocuğum, tek başına mı yönetmek istiyorsun yoksa yükü bir başkasıyla mı paylaşmak?"

"Yönetmek falan istemiyorum." Ben daha çenemi kapatamadan haince kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Gerçeği söylemek gerekirse, bu akıl almaz bir itiraf değil. Büyükbabam bunu başından beri anlayacak kadar beni iyi tanıyor.

"Bazen hayatta hiç keyif almadığımız bir görevi üstlenmeye çağırılırız."

Homurdanıyorum, gevşek dudaklarımdan tamamen uygunsuz bir ses çıkıyor. Büyükbabam Guo ailesinde bir erkek olarak doğmuştu. Kendi geleceğini yaratma fırsatına sahipti. Büyük şehir Manhattan'daki en kötü şöhretli Triad sendikalarından birinin başlangıcını yaptı. Bir şeylere zorlanmak hakkında ne biliyordu ki?

Büyükbabamın uzun, buruşuk parmakları omzuma dolanıyor. "Jia, yaşına göre bilge olabilirsin ama hâlâ *çok* gençsin. Yirmi üç yaşındayken ben de her şeyi bildiğimi sanıyordum. Büyükannen bana her gün her dakika hiçbir şey bilmediğimi hatırlattı." Dudaklarında alaycı bir gülümseme kıvrılıyor ve o kara gözleri parlıyor. Babam, kendi babasını sadece karısının yanında gülümserken gördüğünü söylerdi, o da öldükten sonra sadece benim için.

"Yani sence evlenmeli miyim?"

Sırıltısı daha da büyüdüğü için ağzımı buruşturmuş olmalıyım.

"Sadece kendiniz için değil, halkınız için de en iyi kararı vereceğinize inanıyorum. Öyle görünmeyebilir ama o adamlar sana saygı duyuyor. Hoşunuza gitse de gitmese de siz bir Guo'sunuz ve dolayısıyla kan bağınızla onların hükümdarısınız."

"Bunu Lei Wang'a söyle. Beni tahttan indirmek için can atıyor."

"Ben öyle anlamıyorum. Tam tersine, seninle evlenmek istediğini duydum."

Sıkılmış dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. "Berbat biri, *Evet*, sadece aşağılık."

"O halde seçiminizin net olduğuna inanıyorum."

Sonunda kırmızı ışık yandı ve yanımda büyükbabamla yaya geçidine adım attım. Doğru ya. Bir sürü asi, kana susamış Çinli adamı tek başıma mı yönetecektim? Ve geliştirmekte olan moda çizgimle mi uğraşacağım? Kulağa lojistik bir kabus gibi geliyor.

"Manhattan mafya dünyasına geri dönmek istemediğine emin misin?" Ona göz kırpiyorum.

"Tanrım, hayır, Jia. Şehre döneli sadece bir gece oldu ve şimdiden evimin huzurunu özlüyorum. Elli yıldan fazla bir süre bir imparatorluk kurup yönetmek çok uzun bir süre. *Năinai'n* haklıydı, uzun zaman önce emekli olmalıydım. O hastalanmadan önce onunla daha fazla zaman geçirebilirdim..."

Büyükbabamı yanıma daha sıkı çekiyor ve kolunu sıkıyorum. Gençken onun yıkılmaz olduğuna inanırdım. Başkalarının onun önünde nasıl eğildiğini, neredeyse yürüdüğü zemini öptüğünü görürdüm. Yıllar geçtikçe yumuşadı, ancak şimdi bir yetişkin olarak hepimizin zayıf yönleri olduğunu fark ediyorum. Büyükannem de onun gibiydi. Ona ihtiyacı olduğu anda her şeyi bırakıp gitti.

Babam öyle bir kahraman değildi.

"Ben *de* bunu istiyorum, *Yéye*, senin ve *Năinai'nin* sahip olduğu şeyi." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda hatamı fark ediyorum. Vahşi bıyığının altından bir sırıtma uzanıyor.

"Ve biliyorsun ki hazine, evliliğimiz biz daha çocukken Çin'de ayarlandı."

Bir nefes tısladım. "O zamanlar her şey farklıydı."

"Öyleydi, ve bazı açılardan, çok daha aynı." Duraklıyor ve uzun bir nefes alıyor.

tüm dikkatimi ona verdiğime emin olmak için yapıyor. "Sizden tek istediğim, hayat planlarınıza tam olarak uymadığı için bir olasılığı göz ardı etmemeniz. Aşk gizemli yollarla işler."

"Belki," diye mırıldanıyorum. Yine de bir şeyden eminim, aşk beni Lei Wang'la evlenmeye ikna edecek kadar gizemli olamaz.

BÖLÜM 5

A BET

Marco

Ben asansörden çıkarken sarı bir saç teli asansörün yanından geçip gidiyor. I dar mini eteği ve yarı saydam bluzu uzun bir süre izledi önce Zihinsel olarak Küfür kendim.

Melanie o sınırların dışında. O o benim yönetici Asistan, ve o o Hepsi. Aslında, şu anda benimle konuşmuyor bile, bu yüzden tüm idari işlerimi kendim halletmek zorunda kaldım. Bu konuda Nico'ya şikâyetle bile bulunamıyorum çünkü bana sadece tüm bu durumun benim hatam olduğunu söyleyecektir. Ve haksız da değil. Ofise giriyorum ve içimden kendimi azarlamadan önce ön bürodaki Janey'ye cilveli bir gülümseme atıyorum. tamamlandı eksiklik . özdenetim.

Dio,I sadece yapamam kendime yardım etmek. Bu genç yirmi iki yaşında var sadece birkaç haftadır bizimle çalışıyor, bu yüzden Henüz onun şirketinden.

Hayır, hiç de değil. *Asla*. Janey de yasak bölge. Belki yeterince söylersem inanmaya başlarım.

Nico haklı zaten. Ne diyorlardı? Sıçtığın yerde yemek yeme falan mı? Manhattan'da sikebileceğim milyonlarca

bekar kadın var. Sevişmem için hiçbir sebep yok.

kendimi ofisle sınırlamamalıyım. Şehrin bekar adaylarına kötülük ediyorum, gerçekten.

Şimdi tek yapmam gereken ekürimi ipe çekmek.

Kendi ofisimi bir kenara bırakıp bir sonraki ofise, kardeşimin ofisine giriyorum. Kapıyı açıyorum ve keskin bir kadın soluğu odada yankılanıyor.

Oh, kahretsin.

Kardeşimin kız arkadaşı masasının üzerine yayılmış, başını kalçalarının arasından geçirirken göğüsleri zıplıyor, ona karşı hareketleri aniden duruyor.

"Kamyoncu anne, çık dışarı!" Maisy, Nico'nun başının üzerinden gözleri benimkilerle buluştuğunda ciyaklıyor.

Onun için tipik olan bu saçma küfür karşısında kıkırdamamı güçlkle bastırdım ve yüz ifademi düzelttim. Keşke kardeşimi ve kız arkadaşını ilk kez böyle skandal bir pozisyonda yakaladığımı söyleyebilseydim ama onlarla birkaç ay yaşadıktan sonra her şeyi görmüştüm. Maisy'nin vücudunu yattığım kadınların çoğundan daha iyi tanıdığımı eminim.

Bakışlarımı indiriyorum ama ayaklarım olduğum yerde sabit kalıyor. "Daha önce görmediğim bir şey değil Mais."

Nico sonunda kafasını kaldırıyor ve az önce kafasının olduğu yeri örtmek için kız arkadaşının eteğini aşağı çekiyor. Bana dönüyor, mavi gözleri karanlık ve öldürücü. "Defol git, *coglione*," diye tıslıyor, çenesi kızın tahrikiyle parlıyor.

Yüzümü bir dakika daha zor tutuyorum. Kardeşim bu kadın tarafından o kadar kırbaçlanmış ki neredeyse onun için üzüleceğim. Eskiden kadınların onun için diz çöktüğü zamanları hatırlıyorum, tam tersi değil.

"Hiç kilit diye bir şey duydunuz mu? Ofisinizin kapısında bir tane olduğunu biliyorsunuz. Gizlilik için..."

"Çık dışarı, Marco."

"Ama seninle bir şey konuşmam gerekiyor," diye mırıldanıyorum sonunda.

"Ve bekleyemez mi?" diye hırlıyor.

"Hayır. İkinizin nasıl olduğunu biliyorum. Saatlerce uğraşacaksınız." Ona "yemin ederim kıskanmıyorum" der gibi bir sırtıma fırlatıyorum. "Ayrıca, Mel'in senden hayır kurumunun gelecek ayki açılış bağış kampanyası hakkında birkaç ayrıntı daha alması gerekiyor Maisy."

Nico'nun kız arkadaşının gözleri parlıyor ve üstünü iliklerken neredeyse masadan fırlayacak gibi oluyor. Çok kolay biri. Bu kadının kardeşimden daha fazla önemsedığı bir şey yok ama istismara uğrayan kadınlar için kurduğu yeni vakıf ikinci sırada geliyor. Ve Nico'nun kanayan bir kalbi var, bu amaç için milyonlar bağışladı. Bazen Maisy'den nefret etmek istiyorum ama o tanıdığım en muhteşem kadınlardan biri. Nico'nun onu nasıl kaptığını hala anlamıyorum, özellikle de oldukça şüpheli başlangıçlarından sonra.

Maisy vızıldayarak yanımdan geçiyor, eteğinin eteklerini aşağı çekiyor ve ellerini kumral saçlarının arasında gezdiriyor.

"Dikkat et, takılma," diye sesleniyorum o geçerken. Kadın güzel olabilir ama her an bir kaza olabilir.

Başımın yan tarafına inen bir şaplak beni döndürüp bir çift safir gözle yüzleştiriyor. "Götlük yapma," diye tıslıyor Nico.

"Burada küçük bir şey var." Sırıtarak çenesini silmek için hamle yapıyorum ama o geri sıçırıyor. "Kahretsin, Nico, ona dokunmama bile izin vermiyorsun-"

"O kelimeyi ağzına bile alma," diye hırlıyor. "Küçük tilkimle ilgili hiçbir şeyi seninle ilişkilendirmek istemiyorum."

"Çok sahiplenici, dölünü bile." O beni durduramadan kelimeyi ağzımdan kaçırdım.

Nico elini saçlarında gezdiriyor, yüz ifadesi ölümcül, bana doğru hamle yapıyor ama ben ellerimi kaldırıyorum.

"Sakin ol, *fratello*. Sadece seninle dalga geçiyorum, lanet olsun, sakın ol."

"Ne istiyorsun Marco? Bir daire bulabildin mi?" Sesi şimdiden bıkkın geliyor.

"Hayır, tam olarak değil. Ama ben de bu yüzden buradayım."

Sinirden nefesi kesilir ve kollarını tertemiz ceketinin üzerinde birleştirir. Kız arkadaşıyla yattıktan sonra bile, *piç* kurusu hâlâ kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor. "Konuş," diye homurdanıyor.

"Tamam, yani ben bir köpek değilim. Ve bu gece şehirde bir gece için benim ekürim olabileceğini umuyordum."

Bana bakarken kara kaşları çatıldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bunun bir daire bulmakla ne ilgisi var? Ve *cazzo*, beni bunun için mi böldün?"

Dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor. "Evet. Çok basit. Bir kız bulacağım, o da bana umutsuzca aşık olacak ve *bam!* Birkaç haftalığına kalacak yeni bir yerim var."

"*Merda*, Marco, üç gün oldu ve şimdiden bir daire bulmaktan vaz mı geçtiniz?"

"Hayır," diye hırladım. "Sadece biraz mola veriyorum." "Tamamen çaresizsin."

"Ben değilim." Tamam, bu konuda biraz sızlanmış olabilirim.

Nico az önce kız arkadaşının bulunduğu masanın üstüne oturmuş, gözlerini benimkilere dikmiş. "Jimmy'nin Triad'ın bu haftaki faaliyetleri hakkındaki raporunu okumadın mı?"

Başımı salladım. "Ev aramakla biraz meşguldüm."

"Doğru." Nico homurdanıyor. "Lei Wang resmi olarak Triad konseyiyle bir toplantı talep etti. Bunun tek bir anlamı olabilir, biliyorsun."

Düşüncelerim Meatpacking District'e yaptığım sonsuz yürüyüşe ve butik vitrinindeki o delici kara gözlere geri dönüyor. "Four Seas için bir oyun oynayacak," diye cevap veriyorum sonunda.

"Bu doğru. O adam Qian'dan on kat daha kötü ve bunu sen de biliyorsun. Onu Çin çetesinin başına oturtmak

tam bir rezalet olacak." Tekrar ayağa kalkıyor ve gözleri yalvarırcasına yaklaşıyor. "Valentino'larla aramızdaki kan davasını çözdüğümüzden beri son birkaç ayda o kadar çok ilerleme kaydettik ki..."

Tam olarak ne soracağını biliyorum ama cevabım değişmedi. "Jia'yla evlenmeyeceğim, Nico."

"Neden olmasın? Onu gördünüz mü? Çok çekici."

Zihnim tekrar butiğe dönüyor... o sikilebilir yakut dudaklar ve diri göğüsler. Onun ıslak, daracık amına girdiğimi hayal ettikçe sikim sertleşiyor. Her şey yolunda ve düzgün mü olacak, yoksa bozulmamış yüzeyin altında ölümcül bir şey mi var? Onu kırmak çok heyecan verici olurdu.

"Marco?" Nico'nun sesi beni konuşmaya geri çekiyor. Bana sırtıyor, bakışları kemerimin altına iniyor. "Sertleştiğin için tadına bakmak istediğini şimdiden söyleyebilirim."

"Evet, kesinlikle, *tadımlık*. Sütü bedavaya alabilecekken neden inek satın almak isteyeyim ki?"

Nico gülerek homurdanıyor. "İçimden bir ses güzel Jia'yı yatağına çekmenin o kadar da kolay olmayacağını söylüyor."

"Ha! Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

Gözleri muziplikle parlıyor ve bu sefer tamamen içine girdiğimi fark ediyorum. "Şuna ne dersin, eğer Jia'yı yatağına atabilirsen, bu anlaşmayı bir daha asla gündeme getirmeyeceğime söz veriyorum. Ama yapamazsan, anlaşmayı kabul edersin. Eğer düşünürsen, bu senin için gerçekten bir kazan-kazan. Eğer kızla evlenirsen, onu seni becermeye ikna etmek için daha fazla zamanın olacak." Pislik kardeşimin dudaklarında hınzır bir sırıtma belirliyor.

"Buna bayılıyorsun, değil mi? Bahse hayır diyemeyeceğimi biliyorsun." Bu bir gurur meselesi. Vücudum geri çekilme fikrine fiziksel olarak isyan ediyor. Çocukluğumuzdan beri böyleydi.

"Oh, biliyorum."

Kapının hızla alınmasıyla kardeşimin bakışları kapıya yöneliyor. Komik bir ifadeyle bana baktı. "Birinin ofisine böyle girilir, gözlemler." Sonra tekrar kapıya döndü ve "İçeri gel" diye seslendi.

Tam bir göt.

Kapıdaki aralıktan tanıdık bir yüz görünüyor. "Oh, Bay Rossi, özür dilerim, Bayan Maisy'nin burada olduğunu sanıyordum."

Nico kadının içeri girmesi için işaret eder. "Hemen dönecek, Blanca, lütfen içeri gel."

Kardeşimin hizmetçisi, koyu renk buklelerini dağınık bir topuz haline getirmiş bir Broadway aktristi. Kadın şüphesiz çekici, karamel teni, kırmızı dudakları ve fırlak gözleri var. Kirli hizmetçi üniforması bile o katil kıvrımları gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Hizmetçiyi süzerken, onun Porto Rikolular için çalışan bir casus da olabileceğini kendime hatırlatıyorum.

Maisy bir dakika sonra pembe dudak parlatıcısını yeniden sürmüş ve seks saçlarını düzeltmiş bir halde içeri dalıyor. "Beklettiğim için üzgünüm, Blanca! Mel ile birkaç dakikaya daha ihtiyacım var."

"Endişelenme, chica." Umursamaz bir el salladı, sonra da kardeşime mahcup bir sırıtış fırlattı. "İşe dönmek için acelem yok."

Maisy, Nico'nun yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kapıya dönmeden önce bana el sallıyor. Blanca onu takip ediyor, iki kadın en iyi arkadaşlar gibi sohbet ediyor.

Kapı kapandıktan sonra kardeşime bakıyorum. "Sence Maisy'nin Blanca'yla vakit geçirmesine izin vermek akıllıca mı?"

"Benim küçük tilkim ısrar ediyor. Onu çatı katında gizlice dolaşırken ilk yakalayan o olduğu için, gerçeği ortaya çıkarmayı kişisel bir görev olarak üstlendi." Omuz silkiyor. "Maisy'nin güvenliğini her zaman sağlarım. Etrafları her zaman korumalarım tarafından sarılıyor."

"Belli ki."

Nico yaklaşıyor, parlak mavi gözlerinde bir kez daha karanlık bir parıltı var. "Jia ve o bahis hakkında..."

Öfkeli kibrimle rağmen kendime düşünmek için bir dakika vermek üzere sakinleştirici bir nefes almadan önce homurdanıyorum. Sicilime bakılırsa, bu hiç de zor olmamalıydı. En son ne zaman bir kadının beni reddettiğini hatırlamıyorum. Görünüşüm yetmezmiş gibi -teşekkürler anne ve baba- Rossi ismim ve Gemini Corp banka hesabım da var. *The New Yorker*'ın bu yılki en gözde bekar ilanında boşuna yer almadım.

"Hadi Marco, anlaştık mı, anlaşmadık mı?" Elini uzatıyor, ben de uzun bir süre elini inceliyorum.

"Açık olmak gerekirse, eğer sevgili Jia Guo'yu yatağıma alırsam - hayır, bekle, onu herhangi bir yerde becerirsem, bu görücü usulü evlilik konusunu bir daha asla açmayacaksın, değil mi?"

"Doğru." Nico bana paylaştığımız o milyon dolarlık gülümsemeyi sunuyor.

"Ve bu gece benimle dışarı çıkacak mısın?"

"Tabii, neden olmasın?" Omuz silkiyor, yüzünde acı dolu bir ifade var, sanki kız arkadaşından uzakta şehirde bir gece geçirmek en kötü işkenceyle eşdeğer olacakmış gibi.

Derin bir nefes alarak parmaklarımı avucunun etrafında birleştiriyorum. "Anlaştık, *coglione*."

Kardeşimin gülümsemesi düpedüz vahşileşiyor. "Seni koridorda yürürken görmek için sabırsızlanıyorum, *fratello*. Çok güzel bir gelin olacaksın."

Başımı sallıyorum. *Coglione*. "Bunu kazanacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü iğrenç Qian Guo öldürülmeden önce kız kardeşiyle ilgili küçük bir bilgiyi benimle paylaştı - anlaşmamızı ikna etmenin bir yolu diyelim."

Bir korku girdabı göğsümü sıkarken kaşlarım kalkıyor. "O da ne?"

"Sevgili Jia bir bakire."

BÖLÜM 6

İKİZLER

Jia

"Beni bu gece dışarı çıkardığına hâlâ inanamıyorum, Ari."

En iyi arkadaşım beni kalabalığın arasından bara doğru sürüklerken gözlerini deviriyor. "Büyükbaban bile dışarıda bir geceyi hak ettiğini söyledi."

Haksız da sayılmazlar.

DJ'in hipnotik ritimleri çatı katındaki gösterişli salonun havasında süzülüyor. Midtown'da bir Perşembe günü saat beş olduğundan mekân takım elbiseli erkeklerle dolup taşıyor. Büyüleyici gülümsemeler, jöleli saçlar ve Rolex'ler ışıltılı sahneyi dolduruyor. Hiç benim tarzım değil.

Bana her gün Union Meydanı'nda şiir okuyan havalı, sanatsal bir adam verin.

Yatırım bankacıları, Wall Street brokerları ve CEO'lar benim hoşuma gitmeyecek kadar ukalalar. Ben özgür bir ruh istiyorum, uygunluğun zincirlerini kırmaktan korkmayan birini. Yine de bu noktada kiminle evleneceğim konusunda fazla söz hakkım olacağından şüpheliyim.

Ari bara varır ve başını omzunun üzerinden sallar, kısa sarı saç telleri saçlarının arasında uçuşur.

yüz. "Her zamanki gibi mi?"

"Evet, lütfen." Ari barmenin peşinden giderken ben iki takım elbisenin arasına sıkışıp barda küçük bir yer kapıyorum. Pahalı parfümlerin ve gelişen portföylerin kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyor.

Sarışın adam arkasını döndü, beni görünce gözleri büyüdü. Orta derecede yakışıklı, güçlü, temiz traşlı bir çenesi var. "Özür dilerim. Lütfen, izin verin yolunuzdan çekileyim." Mükemmel dişlerini göstererek bana sevimsiz bir gülümseme fırlatıyor. "Ya da daha iyisi, sana bir içki ısmarlamama izin ver."

"Teşekkürler, ama arkadaşım ilgileniyor." Yolun karşısındaki barmenle bariz bir şekilde flört eden Ari'ye işaret ediyorum.

"Arkadaşınız başka türlü eğleniyor gibi görünüyor. Biraz zaman alabilir, bu yüzden lütfen bana izin verin."

Çıplak bir omzumu kaldırarak başımı sallıyorum. Bu gece orijinal bir *Jia* giyiyorum, elle diktiğim ve genellikle numune olarak kullandığım birkaç parçadan biri. Omuzları yırtmaçlı ve uzun dökümlü kolları Manhattan'ın kavurucu yazında hava akımına izin veriyor. Dürüst olmak gerekirse, giysi tasarımına olan sevgim zorunluluktan kaynaklanıyordu. Yıl boyunca uzun kollu giymek zorunda olmak, bahar ve yaz aylarındaki gardırop seçimlerimi ciddi şekilde kısıtlıyordu. İlk tasarımımı on iki yaşında bir çocuk makasıyla yaptım ve o andan itibaren hayatımda ne yapmak istediğimi biliyordum.

Suit, tercihim sormadan birkaç dakika sonra bana bir bardak beyaz şarap uzatıyor. Bir yudum aldım ve ağzım buruştu. *Bleh, Chardonnay.*

"Ben Brian'ım, ya sen?" Elindeki bira şişesini bardağıma vuruyor.

"Jia."

"Benim için bir zevk." Elimi tutuyor ve başparmağını üst kısmına sürterek altın Rolex'ini gösteriyor. "Ve bu bardaki en güzel kadın olduğunuzu söyleyebilirim."

"Çok naziksiniz. Eminim bunu tüm kadınlara söylüyorsunuzdur." Bardağı tekrar bardağın üzerine koydum.

Bir yudum daha mideye indirmek çok iğrenç. Hiçbir zaman bir beyaz şarap kızı olmadım ve Chardonnay en nefret ettiğim çeşittir.

"Jia! Onları yakaladım!" Arianna iki yumruğunda birer içkiyle beliriyor ve kirli martinimi uzatıyor.

Brian'ın gözleri tercih ettiğim içeceğe bakarken büyüyor. *Evet, belki de sormalıydın, aptal.*

"İçki için teşekkürler Brian." Martinimi birasına vuruyorum ve ona sırtıyorum. "Sonra görüşürüz." Kolumu Ari'ninkinin arasından geçirerek onu bardan uzaklaştırıyorum.

"Neden kalıp şu sevimli sarışınla konuşmadık?" En iyi arkadaşım onu kalabalığın içinde sürüklerken şikayet ediyor.

"Çünkü bütün akşamı tek arzuları beni yataklarına almak olan erkeklerle konuşarak geçirmekle ilgilenmiyorum. Buraya bir şeyler içmeye, rahatlamaya ve en iyi arkadaşım ile takılmaya geldim."

Beni yanına çekti ve sıktı. "Bu fikri sevmediğimden değil, ama kızım, yirmi üç yaşındasın, sence de o V-kartını nakde çevirmenin zamanı gelmedi mi?"

"Ari..."

"Tamam, tamam, duracağım. Bu sizin seçiminiz ve kararınıza tamamen saygı duyuyorum."

Üniversitede tanıştığımızdan beri bu konuşmayı en az yüz kere yapmışızdır. İlk başta, seks yapmamayı seçmek kişisel bir karardı. O kadar hoşlandığım birini bulamamıştım. Sonra, *büyükannem* öldükten sonra, annemin çok sevdiği dine tutunmanın bir yoluydu. Evlenene kadar beklemek, annemin katlandığı onca şeyden sonra küçük bir fedakârlık gibi görünüyordu.

Şimdi, görücü usulü bir evliliğin yaklaşmakta olduğunu düşünürsek, belki de Arianna haklıdır. Ya sonunda Lei ile evlenmek zorunda kalırsam? Onun ellerinin üzerimde olduğu düşüncesi boğazımdan aşağı sızıyor. Brian denen adam da pek iyi bir seçenek değildi.

İki koltuk bulmak için salonda dolaşırken, karanlık bir bakış çatının öbür ucundan beni delip geçiyor. Çenemi kaldırıp bir çift uyumsuz gözle karşılaşıyorum; biri en koyu kahverengi, neredeyse siyah denecek kadar koyu, diğeri ise canlı bir safir. Bu büyüleyici gözlerle birlikte gelen yakışıklı yüzü incelerken kaşlarım çatılıyor.

Nico Rossi?

Koyu renk saçları vahşi bir şekilde alnına dökülüyor ve dolgun dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Şık siyah ceketі mükemmel formuna uyum sağlıyor ve takım elbise onun üzerinde o kadar da iğrenç durmuyor.

Bu adam neden sürekli ortaya çıkıyor?

"Oh, Jia, işte o adam," diye fısıldıyor Ari, "vazgeçmeye değer. Seninle resmen göz banyosu yapıyor."

"Hayır," diye mırıldandım. "Kesinlikle hayır." En iyi arkadaşıma karşı tamamen dürüst olmadığım için kendime lanet ediyorum. Ona ağabeyimin sırf Dört Deniz'in kötü şöhretini garantilemek için beni düşmanıyla anlaşmalı bir evliliğe zorlamaya çalıştığını söyleyecek kelimeleri bulamadım.

Ve şimdi yine oluyordu ve ben hala ona söyleyemiyordum. Ufak tefek ipuçları vermiştim ama New York'un kötü şöhretli Çinli çetelerinden birinin lideri olmama bir hafta kaldığını bilmiyordu.

"Neden olmasın?" diye sızlanıyor. "Tamam, onunla yatmak zorunda değilsin. Sadece git konuş. O çok ateşli!"

Sanki güzel İtalyan gangster arkadaşımı duymuş gibi ayağa kalkıyor ve bize doğru yaklaşıyor. Adam bir panter zarafetiyle hareket ediyor, her adımı sessiz ve kasıtlı, ölümcül bir güven havası yayıyor.

"O.M.G., bu tarafa geliyor, Jia."

Martini'nden uzun bir yudum aldım ve nefesimi tuttum. Qian'ın ölümünden Nico Rossi sorumlu. Melek gibi gülümsemesine ve şeytan gibi yakışıklılığına rağmen, adam bir canavar. *Bunu hatırlayacaksın, Jia.* Babamın sesi bilinçaltımda dolaşıyor.

Daha da yaklaşıyor, o esrarengiz gözlerini gözlerime dikeyor ve nefes alma çabasıyla göğsüm kabarıyor. Nedir bu büyü? Birkaç ay önce onunla karşılaştığımda bu şekilde tepki verdiğimi hatırlamıyorum.

Bir sarışının etrafından dolanıyor ve o geçerken kadının gözleri parlıyor, dudakları davetkâr bir gülümsemeye dönüşüyor. Kadın adamın peşinden dönüyor ama adam el sallayarak onu uzaklaştırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. O daha da yaklaşırken sonsuz anlar geçiyor, kalbim kaburgalarımaya vuran bir koçbaşı gibi.

Sonunda bize ulaştığında, Ari utanç verici bir çığlık atarak kötü şöhretli Rossi'nin sırtmasını sağladı. Ben hareketsiz bir şekilde martinimi yudumlarken o tavus kuşu gibi süslenerek önümde duraklıyor. "Son olarak, sevgili Jia Guo ile resmi olarak tanışma şerefine nail oldum." Serbest elime uzanıyor ve tepesine bir öpücük konduruyor. Yumuşak dudaklar tenimi okşuyor, kolumda tüylerim diken diken oluyor.

Beni serbest bıraktığında, onun sözlerini değerlendirecek ve kendi sözlerimi söyleyecek gücü kendimde buluyorum. "Sonunda mı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet, kardeşimden senin hakkında çok şey duydum."

"Kardeşin mi?" Aptal gibi göründüğümün farkındayım ama kafam çok karıştı.

Başını omzunun üzerinden az önce uzaklaştığı masaya doğru çeviriyor. Kızıl saçlı bir erkeğin yanında başka bir esmer erkek oturuyor, birbirlerine fısıldarken alınlarını birbirine bastırıyorlar.

"Ben *Marco* Rossi." O derin tenor bedenimi sarıyor, herhangi bir elin olabileceğinden daha ölümcül.

"Marco?"

"Evet, ben Nico'nun ikiz kardeşiyim."

Tanrı aşkına, onlardan iki tane mi var?

Ari aramıza giriyor ve elini uzatıyor. "İkiz mi dediniz? Ben Arianna Davila. Kardeşin bekâr mı acaba?"

Marco, Nico *değil*, başını geriye atıyor ve geniş göğsünden sıcak bir kahkaha yükseliyor. "Korkarım hayır." Bir kez daha masayı işaret ediyor. "Ne yazık ki kardeşim gerçek aşkını çoktan buldu."

Bu o, o kadın. Nico Rossi'nin kardeşimle yaptığı anlaşmadan vazgeçmesinin sebebi o. Hepsi doğru.

"Maalesef mi?" Yine ağızımdan kaçırıyorum, artık aptal gibi konuştuğumdan eminim.

Marco'nun gözleri benimkilere dönüyor, gölgelerde bir eğlence titreşimi oynuyor. "Aşkın güçlü adamlara ne yaptığını gördüm Jia, hiç hoş bir manzara değil."

Özümün derinliklerinde yanan korlar büzüşüyor ve sonra bu kasvetli kelimelerle tamamen ölüyor. Tanrı'ya şükür. Biraz gerçekliğe ihtiyacım var. O ilgi çekici gülümsemesine ve Nico değil de Marco olmasına rağmen o hâlâ bir Rossi. Qian'ın ölümünden hem o *hem de* kardeşi sorumluydu.

Martininin geri kalanını bir dikişte yutuyorum ve gözlerimi sırttan katile dikiyorum. "Her neyse, biz de tam gidiyorduk."

"Öyle miydik?" Ari ciyaklıyor. "Ama neden? Buraya daha yeni geldik." "Çünkü büyükbabam beni evde bekliyor."

"Büyükbaban mı?" Marco'nun ağzı *O* şeklinde kıvrılır. sonra tekrar o alıştırılmış gülümsemesine dönüyor.

Kahretsin. Bunu yüksek sesle söylememeliydim. Büyükbabamın dönüşü, bu adamların yönettiği yeraltı dünyasında büyük bir şeyin işareti olabilir.

"Sadece ziyarete geldi," diye ekliyorum. "Kardeşimin yasını tutmak için. Qian'ı tanıyordun, değil mi Marco?"

Sertçe yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Maalesef iyi değil," diye mırıldanıyor. "Örgütlerimiz arasındaki etkileşimlerin çoğunu kardeşim halletti." Bakışları Arianna'ya kayıyor ve ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. Akıllı adam. "Kaybınız için üzgünüm," diye fısıldıyor uzun bir süre sonra.

"Teşekkürler." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Arianna'ya dönüyorum. "Artık gidebilir miyiz lütfen?"

Dolu içkisini kaldırıyor ve pipetinden uzun bir yudum alıyor. "Acelelem var, acelem var."

"Acele etme Arianna," diyor Marco, gözleri benimkilere kaymadan önce. "Onu alabilirim."

"Olmaz öyle şey. Taksiye binmeyi tercih ederim."

"Ama neden? Ön tarafta park etmiş bir arabam var." Elli küsur kat aşağıdaki Park Avenue'yu işaret ediyor.

Parmak uçlarımda duruyorum ve yaklaşıyorum, böylece dudaklarım neredeyse kulağının kabuğuna değiyor. "Çünkü kardeşimin ölümünden sorumlu olan adamlar arabada oturmaktansa altmış blok boyunca ince topuklu ayakkabılarla yürümeyi tercih ederim."

Gözleri uyumsuz parlak dolunaylar kadar büyür. "Ben değildim, ben değildim..."

"Ayrıntılar umurumda değil," diye tıslıyorum. "Sen oradaydın. Sen de işin içindeydin."

"Jia..."

I Döndür uzakta önce onun parmaklar olabilir sarın etrafında Üst kolum.

"Beni bekle!" Arianna bağırıyor ama ben durmuyorum. Gözlerimden yaşlar akarken duramam.

Sadece buradan çıkmam gerek.

BÖLÜM 7

BEYAZ ŞÖVALYE

Marco

Hain gözlerim baştan çıkarıcı Jia'yı takip ederken "Siktir," diye hırlıyorum.

Kalabalığın arasından.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye sesleniyor Arianna omzunun üzerinden, arkadaşının arkasından koştururken. "Ve bunun için üzgünüm!"

Kızın özür dilemesi için bir sebep yok. Benden kaçmak için bu kadar acele etmeseydi, ona tam olarak bunu söylerdim. Jia belli ki arkadaşına bizim diğer hayatımızı anlatmamış. Bakirelik meselesi yeterince zor değilse, Qian'ın ölümünden beni sorumlu tutarsa benimle yatması da mümkün değil.

Ve bu tamamen saçmalık. Tetiği çeken ben bile değildim.

Tetikleyici. Düşüncelerim karanlık bir yere doğru yol almaya başladığında bu kelime kafatasımın içinde zıplıyor. Acı dolu anıları kovmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. *Onu* hiç düşünmedim. İşlevimi yerine getirmeyi umuyorsam kendime izin veremezdim...

Nico ve Maisy'nin öpüştüğü ve liseli kızlar gibi kıkırdadığı masaya geri dönüyorum. Ekürim için çok fazla.

"Affedersiniz," diye seslendim.

Nico sonunda dudaklarını kız arkadaşınıninkinden ayırıyor ve bana alaycı bir gülümseme sunuyor. "Bu tesadüfi bir karşılaşmaydı."

"Ama bu benim için hiç de şans değildi çünkü Jia'nın mutlak nefretini teyit etmekten başka bir işe yaramadı." Şezlonga çöktüm ve nefes nefese kaldım. Bu bahsi asla kazanamayacağım. "Qian'ın ölümünün benim suçum olduğunu düşünüyor."

Nico'nun dudakları inceldi. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Bunların hepsi senin suçun," diye hırlıyorum. "Ve destek için teşekkürler. Harika bir eküriye dönuştün."

"Yeteneklerinden o kadar emin görünüyordun ki eküri hizmetine ihtiyacın olacağını düşünmemiştim."

"Oh, durun, ikiniz de." Maisy sandalyenin ucuna doğru kayıyor ve bluzunu düzeltiyor, sonra elini ikizimin dizine koyuyor. "Bu Nico'nun suçu değil Marco. Suçlanacak biri varsa o da benim. O gün depoda Jia'nın kardeşinin başına gelenler benim yüzümdendi."

Nico'nun kolu Maisy'nin etrafını sarıyor ve onu nazikçe kendi tarafına çekiyor. Bu ikili arasındaki her şey gibi bu hareket de mide bulandırıcı derecede tatlı. "Buna Qian sebep oldu. O *piçten* başka suçlanacak kimse yok. Kimse benim küçük tilkimi ve hayatını tehdit edemez." Maisy'nin alnına bir öpücük konduruyor ve ben bir iniltiyi zor zapt ediyorum. "Merak etme kardeşim, tüm umutlar tükenmiş değil. Jia'yı seninle yatmaya ikna etmek için Triad konsey toplantısına kadar üç günün daha var." Bana bir sırtma fırlatıyor ve parmaklarım *coglione*'yi boğmamak için yumruk şeklinde kıvrılıyor. Boku yedim.

Bu lanet bahsi kaybetmeme iki gün kaldı. Dün bütün günümü Jia'yı aptal, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi takip ederek geçirdim, bir giriş yolu bulmaya çalıştım, ömür boyu onunla kalmadan önce onu yatağıma çekmenin bir yolunu. On iki saatlik gözetimden sonra tek

keşfettiğim, bütün gününü

Stüdyosunda tasarım masasını inceliyor. Hala ne çizdiği ya da neden çizdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek artısı, tercih ettiği kafeinli içeceğin bir pompa şekersiz vanilyalı skinny latte olduğunu öğrendim. Bu kesinlikle onun pantolonuna girmenin kesin bir yolu değil. Harika.

Bütün gün onu takip ettim ve Dört Deniz'in kötü şöhretli kurucusunu bir an bile göremedim. Wei Guo hâlâ şehirdeyse, Jia'nın dairesinde ya da başka bir Triad güvenli evinde saklanıyordur. Konsey toplantısına sadece iki gün kalmışken, katılmak için şehirde kalacağı kesin. Asıl soru, tam olarak neyi tartışmak için toplandıkları?

Sonunda Meatpacking Bölgesi'ndeki hedefime ulaşıyorum ve caddenin karşısındaki kırmızı tuğlalı butiğe bakarken hızımı yavaşlatıyorum. Büyük pencereler, köşedeki minyon kadın dışında boş bir dükkânı gözler önüne seriyor. Kuzguni saçlı güzel kadın beyaz bir çiçeği burnuna götürüyor ve narin dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Sonra ince lattesinden bir yudum alıyor ve bir şövale üzerine bir şeyler çiziyor. Belki de Nico ve o, yaratıcı zihinleri ve bariz sanat sevgileriyle iyi bir çift olabilirlerdi. Bu düşünceyle ilgili bir şey göğsümün garip, korkunç derecede rahatsız edici bir şekilde gerilmesine neden oluyor.

Sessiz dükkâna bakıyorum ve kaşlarım çatılıyor. Dükkânın kapalı olduğu belliydi, o halde neden içerideydi? Telefonumu cebimden çıkarıp hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Washington Caddesi 875 numaradaki mülkün sahibini bulun.

Tamamdır. Son soygunla ilgili bir ipucun var mı?

Ben: Sen neden ~~hadi~~yorsun?

Jimmy: ...Lei'nin adamlarının Red Dragon'un Aşağı Doğu Yakası'ndaki deposuna girip mallarının yarısını çaldığını duymadın mı?

Kahretsin, tabii ki yapmadım. Takip etmekle çok meşguldüm.

güzel bir hayaletin etrafında. Jianjun Zhang, bir hayaletin

Bunun için.

Ben: Elbette biliyorum. Ama bu onunla ilgili değil. Sadece bir an önce yap.

Porto Rikolular'ı gözetlemeyi bitirir bitirmez bu işi halletmiş say.

Kahretsin... Onlara neler oluyor? Belki de ben bir biraz fazla meşgulüm. Ofise döndüğümde Nico'ya her şeyi anlattıracağım.

Caddenin karşısında beliren iki figür dikkatimi Jia'dan, onun gizemlerinden ve aklımda dönüp duran diğer tüm sorulardan uzaklaştırırken telefonumu cebime atıyorum. Tepeden tırnağa lacivert giyen erkekler Jia'nın butiğine ulaştıklarında yavaşlıyorlar. Pencereden köşeyi dönüp bakıyorlar ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Erkeklerden biri elini cebine atıyor ve sabah güneşinin altında parıldayan metal bir şey çıkarıyor. Gözlerimi kısarak detayları anlamaya çalışıyorum ama arabalar yolda ileri geri giderek görüşümü engelliyor.

Adam gümüş şeyi pencereden içeri fırlatıyor ve kırılan camın keskin sesi, ben hiç düşünmeden ayaklarımı harekete geçiriyor. Caddeyi koşarak geçiyorum, trafikte ilerlerken çalan kornalar nabzımın deli gibi atmasıyla kıyaslanamaz bile.

Kaldırıma ulaştığımda küçük dükkânı duman kaplamıştı. "Jia!" Elimi kapının koluna dolayıp açmaya çalışıyorum ama kilitli. *Hay sikeyim.* "Jia!" Yoğun gri bulut içerideki her şeyi tüketirken kapıya vuruyorum. "Aç şu kapıyı!" Kırık pencereye bakarak, açıklığın etrafındaki kırık cam parçalarına bakarken bir lanet mırıldanıyorum. Bu beyaz şövalye saçmalığı bana göre değil, uzun zaman önce bu konuda başarısız oldum. Karanlık düşünceler bir kez daha dönüyor, ama bir şekilde beni içine çekmelerini engellemeyi başarıyorum. Aynı şey değil. Jia O değil... Ve düşününce, bu kadına hiçbir şey borçlu değilim, gerçekten.

Yine de, daha çocukken acımasız bir ev yangınından kurtuldum ve kimse buna katlanmayı hak etmiyor.

Ceketimin cebine uzanıp ipek cep mendilini çıkardım ve ağzıma götürdüm. Boşta kalan kolumla kırık camlardan korunmak için yüzümü kapatıyor, deliği genişletmek için daha fazla camı tekmeliyor ve açıklıktan içeri giriyorum. İçeri girerken sivri bir cam parçası yan tarafımı kesiyor ve hırıltımı bastırıyorum. "Jia! Neredesin sen?"

Bulanık alanda ilerlerken alev olmadığını, gerçek bir yangın olmadığını fark ediyorum. Sadece o yoğun, kötü kokulu duman var. Odayı tarıyorum ve yerde yatan bir figür gözüme çarpıyor. Kahretsin. Eğilip ağzımı örtmekten vazgeçiyorum ve Jia'nın hareketsiz bedenini kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum. Gözleri kapalı, nefesi kesik. *Kahretsin, yine mi?*

Soluk teninde bir yara var mı diye tararken zehirli dumanlar gözlerimi yakıyor. "Jia?" Hiçbir şey yok. Nefesimi tutarak, sonsuz gibi görünen sisin içinde mankenlerden kaçarak ilerliyor ve ön kapıya doğru koşuyorum. Onu bir kolumun üzerinde dengede tutarak, körü körüne kilidi arıyorum. Parmaklarım nihayet soğuk metalin etrafına dolandığında, tuttuğum nefesi bırakıyorum ve kapıdan kaldırıma fırlıyorum.

Temiz havayı içime çekerek yere çöküyorum ve Jia'yı nazikçe kucağıma yatırıyorum. "Hadi, nefes al. Nefes al, lanet olsun." Göğsü yükselmeyi reddediyor ve dudaklarını korkunç bir mavi renk çevreliyor.

Burnunu sıkarak ağzını kendi ağzımla kapatıyorum ve bir nefes üflüyorum. Sonra bir tane daha, her nefesimde göğsünün yükselişini izliyorum. Bir ambulans sesi kalbimin boğazıma fırlamasına neden oluyor.

"Jia!" Köşede belli belirsiz tanıdık bir yaşlı adam belirdi, gözleri bize dikilmişti.

Wei Guo, büyükbabası; öyle olmalı.

Jia derin bir nefes alıyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküp kızın başını kucağına çekerken öksürmeye başlıyor,

Mandarin dilinde mırıldanıyor. Nefesleri daha düzenli hale geliyor, göğsünün sabit bir şekilde inip kalkması garip bir şekilde güven veriyor.

"O iyi olacak," diye mırıldandım.

Yaşlı adam başını öne eğdi. "Teşekkür ederim."

Ambulans kaldırımı yanaşırken başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. İhtiyacım olan son şey işlek bir caddenin ortasında bozulmak ya da daha kötüsü Gemini Corp için kötü bir reklam yapmak. Bu açıkça çete bağlantılı bir olaydı ve eş CEO olarak ben bu işe bulaşamam. Şirketim yeterince inceleme altında ve çete söylentileri kesinlikle durumu daha iyi hale getirmiyor.

Caddede hızla ilerliyorum ama sağlık görevlileri Jia'yı sedyeye yatırırken arkama bakmaktan kendimi alamıyorum. Büyükbabası yanında duruyor ve karşı bloktan bile onun porselen teninde dalgalanan koyu kirpiklerini yakalıyorum.

Jia iyi. O iyi olacak. Umurumda değil.

BÖLÜM 8

GÖNDERİM

ia

Uğultulu siren sesleri binanın içinde yankılanıyordu. ambulans sadece kafatasımdaki çarpıntıyı şiddetlendiriyor, ama yine de bir gülümseme sıkıştırıyorum ve oksijen maskesini indiriyorum. Sedyenin üzerinde daha dik oturmaya çalışıyorum ama ciğerlerim bu çabadan dolayı kabarıyor. "Ben iyiyim, Yéye, söz veriyorum."

Büyükbabam dikkatle beni izliyor, sakinlik maskesi kırılmış ve milyonlarca parçaya ayrılmış.

Erkek bir sağlık görevlisi kamyonun arkasındaki dar alana sıkışıyor ve bakışlarını benimkilere çevirmeden önce başımın üzerindeki bip sesi çıkaran monitörü kontrol ediyor. "Oksijeni en azından birkaç dakika daha yerinde tutmalısın. O dumandan çok fazla soludun."

Dudaklarımda bir karşı çıkış belirliyor ama büyükbabamın kara gözlerindeki endişeyi görünce yutkunuyorum. Bunun yerine maskeyi bir kez daha ağzıma çekiyorum ve uzun, dolu nefesler alıyorum.

İğrenç keskin bir koku burun deliklerimi dolduruyor, zehirli duman kıyafetlerime yapışıyor. Ama onun altında daha hoş bir koku var. Bergamot ve sedir ağacı.

Yanlışlıkla. *Nanay* her zaman parfüm kokladığımı söylerdi, tıpkı bir koku avcısı gibi. Onun anısına dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, sonra durmaksızın çalan bip sesi beni şimdiki zamana döndürüyor ve tatlı hatıra hemen öfkeyle gölgeleniyor.

Her şeyden çok utandım ve sinirlendim. Butiğimin camları kırıldığında, mekân dumanlar içinde kalmadan önce kaçan lacivert giysili adamlara bir göz atmıştım. *Yéye* 'nin yıllar önce kurduğu organizasyon bir açıklama yapıyordu. Eğer Lei'nin isteğine boyun eğmezsem, ortadan kaldırılacaktım. Mesaj daha açık olamazdı. Jianjun'un Triad içindeki halefiyetle ilgili tehditkâr sözlerinden sonra korkmam gerekirdi ama bunun yerine tek yaptığı öfkeyi körüklemek oldu.

O pislik Lei Wang beni korkutup boyun eğdirebileceğini sanıyor. Beni fena halde hafife almış. Triad Konseyi toplantısına katılmakla kalmayacağım, aynı zamanda onun yönetme dilekçesine karşı oy kullanacağım. *Yéye* yanımdayken, o haini etkisiz hale getirmek için gerekli oylara sahip olacağımdan eminim.

Sonra ne oldu? Babamın sesi zihnimin karanlık köşelerinde dolaşıyor. *Tek ~~başımı~~ yöneteceksin?*

Bu istediğim son şey, ama belki de *Yéye* haklıdır ve hayatta özellikle arzu etmediğiniz sorumlulukları üstlenmeniz gereken zamanlar vardır.

Sağlık görevlisi kamyonun arkasında yeniden beliriyor, monitörleri tekrar kontrol ediyor ve sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Seni taburcu etmeden önce hâlâ hastanede görölmen gerektiğini düşünüyorum."

Başımı sallarken oksijen maskesini indiriyorum. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Oksijen seviyen normale döndü, bu yüzden seni gitmen için zorlayamam ama yine de tavsiye ederim, özellikle de bilincin kapalı olduğu için." Adam büyükbabama baktı.

"Torunum iyi olduğunu söylüyorsa, o zaman iyidir."

Sağlık görevlisi omuz silkiyor ve bir dizi kablo ve tüpü çıkarmaya başlıyor. "Nefes darlığınız ya da baş ağrınız varsa hemen acil servise gitmelisiniz."

"Yapacağım." Ayağa kalkarken adama gülümsedim.

"Ve polis ifadenizi almak için dışarıda bekliyor."

Yéye'nin temkinli gözleri benimkilerle buluştuğunda içimden inliyorum. Sağlık görevlisi arkadan atlar atlamaz, büyükbabam Mandarin dilinde bir komut veriyor.

Onlara hiçbir şey söyleme.

Dil becerilerim paslanmış olabilirdi ama bu kadarını anlıyordum. Başımı sallayarak sedyeden kaydım ve *Yéye* arkadan çıkmama yardım etti. Ambulansın arkasında bir NYPD ekip arabası park etmişti ve bir dedektif aracın kaputuna yaslanmıştı.

Genç bir adam, en fazla otuzlu yaşlarının başında, keskin gözleri ve düzgün bir gülümsemesi var. Öne çıkıp elini uzatıyor. "Bayan Guo?"

"Evet."

"Ben Dedektif Jackson ve bazı sorulara cevap vermenizi istiyorum."

"Bunu hemen şimdi yapmak zorunda mı?" *Yéye* homurdanıyor. "Torunum korkunç bir çile yaşadı."

"Bunu anlıyorum ve üzgünüm ama bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, bunu yapan adamları o kadar çabuk bulabiliriz."

Zavallı adamın sorunun bu olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Yorucu sorgulama sürecini tamamladıktan ve New York Polisi'ne raporu sunduktan sonra tamamen bitkin düştüm. Yine de büyükbabamla birlikte küçük stüdyomda oturup çayımı yudumlarken, dedektifin sorularını ve büyükbabamın bariz yalanını düşünmeden edemiyorum.

Fincanımı masaya bırakıp *Yéye'*ye bakıyorum. "Neden polise olay sırasında benimle butikte olduğunu söyledin?"

Dedektife verdiği ifadeye göre, bir dakikalığına dışarı çıktığını ve döndüğünde beni baygın bulduğunu söylemiş. Oysa gerçekte, o uyanmadan çok önce dairemnden ka mıştım ve saldırı sırasında butikte yalnızdım. Kargaşayı duyup beni kurtarmaya geldiği için şanslıydım.

Gümüş kaşları çatıldı, yüz ifadesi dalgınlaştı. "       seni binadan çıkaran ben değildim, *b  b  i*."

"Yapmadın mı?" Ağzımdan kaçırdım. "O zaman nasıl  ıktım?" Hatırladığım son şey, başım dönüp düştüğümde kapıya doğru  abaladığımdı.

Dudakları tam olarak çözemediğim bir ifadeyle kıvrılıyor. " nanılmaz gelebilir ama Marco Rossi'ydi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Büyükbabam başını sallıyor. "Onu saldırıya bulaştırmak istemedim."

"Ama neden? Burada ne işi vardı?"

"Bilmiyorum. Ambulans gelmeden önce onu sorgulayacak vaktim olmadı." Duraklıyor ve alt dudağını dişlerinin arasında emiyor. "Görünüşe göre hayatınızı kurtardığı için adama minnet borçluyuz."

Oh, Tanrım, hayır. Ukala mafya patronu hariç herkes.

Düşüncelerimi dile getirmek yerine gülümseyip başımı sallıyorum ve çay fincanını bir kez daha dudaklarıma götürüyorum.

"Dikkatli olmalısın, *b  b  i*. Toplantıya iki gün kaldı ve görünüşe göre Lei Wang kararınızı etkilemeye  alışıyor."

"Açıkça," diye tıslıyorum.

"Onun taktiklerinin kalbinizi ona karşı yumuşatmak için hiçbir şey yapmadığını varsayıyorum?"

"Tabii ki hayır," diye çıkışıyorum, niyetimden biraz daha sert bir şekilde. Ses tonumu daha saygılı bir hale getirerek, "Böyle bir adamla nasıl birlikte olabilirim?" diye ekliyorum.

"Belki size acımasız geliyor olabilir ama bu acımasız dünyanın sert yanlarıyla yoğrulmuş olan bizlere göre bu bir güç göstergesi."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, damarlarımda haklı bir öfke dolaşıyor. "Yani beni öldürmeye çalıştıktan sonra Lei ile evlenmemi mi istiyorsun?"

"Bu ideal değil, *bǎobèi*, ama en azından tek başına yönetmek zorunda kalmazsın. Bu tek başına yapılacak bir görev, Jia. Bunu senin için istemezdim."

"Onun dışında herkes..." Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Ayağa kalkıyor, ben de arkasından fırlıyorum ama başım dönüyor ve tekrar kanepeye yığılıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"İlgilenmem gereken önemli bir mesele var." Kapının yanındaki kancada asılı duran ceketine uzanıyor ve güven verici bir gülümseme sunuyor. "Burada kal ve kapıyı benden başka kimseye açma. Pazartesi günkü toplantıya kadar evde kalacaksın. Lei Wang'ın kur yapmayı tamamen bitirdiğine inanmıyorum."

"Kur yapmak mı?" Çığlık atıyorum. "Dalga geçiyorsun benimle." Tanrım, neden normal bir ailede doğmadım ki?

Büyükbaba ceketini giyer ve çıkışa yönelir. "Kapıyı kilitle. Yakında döneceğim."

Kapı kapanır kapanmaz yavaşça kalkıp sendeleyerek girişe doğru ilerliyorum ve kilidi sürgüleyerek kapatıyorum. Başım hâlâ ağrıyor ve alnımın üstünde bir morluk oluşuyor. Bayıldığımda oldukça sert vurmuş olmalıyım. Bulanık düşüncelerim zamanda geriye doğru süzülüyor ve bir anının ipucu yüzeye çıkmaya çabalıyor. Bir güvenlik hissi. Beni saran güçlü kollar, sessiz fısıltılar ve o koku. Bergamot ve sedir ağacı.

Serseri düşünceleri zihnimin uzak köşelerine gömerek, sendeleyerek kanepeye geri döndüm ve uzandım. I

Tembel bir cumartesi gününün dünyadaki en kötü şey olmayacağını varsayalım. Sadece iki gün hayatta kalmalıyım. Sonra pazartesi günü, Dört Deniz'in tahtına oturacağım.

Şakaklarıma yavaş daireler çizerek bunun ne anlama gelebileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Dişlerimi sıkarak kararlılığımı pekiştiriyorum.

Qian yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

BÖLÜM 9

BAZI ÖDÜLLER

Marco

"Aferin, *Coglione*. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim." Nico ofisime bakıyor, kapı aralığını karartıyor. Kardeşim, paylaştığımız tipik kendini beğenmiş gülümsemeyi takınıyor, ancak benimki alıştırmış bir maske iken, onunki hak edilmiş bir güvene sahip.

"Ne vardı?" Bacağımı dizimin üzerinden geçirmek için cam masanın arkasından dışarı çıkıyorum.

"Dört Deniz'in büyük Wei Guo'su dün beni çok ilginç bir şekilde ziyaret etti."

"Oh, şimdi mi?" Onun adını duyunca kalbim boğazıma düğümlendi. Acımasız lider hakkında duyduğum efsaneler, kaldırımında karşılaştığım endişeli, çelimsiz yaşlı adamlarla tamamen uyumsuzdu.

"Torununu kurtardığını bana neden söylemedin?" diye sordu Nico. "Çok minnettar ve şu anda kendimizi önemli bir stratejik avantaja sahip buluyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim." Masanın üzerindeki tükenmez kalem alıp parmaklarımın arasında döndürerek düşüncelerimi kollarımın arasında asılı duran hareketsiz Jia'dan uzak tutmaya çalışıyorum. Ateşli kadını bu kadar çaresiz görmenin bende yarattığı bir şey vardı.

aklımdan tam olarak çıkaramıyordum ya da bu sadece benim berbat geçmişimin çirkin yüzünü göstermesiydi. Bütün geceyi onun iyi olup olmadığını merak ederek uyuyamadan geçirdim.

Ki bu hiç bana göre değil.

Ofisime doğru ilerliyor ve masamın karşısındaki siyah deri koltuğa kışını dayıyor. Kardeşim rahatına bakarken bir iniltiyi zar zor bastırıyorum. "Tam zamanında Jia'nın butiğinin önünde ne yaptığını sorabilir miyim?"

Butiği mi? Lanet Jimmy bana binanın sahibi hakkında istediğim bilgiyi vermedi. Bu önemli bir bilgiydi.

"Garip bir tesadüf," diye mırıldanıyorum.

Rahat bir nefes aldı ve sandalyede geriye doğru yığıldı. "Ah, yani onu yatağına çekmeyi başaramadın mı? Belki de bu yüzden orada olduğunu düşünmüştüm..."

"Hayır."

Ağabeyimin dudaklarında boktan bir sırıtma beliriyor ve parmaklarım yumruk oluyor. "Guo, kıza saldıranın Lei'nin asi çetesi olduğunu doğruladı. Bu nedenle, yaşlı adam yarınki Triad konseyi toplantısına bizzat eşlik edene kadar kızın evinden çıkmasını yasakladı. Bu, kızın iç çamaşırlarına girmen için işleri oldukça zorlaştıracak, değil mi?"

"Siktir git, Nico. Bana tuzak kurdun. Kızın lanet bir bakire olduğunu biliyordun. Muhtemelen Qian yüzünden bizden nefret ettiğini de biliyordun. Bu bahsi nasıl kazanabilirim ki?"

Öne doğru eğilip avuçlarını masama vuruyor ve cam çarpmanın etkisiyle titriyor. "Yapamazsın. Tüm bu karmaşayı yaşamak yerine, en başta onunla evlenmeyi kabul etmeliydin."

"Hayır," diye homurdandım.

"Artık çok geç, kardeşim. Hoşuna gitse de gitmese de bu olacak."

"Bunu bana nasıl yaparsın, Nico? Yaşadığımız onca şeyden sonra?" Elimi saçlarımda gezdirip koyu renk uçlarını çekiştiriyorum. Elbette Jia evlenmeye zorlanacak kadar kötü bir kadın değil ama *Dio*, ben evlenmek istemiyorum. Aşkı bir kez denedim ve işe yaramadı. Çocuk istemiyorum, bunların hiçbirini istemiyorum.

"Bunu senin için yapıyorum. Bizim için."

Yerimden sıçrayıp ellerimi cama vuruyorum ve masanın üzerinden ağabeyimin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu saçmalık."

"Bu stratejik ittifak Triad ve İtalyan mafyası arasında barışı teşvik etmeye hizmet edecek. Luca ve Dante de geri adım atmayı kabul etti. Bu tam da hepimizin ihtiyacı olan şey."

"Hayır, *senin* ve o zayıf pisliklerin ihtiyacı olan şey bu. Üçünüz aşkı buldunuz, aile kurdunuz ve artık başka hiçbir şeyin önemi yok. Lanet gündeminizi bana dayatmaya cüret etmeyin. *Benim* iyiliğim içinmiş gibi davranmayın. Bu tamamen Maisy, Rose ve Stella ile ilgili. Öz kardeşimin ve hatta şerefsiz üvey kardeşlerimin bile korkak olduğuna inanamıyorum." Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Her zaman sen ve ben vardık, Nico. Buna ne oldu böyle?"

"Büyüdüm *fratello* ve bu dünyada sahip olunacak çok daha fazla mutluluk olduğunu keşfettim. Buna ne dersiniz deyin, ama oluyor." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru dönüyor, ayak sesleri nabzımın temposuyla eşleşen manik bir vuruş yapıyor.

"Peki ya reddedersem?" Arkasından sesleniyorum.

Nico arkasını dönüyor ve bana ters ters bakıyor. "O zaman tüm bunlara veda edebilirsin." Etrafında dönüyor, kollarını iki yana açarak ofisime doğru ilerliyor.

"Bunu yapamazsınız. Ben Gemini Corp'un Eş CEO'suyum." "Haklısın, bunu kendim yapamam, ama eminim ki

yönetim kurulunun yardımıyla seni dışarıda bırakacak. *Ve Melanie." Hay sikeyim.*

"Onunla yaptığın numaradan sonra kurul seni öyle bir dışarı atardı ki başın dönerdi."

"*Cazzo*, Nico, ciddi olamazsınız. Bu şirketi sıfırdan birlikte kurduk."

Başını sallıyor ve kardeşimin alev alev yanan mavi gözlerinde pişmanlığa benzer bir şey parlıyor. "Biliyorum. Her acı dolu an zihnime kalıcı olarak kazındı, *kardeş*. Babamın bizi terk etmesi, koruyucu aileler, taciz, beş parasız büyümek. *Her şeyi* hatırlıyorum. O günlere geri dönmeyi reddediyorum. İkimiz de çok daha fazlasını hak ediyoruz ve inan bana, bu daha iyisi için. *Senin* için."

Midem Ferragamo makosen ayakkabılarımın tabanına çarparak dibe vuruyor. Ben de uzun zaman önce o hayata asla geri dönmemeye yemin etmiştim.

Nico tekrar kapıya doğru dönüyor ve bu sefer onu durdurmuyorum.

Zihnimde onlarca itiraz dönüp duruyor ama hiçbirinin bir değeri yok.

Sürgülü cam kapıların önünde duruyorum, parmaklarımı kusursuz kristal camlara bastırıyorum ve gökdelenlerin yayıldığı denize bakıyorum. Büyük odanın tamamı, aşağıdaki şehrin kaosunu sergileyen tavandan tabana pencereleriyle bir akvaryum gibi hissettiriyor. Midtown'daki çatı katı Gemini Tower'a birkaç blok uzaklıkta ve fahiş fiyatına rağmen mükemmel. Emlakçı arkamda geziniyor, olanaklar hakkında gevezelik ediyor. I zaten ödeme a tekne yükü için benim özel üyelik at Palestra, bir . Manhattan'ın sırf adanın elitleriyle omuz omuza olmak için en ünlü kulüplere katıldım. Nico katılmam için ısrar etmişti ve itiraf etmeliyim ki, eşofmanlarla yaptığımız anlaşmaların sayısı neredeyse Yönetim kurulu odasında baskıcı takım elbiseler.

"Ne diyorsunuz Bay Rossi?" Güzel sarışın yaklaşıyor ve mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarını kaldırıyor. "Dediğim gibi, tüm mobilyalar dahil, yani bir hafta içinde hemen taşınabilirsiniz."

Kira kontratını imzalama ihtimali ve geçen gecenin anıları aklımı o kadar meşgul ediyor ki, kadının ne kadar çekici olduğunu fark edemiyorum bile. Dolgun göğüsleri fuşya ceketinin altına sıkıştırdığı dantel kaşkorse üzerinden taşıyor. Onu tertemiz deri kanepenin üzerine yatırıp adımı haykırana kadar becerdiğimi hayal ettikçe sikim sertleşiyor. Belki bu bir yıllık kira taahhüdünü daha az ürkütücü hale getirir. Ve daha da iyisi, dikkatimin dağılması aklımdan çıkaramadığım o kara gözlü bakışı silebilir.

Yavaşça ona doğru dönüyorum ve muzip bir kaş kaldırıyorum. "İmkânlardan bahsediyordun... Bu özel dairenin başka ne gibi avantajları var?" Eğer yarın hayatımın geri kalanında kendimi tek bir kadına bağlayacaksam, bekarken son bir kaygısız sevişme yaşayabilirim.

Ağır bir rimelle kaplanmış koyu renk kirpiklerini kırıştırarak yaklaşıyor. "Her şeyin üzerinden tekrar geçmekten mutluluk duyarım. Aslında istediğin her şeyi yapmaktan çok mutlu olurum." Dolgun dudaklarını büzleştiriyor. "Noktalı çizgiyi imzaladığınız sürece."

Aramızda kalan mesafeyi uzun bir adımla kapatıyorum ve ben onun üzerinde yükselirken güzel pembe dudaklarından bir nefes çıkıyor. O sarışın kafa şaftımda aşağı yukarı sallanırken onları şimdiden sikimin etrafına sarılmış olarak hayal edebiliyorum. Elim dışarı fırlıyor ve boğazına dolanıyor, vücudunu kendime doğru çekerken başparmağım hassas girintiyi çevreliyor. "Bir şey var mı?" Homurdanıyorum.

Sertçe yutkunuyor. "Evet, Bay Rossi."

"Güzel. O zaman dizlerinin üzerine çök, çeneni kapa ve iyi bir kız gibi sikimi al." Kız yere düşerken ve dar eteği kalçalarına doğru yükselirken yüzümde vahşi bir gülümseme beliriyor. Pantolonumun fermuarını açıyorum ve sikim serbest kalıyor.

Kadının gözleri açılıyor, camdan içeri süzülen ışığın bolluğu altında parıldayan mücevherli bir yeşil. Beni içine çekerken ağzı büyük bir *O* harfi şeklinde kıvrılıyor. Bana iyi donanımlı olduğum söylenmişti.

"Benimle başa çıkabileceğinizi düşünüyor musunuz, Bayan Raquel?" Başı hevesle zıplıyor.

"Daha ıslanmadın mı?"

Yine başı eğiliyor ama gözleri ereksiyonumda sabit kalıyor.

"Güzel, çünkü ağzını siktikten sonra o amcığı alacağım. Senin için sorun olur mu?"

"Evet," diye mırıldandı. "Yani tamam."

"İşte duymak istediğim şey bu. Tam hizmet veren bir emlakçıdan bahsediyoruz." Yaklaşıyorum ve yeşil yerine koyu renk gözlerin bana baktığını hayal ediyorum. Jia. *Hay sikeyim*. Raquel bana uzandığında geri çekiliyorum, beklenmedik duygular göğsüme çarpıyor.

"Sorun nedir, Bay Rossi?"

"Ben, bunu yapamam." Aletimi pantolonuma geri sokuyorum ve birkaç adım daha geriye sendeliyorum. "Yerden kalk," diye homurdandım.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye mırıldanıyor eteğini aşağı çekip yükselirken.

"Hayır. Bu bir hataydı." Elimi saçlarımda gezdiriyorum, kalbim kaburgalarımı tekmeliyor. Neyim var benim böyle? "Gerekli tüm belgeleri Gemini Corporation'daki asistanım Mel'e gönder. Yine de sizin emlak hizmetlerinizi tavsiye edeceğim."

"Siz nasıl isterseniz, Bay Rossi." Çantasını aldı ve ben de çatı katından çıktım.

Nico yanıliyordu. Bu sorumlu ev sahipliği saçmalığının hiçbir avantajı yok.

BÖLÜM 10

EJDERHA KRALİÇE

ia

Nefes al. Nefes verin. Nefes al. Nefes ver. Saksıdaki yasemine bakıyorum

ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. Düşüncelerim anında *Nanay*'a geri dönüyor. Tanrım, keşke annem bugün burada olsaydı; ne yapacağını çok iyi bilirdi. Kalbim sıkışıyor, onun kaybının acısı yıllar sonra hala mevcut. *Bà*'nın vefatının üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve ben hala hiçbir şey hissetmiyorum.

Nanay, mis kokulu yaseminler gibi evimizi mutlulukla doldurmuştu ve ben de onun anısına uzun süredir devam eden bu geleneği sürdürüyorum. Sadıqlık, sadakat ve umut. Yasemin - ya da yerel halkın deyimiyle sampaguita- onun doğduğu Filipinler'in resmi çiçeğidir. Böylesine mütevazı, basit bir çiçek olmasına rağmen kokusu en renkli, en görkemli buketi bile gölgede bırakır.

Sessiz ayak sesleri dikkatimi şimdiki zamana geri çekiyor. "Hazır mısın, *bǎobèi*?"

Her biri bir Çin ejderhası silüetiyle işlenmiş yakut rengi üstümün şeffaf kollarını aşağı doğru çekştirerek başımı sallıyorum. Bugünkü kıyafetimin renklerini stratejik olarak seçtim.

Dört Deniz donanması parlak bir kızıl için. Ejderhanın kanı. Ben bir Guo'yum ve bugün, şehrin en korkulan sendikalarından birinin başı olarak hak ettiğim koltuğa oturacağım.

Açıkçası ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama şu söz de ne? Başarana kadar numara yap.

Ve iğrenç Lei Wang ile evlenmeye zorlanmamak ya da isyancı çetesiyle büyükbabamın mirasını mahvetmesine izin vermemek için ne gerekiyorsa yapacağım.

"*Bǎobèi?*" *Yéye* biraz *daha* yaklaşıyor, gözlerinin kenarlarında yumuşak çizgiler belirliyor. Yorgun görünüyor ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez seksen yaşının tamamında görünüyor. Geleneksel *Tangzhuang*, Mandarin yakalı, kurbağa düğmeli ve karmaşık, yaldızlı desenlerle işlenmiş ipek bir ceket giyiyor. Benim aksime, o Dört Deniz'in geleneksel donanmasını tercih etti. Belki de değişmeliyim... Ön kollarım boyunca kıvrılmış ejderhalara bakıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. Hayır. Bugün canlandıracağım imaj bu.

"Ben hazırım büyükbaba."

"Güzel." Zayıf parmakları omuzlarımda kıvrılıyor ve o karanlık gözler benimkileri buluyor. "Biliyor musun Jia, seninle çok gurur duyuyorum. Varislik görevini isteyerek üstlenerek atalarımızı onurlandırdın. Bugün ne olursa olsun, görevini her şekilde yerine getirdin. Bunu hatırlamanı isterim."

Başımı sallıyorum, sözlerinde başka bir korku dalgası uyandıran bir şey var.

Kapıdaki iki hızlı vuruş kalbimi serbest düşüşe geçirdi. Saldırıdan sonra iki gün boyunca stüdyomda saklanmak sinirlerimi geriyor.

Ben kapıya doğru bir adım atamadan, *Yéye* pamuklu terlikleriyle tuğla duvarın etrafından dolaşarak girişe doğru ilerliyor. "Cevap vereceğim çocuğum."

"Dikkatli ol," diye fısıldıyorum, karnımda çalkalanan huzursuzluğu yatıştıramıyorum. Bu Lei'nin *bana kur* yapmak için son şansı, yoksa

Daha doğrusu, oylamadan önce rekabeti ortadan kaldırmak. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve yatak odamı oturma alanından ayıran renkli grafitili duvarın etrafına bakıyorum.

Kapı aralığını dolduran geniş omuzlu İtalyan'ı görünce nefesim kesiliyor. Marco Rossi'nin uyumsuz gözleri oturma odasında süzülüyor ve beni olduğum yere mıhlıyor. Koyu renk düğmeli gömleği ve omzuna dikkatsizce atılmış ceketle, *GQ* dergisinden fırlamış gibi haksız bir çekiciliğe sahip görünüyor.

"Onun burada ne işi var?" Dilimi işbirliğine ikna ettikten sonra nihayet tıslıyorum.

Yéye yüzünde dingin bir gülümsemeyle dönüp duruyor. "Bay Rossi bugün Triad konsey toplantısına kadar bize eşlik etmeyi teklif etti."

Yüksekteki erkeğe bakıyorum ve içimde bir huzursuzluk filizleniyor. "Bunu neden yapsın ki?" Ve neden en büyük düşmanlarından bazılarının toplantısına katılmasına izin verilsin ki?

"Geçen günden sonra senin için endişelendim." Şimdiye kadar gördüğüm samimiyete en yakın şey Marco'nun hınzırca yakışıklı yüzünde geziniyor ve nefes alışım üzerindeki etkisi yıkıcı. Bir an sonra kayboluyor, yerini tipik kibirli sırtış alıyor ve ciğerlerim bir kez daha çalışmaya başlıyor.

"Çok naziksiniz ama buna hiç gerek yok. Konsey toplantısına kendi başımıza gidebilecek durumdayız."

Daireme giriyor ve mahremiyetime yapılan bu saldırı karşısında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Marco Rossi'nin stüdyomda olması fazla mahrem görünüyor. Kesik kesik bakışları odayı tarıyor, tuğla duvara kazınmış kıpkırmızı ejderhaya takılıyor. "Katılmıyorum." Dudaklarını ince bir çizgi haline getirip sırtışını bastırıyor, sonra *Yéye*'ye dönüyor. "Büyükbaban da öyle, bu yüzden sana eşlik etme isteğimi kabul etti."

Hain büyükbabama bakarken, olayların bu oldukça tatsız dönüşü karşısında dudaklarım büzülüyor. Nasıl yapabildi? Bu adamın Qian'ın ölümüne doğrudan karıştığını hatırlamıyor mu? İtalyanların bizim düşmanımız olduğunu?

Büyükbaba dilini şaklatıyor, solgun yanaklarına sert bir ifade yerleşiyor. "*Băobèi*, böyle nazik bir jesti reddetmek görgüsüzlüktür."

Dilimin ucuna gelen bir sürü kötü hareketi geri püskürtüyorum ve ağırbaşlı bir şekilde başımı sallıyorum. Büyükbabama aramızda özel bir ilişki ve birbirimize karşı eşsiz bir anlayış olabilir ama toplum içinde benden tipik, saygılı bir torun gibi davranmam bekleniyor. Sebeplerini sorgulamak hiç de yakışık almazdı ama yine de düşüncelerimin çalkalanmasına ya da serbestçe dökülmesine engel olamıyorum.

"Elbette dede," diyorum sonunda. Başımı eğerek ayaklarımı öne doğru uzatıyorum ve tezgahtan çantamı alıyorum.

"Kırmızıyı sevdim," diye fısıldıyor Marco ben geçerken. "Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," *diye* tıslıyorum ve *Yéye*'ye doğru yürüyorum. Marco'nun bize eşlik ediyor olması onunla konuşmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Gösterişli siyah limuzine ulaştığımızda, şoför ön koltuktan iniyor ve arka kapıyı açık tutuyor.

"Lütfen, önden buyur, Jia." Marco sevimsiz bir gülümseme sunar.

"Asya kültürlerinde büyüklerimizi onurlandırırız," *diye* tersliyorum ve *Yéye*'ye doğru dönüyorum. "Önden buyur, dede."

Marco'nun uzattığı kolunun altından geçiyor, dudağının üstündeki bıyığı hafif bir gülümsemeye kıvrılıyor. Bundan gerçekten zevk alıyor. Büyükbabam bu iğrenç adamı nasıl eğlenceli bulabilir?

"Şimdi nasıl, tükürük ateşi?" *Yéye* arka tarafta kaybolduğunda Marco başını alaycı bir şekilde eğiyor.

"Bana öyle deme," diye hırlıyorum.

"Neden olmasın? Bu bir iltifat. Kadınlarımın alingan olmasını severim."

Hiç de kadınsı olmayan bir homurtu patlar. "Ben asla Senin kadınınım ve ne istediğin umurumda bile değil."

Alçak bir ısıklık dudaklarının mükemmel kıvrımını büzüyor. "Haklıymışım, gerçek bir tükürük ateşi, tıpkı bluzundaki ejderha gibi." Bakışları ön kollarımda geziniyor ve ben onları hızla göğsümde düğümlüyorum. Malzeme yarı saydam ve eğer biri çok yakından bakarsa...

"Sen ejderhalar hakkında ne bilirsin ki?" Gözlerini kollarımdan ve kollarımın altında sakladıkları aşağılayıcı sırdan ayırarak pat diye söylüyorum.

Pasaklı çenesinde arsız bir sırıtma beliriyor ve siyah düğmeli gömleğinin yakasını çekiştirerek canlı bir dövmenin ipucunu ortaya çıkarıyor. Bir düğmeyi açıyor ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

"Ne yapıyorsun?" Çılgılık atıyorum.

"Sakin ol, tükürük ateşi, sana sadece bir göz atacağım. Bu boku bedavaya vermiyorum."

Gözlerimin dolmasını zor engelliyorum. Bu ukala adam kendini Tanrı'nın kadınlara armağanı sanıyor. Yine de bakışlarımın gömleğinin altından çıkan siyah saçlarını takip etmesine engel olamıyorum. Zar zor kesilmiş vahşi ormanın altından bir ejderha kafası çıkıyor, hem de herhangi bir ejderha değil, stüdyomda resmettiğime rahatsız edici derecede benzeyen bir ejderha.

"Ejderha yılı," diye mırıldanıyor sırtarak.

"Ne kadar şanslısın." Sırtan piçin gömleğinin düğmelerini yeniden iliklemesini ya da daha kibar konuşmaya çalışmasını beklemeden dönüp arabaya giriyorum.

Bir an sonra yanıma oturdu, gömleğinin düğmelerini bir kez daha iliklemişti, uzun bacakları ve geniş omuzları arka koltuğun neredeyse yarısını kaplıyordu.

"Belki de büyükbabamın yanına oturmayı tercih edersiniz." *Yéye'nin* oturduğu ve sessizce izlediği yeri işaret ediyorum.

Marco bacaklarını uzatır ve dirseğini renkli cama yaslar. "Hayır, böyle iyi." Bana bakıyor.

Delici bakışları boynumdaki altın haçtan başlayıp göğüslerimin kabarıklığına, ipek bluzuma ve siyah pantolonuma kadar uzanıyor. Aceleyle bacak bacak üstüne atıyorum, bakışlarının yakıcılığı kalçalarımın arasında istenmeyen bir sıcaklığın kabarmasına neden oluyor.

Aramıza arabanın izin verdiği kadar mesafe koyarak koltuğun diğer ucuna geçiyorum. Tanrı'ya şükür limuzin olduğu için bu çekilmez adama karşı ezilmek zorunda kalmıyorum.

Araca gergin bir sessizlik çöküyor ve Marco Rossi evime geldiğinden beri yaklaşan toplantıyı ya da kasvetli geleceğimi bir saniye bile düşünmediğimi fark ediyorum. Göz ucuyla mafya babasına bakıyorum ve esnek deri koltuk başlığına yerleşiyorum. En azından bir şey için iyi.

Ama şimdi odaklanmam gerekiyor. Nefes alıyorum ve sık sık yaptığım meditasyon denemelerinde boşuna aradığım iç huzuru çağırıyorum. Birkaç dakika içinde ejderhanın inine adım atacağım ve kendimi odadaki her erkeğe kanıtlamalıyım.

Yeni bir Ejderha Kraliçesi'nin yükselme zamanı geldi.

BÖLÜM 11

BEKLEYEMİYORUM

Marco

Hmm... Kötü şöhretli Triad'ın en gizli sığınağı. Bu Hayal ettiğimden çok daha boktan bir yer. Wei Guo ve sevimli torununu Kızıl Ejder restoranının yaygara koparan mutfağından geçerken takip ettiğimde sarımsak, kızarmış yağ ve acı biberin keskin kokusu nemli koridorlara yayılıyor. Bizim Park Avenue'deki çatı katı toplantı odalarımızla kıyaslandığında Triad'ın gerçekten de kendini geliştirmesi gerekiyor.

Mutfağın arka tarafındaki kapı, her iki yanında lacivert kapüşonlu erkeklerle açık duruyor. Jia ile büyükbabasının arasına giriyorum, elim silahımın üzerinde. Lei bir şey yapmaya kalkışırsa, gözlerinin arasına öyle bir kurşun sıkarım ki başı döner.

Four Seas adamlarından biri yaklaştığımda gözlerini kısıyor. "Burada ne halt ediyorsun Rossi?"

Tanıdık geliyor ama bütün bu pislikleri takip edemiyorum. Yanılmıyorsam Lei'nin adamlarından biri. "Davet edildim." Ona sırtarak omzumun üzerinden işaret ediyorum. Wei Guo bir adım geriden geliyor, biz kapıya yaklaşırken geri çekilmişti ve şimdi muhtemelen benim

ama geleneksel Çin kıyafetleri bunu ele veriyor.

Adamın kafası hemen düşer ve Mandarin dilinde bir şeyler mırıldanır.

Wei karşılık olarak bir şeyler havlıyor ve Jia yanımızdan geçip kapıdan içeri girerken erkek denizi parçalanıyor, ben ve Guo da onu takip ediyoruz. Düşündüğümünden daha iyi gitti.

Titrek neon aydınlatmalı küçük bir oda bir araya geliyor, ancak zayıf aydınlatılmış alana rağmen Jianjun Zhang ve Hao Wei'nin yüzlerindeki şaşkınlığın her tatmin edici ayrıntısını seçebiliyorum. En büyükleri olarak Jianjun'un genellikle sorumlu kişi olduğunu varsayardım, ancak arkamdaki onurlu Wei Guo ile hiyerarşi bugün değişti.

Kızıl Ejderhalar ve Altın Yıldız'ın başları yavaşça kalktı ve her biri çenelerini Dört Deniz'in emekli liderine doğru eğdi. "Sizi aramızda görmek gerçekten bir onur, *xiānsheng*." Jianjun'un eğilmesi o kadar derin ki, cılız bacaklarının yükselirken dayanacağından emin değilim.

"Bu şeref bana ait," diye cevap veriyor yaşlı adam, eğilmeden iki lidere bakarak, emekli statüsüne rağmen besin zincirindeki en güçlü kişi olduğu belli.

"Konsey toplantısına katılmanız bizim için büyük bir ayrıcalık olsa da Marco Rossi'nin neden burada olduğunu sormak zorundayım." Jianjun bana üstü kapalı bir düşmanlıkla bakıyor. Kızıl Ejderhalar üvey kardeşlerim Valentino'larla bir tür barış sağladılar ama bu anlaşma belli ki kardeşimle beni kapsamıyor.

"Bay Rossi benim misafirim," diye cevap veriyor Guo. "Torunumun butiğindeki son olay göz önüne alındığında, bu talebi yersiz bulmuyorum."

Küçük alana ağır bir sessizlik çöküyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak diğer katılımcıları tarıyorum. Lei gölgeler arasında oyalanıyor, donanma giysili bir denizin içinde

Ama boncuk gibi gözleri önce bana, sonra da yanımdaki kadına kilitleniyor. Seğiren parmaklarım silahımın soğuk metalini okşuyor. Ona karşı bir daha harekete geçmeye cesaret edemezsin, pislik herif. Guo'ya Nico'yu ve hatta Jimmy'yi de getirmesini teklif ettim ama sadece birimizi içeri almanın yeterince zor olacağını düşündü. İki kişi Triad'a karşı açık bir hakaret sayılır.

"Nasıl isterseniz, *lǐngdǎo*." Jianjun masayı çevreleyen adamlara işaret ediyor ve mükemmel bir eşzamanlılıkla her biri bir sandalyeye kıvrılıyor. Kıpırmızı, lacivert ve parlak sarıdan oluşan gökkuşağı kirli mekânı dolduruyor ve beklenti dolu gözler bize doğru çevriliyor.

Jia yanımda donmuş gibi duruyor ve az önceki öfkeli haline rağmen vücudunda zar zor fark edilebilen bir titreme var. Kolum omzuna değmese asla fark edemeyecektim. İçindeki çalkantıya rağmen yüzü sakın bir maske gibi duruyor. Kızı suçlamıyorum; ona gerçekten hayranım. Hangi yirmi üç yaşındaki kadın bu sorumluluğu almak ister ki?

Otuz yaşındayken bunu zar zor istiyordum ve bu hayatı ben seçtim. Jia buna zorlanıyor.

Eğer deli kardeşi babalarını öldürüp sonra da bizim peşimize düşmeseydi, Dört Deniz tahtında muhtemelen yıllarca oturmaya devam edecekti. Kader tam bir kaltak.

Terlik sesleri dikkatimi şimdiki zamana, Wei Guo'nun odada kalan iki boş sandalyeye doğru hantalca ilerleyişine çekiyor. Jia kıpırdamıyor, ayakları olduğu yerde sabit duruyor. Göz ucuyla bir bakış atıyorum ama tamamen komaya girmiş gibi görünüyor. Elim beline gidiyor ve hafifçe iterek onu Guo'nun arkasındaki masaya doğru yönlendiriyorum.

Otomatik pilota bağlanmış gibi hareket ediyor ve uyguladığım nazik baskıyı hissettiğinden bile emin değilim, çünkü hissetseydi şimdiye kadar elimi tokatlayarak uzaklaştırmış olurdu. Bunun yerine, neredeyse dokunuşuma doğru eğiliyor.

diğer katılımcıların yanından geçiyor. Beklenmedik temas göğsümde alışılmadık bir hissin filizlenmesine yol açıyor.

Jia'nın oturacağı yere vardığımızda, onu bırakmak konusunda garip bir şekilde isteksizim. Guo tereddütümü fark etmiş olmalı çünkü kıpırdamayan elime bakarken kaşları çatılıyor. Boğazını oldukça güçlü bir şekilde temizliyor ve onun bedeninin dokunuşunun bulanık beynim üzerinde yarattığı büyüden kurtuluyorum.

Kendimi toparlamaya çalışarak sandalyeyi çekiyorum ve ona oturmasını teklif ediyorum. Jia nihayet başını sallıyor, Kızıl Ejder restoranına girdiğimizden beri gördüğüm ilk yaşam belirtisi.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre," diye başlıyor Jianjun, şımarık poposu sandalyeye oturduğu anda, "Triad konseyinin bu özel toplantısına başlayabiliriz." Daralan bakışları bana doğru yöneliyor. "Umarım katılan herkese bu toplantının kutsal niteliğini ve tartışılan tüm konularda gizliliğin kritik önemini hatırlatmama gerek yoktur."

Başımı yavaşça eğiyorum ve güven verici bir gülümseme sunuyorum. Bazı açılardan bir *piç* olabilirim ama sözümün eriyimdir. Guo, anlaşılmaya vardığımızda konsey toplantısının tüm yönleriyle ilgili olarak bana gizlilik yemini ettirmişti.

Jianjun'un sözlerinin geri kalanı İngilizce ve Mandarin karışımı bir dilde bulanıklaşıyor. Tartışmanın çoğu inanılmaz derecede sıkıcı ve Jia'nın arkasında durup ellerimi sandalyesinin arkasına doladığımda zihnim dağılmaya başlıyor. Ne de olsa tek bir şey için buradayım ve benim rolüm sonlara doğru başlıyor.

Altın Yıldız'ın müdürü denizaşırı sevkiyatlardaki artıştan bahsederken bu kadar sakin olmam beni şaşırttı. Öfke, hiddet ya da en azından endişe bekliyordum. Bunun yerine, kaderimi kabullenirken üzerime açıklanamaz bir dinginlik geldi.

Göz ucuyla Jia'ya hızlı bir bakış atıyorum. Dudaklarının kısıtılması, kaşlarının çatılması ve dizlerinin sabit gümbürtüsü huzurun tam tersini söylüyor. İçimdeki küçük, aptal bir parça, Jia'nın

endişesini hafifletmek için bir yol. Ama vereceğim haber durumu daha da mı kötüleştirecekti?

Büyük ihtimalle.

Başımı Jia'nın kulağına eğip fısıldıyorum, "İyi misin?" Yakınına eğildiğimde kelimeler kendiliğinden akıyor.

"İyi," diye homurdanıyor beni susturmadan önce.

Bir Sonsuzluk Daha sonra, Jianjun'un keskin gözler pivot içinde yönümüzü. "Ve şimdi, son tartışma konusu, Dört Deniz'in gelecekteki liderliği." Bakışları Lei'ye ve e t r a f ı n ı saran adam çemberine doğru kayıyor. "Lei Wang kararını verdi. için meydan okuma bizim en çok kutsal gelenek ve Dört Deniz'in kaderini oylamaya bırakmayı talep ediyor. Örgütün ihtiyaç duyduğu lider olarak hizmet edebileceğine inanıyor." Lei ayağa kalkar, omuzlarını geriye atar ve ince dudaklarında kibirli bir küçümseme belirir. "Dört Deniz'e hizmet etmekten onur ve ayrıcalık duyarım, tıpkı büyük Wei Guo'nun yaptığı gibi uzun yıllar boyunca."

Yaşlı adam Mandarin dilinde bir küfür olduğuna emin olduğum bir şey tıslıyor ve böbürlenen tavus kuşu bir çentik sönüyor. Lei'ye doğru bir gülümsemeyi zar zor bastırıyorum.

"Hepinizin bildiği gibi," diye araya girdi Jianjun, "kutsal geleneklerimizi bir hevesle değiştirmeyiz. Bu talebin kabul edilebilmesi için Lei'nin katılımcıların neredeyse yüzde doksanının oybirliğini alması gerekiyor."

Bu asla olmayacak. Triad'ın eski yöntemlerine bağlı kalmasının bir nedeni var.

"Şimdi oy verme zamanı geldi." Bir adam masanın etrafında dolaşarak, Dört Deniz'in yaşayan tek varisi olarak Jia ve eski liderin sağ kolu olarak Lei de dahil olmak üzere dokuz konsey üyesinin her birine bir kalemle birlikte birer kağıt verdi.

Neredeyse sessiz karalamalar gergin alanı dolduruyor ve omurgamdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. Sonsuz bir an sonra, tüm kağıt parçaları toplanıyor ve Jianjun'a teslim ediliyor. Fişlere bakıyor, yavaşça gözden geçiriyor

Her birini. Yüzü boş bir tuval, sonuca ihanet eden bir seğirme bile yok.

Jia o kadar hareketsiz ki nefes almayı bıraktığından eminim. Bir parçası Lei'nin galip gelmesini mi umuyor? Bu bizim için ne kadar kötü olursa olsun, en azından hükmetmek zorunda kalmayacak. Sandalye ayaklarının beton üzerinde çıkardığı keskin gıcirtı başımı ayağa kalkan Jianjun'a doğru çeviriyor. "Oylama sona erdi." Memnun bir gülümsemeyle Lei'ye dönüyor. "Bizim geleneklerimiz olacak tutun Doğru. Senin istek var reddedildi, Lei Wang, olarak sen var başarısız oldu için güvenli ve gerekli oylar."

Lei'nin dudakları bükülür ama saygılı bir şekilde eğilmeyi başarır. *Etkileyici.*

"Şimdi, Dört Deniz'e ne olacak?" diye soruyor donanmadaki erkeklerden biri, belli ki Lei'nin adamlarından biri.

Jia ayağa fırlıyor, göğsü kabarıyor ama meydan okuyan maskesi yerinde duruyor. "Doğuştan hakkım olan Dört Deniz'e hükmedeceğim."

Odada bir mırıltı korosu dalgalanıyor.

Wei Guo ayağa kalkıyor ve içimi kaplayan sükûnet aniden kayboluyor. Kalbim iskelet bağlarından kurtulmak için umutsuz bir çabayla kaburgalarımı tekmeliyor. Ciğerlerim sıkışıyor, boğulana kadar organlarımın etrafına görünmez bantlar dolanıyor.

Kahretsin, bunu yapamam.

Sanki yaşlı adam korkumu hissetmiş gibi, bana doğru dar bir bakış fırlatıyor ve elini ön koluma yerleştiriyor. Uzun parmakları ceketimin etrafını sarıyor ve ben kapana kısılıyorum. "Torunum haklı." Wei Guo bütün erkekleri ısıran bir bakışla odaya girdi. "Jia Guo büyük Dört Deniz'e liderlik etmek için sırada ve ondan önceki tüm erkeklere olduğu gibi ona da saygı duyacağınıza inanıyorum. Ejderhanın gerçek ruhu onun damarlarında akıyor."

Jia'nın dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve göğsümü döven çılgın kaos hafifçe yatışıyor.

"Ancak," diye devam ediyor, "benim inancıma göre en güçlüler bile yanlarında uygun bir müttefikle daha güçlü hale getirilebilir."

Jia'nın gözleri büyür, derin gece yarısı birden dipsiz bir uçuruma dönüşür.

Guo beni öne doğru iterek Jia ile arasına sıkıştırdı, bu hareket yaşlı bir adam için şaşırtıcı derecede hızlıydı. "Guolar ve Rossiler arasında yeni bir evlilik ittifakı kurulacak. Birlikte, iki şirketimiz herkesin karşılıklı yararı için yan yana çalışacak."

Jia'nın ağzı şaşkınlıkla kıvrılıyor ve o dudaklardan bir nefes kaçıyor. Kahretsin, bir pislik olduğumu biliyorum, ama tek hayal edebildiğim o tatlı dudakların sikimin etrafına sarılmış olması. İçimde kabaran korku, kemerimin altındaki sıcaklık çizgileriyle biraz daha dağılıyor.

Dio, yeni karımı becermek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 12

İHANET ŞOKU

ia

Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamaz.

İhanetin şoku ciğerlerimdeki havayı çalıyor, öyle küstah bir acı ki ağzım bir embesil gibi açık öylece kalakalıyorum. Yanımdaki pislige bakacak cesareti bile toplayamıyorum. Marco biliyor olmalıydı.

Tanrım, *Yéye* bunu ne zamandır planlıyordu?

Büyükbabama ters ters bakmaya çalışıyorum ama iri yarı İtalyan yolumu kesiyor. Hain büyükbabama bağırmamak ve küfretmemek için kendimi tutmam gerekiyor. Bu aleni hakaret bizim dünyamızda hoş görülmezdi. Ama bunu bana nasıl yapabildi? Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor, bir öfke kasırgası, öfke ve kızgınlık içimi dövüyor. Sonunda gerçekten hiçbir seçeneğim yokken, neden bana bir seçenek sunuyormuş gibi davrandı?

"Sakin ol tükürük ateşi, olay çıkarmak istemezsin." Marco'nun nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor, omzu benimkini okşuyor.

"Benimle konuşma lan," diye tıslıyorum.

Dudağının köşesi kıvrıldı, şüphelendiğim şeyi doğruladı. Başından beri biliyordu. Elbette büyükbabam arkamdan iş çevirecek ve uygun gördüğü bir erkekle evlilik anlaşması yapacaktı. Aksini düşünecek kadar nasıl aptal olabilirdim?

"Bu büyük bir sürpriz oldu." Jianjun boğazını temizledi ve geri kalanımıza oturmamızı işaret etti.

Hayır, lanet olsun. Kelimeler neredeyse dökülüyordu. Çılgınlığımdan, masanın etrafındaki erkek çemberinin yüzlerine çizilen inançsızlık ifadelerini değerlendirmek için bir dakikamı bile ayırmamıştım. Lei Wang'ın yüzüne kazınan mutlak öfke ifadesi neredeyse buna değdi. *Neredeyse*.

Jianjun temkinli bakışlarını, hiçbir şeyden rahatsız olmamış gibi görünen büyükbabama çeviriyor. Sanki tek torununu İtalyan mafyasıyla evlendirmek normal bir olaymış gibi. Tanrım, çok kızgıyım. *Ve incindim*. Göğüs kafesimi sıkıan acıyı bastırıyorum ve öfkeye odaklanıyorum. Öfke güçtür, acı ise bana hiç yardımcı olmaz. Sadece beni zayıflatacak ve şimdi her zamankinden daha güçlü olmalıyım.

"Bu düzenleme ne kadar çabuk gerçekleşecek?" Jianjun sonunda sorar.

Soru havada asılı kalırken Hao Wei kaşlarını çatıyor.

Evet, ne kadar zamanım var? Bir kaçış planlamak için yeterli zaman mı?

"Detaylar henüz kesinleşmedi," *diye* yanıtlıyor *Yéye*. "Ancak kesinleştiğinde, hepinizin büyük kutlamaya davet edileceğinden emin olabilirsiniz."

Kutlama mı? Tamamen hayal mi görüyor? Belki de büyükbabam o zehirli dumandan düşündüğümüzden daha fazla solumuştur. Zihnim CityZen'deki saldırıya geri dönüyor. Marco beni bu yüzden mi kurtarmıştı? Sadece değerli karısının görevlerini yerine getirecek kadar uzun süre hayatta kalmasını mı garanti ediyordu?

"Ve siz, Bay Rossi," diye bağılıyor Jianjun. "Başka bir örgütü daha yönetme yükümlülüğünü üstlenmeye hazır mısınız?"

Marco başını sallıyor, mükemmel dişleri parlayan bir sırıtış. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve bu beklenmedik dokunuş karşısında tüylerim diken diken oluyor. "Four Seas'in işletilmesiyle ilgili günlük sorumlulukların çoğunu müstakbel eşime bırakacağımdan emin olabilirsiniz. Kendi girişimlerimle yeterince uğraşıyorum."

Çenem çözülüyor ve duyurudan bu yana ilk kez nişanlımla yüzleşmek için hafifçe dönüyorum. Cevabı tamamen beklenmedikti.

"Yine de," diye devam ediyor Jianjun, "hepimiz oturup bunun sonuçlarını tartışabilseydik bu yeni düzenleme hakkında daha iyi hissederdim."

Yéye, "Bildiğim kadarıyla Valentinolar Kızıl Ejderhalarla barış yaptığında böyle bir tartışma olmamıştı," diye araya giriyor. "Bu neden farklı olsun ki?"

"Çünkü ne Luca ne de Dante Valentino Triad'ın temel ayaklarından birinin dizginlerini ellerine almışlardı. Onlar sadece bir iş anlaşması yaptılar. Bu evlilik çok daha fazlası."

Orada tartışamazdım.

Bu *sonsuz* *dek*
sürecek.

Midem çalkalanıyor, karnımdaki cılız içeriğin yeniden ortaya çıkmak üzere olduğundan emin olana kadar bağırsaklarım çalkalanıyor. Tüm soyumu utandırmadan önce sandalyemden fırlayıp kapıya doğru koşuyorum. Köşeyi dönüp mutfağa ulaştığımda keskin kızarmış yağ kokusu burnuma çarpıyor ve iç organlarımda kontrolünü tamamen kaybediyorum.

Mutfağı birkaç adım geçtikten sonra eğilerek zehirli sinir yumağını dışarı atıyorum. Safra yere sıçırıyor ve bacaklarıma sıçırıyor. Başka bir mide bulantısı dalgası kahvaltımın kalıntılarını yukarı iterken dizlerim titriyor.

Elim kendimi sabitlemek için bir duvara uzanmak üzere fırlıyor, ama çelik bir kayış belime dolanıyor, neredeyse daha fazla dışarı çıkmaya zorluyor, sonra sessiz bir fısıltı şiddetli fırtınayı yatıştırıyor. "Seni yakaladım, tükürük ateşi." Derin ses tonu o kadar beklenmedik ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ağızımdaki kötü tadı tükürerek çenemi siliyorum ve omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Buna gerek yok, gerçekten. Kimi bulacağımı çok iyi biliyorum. Bergamot ve sedir ağacının kokusu bir şekilde mutfağın baskın kokusunu bastırıyor.

O uyumsuz gözler benimkilerle buluşuyor ve beklediğim ukala parıltı yerine, mücevherli yüzeyin ötesinde daha derin bir şey gizleniyor. "Bir kadın üzerinde hiç böyle bir etkim olmadığını söylemeliyim." Sırıttırıyor ve o kibirli gülümseme tekrar yerine oturuyor.

"Bırak beni," diye tıslıyorum.

"Emin misin, tükürük ateşi? Kaymanı ve o pisliğin içine düşmeni istemiyorum." Başıyla ayaklarımızın dibindeki kustumuk havuzunu işaret ediyor.

Dehşete kapıldım, safra siyah tasarımcı mokasenlerinin üzerine sıçradı. Tanrım, bu günü asla atlatamayacağım.

"Evet," diye homurdandım. "Kendi başıma ayakta durabilecek durumdayım."

"Sen öyle diyorsan." Çelikten tutuşu gevşiyor ve bacaklarımdaki titremeye rağmen duvara tutunarak ayakta kalmayı başarıyorum. En iyi anım değil ama her şey sırttan piç kurusuna yaslanmaktan iyidir.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken o ellerini pantolonunun cebine sokmuş öylece duruyordu. Yéye'nin peşimden geleceğini ve böylece onunla bir dakika yalnız kalabileceğimi umuyordum ama diğer katılımcılar odada kıpırdamadan duruyor. Başka ne konuşulduğunu merak ediyorum.

"Burada benimle kalmak zorunda değilsin," diye bağıriyorum, elimi saçlarımda arasında gezdirip dağınık tutamları kulaklarımda arkasına süpürürken.

Omuz silkiyor. "Ben de oraya geri dönmek istemiyorum." "O zaman neden eve gitmiyorsun?"

"Çünkü büyükbabana seni toplantıya güvenli bir şekilde götürüp getireceğime söz verdim."

"Gerçekten Lei'nin peşimden geleceğini mi düşünüyorsun? Büyük Marco Rossi'nin karşısına çıkmaya cesaret edebileceğini hayal bile edemezdim..."

O eşsiz gözbebeklerinde bir eğlence pırıltısı parlıyor. "Dinle beni, tükürük ateşi, karanlıkta kaldığın için kızgın olduğunu anlıyorum, ama inan bana, bu işte ben de senin kadar piyonum."

Bir kahkaha attım. "Eminim öyledir." Başımı sallayarak dilimin ucuna gelen küfürleri ısııyorum. "Sen bir erkeksin. Bu dünyada kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. Hem de hiç. Ne zamandır biliyorsun?"

Dudakları sert bir çizgi halinde inceliyor. "Sadece söyle, lanet olsun."

"Kardeşim aylardır beni bu anlaşmanın yararları k o n u s u n d a ikna etmeye çalışıyor."

"Aylar mı?" Ciyaklıyorum.

"Ancak birkaç gün önce kardeşimle girdiğim bir iddiayı kaybedene kadar hiçbir şey kesin değildi-"

"Ne?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Önemli değil-"

"Cehennem gibi değil. İkizinle girdiğim aptalca bir bahis yüzünden seninle evlenmek zorunda olduğumu mu söylüyorsun?"

"Öyle değil, Jia. Bu her iki şekilde de olabilirdi. Qian'ın aylar önce Nico ile stratejik bir ittifakın eşiğinde olduğunu biliyorsun."

"Ama sonra onu öldürdün."

"Cazzo, Jia, onu ben öldürmedim-"

Başımı sallayarak tekrar sözünü kesiyorum. "Tetiği çeken sen olmayabilirsin ama oradaydın."

Hepiniz oradaydınız - Rossie'ler, Valentino'lar, hepiniz suçlusunuz."

Ağır ayak sesleri dikkatimi toplantı odasından çıkan erkekler alayına yöneltiyor. En son çıkanlardan biri olan Yéye, Jianjun ve Hao Wei ile fısıltıyla konuşuyor. Kapının yanında duraklıyorlar ve ben de büyükbabamı özel olarak dinleyebilmek için saniyeleri sayıyorum.

Bunu Qian'dan beklerdim, babamdan da beklerdim ama ondan asla. İhaneti içimi parçalıyor, bağırsaklarımı kanlı şeritler halinde yırtıyor.

O kadar kızgın ve kırgınım ki Lei'nin geri döndüğünü bile fark etmedim. Arkasında bir grup adamla birlikte önümde duruyor. "Bugün yanlış karar verdin Jia," diye homurdanıyor.

O daha tek bir hece bile söyleyemedi gözlerimin önünde bir karanlık çizgi belirliyor ve ben gözümü kırpana kadar Lei duvara yapışıyor. Marco ona doğru yaklaşıyor, kalın parmakları Lei'nin boğazını sıkıyor. "Ve sen de nişanlımla konuşmaya cüret ederek yanlış bir karar verdin," diye homurdanıyor.

Ses tonundaki zehri ve o delici gözlerinde yanan ölümcül parıltıyı görünce nefesim kesiliyor.

Lei'nin adamları Marco'nun etrafındaki çemberi daraltıyor ama Marco hain bir gülümsemeyle başını omzunun üzerinden eğiyor. "Biraz daha yaklaşırsanız siz aptallardan biri silahını çekmeye vakit bulamadan onun boynunu kırarım."

Erkekler küfürler mırıldanıyor ama yarım düzine adam geri çekiliyor.

Marco dişlerini göstererek, "Şimdi bir şeyi baştan açıklığa kavuşturalım Wang," diye hırladı. "Jia artık benim ve ona söyleyeceğin her şey benim üzerimden geçecek. Anladın mı?"

Lei'nin devasa İtalyan'ın korkutucu bakışları altında altına kaçırmamasından etkilendim. Onun yerine, zaten ince olan dudakları daha da ince bir çizgi halinde sıkılıyor.

"Artık senin küçük boktan örgütünün başında o var ve eğer bu isyankar saçmalıklardan birini denersen, bizzat ben

Cezalandırıldığınızdan emin olun. Kimse müstakbel karımı ve hayatımı tehdit edemez." Parmakları Lei'nin boğazını sıkıyor ve küçük adamın sıkılı dişlerinin arasından boğulurcasına bir ses çıkıyor. "Biz. Biz. Anlaştık mı?"

"Evet," diye zorluyor.

Marco, Lei'nin yanağına bir şaplak atar ve sırttır. "Aferin oğlum." Yavaşça onu serbest bırakarak Dört Deniz asilerinin oluşturduğu çembere doğru döner. "Şimdi buradan defolup gidin ve uslu durun. Jia yakında sizinle temasa geçecek."

BÖLÜM 13

ONUN ÖDÜLÜ

ia

Şok ve biraz da memnuniyetle bakmaktan kendimi alamıyorum. Lei ve adamları metro istasyona girmeden önce lağım fareleri gibi kaçıırken.

Metro, nam-ı diğer yeni nişanlım, restoranın yemek salonunun kapısı arkalarından kapanıncaya kadar uğursuzca arkamda dolaşıyor. Marco bana dönüyor, sırtışı yontulmuş çenesine sıkıca kazınmış. "Sence Lei bir sorun çıkarır mı?"

Sanırım yeni nişanlım bana hak ettiğimden çok daha fazla kredi veriyor. Ama bunu kabul etmeyeceğimden eminim. O pisliğin neler yapabileceğine dair hiçbir fikrim yok. "Büyük olasılıkla," diye karşılık veriyorum. "Bu arada ben kendimi savunabilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim. Benimle savaşmak için sana ihtiyacım yok."

"Sen nasıl istersen, tükürük ateşi." "Ve bana öyle demeyi kes," diye tıslıyorum.

"O zaman öyle davranmayı bırak." Sırıttıyor ve tek yapmak istediğim o alaycı gülümsemeyi yüzünden silmek.

"Hazır mısın, *bǎobèi*?" *Yéye* başını Marco'nun geniş omzunun üzerinden uzatıyor.

"Ve sen, sakın bana öyle demeye kalkma, seni *pàntú*," diye fısıldıyorum. *Hain*.

Büyükbabam boş mutfağı tararken gözleri açılıyor. Öfkeli olabilirim ama büyükbabamla başkalarının önünde bu şekilde konuşacak kadar deli değilim. Marco sayılmaz.

"Dikkatli ol, *băobèi*," diye mırıldanıyor.

"Eğer gerçekten senin hazinen olsaydım, en azından sormadan bana bunu asla yapmazdın!"

"Size çok değer verdiğim için Bay Rossi ile bu anlaşmayı yaptım."

Kollarımı göğsümde düğümlüyorum. "O zaman kelimenin tanımı konusunda çok farklı görüşlere sahibiz, *Evet*."

"Belki de sen iki olabilir taşımak üzerinde
Bu konuşma Marco fısıldıyor.

Büyükbabam başını öne eğdi. "Evet, nişanlın haklı."

Yéye'nin dudaklarından dökülen bu kelime damarlarımdaki ateşi alevlendiriyor. "Bunu nasıl *y a p a r s ı n*?" Kapiya doğru dönerken hırlıyorum. yemek odasına açılan çift metal kapı.

"Üzgün olduğunuz ve mantıklı düşünemediğiniz çok açık. Bunu evde konuşacağız çocuğum."

Başım hayal kırıklığı içinde ileri geri sallanıyor ve dilimi kontrol edemedim tükürüyorum, "Artık evimde istenmiyorsun."

Marco garip, boğuk bir ses çıkarırken büyükbabamın gümüş kaşları bükülüyor. "Gidip Jimmy'nin arabayla nerede olduğuna bakacağım," diye mırıldanıyor etrafımızdan dolaşmadan önce.

Yéye'nin boğumlu parmakları ön kolumun etrafında kıvrılıyor. "Bu saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim Jia. Olayların bu şekilde gelişmesine şaşırdığını anlıyorum ama uygun şekilde davranman için sana yalvarıyorum. Hâlâ halkın içinde, dikkatli gözlerin bakışları altındayız."

O dökülmemiş yaşlar gözlerimin arkasına batıyor. Onları geri püskürtmek için hızla gözlerimi kırıştırıyorum ama faydası yok. "Nasıl yapabildin, *Yéye*?" Bir hıçkırık içimi titretiyor.

omuzlar. "Sana çok güvenmiştim. Bunun benim seşimim olduğunu söylemiştin."

Sert eli yanağımı okşuyor ve gözyaşlarım daha hızlı akıyor. Tanrım, lőtfen merhamet et ve kimsenin beni böyle görmesine izin verme. Mutfak h     boş ve umarım öyle kalır. Bu t  r bir taşkınlık Four Seas'in yeni başkanı işin hiç de uygun olmazdı.

"G    s  n ama yine de   ok inat  sınsın, *b  ob  i*. Bir kadın olarak senin işin korkuyorum. Adil olmadığını biliyorum ama d  nyanın d  zeni böyle. Marco Rossi senin yanındayken durdurulamaz olacaksın. Bundan eminim."

Başımı sallıyorum, dudağım titriyor. "Onunla evlenmek istemiyorum."

"O iyi bir adam, Jia."

Bir homurtu kaçıyor ve ben sadece daha   ok ağlıyorum. "Qian'ı   ld  rd  ."

"Ve Qian babanı   ld  rd  , sonra da Marco hayatını kurtardı." Nefes nefese kaldı, omuzları daha birkaç dakika   nce beni tutan inanılmaz genişlikteki omuzlarına kıyasla aniden   elimsizleşti.

Haklısın. Tabii ya. Ve Qian, Nico'nun kız arkadaşını   ld  rmeye   alıştı. Ne boktan,   arpık bir d  nyada gezinmek zorunda kalıyorum.

"Rossi, D  rt Deniz'i en az m  dahaleyle dilediğiniz gibi y  netmenize izin vermeyi kabul etti. O zengin, g    l   ve a  ık  a   ekici biri. Yaşlı bir adam olabilirim ama ben bile bunu g  rebiliyorum. Size iyi davranacaktır; bunu g  receğim."

Alt dudağımı sertleştiriyorum. Bunu da yapardım. Bir daha asla başka bir erkeğin bana elini s  rmesine izin vermeyecektim. Yoksa onlar da aynı kaderi paylaşırdı.

"Gel Jia, eve giderken daha fazla konuşabiliriz." B  y  kbabam beni kapıya doğru   ekiyor ve bu kez yanaklarımda kalan g  zyaşlarını sildikten sonra onu takip ediyorum.

Jianjun Zhang ve Hao Wei hâlâ yemek odasında oyalanıyor. İkisi de yaklaştığımızda başlarını eğiyor ve umarım çok lekeli görünmüyorumdur. Bu toplantı tam bir felaket oldu.

"Umarım hâlâ hasta değilsindir, Jia?" Jianjun sıkı bir gülümseme sunar.

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Kötü bir somon balığı olmalı." Ezikçe, biliyorum.

"Eminim dedeniz siz ayrıldıktan sonra tartışmalarla ilgili sizi bilgilendirecektir. Rossi'yle birlikte Dört Deniz'in başına geçeceğinize göre artık karar verilmesi gereken çok şey var."

"Jia, Triad geleneğine uygun olarak Dört Deniz'in *lǎodà*'sı olacak," diye araya giriyor Büyükbaba. "Rossi sadece uygulayıcı olarak var olacak."

Harika, demek *Yéye* kendi adamlarımı kontrol edecek kadar güçlü olmadığımı düşünüyor. Jianjun'un dudağındaki alaycı ifadeye bakılırsa hiçbiri düşünmüyor.

"Dediğin gibi olsun." Her iki erkek de çenelerini bir kez daha büyükbabama doğru eğiyor. "Süreci kolaylaştırmak için yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen bize bildirin."

"Teşekkür ederim." *Yéye* belli belirsiz bir selam veriyor ve beni kırmızı kapıya doğru yönlendiriyor.

"Ve lütfen düğünün ne zaman olacağını bize bildirin," diye sesleniyor Jianjun arkasından.

Tanrım, düğün.

Bir başka bulantı nöbeti boğazımı tırmalamakla tehdit ediyor. Tekrar kusmayı reddederek sertçe yutkunuyorum.

Yéye ön kapıyı açık tutuyor ve ben bir şekilde mide bulantımı uzak tutmayı başararak temiz havayı içime çekiyorum. Siyah limuzin kaldırım boyunca yanaşıyor ve mideme yine kramplar giriyor.

Kusma, Jia. Bu günü asla unutamayacaksın. Omuzlarımı geriye atarak şık limuzine doğru yürüdüm. Elimi kapı koluna dolayamadan,

Marco dışarı fırlıyor ve büyükbabam için belinden tutarak açık tutuyor.

Yéye'nin dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor ve bu ikisiyle eve dönerken arabada hayatta kalabileceğimden emin değilim.

"Sanırım yürüyeceğim," diye geveledim.

Marco'nun gözleri büyür ve başı ileri geri sallanır. "Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Jia."

"Yani, artık nişanlım olduğuna göre, benim için de düşünecek misin?"

Sinirli bir nefes çekti. "Dairenden uzaktayız ve evlenene kadar güvenli değil."

"O zaman güvende olacak mıyım? Parmağıma takacağın yüzük kurşun geçirmez mi olacak? Çünkü altın yüzüğün annemi korumadığı kesin." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda çenemi kapatıyorum. Neden bu adama içimi döküyorum ki? *Nanay*'ın babamın düşmanlarından biri tarafından öldürüldüğünü güvenilir yakın çevremiz dışında çok az kişi biliyordu. Bunun onu zayıf gösterdiğine, kendi karısını koruyamadığına inanıyordu. Haklıydı da.

"Peki, yürümekte ısrar ediyorsan ben de seninle geleyim." "Hayır," diye tısladım.

Yine de Marco ön yolcu camına vurur ve renkli cam aşağı kayar. "Bay Guo'yu Jia'nın dairesine götürün. Sizinle orada buluşuruz."

"Elbette, patron."

Motor devirleniyor ve limuzin yavaşça trafiğe giriyor.

Kanal Caddesi'ne doğru yürürken "Gerçekten yapmamalıydın," diye homurdandım.

"Ve müstakbel eşimle güzel bir gezinti yapma fırsatını kaçırayım mı?" Bana dişlek bir sırıtış fırlatıyor.

"Lütfen bana böyle hitap etme," diye homurdandım. "Buna alışsan iyi olur."

"Peki ya sen?" Ben havlıyorum. "En Uygun Bekâr statünden vazgeçmeye hazır mısın?"

"Ha, biliyordum! Beni duymuşsunuzdur..."

"Tabii ki duydum. New York'taki her kadın senin çapkınlıklarını duymuştur."

"Kıskandın mı?" O lanet sırtışı daha da büyüyor.

"Hayır! Daha çok tiksindim."

Karanlık yüz hatlarına yayılıyor ve acımasız sırtışı kayboluyor. "Bunu aşmanın bir yolunu bulmalısın, tükürük ateşi. Çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, birbirimize bağlıyız."

"Çok geç değil. Büyükbabana fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin."

"Ona söz verdim, Jia."

Hızımı artırıyorum, olmasını istediğimin yarısı kadar bile korkunç olmayan bu adamdan uzaklaşmak için çaresizce çabalıyorum. "Ama benim söz hakkım yoktu! Anlamıyor musun?"

"*Dio*, çileden çıkarıyorsun," diye homurdanıyor, eli koluma dolanıyor. Beni sarsarak durduruyor ve o karanlık bakışlarıyla beni çiviliyor. "Bu oluyor Jia ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsen herkes için o kadar iyi olur."

Ona dik dik bakıyorum ve parmak uçlarımda dursam bile yine de yukarı bakmam gerekiyor. Ama bu beni caydırmıyor. "Bunu kabul etmeyeceğim. Beni o koridorda tekmeleyerek ve bağırarak sürüklemen gerekecek."

"Beni kışkırtma, tükürük ateşi. Gerekirse seni omzumun üzerinden atarım."

"Siktir git." Ona orta parmağımı gösterdim ve kalabalık caddede hızla ilerlemeye başladım. Bir şekilde bundan kurtulmalıyım. Bu adamla evlenmeyi ve kalan günlerimi onun ganimeti olarak geçirmeyi reddediyorum.

BÖLÜM 14

KÜÇÜK TÜKÜRÜK ATEŞİ

Marco

Cazzo, bu kadın benim ölümüm olacak. Peşinden yürüyorum. Jia, aramızda birkaç metre bırak. İhtiyacım olan son şey küçük ateşin koşmaya başlaması. Sabah işe gidip gelmenin karmaşasında onu kaybedebilirim - ya da daha kötüsü, bir olay çıkarıp onu omzumun üzerinden atmak zorunda kalabilirim.

Bu düşünceyle aptal sikim seğiriyor.

Onunla bir şansı olduğunu düşünecek kadar kendini kandırıyor.

Elimden gelenin en iyisini yaptım ama yine de benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Şimdi, beni hor gören bir kadınla ömür boyu tek eşliliğe mi zorlanacağım? Sikerim böyle işi. Ben bu boku kabul etmedim.

Öfkeli adımlarım bir bloktan diğerine geçiyor ve Jia'nın butiğine vardığımızda çok öfkeli oluyorum. Jimmy caddenin hemen yukarısında konuşlanmış, limuzini çift park etmiş ve trafiği tıkıyor ama benim umurumda değil. "Jia, bekle!" Minyon eli ön kapının koluna dolanırken bağıriyorum.

Arkasını dönüyor, koyu renk gözlerinin kenarları sivriliyor. "Ne?"

"Daha işimiz bitmedi." "Oh, evet, bitirdik."

Ona doğru adım atarak onu butiğinin cam kapısına sıkıştırıyorum ve o dolgun yakut dudaklarından belli belirsiz bir nefes çıkıyor. Avuçlarımı başının iki yanındaki cama dayayarak onu kafesliyorum ve müstakbel karıma dik dik bakıyorum. O gece yarısı gözlerinde en ufak bir korku belirtisi belirmiyor. Bunun yerine, çenesi sıkıca kenetlenmiş bir şekilde bana ters ters bakıyor. Dudakları büzüşüyor ve şehrin öbür ucuna koşarken oluşan hafif parlaklık, güneşin parlak ışınları altında teninin ışıldamasına neden oluyor. *Dio*, kızgınken çok güzel oluyor.

Siktir, ne diyecektim ki?

"Ben söylediğimde işimiz biter," diye homurdanıyorum ama içimdeki ateşin bir kısmı çoktan söndü. *Merda*, nedir bu büyücülük?

"Ayaklarına kapanmamı mı bekliyorsun Marco Rossi?" Göğsü benimkine doğru kabarıyor, diri göğüsleri bluzunun dekoltesinden taşıyor. "Babamla kıyaslandığında zayıf bir kuzudan başka bir şey değilsin. Sana boyun eğmeyeceğim, ne bugün ne de bir daha asla." Gözlerindeki zehir o kadar güçlü ki, efendisinin ona böyle bir nefret uyandırmak için ne yaptığını merak ediyorum, çünkü bu sadece benimle ilgili olamaz.

"Senden asla sinmeni istemedim," diye tıslıyorum.

"Bana *hiçbir* şey sormadın. Mesele de bu zaten. Siz güçlü adamlar hep aynısınız, sadece alırsınız ve alırsınız. Silahınız ve dolu bir banka hesabınız olduğu için her şeyin yanınıza kâr kalacağını sanıyorsunuz. Size söz veriyorum, benimle o kadar kolay olmayacak, Bay Rossi."

"Bundan hiç şüphem yok," diye homurdanıyorum, lanet olası sivri meme uçlarının tekrar göğsüme sürtünmemesi için bir inç geriye yaslanıyorum. Sikim zaten o kadar sert ki fermuarıma yapışmış durumda ve bu durum öfkemi daha da arttırıyor.

Jia'nın eli o kadar hızlı hareket ediyor ki, ince parmaklarını bel kemerimin altından geçirip

Silah.

Silahı işaret parmağının etrafında döndürüyor, şık siyah namlu bir fener gibi yanıp sönüyor. "Şimdi silahı olan benim Bay Rossi... yani bu tüm gücün bende olduğu anlamına mı geliyor? Benim için dizlerinizin üzerine çökecek misiniz?"

"Jia, bırak onu!"

Glock'u doğrultuyor ve ben inanamayarak ona bakıyorum. Bu deli kadın güpegündüz, Jimmy arabadayken ve büyükbabası muhtemelen üst kattayken beni gerçekten vurur muydu? Meatpacking Bölgesi'nin sokaklarını dolduran düzinelerce seyirciden bahsetmiyorum bile.

Bir araba kapısının açılma sesi kalbimin gırtlığıma kadar fırlamasına neden oluyor.

"Jia, ne yapıyorsun?" Wei Guo'nun sesi camdan daha keskin.

Sanırım Jia'nın stüdyosuna hiç gitmemiş. Jimmy dışarı fırlar, tabancası Jia'nın kafasına doğrultulmuştur.

"Hayır," diye bağıyorum sağ koluma. "Senin derdin ne, o şeyi nişanlıma doğrultuyorsun? Kaldır şunu *hemen*." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor ve Jimmy yaklaşırken silahını kılıfına sokuyor, kaşlarını çatarak yüz hatlarını karartıyor.

Büyükbabasının yaklaşan ayak sesleri Jia'nın kaşlarının çatılmasını daha da derinleştiriyor. "Geri çekil, *Yéye*," diye mırıldanıyor.

Küçük tükürük ateşi namluyu karnıma bastırıyor ve Jimmy arkamdan bir küfür savuruyor. Karın kaslarım metalin istilasına karşısında geriliyor ama irkilmiyorum. Ölümünden korkmayı yıllar önce bıraktım. Hatta bazı günler bunu hoş karşılıyorum. Bu yanlış düşünce beni ürkütüyor. Korkunç gerçeği kendime bile pek itiraf etmem.

"Bay Rossi'ye silahını verene kadar geri dönmeyeceğim," diye seslenir yaşlı adam. "Ne düşünüyorsun, çocuk?" diye bağıır.

Jia'nın dudağı titriyor ama gözleri benimkilere sabitlenmiş, ölümcül bir öfke alev alev yanan karanlığı delip geçiyor. Parmağı tetiğe yaklaşıyor.

Wei Guo bize doğru yaklaşıyor ama yeni nişanlım hiç tereddüt etmiyor. Silah karnıma dayanmaya devam ediyor. "Jia!" Mandarin dilinde birkaç cümle tıslıyor, ama kadın rahat durmuyor. Büyüklerine duydukları aşırı saygı dışında Çin kültürü hakkında çok az şey bildiğimden, bu görünüşte itaatkâr torun için tamamen karakter dışı görünüyor.

"Bunu yapmayacağım, Yéye."

"Yapacaksın, *bǎobèi*, çünkü sen akıllı, olgun bir kadınsın ve benim kararımın herkes için en iyisi olduğunu biliyorsun."

Başını sallıyor, gözyaşları aşılmaz karanlığı bulanıklaştırıyor.

Yaşlı adamın eli silahın etrafına dolanıyor ve bir şekilde parmağını tetikten çekmeyi başarıyor. O bunu yaptıktan sonra, silahıma uzanıyorum ve geri kalan yolu onun elinden kurtarıyorum. Öfkelenmeliydim ama onun yerine biraz etkilendim. Ve çok fazla tahrik oldum.

Wei Guo kolunu torununun ince omuzlarına doluyor ve onu dairesine çıkan sokağa doğru yönlendiriyor. Kaldırımın ortasında şaşkın bir sessizlik içinde duruyorum.

"Bundan emin misin patron?" Jimmy yaklaşıyor ve bir elini kirli sarı saçlarının arasında gezdiriyor. "Bana şeytanı yatağına almayı kabul etmişsin gibi geldi."

"Müstakbel karım hakkında bu şekilde konuşma, *Coglione*," diye hırlıyorum. "Yoksa karnında bir ağızlık taşıyan sen olursun."

"Kahretsin, sakın ol patron, sadece seninle dalga geçiyordum." "Hiç havamda değilim."

"Açıkça," diye tükürdü ve limuzine doğru geri yürüdü. Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Bakışlarım Guo ve torununun peşinden gidiyor, çoktan sokağın yarısını geçmişler. Teknik olarak görevim tamamlandı. Onları Triad toplantısına sağ salım götürüp getirdim. Artık eve gidip o küçük tükürük ateşiyle olan nişanımdan taşaklarım hâlâ yerindeyken nasıl sağ çıkacağımı düşünmeliyim.

Ama lanet olası bir nedenden dolayı, topuklarım yere sağlam basıyor.

Cazzo... Butiğin pencerelerinden yukarıdaki daireye bakıyorum ve bir gölge camın üzerinden süzülüyor.

Ne oluyor be?

Beynim az önce gördüklerimi algılamak için bir dakika bile bulamadan ayakkabılarım kaldırıma vurmaya başlıyor. Köşeyi dönüyorum ama Jia ve büyükbabası çoktan binanın içine girmiş olmalı.

Kollarımı pompalayarak ara sokağa daldım ve kapının kolunu açtım. *Merda*, kilitli. "Jia! Jia, içeri girme!" Bağırıyorum ve yumruklarımı cam kapıya vuruyorum.

Sikerim böyle işi. Glock'umu çıkardım ve silahın kabzasıyla camı parçaladım. Yüzlerce parçaya ayrılıyor, kristal parçaları mokasenlerimin üzerine yağıyor. *Dio*, önce kusmuk, şimdi de cam mı? Bu kadınla sadece birkaç saat geçirdim ve şimdiden en sevdiğim Ferragamos çiftimi mahvetti.

Elimi kırık camdan içeri sokup kapının kilidini açıyorum, sonra dördüncü katın merdivenlerini koşarak çıkıyorum, kalbim göğüs kafesimi titreten bir davul sesi kakofonisi gibi.

Sonunda onun katına ulaştığımda, lanet olası yürüyüşe lanet ederek, boş koridorda koşuyorum. Kahretsin, çoktan içeri girmişler. Tamamen aklımı mı kaçıyorum, o gölgeyi hayal mi ettim?

Tiz bir çığlık, dile getirilmemiş sorumu yanıtlıyor ve kalbim bugün ikinci kez boğazıma kaçıyor. Sessiz koridorda hızla ilerlerken adımlarıma odaklanıyorum,

Her adımımı zorlayan öfkeye rağmen onları hafif tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Kapısına ulaştığımda duraklıyorum, parmaklarım silahımın etrafında kenetleniyor. Sakin bir nefes alarak, savaş için taktığım, on yaşında öğrendiğim buz gibi maskeyi takıyorum. Koruyucu ailedeki hayat gerçek bir savaş olmayabilir ama bir çocuk için kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Silahımı göz hizamda tutarak kapıyı açtım. Ölümcül bir durgunluk karşıladı beni. Küçük stüdyoyu tararken, silahımın namlusunu mekanın açıkta kalan her santimetresine doğrultuyorum. Sadece iki olası saklanma noktası kaldı:

Graffitili duvarın arkasındaki yatak odası ya da banyosunda.

Boğuk bir nefesle kalbim göğsüme düşüyor ve kaburgalarımı tekmelerken öfke en karanlık derinliklerimi dövüyor. Kimse müstakbel karıma dokunamaz ve bir sonraki gün doğumunu görecek kadar yaşayamaz. "Jia!" Ben daha durduramadan adı ağzımdan çıkıyor.

"Ma-"

Bir karıştırma daha ve ardından bir küfür, bu sefer bir erkek sesi. "Seni kaltak!" İnleme kulaklarıma ulaşıyor ve öfke damarlarımda gürlüyor, kesik kesik nefeslerimin ve çırpınan nabzımın senfonisini bastırıyor. Adlandırılmayan, ezici bir his bedenimde kükrüyor, ruhumu delip geçiyor.

Tuğla duvarın etrafından dolanıyorum, gördüğüm manzara karşısında sıkılmış dişlerimin arasından bir hırıltı patlıyor.

Nişanlımın boğazına bıçak dayamış bir Four Seas pisliği.

BÖLÜM 15

YAVAŞ BİR ÖLÜM

ia

"Bırak onu." Marco'nun vahşi hırıltısı daire bir gök gürültüsü gibi, gergin sessizliği parçalıyor ve bana yüzeyin hemen altında kalan vahşi canavarı hatırlatıyor. Belki de bugün onunla şansımı biraz fazla zorladım.

Ve bak beni nereye getirdi.

Yatakta baygın yatan *Yéye*'ye hızlıca bir göz attım, şakağından aşağı bir damla kan süzülüyordu. O piç dedeme vurduğu an, kendim için duyduğum tüm endişe yok oldu. Ona çok kötü davranmıştım. Ben özür dilemeye fırsat bulamadan ona bir şey olsaydı... Sertçe yutkunuyorum, boğazım bıçağa karşı titriyor. Hayır. Bu şekilde düşünemem. *Yéye* sahip olduğum tek aile. Kasvetli düşünceleri bir kenara iterek kendime büyükbabamın bundan çok daha kötülerini atlattığını söylüyorum.

Göz ucuyla, kapüşonun içine saklanmış ve bıçağını boğazıma dayamış korkağa bakıyorum. Eğer yeni *lăodà*'ya saldıracaksan en azından yüzünü gösterecek cesaretin olsun. "Yap şunu, sana meydan okuyorum," diye hırıliyorum.

"Hayır!" Marco'nun canavarca kükremesi varlığını titretiyor. "Eğer onun kanından bir gram bile akıtırsan, dayanılmaz acılar içinde kıvrana, bir zamanlar olduğun çöp parçasının sadece bir kabuğu olana kadar seni damla damla kanından arındırırım."

Beni göğsüne bastıran adamın içinde bir korku titremesi dalgalanıyor. Bir parçam onun Lei olup olmadığını merak ediyor, ama bu şüpheli. Yakalanma riskini asla almaz. Sadık takipçilerinden birini gönderirdi. Başka bir korkak.

Silahını çekmeye fırsat bulamadan korkağın taşaklarına diz çökmeyi zaten başarmıştım, ama şimdi beni daha tehlikeli bir pozisyonda tutuyor. Ben de annemin utançtan kızarmasına neden olacak bir dizi Mandarin küfrü savuruyorum.

Marco'nun karanlık bakışları benimkilere saplanıyor, o sarsıcı gözlerdeki duygu fırtınası ciğerlerimdeki kalan havayı da çalıyor. Daha iyi bilmesem, gerçekten umursadığını düşünebilirdim.

Ama bu çok aptalca. Onun için ben, güçlü ve ölümcül adamların oynadığı bu oyunda bir piyonum.

Yaklaşıyor ve beni esir alanın kolu belime dolanıyor. "Yaklaşmak yok," diye tıslıyor.

Ses belli belirsiz tanıdık geliyor, muhtemelen bugün bile duyduğum bir ses, ama tam olarak çıkaramıyorum.

"Yapacağımız şey şu, *pezzo di merda*," diye hırlıyor Marco, silahını saldırganımın kafasına doğrultmuş. "Beşe kadar saydığında onu bırakacaksın ve ben de seni hızlı bir ölümle ödüllendireceğim. Bu işi uzatırsan, yemin ederim kafana bir kurşun yemek için yalvarırsın."

"Bunu yapamam."

"Patronundan korkuyor musun? Lei'nin korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun? Bir bok görmedin, *piç kurusu*. Seni lime lime edeceğim, sonra da kemiklerini kullanarak tüm soyunu yok edene kadar ailenin her üyesinin canına okuyacağım."

Ses tonundaki şiddet ve bu sözlerin karnımda uyandırdığı heyecanla dudaklarımdan hafif bir nefes çıkıyor.

Marco yaklaşıyor, gözleri lazer gibi, şekillendirmek ve güçlendirmek için çok uğraştığım kalkanımı delip geçiyor. Nasıl mümkün oluyor bilmiyorum ama bakışları aynı anda hem bana hem de beni esir tutan piç kurusuna kilitlenmiş gibi görünüyor. "Lei seni tehdit etti mi, buna zorladı mı?" diye homurdanıyor.

Yakında ölecek olan adam başını sallar. "O zaman kim?"

Erkeğin dudakları gergin bir çizgiye dönüşür.

"Bu senin son şansın." Marco'nun eli silahın etrafında sıkılaşıyor, parmak eklemleri kısıtlamadan dolayı beyazlaşıyor. "Müstakbel karımı esir tuttuğunu düşününce sabırlı olmaktan fazlasını yaptım ve kendimi kaybetmeme bir saniye kaldı."

Karım. Eşim. Karım.

Bu tek kelime kafatasımda çıldırtıcı bir tempoyla sekiyor.

Ses tonundaki sahiplenici tavır göğsümü ısıtıyor ve tehlikeli bir şekilde göbek deliğimin altına iniyor.

"Bir... iki..." Marco yavaş yavaş saymaya başlıyor ve küçük stüdyomdaki hava birden o kadar yoğun ve bunaltıcı bir hal alıyor ki boğuluyorum. "Üç..." Bakışları vahşi, kendi uzvunu koparmak anlamına gelse bile özgürlüğe niyetli tutsak bir vahşi hayvan gibi.

Siktir et.

Tutsağım Marco'nun buz gibi ses tonuyla o kadar büyülenmiş ki bir anlığına beni tamamen unuttu. Bir santim boşluk kazanmayı başardım ve *Nanay* 'a göre bir insanın en gıdıklayıcı yeri olan yan tarafına dirseğimi soktum. Annemin verdiği bu bilginin bana bu kadar iyi hizmet edeceğini kim bilebilirdi?

Piç kurusu irkiliyor, boğazımdaki baskı bir saniyeliğine artıyor ve ardından bir el ateş ediliyor. Y ü z ü m e ılık bir sıvı fışkırıyor ve boynumdaki çelik bant düşüyor. Hain yere yığıldı.

Kurşun lacivert kapüşonunun yarığından geçip tam gözlerinin arasına saplandı. Koyu renkli kumaştan kan damlıyor ve başının altında birikerek yatak odamın zeminini koyu kırmızıya boyuyor.

Gözlerimi hızla kırpttırıyorum ama bakışlarımı korkunç manzaradan ayıramıyorum. Şerefsizce davranışları yüzünden korkakça bir ölümü hak ediyor. Marco'nun yüksek formu üzerimde beliriyor, gölgelerden oluşan bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Onun varlığıyla rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim ama bir şekilde, bu bir an için kendime izin veriyorum.

"Ona yavaş bir ölüm sözü verdiğini sanıyordum..." Mırıldanıyorum, gözlerim hâlâ büyüyen kan birikintisinde.

Marco'nun rengârenk bakışları benimkilere takılıyor, anlamlı gözlerindeki şaşkınlık neredeyse tüm bu çileye değişiyor. "Bunu riske atamazdım," diye cevap verdi. "Bacağına vurmuş olsaydım ve o bıçağı senin boğazına doğru çekmeyi başarsaydı-" Sözleri kayboluyor, karanlık yüz hatlarına işliyor. Sanki başka bir yere, başka bir zamana gitmiş gibi, acı verici uzunlukta bir an boyunca kıpırdamadan duruyor.

Başparmağı yanağıma okşuyor, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik ve bir an için sadece o ve ben varız. "Kan," diye mırıldanıyor, ben o hipnotik bakışa hapsolmuşken.

"Büyükbabam," diye geveledim.

"Doğru." Marco'nun gözlerinin üzerindeki parlak perde eliyle birlikte geri çekilir ve kurnaz mafya infazcısı geri döner. Telefonunu cebinden çıkarır ve hattın diğer tarafındaki kişiye bağırır, "Dr. Pacetti'yi hemen buraya getirin, Guo yaralandı ve bir temizlik ekibine ihtiyacım var."

Yéye' nin yanına çöküyorum, endişe karnıma kramplar sokuyor. Bir damla kurumuş kan şakağını karartıyor ama en azından kanaması durmuş.

"Ona ne oldu?" Marco soruyor.

Başımı yerde yatan cesede doğru uzattım. "İçeri girdiğimizde o pislik silahının kabzasıyla ona vurdu. Bizi hazırlıksız yakaladı."

"Düſerken kafasını çarptı mı?"

"Hayır, onu ben yakaladım."

"Güzel." Dizlerimle ſifonyerin arasına giriyor, küçücük yatak odam bu devasa erkek tarafından cüceleſtiriliyor ve banyomda kayboluyor.

Duſtan sarkan külot ya da sütyenim olmadığından emin olmak için hızlı bir zihinsel kontrol yapıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Neyse ki amaſır günü yarın.

Marco bir süre sonra elinde nemli bir bezle yeniden ortaya çıkıyor. "Buzunuz var mı?"

"Evet, doğru." Yataktan fırladım ve mutfağı koſtum. Tanrım, sanırsın ki kafasına darbe alan benim. Buz nasıl aklıma gelmedi? Bir süre sonra derme çatma yatak odama döndüğümde Marco, *Yéye* 'nin üzerine eğilmiş, yüzündeki kurumuſ kanı nazikçe siliyordu.

Bu beklenmedik manzara karşısında kalbim sıkışıyor ve utanç verici derecede uzun bir süre öylece durup izliyorum. Marco başını omzunun üzerinden eğiyor ve elini uzatıyor. "Buz mu?"

"Ah, doğru." Mutfak havlusuna sarılı Ziploc poſetini uzatıyorum. Poſeti *Yéye* 'nin ſakağına bastırıyor, orada koyu bir morluk oluşmaya başlamış bile. Bu saldırı karşısında damarlarımda öfke dolaşıyor. Bana kızgın olmalarını anlıyorum ama bunun acısını neden büyükbabamdan çıkıyorlar? "Bu konuda ne yapacağız?" İstedğimden daha sert bir ſekilde bağıyorum.

Marco başını geriye attı. "Affedersiniz?"

"Nasıl misilleme yapacağız?"

Güçlü enesinde hınzır bir gülümseme beliriyor. "*Biz* mi? Benimle hiçbir ſey yapmak istemediğini sanıyordum, tükürük ateſi."

"İstemiyorum." Kollarımı göğsümde düğümlüyorum ve sinir bozucu adama ters ters bakıyorum. Bir an nazik, neredeyse insan gibi davranıyor, sonra yine o kendini beğenmiş sik kafalıya dönüşüyor. "Sadece yeni ittifakınızın onurunu korumak istersiniz diye düşünmüſtüm."

"Mmm..." Çenesini ovuşturuyor, tırnaklarının saat beş gölgesi üzerindeki çizikleri sessizlikte yankılanıyor. "Sanırım bunu düşünebilirim."

"Ödemelerini istiyorum," diye tıslıyorum.

"Dört Deniz'in yeni *lǎodà*'sı sensin, o yüzden yap. Lei Wang'a ibret olsun."

"Ama ben senin-"

Elini kaldırdı, cık cık etti. "Anlaşmamızın şartlarına göre, ben sadece uygulayıcıyım, Jia. O adamlara kimin yetkili olduğunu göster."

BÖLÜM 16

SİZE ZİNCİRLENDİK

M arco

Ayağım eski ahşap zeminde ritim tutuyor, dizim O kadar yükseğe zıplıyor ki, sinirimi gizlemek için bacağımı üzerinden geçiriyorum. Doktor, Guo ve Jia ile birlikte yatak odasında oturmuş, yaşlı adamın şakağındaki son birkaç dikişi tamamlıyor. Su şişesini ağzıma götürüyorum ve daha sert bir şey olmasını dileyerek yudum yudum içiyorum. Lanet olası sinirlerim yıpranmış durumda ve şiddetli fırtınayı yatıştırmak için iyi bir viski gibisi yok.

Hay sikeyim. En son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum.

O pislik boğazına bıçak dayarken Jia'nın gözlerindeki bakış bilinçaltıma kalıcı olarak kazınacaktı. *Cazzo*, uzun zamandır böyle bir korku hissetmemiştim. Kadından pek hoşlanmıyor olabilirim ama o benim. Benim, sahip olmak için benim ve her şeyden önce korumak için benim. Nişanlanalı daha bir gün bile olmadı ve şimdiden bir *pezzo di merda* onu benden almaya mı çalışıyor?

Kanım intikam için kaynıyor, Lei Wang'ın kellesini mızrağa geçirmek için. Ama Dört Deniz'in bunu öğrenmesi şart.

Jia'ya liderleri olarak saygı duyuyorlar ve ben silahlarımı ateşlersem bu asla gerçekleşmez. Şu anda yapmak istediğim de tam olarak bu. Yanmış cesetlerin kokusu havayı doldururken, çığlıkları China Town'da yankılanırken geceyi alevlerle aydınlatmak istiyorum. Silahımla yakından tanışmadan kimse müstakbel karıma bulaşamaz.

Ellerime, avuç içlerimde beliren kanlı yarım aylara bakıyorum. Lanet olsun. Yumruklarımı çözerek pantolonumdaki kıpkırmızı lekeyi siliyorum. Yaklaşan ayak sesleri bakışlarımı Dr. Pacetti'ye ve elindeki büyük boy tıbbi çantaya yöneltiyor.

"Bay Guo iyi görünüyor, ancak kafasına aldığı darbe nedeniyle beyin sarsıntısı geçirmiş olması muhtemel. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca gözetim altında tutulmalı ve durumu kötüleşirse derhal acil servise götürülmeli." Kara kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapabilir misiniz Bay Rossi?"

"Elbette, doktor." Ona hoş bir gülümseme sunuyorum. Hastanelerden vebadan kaçır gibi kaçtığımızı bilecek kadar uzun süredir kardeşim ve benim için çalışıyor.

"Pekâlâ, o zaman, bir şeye ihtiyacınız olursa bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz." Kapiya doğru dönüyor ve kendini dışarı atıyor. Cömert aylık avansı onu emrimize amade tutuyor ve verdiğimiz bir tomar para onun özel muayenehanesinde bir yılda kazandığından daha fazla.

Jia grafitili duvarın arkasından FIT sweatshirt'ü ve yoga pantolonuyla çıkıyor. Onu ilk kez makyajsız ve saçları dağınık görüyorum. Sıkışmış ifadesine rağmen gündelik kıyafetler ona çok yakışıyor. Bakışlarım boğazındaki çizige takılıyor ve intikam arzusu erimiş lav gibi kabarıyor. Tepkimi fark etmiş olmalı ki parmakları boynuna geliyor ve yavaşça yaranın üzerinde geziniyor.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyor. "Doktorun bakmasına izin verdin mi?"

"Sadece bir sıyrık Marco."

Daha kötüsü de olabilirdi, çok daha kötüsü. Kıpırmızı havuzlar görüşüme sızıyor ve geçmiş beni dibe çekme tehdidinde bulunmadan önce hızla göz kırpıyorum.

"Gerçekten iyi misin?" Dört Deniz piçini yere serdiğimden beri sormak istediğim soru sonunda ortaya çıktı.

"Bir şey olmadığını söyledim zaten."

"Demek istediğim bu değil. Saldırının fiziksel kısmından daha fazlası var."

Jia kayıtsız bir el salladı. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Bir esneme dudaklarını aralıyor ve elini ağzının üzerine kapatıyor. "Çok yorgunum." Başını benim yayıldığım yırtık pırtık kanepeye doğru çeviriyor. "Ve sen benim yatağında oturuyorsun."

Yanına yaklaşıyorum ve kadınların sürekli dizlerinin üstüne çökmesine neden olan milyon dolarlık gülümsemelerimden birini ona fırlatıyorum. "Paylaşma konusunda iyiyimdir."

Homurdanıyor ve beni kovmaya çalışıyor ama ben yerimde duruyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Az önce olanlardan sonra seni korumasız bırakacağımı düşünüyorsan, başına başka bir şey gelecek, tükürük ateşi."

"Güvenliğim konusunda endişeleniyorsan, silahını bana bırak, bir şey olmaz." Tabancama baktı, kara gözleri parlıyordu.

"Olmaz."

Jia ellerini kalçalarına vurdu ve bana ters ters baktı. "Geceyi benim dairemde geçirmeyeceksin."

"Evet, öyleyim."

Mandarin dilinde bir dizi küfür savuruyor ve lanet olsun, o ilkel ve düzgün küçük ağzından çıkan gördüğüm en ateşli şeylerden biri.

Ağabeyimin en iyi taklidini yaparak ayağa kalkıyor ve ona doğru yaklaşıyorum. İkimiz arasında kesinlikle daha korkutucu olan o. "Sesini alçaltsan iyi olur yoksa büyükbabanı uyandıracaksın ve eminim o da benimle aynı fikirde olacaktır."

"Bu adil değil," diye tıslıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve huysuz bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor. Tek yaptığı bakışlarını onun baştan çıkarıcı göğüs dekoltesine çekmek.

"Hayat adil değil, buna alışsan iyi olur."

Son bir sert bakışla yıpranmış minderlerin üzerine çöküyor ve dar kanepeye doğru uzanıyor. "Umarım zemini beğenirsin."

Merda. "En azından bir battaniyeniz ya da yastığınız var mı?"

Bana önce kanepeden topak topak bir minder, sonra da bir battaniye atıyor. İkisine de bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. Belki de onun yerine kahve yapmalıyım. Zaten bu gece fazla uyuyacağımdan şüpheliyim. Her halükarda, bu maymun kıyafetinden kurtulmam gerek.

Ceketi omuzlarımdan sıyırıp attığımda, bunaltıcı kumaştan kurtulduğımda sırtımın çatlamasıyla hafif bir inilti çıkarıyorum. Saatler önce çıkarmayı denemediğime göre gerçekten aklımı kaçırmış olmalıyım. Sırada düğmeleri iliklenmiş tişört var ve kollarımı açıp endüstriyel kirişlere bakarken rahat bir nefes alıyorum. Stüdyo küçük olabilir ama en azından yüksek tavanlar daha az klostrofobik bir his veriyor.

Tekrar aşağıya baktığımda, çıplak göğsümün üzerinde gezinen bir çift karanlık göz yakalıyorum, tenime işlenmiş usta işi ejderha dövmesinde oyalanıyorlar. Jia'nın bakışları uzaklaşırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *Yakaladım seni.* "Ah, ah, ah, dikizlemek yok, Jia, evlenene kadar olmaz."

"Değildim," diye tıslıyor ve başını yastığa gömerek yuvarlanıyor.

Yaklaşıyorum, yaklaştıkça kemerimi çözüyorum ve sonunda bacaklarım kanepeye değdiğinde duruyorum. Kemerimi yere atıyorum ve minderlerin arasından küçük bir nefes kaçıyor. Fermuarıma uzanıp yavaşça aşağı çekiyorum.

Nefes alış verişleri düzensizleşiyor ve sırtı bana dönük olmasına rağmen omzunun yükselip alçalmasından nabzının hızlandığını anlayabiliyorum.

Pantolonum tatmin edici bir vızıltıyla yere düşüyor ve ben olduğum yerde kalıyorum. Yükselen gerilim aletimi kalınlaştırıyor, heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Arkasını dönse, üzerimde nasıl bir etki yarattığını görecektim.

"Jia?" Fısıldıyorum. *Arkayı dön...hadi, arkayı dön.*

"Ne?" diye mırıldanıyor yastığa doğru.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Etrafımda dönüyor ve o kadar sertleşmişim ki burnu neredeyse sikime çarpacak. Bir soluk alıp bir çığlık atıyor, yüzü saf bir dehşet ifadesine dönüşüyor ve ben kahkahalarımı tutamıyorum.

"Aman Tanrım, sen tam bir pisliksin," diye tıslayarak arkasını dönüyor ve yüzünü bir kez daha yastıkla kapatıyor.

Öne doğru eğildim, kahkahalar günün gerginliğinden sonra çok ihtiyaç duyulan bir rahatlama oldu. Çılgın kahkahalar nihayet dindiğinde, biraz daha fazla yer açmak için kanepeyle sehpanın arasına çöküyorum. En azından kabarık beyaz bir halı var ve sert zemine karşı birazcık dolgu sağlayabilir.

"Burada uyumak zorunda mısınız?" diye hırlıyor.

"Hayır, kanepeyi işgal etmeseydin senin yanında uyuyabilirdim."

"Rüyada görürsün, Rossi."

"Umarım. Bu ereksiyondan kurtulurken hayal edecek bir şeye ihtiyacım olacak."

"Sen aşağılıksın!"

"Biliyor musun, bana yardım edebilirsin. Bu kadar sinirli olmam senin suçun."

"Ben mi?" Yüzünü bana dönüyor, kızgınlığı açıkça belli oluyor ve ona bakmak için dirseğimin üzerine çıkıyorum. Bakışları çıplak gövdeyi takip ediyor -bu sefer inkar etmek yok- ve sonra aletimin dış hatlarına yöneliyor. Yanakları baştan çıkarıcı bir kızılığa büründükten sonra bakışlarını benden ayırıp

benimkine. "Bu nasıl" -alt yarımı işaret ediyor- "benim suçum mu?"

"Benim gibi erkekler için öfke ve arzu arasında çok ince bir çizgi vardır. Çok berbat iki erkeğin kızı ve kız kardeşi olarak bunu fark etmiş olmalısınız."

Hakaretime üzüldüyse de bunu belli etmiyor. Bir parçam, kardeşinin ölümü nedeniyle Nico'ya ve bana karşı duyduğu nefretin göstermelik olduğuna inanmaya başladı.

"Yani o adamı öldürmek seni azdırdı mı?" diye tıslıyor.

"İntikamımı almak beni tahrik ediyor, tükürük ateşi. Bu fikir

Benim olana dokunmaya cüret ettiği için o *pezzo di merda*'yı söndürmek, işte beni tahrik eden şey bu." Bakışlarımı o delici gözlerden dudaklarının mükemmel kıvrımına, zarif boynuna ve büyük boy sweatshirt tarafından yutulduğu formunun geri kalanına indiriyorum. Çıplak halinin nasıl görüldüğünü şimdiden hayal edebiliyorum...

"Ve sanırım bu seni de biraz tahrik etti."

Gözbebekleri büyüyor, bana bakarken dudakları O şeklinde kıvrılıyor. "Yanılıyorsun," diye nefes veriyor, sesi arzu dolu.

"Sen nasıl istersen, tükürük ateşi." "Ve bana öyle demeyi kes."

"Bal mı tercih edersin? Tatlım mı? Bebeğim?"

"Hayır," diye hırılıyor. "Beni hiç aramamanı tercih ederim."

"Bu çok uzun bir elli yıl olacak..." "Elli mi?" Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Sen yirmili yaşlarındasın, ben de otuzuma yeni bastım, yani en az elli güzel evlilik yılımız var diye düşünüyorum-"

Dramatik iniltisi hesaplamalarımı yarıda kesiyor. "Yarım yüzyıl boyunca sana zincirlenmektense ölmeyi tercih ederim."

"Kaba."

"Yatağına git Marco." "Mutlu olurum-"

"Uyu! Sadece uyu."

"Hiç eğlenceli değilsin, tükürük ateşi."

BÖLÜM 17

İKİ HAFTA

ia

Boğuk horultular beni derin ve huzurlu uykumdan uyandırıyor. Benim Başım denizde hafifçe sallanan bir tekne gibi yavaşça yükselip alçalıyor. Ağır göz kapaklarımı aralıyorum ve burnumu koyu, kıvrırcık saçlardan oluşan bir ormanın içinde, altın bir haçtan birkaç santim ötede buluyorum.

Bu da ne?

Nefesim kesiliyor ve baş döndürücü dozda bergamot ve sedir ağacını içime çekiyorum. Hayır, hayır, hayır.

Kolum sert bir gövdeye yayılmış ve belime bağlanmış çelik bir bant beni kıllı İtalyan gangstere karşı tutuyor.

Bu nasıl oldu?

Uyanmadan ve beni kollarında bir aptal gibi kıvrılmış bulmadan önce kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama uykuda bile kolu çelik bir tuzak gibi.

"Günaydın, *băobèi*." *Yéye* yatak odamın tuğla duvarının arkasından beliriyor, buruşuk dudaklarında bir sırıtma oynuyor ve yanaklarıma sıcaklık sığıyor.

"Bırak beni," diye homurdanıyorum ve bilinçsiz erkek yığınınını itiyorum.

Marco'nun göz kapakları nihayet bir aralık açılıyor ve o haksız yere yakışıklı olan yüzü sinsi bir gülümsemeyle kaplanıyor.

"Günaydın, tükürük ateşi."

"Kanepeye ne zaman çıktın?"

Omuz silkiyor. "Gecenin bir vakti. Zemin çok rahatsızdı."

"Şimdi çok rahatsızım çünkü lanet olası kanepenin tamamını kapladın."

"Bana oldukça rahat göründün, *băobèi*." Hain büyükbabamın gözleri neşeye parlıyor.

Tanrım, beni mafya babasıyla sarılırken görmüş olmalı. *Yéye* her zaman erken kalkar. Kalkıp koltuktan fırladım ve gecenin bir vakti göbeğimi gösterecek şekilde yükselen kazağımı çekiştirerek indirdim.

"Nasıl hissediyorsun, *Yéye*?" Utanç duygusu yatıştığında sonunda başardım.

Büyükbabanın parmakları şakağındaki bandajın üzerinde nazikçe geziniyor. "Baş ağrısı geçti ve görünüşe göre doktor dikişlerle iyi bir iş çıkarmış."

"Güzel." Elini uzattım ve sıktım. Dün akşam onlarca kez özür dilemiştim ama artık bilinci tamamen yerinde olduğu için bugün tekrar dilemem gerekecek.

"Yine de oldukça açım."

Doğru ya. Yemek. Mutfağa bakıyorum ve yarı çıplak bir İtalyan'ın buzdolabıma baktığını görüyorum.

"Kahretsin Jia, en son ne zaman market alışverişine gittin?"

Yéye, "Ben de geldiğimde tam olarak bunu sormuştum," dedi.

Harika, şimdi de bana karşı birlik oluyorlar. Öfkeli bir nefes alıp Marco'yu buzdolabımdan uzaklaştırıyorum. "Dışarıdan bir şeyler sipariş edeceğim ve-"

"Kahvaltı için dışarı mı çıkalım?" Marco'nun gözleri komik bir şekilde büyür. "Ben bile yumurta yapabilirim." Kolunu benimle açık kapı arasında dolaştırıyor ve bir kutu yumurta çıkarıyor.

Gözlerini kısarak kim bilir neye bakıyor. "İki gün daha idare eder."

Çok utanç verici.

Mutfağımı karıştırmaya başladı, küçük bir tava bulana kadar dolapları ve çekmeceleri açtı. "Sanırım bu işimizi görür."

"Aç değilim," diye homurdanıyorum.

"Peki ya siz Bay Guo, çırpılmış mı yoksa kızartılmış mı?"

Yéye yaklaşıyor ve iki tabak çıkarıyor. "Çırpılmış iyidir Bay Rossi."

Şu anda ne oluyor?

Bakışlarım küçük mutfağımı darmadağın eden iki adam arasında gidip geliyor. Marco sanki oraya aitmiş gibi daracık alanda akıcı bir şekilde hareket ediyor. Onun boyunda bir adamın bunu nasıl başardığı şaşırtıcı. Yumurtaları kırıyor, karıştırıyor, biraz tuz ve biber ekliyor ve tavaya döküyor; hepsi zarif, zarif bir dans.

Belki daha önce yemek pişirmenin bu şekilde düzenlendiğini görseydim, kendi yeteneklerimi geliştirmeye daha fazla ilgi gösterebilirdim.

Başımı sallayarak başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Ben bir duş alacağım. Kahvaltının tadını çıkar."

Her iki erkek de hızlıca el sallıyor ve ben de tuğla duvarın arkasından yatak odamın sığınağına doğru gözden kayboluyorum. *Bu* her neyse devam edemezdi. Marco Rossi'yi dairemde ve hayatımdan çıkarmalıyım. Ama önce, dün bana o suikastçıyı gönderen haini bulup ibret olsun diye cezalandırmalıyım.

Duştan çıktığımda, tamamen giyinmiş, saçlarımı yapmış ve makyajımı tazelemiş olarak kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Ta ki büyükbabam ve nişanlımla karşılaşana kadar,

mutfak tezgahında oturmuş düğün mekanları hakkında hararetli bir tartışmanın ortasındaydık.

"Katolik kilisesi olmalı," diye tersliyor Marco. "Eğer hayatımın geri kalanında kendimi torununuza bağlamak zorunda kalırsam, bu Tanrı'nın gözleri önünde olacak."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. Marco'nun aşırı gür göğüs kıllarına gömülü altın haç kolyesine rağmen, acımasız katilin inançlı bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim.

Büyükbabam bar taburesinde dönerek bana bakıyor. "Ah, işte *buradasın, băobèi*, ne düşünüyorsun?"

İlk kahvemi içmeden önce bu tartışmayı yapmak için çok erken olduğunu düşünüyorum. Soruyu duymazdan gelerek en sevdiğim fincana uzanıyorum ve dolduruyorum. Kupadaki cennetten bir yudum aldığımda, kavrulmuş tatlı kahve çekirdeklerinin dilimde yarattığı patlamayla inliyorum. En azından müstakbel nişanlım iyi bir fincan kahve yapmayı biliyor.

"Jia?" *Yéye* tekrar sorar.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum bir ağız dolusu sıvı kafein eşliğinde. "Şu anda gerçekten bunu konuşmak zorunda mıyız? Dün geceki saldırının arkasındaki adamı nasıl cezalandıracağımızı planlamayı tercih ederim."

"Ve yapacağız," diye cevaplıyor büyükbabam elimi okşayarak. "Ama evlilik planını ne kadar erken yapar ve ailelerimizi ne kadar erken birleştirirsek, o kadar güvende olursun."

Dün Marco'ya verdiğim cevabı geri alıyorum. Büyükbabam babama hiç benzemiyordu. *Nanay*'ı kaybetmek onun için de zor olmuştu ve karanlık anıları gündeme getirmekten nefret ediyordum.

"Bay Rossi, iki hafta içinde hazır olabileceğimize inanıyor musunuz?"

"İki hafta mı?" Neredeyse kahveyi şeffaf beyaz üstüme tükürecektim.

Marco'nun gözleri açılıyor ve nişan duyurusundan bu yana ilk kez bakışlarında bir anlık korku görüyorum. Belki o da bu anlaşılmaya temkinli yaklaşıyor. Çünkü

Nedense bu beni daha iyi hissettiriyor. "*Bu kadar* hızlı hareket etmemiz gerektiğini sanmıyorum..."

Yéye'nin gözleri kısılr. "Yapılabilir mi, yapılamaz mı Bay Rossi?"

Boğazını temizliyor ve o fırıl fırıl gözleri bana kayıyor. "Eğer sevgili Jia kilisedeki düğün törenini kabul ederse, resepsiyon için uygun bir yer bulabileceğime eminim."

"İki hafta içinde mi?" Tekrar sorarken gümüş kaşları bükülüyor. "Evet, iki hafta içinde." Marco'nun adem elması zaman içinde sallanır.

kendi sert yutkunmamla. "Asistanıma hemen ilgilenmesini söyleyeceğim."

"Harika." *Yéye* ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. "Ayrıntıları konuşmanız için sizi yalnız bırakayım."

"İki hafta mı?" Banyo kapısı kapandığı anda tıslıyorum.

"Kaçınılmaz olanı neden erteleyelim?" Omuz silkiyor ve bu sabah üçüncü kahvesi olduğuna yemin ettiğim kahvesini yudumluyor.

Çünkü daha fazla zamanım olursa belki bu anlaşımdan kurtulmanın bir yolunu bulabilirim.

Aramızda uzun bir sessizlik anı geçiyor. Benim aklım misillemede, Marco'nun duyguları hakkında hiçbir fikrim yok ama alnındaki derin kırışıklıklara bakılırsa aklında bir şeyler var. Çiçek aranjmanları, belki?

Kendi zihinsel şakama neredeyse kahkahalarla gülecektim ki nişanlıma iyi davranmam gerektiğini hatırladım, en azından şimdilik, eğer yardımını istiyorsam. "Silahını ödünç alabilir miyim?" Silahıma uzanıyorum ama o yolumdan çekiliyor.

"Affedersiniz?" Fincanı düşürür ve fincan masaya çarparak düşer.

"Dört Deniz'e kimin yetkili olduğunu göstermem gerektiğini söylediniz, ben de bunu yapacağım."

"Tek silahla mı? Tek başına mı?"

"Ne öneriyorsun?" Şak diye söyledim.

"Birleşik bir güç gösterisi, Jia. Sana ve büyükbabana hâlâ sadık olan adamları bul ve Lei Wang'a meydan oku."

"Onun şüphelerini tetiklemeden bunu nasıl yapacağım?"

"Sessizce ve temkinli bir şekilde."

"Çabuk hareket etmem gerek." Silahını tekrar tutmaya çalışıyorum ama kalçasını sallayarak beni savuşturuyor.

Uzun bir parmağını sallıyor. "Ve eğer bir silaha ihtiyacın olursa, sana kendi silahını getireceğim. Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Elbette biliyorum." Ağırbaşlı, itaatkâr kız rolünü oynamış olabilirdim ama *Bà, Nanay* öldürülmeden çok önce kendimi korumayı öğrenmemde ısrar etmişti.

"Peki, öğleden sonra seni otel odama taşıdıktan hemen sonra adamımı görmeye gideriz."

Değişken erkeğe bakarken kaşlarım çatılıyor. "Otel odası mı?"

"Şu anda daireler arasında gidip geliyorum. Çatı katıma taşınana kadar bir haftam var, bu yüzden Waldorf'ta bir süitim var." Benim stüdyoma bakıyor ve ürperiyor. "Bundan çok daha büyük değil ama çekyatı var ve en azından bir tekerlekli yatak isteyebiliyorum."

"Münferit bir olay yüzünden dairemi terk etmeyeceğim." Ve kim bilir o süite kaç kadın getirdi? Sosyeteye yeni girmiş bir kızın olabileceği bir yerde olmayı reddediyorum.

"Jia, Waldorf'taki güvenlik sayesinde hepimiz çok daha rahat uyuyacağız."

"Sadece uyudum-" Aşırı korumacı nişanlımın kollarında en iyi gecemi geçirdiğimi itiraf etmeden önce cümlemi yarıda kesiyorum.

"Peki ya büyükbaban? Onun için en iyisini istemiyor musun?" Tezgâha yaslanıyor ve bana öyle bir sırıtıyor ki, eminim bütün kadınların külotları düşmüştür.

"Tabii ki biliyorum," diye tükürdüm.

"Yirmi dört saat oda servisi var. Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"O zaman onu yanına al, ben burada kalacağım." Topuklarımı eski ahşap döşeme tahtalarına vuruyorum. Hayatımdaki tüm kaosa rağmen, hâlâ tasarımlarım ve CityZen'in büyük açılışı üzerinde çalışmam gerekiyor. Hâlâ toplanması gereken cam kırıkları ve duvarlara sinmiş keskin duman kokusu var. Four Seas'in başkanı olarak bu yeni role zorlanmış olabilirim, ancak bu tüm hayallerimden vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu.

"Cazzo, kadın, neden bu kadar inatçısın?"

"Butiğimin yanında olmam gerek!"

Bağırıyorum.

Marco'nun kara kaşları benim çıkışıma anlamaya çalışırken çatıldı. Görünüşe göre yeni nişanlısı hakkında tüm araştırmasını yapmamış.

"Alt kattaki butiğimi biliyor musun? Birkaç hafta içinde açmam gerekiyor ve her şey tam bir felaket." Ari'nin bu sabah yardıma gelmesi gerekiyordu ama ona yalan söyleyip kendimi iyi hissetmediğimi söylemiştim. İhtiyacım olan son şey en iyi arkadaşımın beni muhteşem ama sinir bozucu bir İtalyanla bulmasıydı.

Tanrım, Ari. Ona nişandan bahsetmem gerekecekti...

Marco bir elini siyah buklelerinin arasında gezdirdi. "Bir düğün planlayıp, intikamını almayı nasıl bekliyorsun? ve aynı ay içinde yeni bir iş kurmak?" "Açıkçası, ilk ikisini beklemiyordum," diye tısladım.

Zar zor takip edebildiğim bir dizi İtalyanca küfür savuruyor. Temellerini zaten öğrenmiştim, ama bu sefer yenilerini ekliyor.

"İyi, tükürük ateşi," diye homurdanıyor. "Sanırım önümüzdeki hafta hepimiz birbirimizi oldukça iyi tanıyacağız." Bir adım daha yaklaşıyor, benekli gözleri gözlerime kilitleniyor ve misk kokusu duyularımı istila ediyor. "Ama benim çatı katım hazır olduğunda, senin butiğin olmasa bile biz taşınacağız."

Bunu göreceğiz.

BÖLÜM 18

HEPSİ BİR OYUN

M arco

Boynumu kırıyorum, gerginlik omurgama doğru yayılıyor. Jimmy'nin gönderdiği haftalık rapor. Jia'ya büyük boy yataklı bir çekyat almış olmama rağmen inatçı kadın yatağı paylaşmayı reddediyor. Bir centilmen gibi yatağı ona verdiğimde beni tekrar yatağa davet edeceğini ummuştum. Ama öyle olmadı. Bu yüzden son üç gündür yerde uyumak zorunda kaldım. Vücudumdaki her kas ağrıyor ve uykusuz geceler yüzünden beynimdeki sis bir türlü dağılmıyor.

Nefesimi tutarak masa sandalyemin yumuşak derisine gömülüyorum ve ekrandaki belgeyi tarıyorum. Kızıl Ejderhalar, Ruslar, *La Sombra Boricua*... Koyu renkli baskı bulanıklaşıyor ve odaklanamıyorum. Telefonuma uzanıp sağ koluma hızlıca bir mesaj gönderiyorum. Bu raporda istediğim bilgilerin hiçbirini göremiyorum; yani müstakbel karıma kim saldırdı?

Jia'nın soğuk ve cansız bedeninin korkunç görüntüsü karşısında göğsümdeki o tanıdık olmayan sızı geri geliyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak karanlık düşünceleri gömüyorum. Oraya zamanında varmıştım; onu kurtarmıştım. Diğerleri gibi değil.

İsa... Onun kaybının ezici ağırlığının beni bütünüyle yutmasını engellemek için inşa etmek için çok mücadele ettiğim duvarı yıkıyorum.

Duygularımın serbest kalmasına izin veremem, yoksa onların ardından asla hayatta kalamam.

Ofisimin kapısının sertçe çalınması düşüncelerimi geçmişten uzaklaştırıyor ve gözlerimdeki keskin sızıya rağmen gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne oldu?" diye bağıyorum.

"Benim, patron." Jimmy'nin sesi kapıdan içeri sızıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Belki de sonunda benim için cevapları vardır.

Meslektaşım açık kapıdan içeri süzülüyor, ayak sesleri her zamanki gibi sessiz. Adam bir hayalet, onu tam da bu yüzden işe aldık. Aynı zamanda acımasız ve merhametsiz, ama bunlar sadece ek avantajlar.

"Karımı öldürmesi için o piçi kimin gönderdiğini bulabildin mi?" Şak diye söyledim.

"Tam olarak değil. Ama kimin yapmadığını buldum..." Önümdeki sandalyeye oturuyor ve tepeden tırnağa kıyafetiyle uyumlu siyah derinin içinde adeta kayboluyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Gözleri benimkilerle buluşsun diye koyu renk kasketinin faturasını yukarı kaldırıyor. "Lei olmadığından yüzde doksan dokuz eminim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Adamlarını onun butiğini dağıtmaya gönderdiği günden beri gözüm onun üzerinde. İçerideki adamımızı sorguladım ve hatta Lei'nin adamlarından birini yakaladım ve herhangi bir erkeğin bağırsaklarını dökmesine neden olacak saatlerce süren işkenceden sonra, hala olayla hiçbir ilgileri olmadığına yemin etti."

"Saçmalık," diye homurdanıyorum.

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum patron ve içimden bir ses bu işin arkasında Lei'nin olmadığını söylüyor."

Parmaklarım kolçağın etrafında kıvrılıyor, tırnaklarım yumuşak deriyi kazıyor. "Onu kendim sorgulayacağım o zaman." Jia'nın bu işi tek başına halletmesine izin vermek gibi aptalca bir fikrin canı cehenneme.

Jimmy'nin gözleri irileşiyor, bulaşık suyu kahverengisi koyulaşıyor. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? İşin bu kısmından ellerini uzak tutmaya çalıştığını sanıyordum?"

"Öyleyim," diye tısladım, "ama o kadın karım olmak üzere ve bunu şimdi açıkça söylemezsem, gelecekte gereksiz bir hedef haline getirilecek. Ve Jia'ya elini süren herkesin bağırsaklarını deşer ve sakat bırakırım."

Jimmy'nin başı yavaşça eğilir. "Yani Lei Wang'ı almamı mı istiyorsun?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Koltuğun ucuna doğru kayıyor ama kaçamadan onu durduruyorum. Jimmy ofise gelmekten nefret eder, bunun getirdiği ilgiden nefret eder. Gölgede büyür, karanlıkta sinsice dolaşır.

"Bekle bir saniye. Raporunuzu özetleyebilir misiniz? Bu saçmalığı okuyacak sabrım yok. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Omuz silkiyor, kıpırdanışından ofisimden çıkmak için sabırsızlandığı anlaşılıyor. "*La Sombra Boricua* kesinlikle bir şeylerin peşinde. Aşağı Doğu Yakası'nda mülkler satın alıyorlar ama kimse nedenini bilmiyor. Operasyonları her zaman oldukça çıplak kemikler olmuştur. Dante'nin adamıyla bile konuştum. Görünüşe göre Valentinolar Porto Rikolular'ı da izliyormuş."

Harika, bilgi almak için üvey kardeşlerime ulaşma fikrinden nefret ediyorum. Ama en azından babamızın bizi tam olarak terk etmediğini keşfettiğimizden beri onlarla aramızdaki gerginlik azaldı. Çocukken bizi ondan uzak tutan annemizdi. Bu yüzden Nico ve ben şu anda onunla konuşmuyoruz.

Nico... Bu bana hatırlattı.

"Peki ya kardeşimin hizmetçisi Blanca? Onunla ilgili yeni bir şey var mı?"

O salllar onun baş. "Biz olmuştur
aşağıdaki onu haftalarca ve hala bir şey yok."
"Bu gerçekten de garip."
Jimmy kayıtsız bir homurtu çıkarır ve kapiya yönelir.
"Lei'yi ele geçirir geçirmez bana haber ver," diye
sesleniyorum arkasından.
"Yapacağım, patron."

Sokağın aşağısındaki iki katlı tuğla binayı gördüğümde adımlarım hızlanıyor. Jimmy bu akşam ofisten yürüyerek dönmeme karşı çıksa da, düşüncelerimi toplamak için zaman istedim. Aramızdaki gerginliğe rağmen Mel bütün gün düğün hazırlıklarıyla beni çıldırttı ve aptalca bir hevesle neredeyse beni emmesine izin verdiğim emlakçı, takılmak için bana mesaj atmaya devam etti. Sonunda beni rahat bırakması için ona evleneceğimi söylemek zorunda kaldım. En azından bu anlaşmanın bazı avantajları vardı. Ayrıca Jimmy'nin sokaklarda Lei Wang denen pisliği bulmasına ihtiyacım vardı. Kemiklerinin çatırdadığını hissedip kanının toprağa sıçradığını görene kadar Jia'nın saldırısının arkasında onun olmadığına ikna olamayacağım.

Sokağın karşısındaki pencereden sarışın bir baş görünüyor ve Jia'nın arkadaşını hemen tanıyorum. Onun yanında, kapıdan sadece bir adım ötede Nicky duruyor, geniş gövdesi minyon kadınıninkini gölgede bırakıyor. Bu sabah stüdyodan ayrıldığım andan beri Jia'nın başında nöbet tutuyor. Nişanlım mutlu değildi ama ona bu konuda bir seçenek sunmadım. Eğer ulaşamayacağı bir yerde kalmak istiyorsa, her zaman yanında bir koruma olacaktı.

Arianna ben yaklaşırken el sallıyor, bakışlarını büyük muhafızdan ayırıyor. Nicky kapının kilidini açıyor ve beni içeri buyur ediyor.

"Her şey yolunda mı?" Kapiyı arkamdan sürgülerken soruyorum.

"Sessiz ol patron."

"Hey, Marco..." Ari'nin aptalca sırıtışı ve şarkı söyleyen tonu, Jia'nın yaklaşan düğünümüz hakkında ona bilgi verdiğini doğruluyor. Kıza tam olarak ne kadarını anlattığını merak ediyorum.

"Arianna." Ona hızlıca başımı salladım. "Jia'ya butik konusunda yardım etmeye geldiğin için minnettarım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Burası onun olduğu kadar benim de." Başını omzunun üzerinden çevirip Jia'ya doğru bir bakış fırlatıyor ve ben de onun görüş açısını takip ediyorum.

Jia'nın uzun saçları dağınık bir topuz haline getirilmiş ve kuzguni saç telleri yüzünü çerçevesiyor. Bir mankene uzun kollu, yumuşak, tüllü bir üst giydiriyor. Nişanlımın kıyafetine bakarken, onu uzun kollu dışında bir şey giyerken hiç görmediğimi fark ediyorum. Bu tarz onun tasarımlarında yaygın olduğu için ona karşı bir ilgisi olmalı.

İlk defa, minderli askılara asılmış kıyafetlere gerçekten bakıyorum. Tarzı benzersiz, zarif ama şık, ilginç bir kumaş ve desen karışımı. Tam olarak bir moda uzmanı değilim ama kesinlikle tamamen bilgisiz de değilim. Burada nadir bulunan bir şey var.

Rengârenk giysiler denizinde yavaşça ilerliyorum, ayaklarım beni arkadaki kadına doğru itiyor, kadın gözlerini bana doğru kaldırmıyor bile. İlgisizliği garip bir şekilde rahatsız edici. Beni becermek istemeyen bir kadınla hiç tanışmamıştım.

Yaklaşırken boğazımı temizliyorum ama gözleri hâlâ mankene sapladığı iğnelerde. "Merhaba bile demeyecek misin?" Sonunda patlıyorum.

Bakışları benimkine yöneliyor, dolgun dudaklarının arasına gümüş bir iğne sıkıştırılmış. Ve lanet olsun, bu ağzı deneyimleyebildiğim için o iğneyi kıskanıyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Dükkân çok daha iyi görünüyor." Etrafa bir göz atıyorum ve havayı kokluyorum. Zehirli kokuların hepsi

ortadan kayboldu.

"Evet, Nicky'yi yardıma gönderdiğin için teşekkürler." Kapıdaki nöbetçiye işaret ediyor ve ben de bakışlarını yakalamak için dönüyorum.

Kaşlarımı kaldırarak ona sorgulayıcı bir bakış attım ve karşılığında hızlı bir omuz silkme aldım. Ona temizlik işine yardım etmesi için talimat vermedim, sadece güvenlik görevi yapacaktı. Jia'yı tanırıyorsa, muhtemelen onu bu işe o sokmuştur. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor, küçük ateşin büyük adama patronluk tasladığını hayal ediyorum.

"Mel'in gönderdiği seçenekler arasından düğün mekanını seçme şansınız oldu mu?"

Kaşları çatılıyor ve bugün ilk kez bana gerçekten bakıyor. "Hayır, oldukça meşguldüm." Ellerini kalçalarına indiriyor ve gözlerini kısıyor. "Lei'nin saldırıya karıştığını doğruladın mı?"

İçimde bir öfke dalgası kabarıyor ama onu bastırıyorum. "Yarına kadar hallederim," diye mırıldanıyorum.

"O zaman cevabımı da almış olursun." Tatlı tatlı gülümsüyor ama gözleri kararıyor.

"Jia, mekan son derece önemli. Tüm kayda değer kaynaklarımla bile, bu kadar kısa sürede bu ölçekte bir düğün düzenlemek zor."

"Lei'nin kellesini aldığım anda cevabınızı alacaksınız."

Arianna'nın zarif ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda dilimin ucuna gelen cevap yerine gülümsemeye zorluyorum kendimi. Yüce Tanrım, bu kadın kesinlikle benim ölümüm olacak. Bu ağırbaşlı tavırların hepsi rol olabilir mi? Guo'nun torunu ağabeyinden bile daha kana susamış olabilir mi?

"Üzerinde çalışıyorum tatlım," diye homurdandım.

Bana kaşlarını çatıyor, ben de gülümsememi zor zapt ediyorum. Onu kızdırmaya bayılıyorum. "Daha hızlı çalış tatlım," diye tersliyor.

"*Dio*, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum. Bu mutlak bir zevk olacak."

Bir kahkaha attı. "Düğün gecesinden sonra yaşarsan şanslısın." Dişlerini göstererek etrafında dönüyor ve bir elbise duvarının arkasında kayboluyor.

BÖLÜM 19

KORKULACAK ADAM

ia

Kendi oturma odamda havluyla sürünürken Yéye ya da sinir bozucu yeni oda arkadaşım uyanmadan önce giyinmeye çalışarak şifonyerden bir üst ve rahat bir yoga pantolonu alıyorum. Marco'nun yeni dairesinin yarından sonraki gün taşınmamız için hazır olması gerekiyor, bu da bana butik üzerinde çalışmak için çok az zaman bırakıyor. Lüks bir çatı katına taşınmayı reddetmekle saçmaladığımın farkındayım ama nişanlım tarafından desteklenme fikrinden nefret ediyorum. Sırf onun çatısı altında yaşamak zorunda kaldığım için hayatımın büyük bir kısmını hor gördüğüm bir adama boyun eğerek geçirdim. Kendime uzun zaman önce bir daha asla böyle bir durumda kalmayacağıma dair söz verdim, işte bu yüzden kendi başıma başarılı olmak için bu kadar çok çabalıyorum.

Gıcırdayan bir döşeme tahtasına basıyorum ve Marco yerdeki derme çatma yatağından kalkıyor. Benimle birlikte çekyatta yatmasına izin vermeyince dayanamayıp bir havalı yatak almıştı. Ama 1.80 boyundaki kocaman adam, çürük ikiz yatağı yutuyor. Ayakları kenardan sarkıyor ve

Yatak onun ağırlığının altında eziliyor. Çok rahatsız olmalı.

Dudaklarımda bir sırtış.

Kibirli piç bunu hak ediyor.

Hâlâ uyuduğunu teyit etmek için son bir kez baktıktan sonra tangamı giyiyorum, havluyu bırakıyorum ve her ihtimale karşı Marco'ya sırtımı dönerek sütyenimi belime doluyorum. İşbirlikçi mafya babasının başına gelmedik kalmayacaktı. Sütyenimi giydikten sonra üstümü giydim.

"Mmm, güzel kış, karıcığım." Marco'nun sert sesi başımı omzumun üzerinden döndürüyor.

Bakışlarını çıplak yanaklarımdan kaldırıp bana sırtacak kadar uzun süre bakıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

Yoga pantolonumu tangamın üzerinden öyle hızlı çekiştiriyorum ki dengemi kaybediyorum ve "Sen bir pisliksin" diye bağıriyorum. Bir ayağım esnek malzemeye sıkışmış bir halde yere yığılıyorum, utanç verici an umutsuzca ağır çekimde ilerliyor.

Göz kapaklarım sıkışarak kapanıyor ve dizlerimin eski döşeme tahtalarına çarpmasını bekliyorum ama o ses hiç gelmiyor. Onun yerine güçlü kollar belime dolanıyor ve yanağım sıcak, çıplak bir göğse çarpıyor.

"Seni yakaladım, tükürük ateşi." O uyumsuz gözbebekleri bana doğru parlıyor ve bir an için her temas noktasının farkına varıyorum: yanağım onun kirli göğüs kıllarına değiyor, sert kolları belimi sarıyor, alt yarım bastırıyor... Alt anatomisinin özellikle sert bir kısmı karnıma saplanınca tutuşundan sıyrılıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum bir elimle kanepenin kol dayanağına tutunup diğer elimle pantolonumu yukarı çekmeyi bitirirken. "Ama buna gerek yoktu."

"Yani düşmene izin vermemi mi tercih ederdin?"

"Evet... hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve çenemi sertleştiriyorum. "Bana hiç dokunmamamı tercih ederim."

"Bu gidiyor için yapmak bizim düğün gece oldukça zorlayıcı."

Kalbim göğüs kafesine fırladı.

"Ama meydan okumaktan daha çok sevdiğim bir şey yok." Kanepeme oturmadan önce bana göz kırptı.

Gömleğini çıkarmış olan bu çileden çıkarıcı erkek, bronzlaşmış teni ve dalgalanan karın kaslarıyla beni almaya zorladığı yeni kanepeye uzanıyor. Hain bakışlarım gövdesindeki çukur ve vadileri izledikten sonra etine işlenmiş Çin ejderhasına odaklanıyor. Renk cümbüşü büyüleyici, sanat eseri gerçekten çok güzel. Tasarımın altındaki yarı çıplak erkekle hiçbir ilgisi yok.

"Biliyor musun," diye fısıldıyor, ses tonundaki sivri uç dikkatimi göğsünden uzaklaştırıyor, "belki de büyük günden önce bunu denemeliyiz. Üzerimizdeki baskıyı biraz azaltabilir ve gerginliği azaltabilir..."

"Kesinlikle olmaz," diye tersliyorum ve mutfığa doğru dönüyorum, böylece müstakbel kocamla arama çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koyabiliyorum. Bu kelimeyi aklımdan bile geçirmekten çekiniyorum.

Üst dolaptan bir kupa almak için uzanıyorum, ama büyük bir el benden önce davranıyor. Marco tepemde beliriyor, elindeki *topuklu ayakkabılarım* *senin sikinden büyük* kupamı tutuyor ve aptal gibi sırtıyor. "Ah, öyle mi?"

"Kapa çeneni. Ari bunu bana şaka olsun diye verdi." Gördüğüm penis sayısını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabildiğim için büyük bir şakaydı.

"Bahse girerim benimki daha büyüktür."

Geceyi ilk kez geçirdiğinde ereksiyonunun keskin hatlarına dair canlı anılar gözümün önünden geçerken, yanaklarımdaki sıcaklık hızla artıyor.

Kıkırdıyor. "Sen de aynı fikirde olabilirsin."

"Ben öyle bir şey demedim. Hiç görmedim-" Dudaklarımı büzerek kapatıyorum.

"Oh, Ben güzel Tabii ki sen var a güzel peek ve Geçen gece."

Elimi kaldırıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sadece dur!" Tanrım, lütfen şunu durdur.

Marco dün gece şaşırtıcı bir zekâyla otomatik olarak hazırladığım sıcak kahveyi döküyor, ben de açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi baştan çıkarıcı içeceğe bakıyorum. Fincanı ulaşamayacağım bir yerde tutuyor ve aptal gibi sırtıyor.

"Kahvemi ver."

"Bir öpücük karşılığında sana veririm."

Bir kahkaha atıyorum, bu istek o kadar saçma ki şaşkınlığımı gizleyemiyorum bile. "Kaç yaşındasın, on beş mi?"

Marco bardağı tezgaha bıraktı ve bana doğru döndü. Hareket o kadar hızlı ki tepki verecek bir saniyem bile yok. Eli boynuma dolanıyor ve beni tezgâha yaslayacak şekilde döndürüyor. Burnu benimkine bir santimetreden daha yakinken, buz gibi nefesi dudaklarımda dans ediyor.

Nefesim kesiliyor, parmakları boğazımı sıkarken karanlık bakışlarının altında göğsüm inip kalkıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, tükürük ateşi. Şaka yapmayı severim, alay etmekten zevk alırım ama sonuçta sen *benimsin*. Sana mümkün olan her şekilde sahip olacağım. Düğün gecemizi beklemek istiyorsan, tamam, ama sana nazik davrandığım ve şakalaştığım için bir an bile korkulacak bir adam olmadığımı düşünme. Seninle o adam olmak istemiyorum, ama bana itaat etmezsen olacağım. Anlaşıldı mı?"

Dişlerimi sıkıyorum ama Marco'yu bana getirmesi için zorladığım silahı her zaman yanımda bulundurmadığım için kendime lanet ederken başım aşağı yukarı sallanıyor. Onu müstakbel kocam üzerinde kullanmaktan hiç çekinmiyorum. Hatta evliliğimiz boyunca yastığımın altında tutmayı planlıyorum. Ne kadar kısa sürerse sürsün.

"Kristal berraklığında," diye mırıldanıyorum. Sonra şimdi arkamda duran fincana uzanıyorum ve kaynar kahveyi nişanlıma fırlatıyorum.

Beni bırakarak geriye sıçırıyor ve sıcak sıvı çıplak göğsünden aşağı damlarken bir küfür savuruyor. Gözleri ölümcül bir hal aldı.

"*Băobèi*, her şey yolunda mı?" Büyükbabam yatak odasını stüdyonun geri kalanından ayıran duvarın etrafında dolanıyor.

"Gayet iyi, *evet*. Anlaşılan nişanlım sabahları biraz sakar oluyor ve üzerine biraz kahve dökmüş." Tezgâhın üzerindeki kâğıt havluya uzanıp Marco'nun göğsüne sürüyorum. Kalbinin düzensiz atışları ince çarşafta titreşiyor ve büyükbabama doğru aceleyle geri çekilmeden önce sadece birkaç kez daha siliyorum.

"Bay Rossi, yardıma ihtiyacınız var mı?" *Yéye* küçük alanın diğer ucundan Marco'yu izliyor.

"Hayır, ben iyiyim," diye homurdanıyor, sonra da hışımla banyoya girip gözden kayboluyor. Çarpan kapının keskin sesi kalbimi yerinden fırlatıyor.

"*Băobèi*..." Büyükbabam bana bir bakış attı.

"Ne?" Saf bir masumiyetle karşılık veriyorum.

"Lütfen bu ittifakın ne kadar önemli olduğunu unutmayın. Marco Rossi'nin sizin için en iyi adam olduğuna gerçekten inanıyorum, aksi takdirde bu anlaşılmaya girmezdim. Bu hafife aldığım bir karar değildi."

Başımı eğiyorum, bu sese aşınayım. Tartışmaya yer bırakmıyor. "Evet, *Yéye*, anlıyorum." Anlıyorum ama bu aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor.

Başını yana eğiyor ve rahat bir gülümseme bıyıklarını kıvrıyor. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Omuzlarım yavaşça kalktı. Gerçek şu ki hiçbir fikrim yok. Marco ve asistanı her şeyi koordine ediyor. Benim tek görevim, Ari'nin sürekli yalvarmasına rağmen tamamen ertelediğim bir elbise bulmak. Bu sahte düğün için süslü bir prenses balo elbisesi istemiyorum.

Yéye'nin eli omzuma dolanıyor. "Gelinliğinizi satın almak için size eşlik edebilir miyim? Anladığım kadarıyla henüz satın almamışsınız. Ve dürüst olmak gerekirse, bu uzun zamandır hayalini kurduğum bir gün, *băobèi*."

Bakışlarındaki samimiyet karşısında gözlerim doluyor ve tüm içgüdülerim beni hayır demeye zorlasa da yine de başımı öne eğiyorum. "Yarın, tamam mı? Ari dükkânda bana yardım etmek için bir dakika içinde geliyor."

"Pekâlâ." Sürünerek mutfağa doğru gider ve yerden fincanı alır.

Utanç ayaklarımı ileri itiyor ve ağzımı açıyorum. "Bunu yapabilirim, Yéye, lütfen zahmet etme."

"Ama senin yüzünden olmadıysa neden pisliği temizleyesin ki?" Bilmiş bakışları içime işliyor. Büyükbabama hiçbir zaman yalan söyleyemedim ve belli ki bunca yıldan sonra bu konuda daha iyi değilim.

"Biraz da benim hatam olabilir." Elimde bir avuç kağıt havluyla yere çöküp koyu kahverengi sıvı birikintisini temizliyorum.

Büyükbabamın yumuşak kıkırdaması bakışlarımı kaldırmaya zorluyor. "Bir erkekle evlenmek, kim olduğunu bir kenara bırakmak anlamına gelmez çocuğum. Ve gerçek bir erkek senden asla böyle bir şey beklemez. Güçlüsün - kendi iyiliğin için biraz fazla dik başlısın - ama yaşının ötesinde bilgesin ve senin ne kadar inanılmaz olduğunu görmeyen herkes kesinlikle kördür." Elini uzatıyor ve beni yerden kaldırmadan önce boştaki elimle tutuyorum. "Evlilik, her zaman göz göze gelemeyen ama el ele yürüyen iki insanın hassas dengesidir."

Marco ile aramızdaki sorunlar, göz göze gelememekten çok daha karmaşık, ama bu düşünceyi kendime saklıyorum. Bunun yerine, nişanlımın ölümünü gizlice planlarken itaatkâr bir torun gibi başımı sallıyorum.

Belki de olaya yanlış bakıyorum. Belki de Lei intikamımın nesnesi değil, özgürlüğüm için bir araç olmalı.

Banyo kapısı gıcırdayarak açılır ve ağır ayak sesleri eski döşeme tahtalarını döver. Marco, dar kalçalarına sardığı havludan başka bir şey giymeden duvarda belirir.

Omuzlarından aşağı su damlaları süzölüyor ama bakışlarımı göz hizamda kalmaya zorluyorum. Onun bu tedirgin halinde tüylerimi diken diken eden bir şey var.

"Neler oluyor?" Köşedeki spor çantasına koşup içindekileri karıştırmaya başladığında ağızımdan bir şeyler kaçıırıyorum.

"Jimmy Lei'yi yakaladı."

BÖLÜM 20

BİR ÖPÜCÜK

Marco

"Ben de seninle geliyorum." Benim inatçı nişanlım Gümleğimi başımdan çekştirirken, havlumun altına boxer'ımı ve pantolonumu giymiştim, müstakbel karımın masumiyetini bir süre daha korudum.

Yaşlı Guo'nun sadece birkaç adım arkamda durduğunu hatırlamadan önce "Sen de kimsin be?" diye hırlıyorum. Yaşlı adamın yanında en iyi davranışımı sergilemeye çalıştım ama torunu son kısıtlama parçalarını da yıpratıyor. Büyükbabasına doğru dönerek destek arıyorum. "Eminim, Jia'nın burada kalmasının en iyisi olduğunu kabul edersiniz."

"Jia, Bay Rossi'nin haklı olduğuna inanıyorum-"

"Hayır," diye tersliyor ve cevabından kimin daha çok irkildiğinden emin olamıyorum, onun mu yoksa büyükbabasının mı? "*Evet*," diye devam ediyor, sesi daha yumuşak bir tona dönüşmüş, "Lei bana hakaret etti. Dört Deniz'in *lǎodà*'sı olarak, yabancı biri adamlarımı sorguladığında orada bulunmak benim hakkım."

Yaşlı adamın boyun eğdiğini gördüğümde sinirli bir hırıltı boğazımı titretiyor.

"Ve sen..." Küçük tükürük ateşi üzerimde dönüyor ve parmağını göğsüme sokuyor. "Sen sadece uygulayıcı olduğunu ve Dört Deniz'i idare etmenin benim görevim olduğunu söylemiştin."

"*O pezzo di merda beni* öldürmeye çalışmadan önceydi. müstakbel eşim."

Parmak uçlarına kalkıyor ve hâlâ birkaç santim kısa olmasına rağmen bana dik dik bakıyor. "Kendi savaşımı verebilecek kapasitedeyim ve *senin* karından çok daha fazlası olacağım."

Dio, sinirlendiğinde çok ateşli oluyor. Daha önce onu mutfak tezgahına sıkıştırdığımda yanından uzaklaşmak için kendimi zor tutmuştum. Eğer o küçük vahşi kedi kahvesini üzerime döktüğünde büyükbabası araya girmeseydi, onu kanepenin üzerine fırlatır, kışına bir şaplak atar, sonra da içindeki o yaramaz damarı sikerdim.

"Tamam." Yaklaşıyorum, o kadar yakınım ki tenine sinen tatlı yasemin kokusunu alabiliyorum. "Gelip bir adama canının son damlasına kadar işkence etmemi izlemek ister misin?"

"Evet," diye hırlıyor.

"Gidelim o zaman, tükürük ateşi." Kapı kolunu çekiyorum ve geri çekilmesini umarak kapıyı açık tutuyorum. "Bekle bir saniye, Arianna'nın butikte çalışmana yardım etmeye geldiğini sanıyordum."

"Lanet olsun," diye tıslıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Belki bir dahaki sefere o zaman-"

"Hayır!" Telefonunu çıkarıyor ve parmakları ekranda geziniyor. "Asistanlar bunun için var, değil mi? Birkaç saatliğine dükkânı idare edebilir."

Merda.

Jia çantasını almak için döner ve büyükbabasının alnına bir öpücük bırakır. "Yakında döneceğiz."

"Dikkatli ol, *băobèi*," diye sesleniyor, ama o çoktan yanımdan vızıldayarak geçti.

Büyükbabasına isteksiz bir omuz silkme atıyorum ve o da sinsi bir sırıtışla karşılık veriyor. Neden bu ilişkide tamamen mahvolacak tek kişi benmişim gibi hissediyorum? Ve iyi anlamda değil.

Max limuzini, geçen yıl China Town'da bazı stratejik hamleler yaparken Four Seas'ten ele geçirdiğimiz eski elektronik mağazasının önüne çekiyor. Jimmy'nin Four Seas'in eski sağ kolunu buraya getirmeyi seçmesi çok ironik.

O günkü şoförüm arabanın arka tarafını ön taraftan ayıran camı açıyor ve nişanlım karşımdaki koltuğun kenarına kayıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm yolculuk boyunca neredeyse tek kelime etmedi.

"Seninle gelmemi ister misin?" Max sorar.

Kardeşimin şoförünün oldukça özel yetenekleri olduğu için bugün her zamanki şoförüm Rick yerine Max'i ödünç almak istedim. "Hayır, Jia ile arabada kalmanı istiyorum."

"Ne?" diye çığlık atıyor.

"Beni duydu." En sert bakışım onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor.

Kapıya doğru sığıyor ve ben kollarımı ona dolamadan önce elini kapı koluna doluyor. "Bırak beni!"

"Benimle savaşmayı bırakana kadar olmaz."

"Asla!" Vücudunu arka koltukta benimkinin altına sıkıştırmak için hareket ettiğimde tekmeliyor ve kıvranıyor.

"Lanet olsun, Jia. Bunu neden görmek istiyorsun?" Parmaklarımı bileklerine dolayarak bir elimle onları tutuyorum. "Bu hayatla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum?"

"İstemiyorum! Ama başka seçeneğim de yok, değil mi?" diye tükürür. "Beni her şeyden koruyamazsın Marco. "Beni her şeyden koruyamazsın Marco.

senin küçük bekçi kadının olacağım."

O deli gibi kıpırdanırken ve bedenim onunkeye bastırılmışken, beklenmedik bir sıcaklık dalgası kemerimin altından yükseliyor. Bana karşı savaşıyor ve bir elini serbest bırakıp tırnaklarını yanağıma geçiriyor.

"Bırak beni!" diye bağıyor.

Tırnaklarının ısırması, cazibe katmanlarımin altında gömülü tuttuğum canavarı uyandırıyor. Nico her zaman daha karanlık biri gibi görünmüş olabilir, ama ben gerçek benliğimi saklamakta daha iyi bir iş çıkardım. İsa'yı kaybetmek içimde bir şeyleri kırdı ve parçaları onarmam hiç mümkün olmadı.

O çırpındıkça sikim daha da sertleşiyor, pantolonuma sürtünüyor. Yanakları kızarıyor ve bunun sadece dövüşün verdiği efordan kaynaklanmadığını biliyorum. Gözbebekleri büyüyor, zifiri karanlık daha da koyulaşıyor. "Sert mi seviyorsun, tükürük ateşi?" Kalçalarım içgüdüsel olarak ona karşı hareket etmeye başladığında mırıldanıyorum.

Tatmin edici bir hava akımı dudaklarını ayırıyor ve sikim kalçalarının tepesine sürtünürken anında donup kalıyor. Sadece dayanıksız yoga pantolonuyla her santimimi hissediyor olmalı.

"Hayır," diye tıslıyor ama ses tonundaki kabalık aksini söylüyor.

"İtaat etmen için seni becermek zorunda mıyım?"

"Hayır!" Yine de, amını sert uzunluğuma karşı salladığına yemin edebilirim. Ya da belki de sadece hüsnükuruntu.

"Gitmene izin verirsem uslu duracağına söz verir misin?"

"Hayır," diye tükürür. "Hoşuna gitse de g i t m e s e de seninle oraya gireceğim."

"İtaat etmeni sağlamak için seni bu arabaya kelepçelemem mi gerekiyor?" "Buna cüret edemezsin..."

"Yapardım ve yapacağım." Boştaki elimle kapıdaki bölmeye uzanıyorum ve bir çift metal kelepçe çıkarıyorum.

Parmağımda sallanan kelepçelere bakarken aramızda uzun bir sessizlik dakikası geçiyor. "Peki ya şu

İstedğin öpücük? Seninle gelmeme izin verirsen senin olur," diye homurdanıyor.

Bu beklenmedik bir şey. Aptal sikim hala sertleşiyor.

"Bitti." Ben daha iyi düşünemedim kelime ağzımdan çıkıverdi. o.

Sanki aynı fikirde olmamı beklemiyormuş gibi gözleri büyüdü. Kahretsin, gerçekten yapmamalıydım. Dili kayarak alt dudağını ıslatıyor ve i ç i m d e k i beklenti açığa çıkıyor. *Dio*, ortaokuldan beri bir kızı öpmek için bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum.

Aletim pantolonuma o kadar sert baskı yapıyor ki, sırf baskıyı azaltmak için fermuarını açmayı düşünüyorum. Bu muhtemelen nişanlının hoşuna gitmezdi.

"Yap artık şunu," diye mırıldanıyor.

Parmağımı salladım. "Senden bir öpücük sözü almıştım, tam tersi değil."

"Ugh." Gözlerini sıkarak kapatıyor ve başını kaldırarak dudaklarının benimkilere değmesini sağlıyor.

"Gözlerin açık olsun, tükürük ateşi, yoksa sayılmaz. Ağzına kimin sahip olduğunu tam olarak görmeni istiyorum. O sarkık alt dudağından göğsünün yumuşak kabarıklığına ve o tatlı amcığına kadar her santimini dilimle sahiplenmem an meselesi."

Keskin bir nefes veriyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Daha önce kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edememişti."

"Alış buna, karıcığım." Ağzım bir sonraki nefesinden önce onunkini yakalıyor. Her ne kadar bana teslim olmasını istesem de, kendimi dizginlemek pek de güçlü olduğum bir alan değil. Dilim onun sıkılı dişlerinin arasından geçiyor ve dillerimiz birbirine dolanırken aramızdan yumuşak bir inilti yükseliyor. Ağzının her santimini harap ediyorum, kendimi onun tadıyla tanıştırıyorum. Arzuya teslim olmadan önce avuçlarını göğsüme bastırarak benimle sadece bir an için mücadele ediyor.

Çünkü sözleri bir şey söylüyor olabilir, ama vücudunun benimkine verdiği tepki başka bir hikâye anlatıyor. Şu anda parmağımı külotunun üzerinde gezdirsem sıırılsıklam olacağından oldukça eminim. Bu küçük bakire becerilmek istiyor ve ben onu sadece ve sadece benim yapmak için sabırsızlanıyorum.

Dudaklarını kemiriyorum, dokunuşumun altında erirken emiyor ve sahipleniyorum. Onu daha sert öperken sikimi tepesine sürtmeye devam ediyorum ve bu sefer şişmiş dudaklarından daha güçlü bir inilti çıkıyor. Kendini bana ve *Dio*'ya teslim ederek sırtını kavislendiriyor, onun şaşırtıcı tepkisinden o kadar tahrik oluyorum ki, kendime gelmekten saniyeler önce azgın bir genç gibiyim.

Çökmekte olan kuzguni saçlarını yumruklayarak başını eğip boğazını açıyorum. Boynundaki hassas etin tadına bakmama ramak kalmıştı ki bir araba korna çalarak yanımdan geçti. Şehvetli büyü bozuldu ve Jia elini göğsüme koyarak beni geri itti.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle arkama yaslanıp pantolonumu düzeltiyorum. Sikim siyah pantolonun içine giriyor ve Jia'nın bakışları doğrudan arzumun kanıtına yöneliyor. Ayağa kalkıyor, yanakları dudaklarının doğal tonuna uygun koyu bir yakut renginde yanıyor.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye mırıldanıyorum.

Tek kelime etmiyor, sadece dudaklarını sert bir çizgiye bastırıyor.

"Lei'yi görmeye hazır mısın?" Elimi uzatıyorum.

Başını eğdi ama centilmenlik teklifimi kabul etmedi. Onun yerine yanımdan hızla geçip neredeyse kapıyı yüzüme çarpacaktı.

BÖLÜM 21

ASLA BAŞARILI OLMAYIN

ia

Oh, bu kötü. Çok kötü. Lanet olsun, Jia, kendine gel. Marco Rossi öpüşebilsin diye mi? Vücudum hain küçük bir sürtük olsun diye mi? Bunun hiçbir anlamı yok. Eski elektronik mağazasının ön kapısına ulaşıyorum ve kalbimin atışını durdurmak için derin bir nefes alıyorum. Sokağa kadar koştuğum için nefes nefese kalmıştım. Bunun Marco'nun diliyle ya da bana doğru bastırdığı gülünç derecede sert ereksiyonuyla hiçbir ilgisi yok.

Çünkü bu benim hakkımda ne söylerdi? Nişanlımdan gerçekten etkilendiğimi mi? Hayatta olmaz. Bir erkek bana dokunmayalı o kadar uzun zaman oldu ki... Ve dürüst olalım, üniversiteden beri ikinci aşamayı geçemedim.

Sadece hormonlar kontrolden çıktı.

Elimi paslı kapı koluna dolayarak hararetli düşünceleri gömüyor ve bugün neden burada olduğumuza odaklanıyorum. Kirli cam kapıdaki yansımama bir an gözüm takılıyor ve bir lanet mırıldanıyorum. Nişanlımın beni geride bırakmasından bu kadar endişelenmeseydim, üzerime büyük boy uzun kollu bir gömlek ve yoga pantolonundan daha uygun bir şeyler giyerdim.

Marco'nun misk kokusu, eli elime dolanmadan bir an önce hassas burun deliklerime ulaşıyor ve ön kapıyı sarsarak açıyor. "Bırak önce ben gideyim, tükürük ateşi."

"Hiç sanmıyorum." Elimi onunkinin altından çekip önüne atıyorum. Geçmişin tozlu kalıntıları arasında yürürken nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmaması çok kötü. Radyolar, CD çalarlar ve bir düzine modası geçmiş VHS sistemi, terk edilmiş dükkânın cılız raflarında sıralanıyor.

Boğuk bir homurtu dikkatimi çekiyor ve adımlarımı hızlandırarak dükkânın arka tarafına doğru ilerliyorum. Bir kapı aralık ve çatlaktan boğuk bir erkek sesi sızıyor. Kapıdan içeri daldığımda Lei'yi kanlar içinde ve dövülmüş bir halde, terk edilmiş bir depoda bir sandalyeye zincirlenmiş halde buluyorum. Solgun göğsünde düzinelerce küçük kesik var ve gömleği yerde bir kan gölünün içinde yatıyor. Yorgun gözlerini benimkilere diyor ve bir şeyler mırıldanıyor ama ağzındaki tıkaç yüzünden tek kelime bile çıkaramıyorum.

"Bırakın konuşsun," diye bağıriyorum.

Marco arkamda beliriyor, karanlık varlığı beklemediğim bir güçle üzerimi örtüyor. Gölgelerden bir adam sıyrılıyor, açıkta kalan etinin her santiminde mürekkep dövmesi var ve gözleri omzumun üzerinden arkamdaki büyük İtalyan'a dikiliyor.

"Yap şunu, Jimmy," diye mırıldanıyor Marco.

Erkeğin dudakları onaylamaz bir şekilde bükülür ama yine de Lei'nin arkasına geçer ve tıkacı gevşetmeye başlar. Siyah kumaştan halka bir kolye gibi boğazının etrafına düşüyor - ya da belki daha doğrusu bir ilmik.

"Bunu ben yapmadım, *lăodà*, sana yemin ederim!" Dudağının kenarından bir damla kan damlıyor.

"Onu yakaladığımdan beri bunu söylüyor." Jimmy denen adam omuz silkiyor ve Lei'nin etrafında dönüyor. Sandalyenin yanında karanlık işimizin aletleriyle kaplı küçük bir masa duruyor. İşkencenin sıradan olduğu bir evde büyüdüğüm için silahlardan çekinmiyorum. Her bir bıçağın üzerinde

Nişanlımın şu anda gözünü diktiği muşta da dahil olmak üzere kıpkırmızı kurutulmuş.

Marco parlayan metale uzanır ve parmaklarının üzerinde kaydırır. "Bakalım ondan farklı bir yanıt alabilecek miyim?" Bakışları benimkilere kayıyor ve ben de başımı sallıyorum. Çocukluğumdan beri işkencenin etkilerini duymuş, evimin etrafında yankılanan çığlıklara maruz kalmış olsam da, buna hiç şahsen tanık olmamıştım.

Marco Lei'ye doğru yaklaşırken içimde garip bir korku ve heyecan karmaşası yaşıyorum.

"Ağzını tekrar tıkayayım mı patron?" Jimmy'nin kaypak gözleri morarmış eklemlerinden kalktı.

"Hayır," diye araya giriyorum. "Onu dinlemek istiyorum."

"*Lăodà*, lütfen, sana yalvarıyorum, ben de senden biriyim. Dört Deniz'in kanı damarlarımda dolaşıyor, tıpkı seninki gibi. Bu yabancının büyükbabanın inřa ettiği řeye saygısızlık etmesine izin verme."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Yap şunu Marco," diye tıslıyorum.

Kemiğin ete çarpmasıyla gözlerim açılıyor. Lei'nin başı geriye düşmüş, yanağında kanlı bir yara var. Marco kolunu geri çekip tekrar savuruyor. Koyu renk gömleğinden fışkıran kan, temas ettiği malzemeyi ıslatıyor ve Lei'nin dudağını yarıyor.

Marco yaklaşıyor, geniş cüssesi kardeşimin en iyi arkadaşının üzerinde yükseliyor. "şimdi bize tekrar söyle Lei, o adamı Jia'nın evine sen mi gönderdin?" diye homurdanıyor.

"Hayır..." Tükürüyor ve kan kirli fayans zemini kaplıyor. "Sana zaten söyledim."

"Sana inanmıyorum," diye hırlıyor Marco yumruğunu tekrar serbest bırakmadan önce. Kemikler çatlıyor ve Lei'nin dudaklarından keskin bir çığlık yükseliyor. Nişanlımın burnunu kırığına dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Seni neden öldürmek isteyeyim, Jia?" Lei'nin odaklanmamış bakışları benimkilerle buluşuyor. "Seni çocukluğumuzdan beri istiyorum."

Sanki sözleri bir yumrukmuş gibi başım geriye savruluyor.

"Neden kurallarda bir değişiklik talep ettiğimi sanıyorsun? Sadece seninle birlikte olmak istedim."

"O zaman neden o adamları butiğime girmeleri için gönderdin?" Soru ben durduramadan patlak verdi. Sanki bana nasıl ulaşacağını ve en çok neyin canımı yakacağını çok iyi biliyordu.

"Sadece seni korkutmak istedim, böylece doğru kararı verebilirsin."

"Beni korkutup boyun eğdirmek mi istedin?" Öfkeyle yumruklarım iki yanıma kıvrılıyor ve o pislığe yumruk atmama saniyeler kalıyor. "Senin gibi erkeklerin sorunu da bu Lei, istediğini başkalarına zorbalık ederek elde edebileceğini sanıyorsun. Sana asla boyun eğmeyeceğim, hiçbir erkeğe boyun eğmeyeceğim."

Alaycı bir sırıtış dudağını kıvrıyor ve ben şimdiden dilimin sürçtüğüne pişman oluyorum. "Nişanlın gibi mi?" Gözleri Marco'nunkilere kilitleniyor ve tekrar tükürüyor. İtalyan mafya babası ayaklarını bu kadar hızlı kullanmasaydı, kan ve tükürük parçaları parlak mokasenlerinin üzerine düşebilirdi.

Marco'nun eli yılan gibi uzanır ve Lei'nin boğazına sarılır. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, *coglione*. Hâlâ hayatta olmanın tek sebebi nişanlımın bunu istemesi."

Lei'nin ağzından sert bir kahkaha fokurduyor ve daha fazla kıpkırmızı kaplı tükürük akıyor. "Dört Deniz'i yönetmene izin vereceğine cidden inanıyor musun?"

"Evet," diye homurdandım.

"O zaman belki de büyükbabanın inandığı kadar bilge değilsin."

Öfke damarlarımda kaynıyor ve karanlık ruhumun köşelerine sızıyor.

"Hayatının geri kalanını İtalyan mafyasının bir piyonu olarak geçireceksin ve hepimizi de kendinle birlikte batıracaksın. Asla gerçek *lăodà* olamayacaksın, sadece bir dişi olacaksın.

güçlü bir adamın yatağını ısıtmak. Bu senin kaderin Jia, başka bir şey değil."

O öfke içimde yuvarlanıyor, kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda bir savaş davulu gibi. Elim kendiliğinden hareket ediyor ve yan masadaki bıçağa uzanıyor. Bir nefes daha almadan bıçağı Lei'nin göğsüne gömüyorum. Dönüyorum ve güneşten daha geniş gözlere bakıyorum. Ejderhanın kanıyla tamamen gölgelenmiş bir güneşe.

"Lanet olsun," diye tıslıyor Jimmy.

Çığlıklar ve haykırışlar odanın içinde yankılanıyor ama sanki su altındaymış gibi uzakta bulanıklaşıyorlar. O tanıdık, sıcak varlık etrafımı sarıyor ve parmaklarımla bıçaktan çekildiğini belli belirsiz fark ediyorum.

"Hadi, Jia, bırak. Tuttum seni." Bu ses o kadar yumuşak, o kadar rahatlatıcı ki, kabadayı İtalyan'dan gelmiş olamayacağına eminim. Ama sonra o keskin bergamot ve sedir ağacı kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve parmaklarım yavaşça kabzadan ayrılıyor.

Marco önümde duruyor ve Lei'yi görmemi engelliyor. Sadece çığlıklara bakarak Jimmy'nin bıçağı çıkarmaya çalıştığını tahmin ediyorum. İyi şanslar. Bıçağı tam kaburgalarının arasına batırdım, kendi haline bırakılırsa kısa sürede ölümcül olabilecek bir noktaya.

"Sanırım bugünlük yeterince şey gördün." Marco güçlü kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sert tarafına sıkıştırıyor. Karşı koymuyorum, öfkem adrenalin patlamasıyla birlikte dağılıyor.

Lei'nin çığlıkları etrafımızda yankılanırken nişanlımın beni dükkâna götürmesine izin veriyorum.

"Max seni eve götürecektir, ben de Lei ile bu işi halleder halletmez hemen döneceğim." Bakışları benimkilere kayıyor ve o uyumsuz gözlerden yansıyan öfke benimkileri yansıtıyor. "Bunu ona ödeteceğim, Jia. Kimse nişanlıma saygısızlık edemez ve günün ötesinde yaşayamaz."

"Hayır..." Mırıldanıyorum, başım yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Onun ölmesini istemiyorum. Henüz değil. Ne kadar yanıldığına şahit olmasını istiyorum. Asla boyun eğmeyeceğimi görmesi gerek.

herhangi bir erkeğe." Marco'nun elinden kurtulup gözlerini kısıyorum. "Ben sana ait değilim ve asla da olmayacağım. Anlaştık mı?"

Çenesi yavaşça göğsüne düşüyor. Sonra bana doğru bir adım atıyor ve beni antika elektronik eşyaların bulunduğu rafa sıkıştırıyor. Ağırlığımızın altında sallanıyor ama bir şekilde sabit duruyor. "Bu adamlara hükmetme arzuza saygı duyuyorum ve yanınızda durup elimden gelen her türlü yardımı sağlayacağım. Ama değer verdiğim bir şey ya da *biri* tehdit altındayken hiçbir şey yapmadan durmak benim doğamda yok. Ve müstakbel eşim olarak, benim için çok değerli olacaksın. Belki bunu şimdi kabullenemiyorsun ama bir gün kabulleneceksin." O hararetli bakışlar beni delip geçiyor, yüzeyin altında okunamayan bir duygu fırtınası dönüyor. Arkasını dönüp depoya doğru yürümeye başlamadan önce sonsuz bir an boyunca öylece kalıyoruz.

BÖLÜM 22

MUTLU EŞ, MUTLU HAYAT

Marco

Jia stüdyoda dolaşıyor, tipik hafif, kızıl saçları bugün kurşuni adımlar. Lüks bir çatı katına taşınmanın böyle bir ölüm fermanı olacağı kimin aklına gelirdi? Taşınma gününün geleceğini bir haftadan uzun süredir bilmesine rağmen, henüz tek bir kutu bile paketlemedi. Biz evlendikten sonra bile bu berbat stüdyoda kalmaya niyetli olduğu çok açık.

Ki bundan mutlu olmalıyım.

Bekâr olarak geçirdiğim yıllardan sonra, zoraki evliliğimden uzakta kendime ait bir alanımın olması beni sevinçten havalara uçurmalı. Bunun yerine, ondan uzakta olma fikri beni çok kızdırıyor. Hangi dünyada bir insan bu çöplüğü Park Avenue'deki bir çatı katına tercih eder ki?

"Nakliyeciler her an eve gelebilir, Jia. Onlarla orada buluşmalıyım."

Kafasını tuğla duvarın arkasından çıkarıp bana ters ters bakıyor. "Öyleyse bensiz git. Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim."

Kanepeyi iterek köşeyi dönüp yatak odasına giriyorum. "Cidden sadece bir parça bavul mu getireceksin?" Yatağının üzerine yayılmış parlak turuncu bavula bakıyorum.

"Şimdilik ihtiyacım olan tek şey bu."

Yéye banyodan çıkıyor ve ayaklarını sürüyerek bana doğru geliyor. Yaşlı adam dünden beri bavulunu hazırlayıp kapının önüne koymuş. Belli ki o da benim kadar dar konaklama koşullarından sıkılmış.

"Yine de her gün CityZen'e gelmem gerekecek, o halde neden her şeyi şimdi taşıyayım?"

Büyükbabasının dudakları kaşlarını çattı. "Stüdyoyu tutmaya niyetli misin, *băobèi*?"

"Tabii ki var. Ev sahibinden her iki yer için de anlaşma yapıyorum. Hem taşınmak istesem bile kira kontratımın bitmesine daha altı ay var."

"Eminim seni bundan kurtarabilirim," diye araya giriyorum. "Bir sürü param var."

"Ben de öyle, ama mirasımın tek bir kuruşuna bile dokunmayı reddediyorum. Bu kirli para ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ayrıca, kira kontratımdan da çıkmak istemiyorum," diye karşı çıkıyor. "Geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalırsam, Midtown'a kadar gitmek yerine burada kalabilirim."

"Benim bir şoförüm var!" Kükrüyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Bizi gezdirmesi için ona para veriyorum."

"*Biz* değil, *siz*." O gece yarısı gözleri benimkilere kilitleniyor, o kadar büyük bir meydan okumayla dolu ki, aptal sikim sadece yüzündeki o itaatsiz gülümsemeyi silmeyi düşünerek sertleşiyor. *Dio*, kendimi ilk kez onu kucağıma atıp o şımarık kıcını tokatlamak için neler vermeyeceğimi düşünürken bulmuyorum.

Yaşlı adamdan kurtulursam yapabilirim.

Bu düşünceyi şimdilik bir kenara bırakıp derin bir nefes alıyorum. "Hoşuna gitse de gitmese de bir haftadan kısa bir süre içinde evleneceğiz Jia. Benim olan senin olacak."

Sinsi bir gülümseme o dipsiz gözbebeklerine kadar uzanıyor. "Harika, peki ya şu siyah Amex?"

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Bunu Bayan Marco Rossi olduğunuzda konuşuruz."

Kendini tamamen eğlenceye kaptırmadan önce bir kahkaha atıyor, vahşi kıkırdamalarının gücüyle belinden bükülüyor. Uzun bir dakika sonra nihayet doğruldu ve gözlerindeki yaşları silerek parmak uçlarına kalktı ve bir parmağını göğsüme sapladı. "Ben *asla* Bayan Marco Rossi olmayacağım. İş için kızlık soyadımı kullanacağım."

Avuç içim, bana meydan okumakta bu kadar ısrarcı olan o küçük kıça bir tane yerleştirmek için kaşınıyor.

Guo odanın diğer ucundan bana bakıyor, tepkimi bekliyor. Torununu hizada tutmamı mı istiyor? Bu bir çeşit test mi?

"Sen nasıl istersen, tükürük ateşi," dedim. "Ama Amex benim soyadıma olacak, yani karar senin." Omuz silkerek kapıya doğru ilerliyorum. Eşyalı daireye ekleyecek pek bir şeyim olmayabilir ama Nico'nun son birkaç aydır sakladığı birkaç kişisel eşyayı topladım.

"Şimdi gel, *băobèi*," diye sesleniyor yaşlı Guo.

Jia hayal kırıklığıyla oflayıp puflayarak yatak odasına doğru yürüyor. Bavulunun etrafındaki fermuarın kapanma sesi yüzüme muzaffer bir gülümseme getiriyor.

Yeni dairemin kapısında tanıdık bir sarışın duruyor ve ben asansörden çıkarken mırıldandığım bir küfür savuruyorum. Emlakçı Raquel, anahtarları parmağında sallayarak alay ediyor ve *lütfen beni becer* sırtışı takınıyor.

İhtiyaç duyulan bir rahatlama kulağa ne kadar çekici gelse de, ben aldatan biri değilim. Birçok şey olabilirim, ama bir kadına saygısızlık etmek

Böyle bir kadın benim doğamda yok. Birileriyle yatmış olabilirim ama kadınlarla ilişki kurmadığımı baştan açıkça belirtmiştim. Ve Raquel'in beni emmesine neredeyse izin verdiğimde, Jia ile anlaşma henüz yapılmamıştı.

Küçük siyah saçlı ateş parçası henüz yüzüğümü takmamış olabilir, ama önemli olan her yönden zaten benim.

"Merhaba Bay Rossi," diye mırıldanıyor ben yaklaşırken.

Dio Jia ve büyükbabası şükürler olsun ki hâlâ aşağıda nakliyecileri bekliyorlardı. İhtiyacım olan son şey nişanlığımın bu kadınla yolunun kesişmesiydi.

"Merhaba, Bayan Raquel. Bana anahtarları getirmek için bunca yolu gelmenize gerek yoktu. Kapıcıya bırakabilirdiniz."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve parmağını gömleğimin altından geçiriyor. "İkimizin de gelebileceğini umuyordum..." Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde kayıyor.

Boğazımı temizleyerek büyük bir adım geri atıyorum ve parmağı oynadığı düğmeden düşüyor. "Yanlış anladıysan özür dilerim ama geçen sefer aramızda neredeyse gerçekleşecek olan şey asla olmayacak."

"Oh..." Dolgun dudakları büzülüyor ve sikimin ağzındaki görüntüsü zihnimin ön saflarına sığıyor. Hayır, kesinlikle istediğim dudaklar değil. Olsa olsa, beni zaten sinirimi bozan Jia'dan uzaklaştıracak sıcak bir delikten başka bir şey olamazdı. Ve şimdi, lanet olsun, çok gerginim. "Emin misin?" Biraz daha yaklaşıyor ve eli yılan gibi uzanıp pantolonumun üzerinden beni kavıyor, ama sikim bu ihtimal karşısında kıpırdamıyor bile.

"Raquel..." Elini çekmeden önce törpüledim. "Böyle bir şey olmayacak. Asla."

"Ama neden?" diye sızlanıyor.

Asansörün sesi dikkatimizi çekiyor ve Raquel'i bir adım uzaklaşmaya zorluyor. Jia ve büyükbabası, şoförümle birlikte bagajlarını taşıyarak asansörden çıkıyorlar.

"Oh," diye geveledi emlakçı. Bana doğru döndü ve "Gerçekten bir kız arkadaşın var mı?" diye sordu. Sanırım ona evleneceğimi söylediğimde bana inanmamıştı.

Ama en azından biraz sağduyulu. Yavaşça başımı sallıyorum ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Buyurun, Bay Rossi." Anahtarları bana uzatıyor ve yaklaşan çifte doğru dönüyor.

Jia çoktan kaşlarını çattı ve Guo da daha mutlu görünmüyor. Bütün yol boyunca didiştiler.

"Umarım çatı katını beğenirsiniz," diye sesleniyor.

Nişanlım onun dostça yorumunu alaycı bir ifadeyle ödüllendiriyor ve yaşlı adam sadece başını eğiyor. Asansör kapıları Raquel'in arkasından kayarak kapanır kapanmaz nefesimi bırakıyorum ve parlak yeni anahtarı anahtar deliğine sokuyorum.

Kendi evime çıkmayalı uzun zaman olmuştu ve baştaki isteksizliğime rağmen şimdi oldukça hevesliyim. Jia ve Guo için kapıyı açık tutuyorum ve Rick bavullarla arkada kalıyor. Jia büyük fuayeye doğru ilerlerken, "Gidip bir bakın," diye sesleniyorum. Yüksek tavanları ve Midtown'ı kuşbakışı gören yerden tavana camlarıyla hem nişanlım hem de büyükbabası büyülenmiş gibi görünüyor. "O zaman size ustayı göstereyim."

Jia dönüp çenesini kapattı. "Seninle aynı odada uyumayacağım."

Guo'nun gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzü kızarıyor, sonra torunuyla bana bakıyor. Başka bir şey söylemeden misafir yatak odalarına giden koridora doğru ilerliyor.

Hain.

"Jia, biz evleneceğiz ve ben-"

"*Ne* bekliyorsun?" diye homurdanıyor, bana doğru yürüyor ve topuğunu ayakkabıma batırıyor.

"Orospu çocuğu!" Uluyorum ve geri sıçırıyorum.

Bana dik dik bakıyor, kolları göğsünde düğümlenmiş. "Senin için bacaklarımı ayırmamı mı bekliyorsun? Hayır, dur tahmin edeyim, bu çağdışı düzenleme yüzünden amımın artık sana ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benim karım olacaksın," diye hırladım, "kelimenin tam anlamıyla."

"Birçok cinsiyetsiz evlilik duydum."

Kontrol edilemeyen, vahşi bir kahkaha atılır. "Evet, yıllar süren evlilikten sonra, başlangıçta değil." İşte tam da bu yüzden kendimi tek bir kadına bağlamayı hep reddetmişimdir. "İşte bu yüzden erkekler aldatır ve-"

"Yani bir koca sikini pantolonunun içinde tutamadığı için karısını mı suçluyorsunuz?"

"Hayır, söylediğim bu değil-" Sinirli bir hırıltı çıkarıyorum. "Kahretsin, Jia. Bu kadar zor olmak zorunda değil."

"Haklısın, böyle olması gerekmiyordu ama sen ve büyükbabam seçim hakkımı elimden alarak bu hale getirdiniz. Bu evlilik konusunda bana danışılmalıydı. Kardeşim bile beni ikizine satmaya çalışmadan önce bana niyetinden bahsetmişti."

"Sana bu konuda bir seçenek sundu mu?"

Dişlerini sıkıyor ve bana vahşi bir gülümseme gönderiyor. "Tabii ki yapmadı ama en azından gafil avlanmadım. Bu şekilde değil."

"Bunu hiç atlatamayacak mısın?"

"Hiç mi? Bir haftadan fazla oldu Marco!" Ellerini havaya kaldırarak antrede dolaşıyor. "Bazı insanlar gibi tüm duygularımı ruhumun en ücra köşesinde güzel bir köşeye hapsedemediğim için kusura bakmayın."

Zeki gözlemleri beni hazırlıksız yakaladı. Benimle sadece bir hafta geçirdi ve şimdiden beni aylardır birlikte olduğum tüm kadınlardan, hatta birlikte yaşadığım Mel'den bile daha iyi tanıyor. "Peki, kendi lanet odanı al," diye homurdandım, "evlenene kadar. Sonra her şey biter." Dramatik bir etki yaratmak için duraksadım ve başparmağımı omzumun üzerinden

büyükbabası ortadan kayboldu. "Şu koridorun sonunda üç yatak odası var."

"Peki bu tarafta ne var?" Büyük odanın karşısındaki küçük cam sarmal merdiveni işaret ediyor.

"Orası çatı katı. *Ana* çatı katı," diye düzeltiyorum.

Jia'nın topuklu ayakkabıları geniş oturma odasının beyaz mermeri üzerinde tıkırdıyor, sonra açık konseptli mutfakta gözden kayboluyor.

"Jia?" Havladım. "Orası benim odam..." Arkasından koşuyorum ama basamakları ikiye ikiye çıkıyor. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, o topuklu ayakkabılarla dar basamakları tırmanma kolaylığından etkilenirdim.

Çatı katına ulaştığımda, kral boy yatağın pelüş yorganına yayılmıştı. Eli Mısır pamuğunun üzerinde kayıyor ve yakut dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Oh, evet, bu gayet iyi olacak."

O kadar zor durumdayım ki, onu yatağa sabitlemeyi ve boşalmak için yalvarana kadar sikmeyi düşünüyorum. Gözlerimdeki karanlık parıltıyı fark etmiş olmalı ki yatağın kenarına tırmanıyor ve öldürücü bakışlarını üzerime dikeyor. "Odamdan çık."

"Sen aklını kaçırmışsın, tükürük ateşi."

"Az önce her anlamda senin karın olacağımı söyledin, değil mi?"

Temkinli bir şekilde başımı salladım.

"Mutlu eş, mutlu hayat... Bunu duymuşsundur, değil mi *Coglione*?"

Sadece İtalyanca'da pislik anlamına gelen kelimeyi bu kadar çabuk öğrenmesinden değil, telaffuzundan da etkilendim. "Hayır, korkarım bu deyme aşına değilim," diye mırıldanıyorum.

"Bunu öğrenmek üzeresin."

Ona doğru ilerliyorum, ayaklarımı sabit tutamıyorum ya da seğiren ellerimi bir saniye daha ondan uzak tutamıyorum. Parmaklarım boğazına dolanıyor ve tatmin edici bir nefes veriyor.

"Bu tartışmayı tekrar yapmak zorunda mıyız? Kimse bana hayır diyemez... Ve kesinlikle karımla başlamayacak."

"Henüz senin karın değilim," diye karşılık veriyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor. Onu yatağın ucuna geri itiyorum ve başparmağımı boğazındaki yumuşak girintiye sürterek biraz daha baskı uyguluyorum. Keskin bir nefes alıyor.

"Yapabilirim bizim EVLİLİK a tolere edilebilir Tek cehennem, Hatta ya da bunu ikimiz için de bir ızdırap haline getirebilirim. Ama *her zaman* istediğimi elde ettiğimi anlamamı istiyorum." Bir avucumu kalçalarının iki yanına koyarak yaklaşıyorum ve burnumu kulağının kabuğunda gezdiriyorum. "Ve istediğim şey, benim güzel nişanlım, senin sırt üstü, bacakların benim için, sadece benim için yayıl."

Nefesi kesiliyor ve artık bunun korkudan olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Bu kadın benden zerre kadar korkmuyor. Bu beni hayal kırıklığına uğratması gereken bir şey, ama bunun yerine sadece ilgimi çekiyor. Bu çelik gibi taşaklara sahip olmak için neler atlattı?

Elim saten yorgandan kalçasına doğru kayıyor. İpek elbisesi kalçalarına kadar inmiş, dizlerini çoktan geçmişti. Başparmağımla bacağının iç tarafına, etek ucunun hemen altına dokunuyorum ve süt beyazı teninde tüylerim diken diken oluyor.

"Asla," diye fısıldıyor.

Onu hissetmek beni o kadar büyülüyor ki konuşmamızın gidişatını unutuyorum. "Sen bir yalancısın," diye mırıldanıyorum kulağına doğru, sonra lobunu ısırıp bir nefes daha çekiyorum. "Şimdilik büyük yatak odasını sana bırakacağım, ama sadece evlendiğimizde işleri kolaylaştıracığı için."

Doğruluyorum ve yemin ederim onu bıraktığımda vücudu öne doğru çöküyor. O isyankâr gözleri benimkilere sabitlenmiş, dudaklarını bükmüş. Bakışlarımı kalçalarına indiriyorum ve ipek külotunun parıltısını görüyorum. Daha da iyisi, soluk pembe kumaşın üzerinde belli belirsiz bir ıslak nokta.

Hıncır bir gülümseme dudaklarımın kenarlarına yerleşiyor ve beklenmedik bir çarpıntı kaburgalarımı tekmeliyor. Sadece birkaç gün sonra o kadın bedenen ve ruhen benim olacak. Ve hayatımda ilk kez bir şeye bağlanmak için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 23

TAFFETA DENİZİ

Jia

"Peki ya bu?" Ari göz kamaştırıcı beyazlıkta bir Bedeni gösterişli payetlerle süslü bir elbise. O kadar gürültülü ki uzaydan geçen bir uydu bile görebilir.

"Hayır, hiç sanmıyorum." Konfeksiyon bölgesinin en sıcak yerindeki gelinlik showroom'unda tafta ve tül denizine bakıyorum ve beni bu küçük gezintiye çıkmaya ikna ettiği için en iyi arkadaşşıma lanet ediyorum.

İnternette rastgele beyaz bir elbise alıp bu işi bitirmeliydim. Sahte bir evlilik için süslü bir balo elbisesine kimin ihtiyacı var ki? Çatı katına taşındığımdan beri nişanlımı neredeyse hiç görmedim... neyse ki. Bu sabah uyandığımda Marco gitmişti ve bu alışveriş felaketi için Ari ve Yéye ile buluşmadan önce butiğe uğradım, böylece tüm potansiyel yakınlıktan kaçınmış oldum. Her şey yolunda giderse, koridorda zorlanana kadar o adamı görmek zorunda kalmamayı umuyorum. Hiç gelmezse daha da iyi olur ama nedense bunun olacağından şüpheliyim. Dün yatağımda yaşadığım tartışmadan sonra, bu adamdan uzak durmam gerektiğine karar verdim.

Aptal vücudumun o etraftayken verdiği tepkilere rağmen ondan uzak duruyorum.

Yéye boğazını temizleyerek dikkatimi içimi kemiren düşüncelerden uzaklaştırıyor. Döşemeli kanepede oturmuş olan biteni uzaktan izliyor. Muhtemelen eve bir elbiseyle dönmemi sağlamak için bu saçmalığa katılmakta ısrar etti.

"En azından bir tane dene, Jia." Arianna hiç bitmeyen rafları karıştırıyor ve tüm beyazlar görüş alanımda bulanıklaşıyor.

İtalyan bir mafya babasıyla evlenme konusundaki isteksizliğimin yanı sıra, uzun kollu bir gelinlik bulmak da çok zor. Hepsi ya çok muhafazakâr ya da çok eski moda, çok rüküş ya da çok geleneksel. Kollarımdaki yara izleri bu zorlu süreci on kat daha kötü hale getiriyor. Keşke *Nanay* burada olsaydı, keşke babam böyle bir canavar olmasaydı ve en önemlisi keşke evlenmiyor olsaydım!

Yéye sanki yaklaşan sinir krizimi fark etmiş gibi yanıma geliyor ve omzuma sakinleştirici bir el koyuyor. "Burada gerçekten sevdiğin bir şey yok mu, *băobèi*?"

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Tanrım, benim neyim var böyle? Sarmal içindeymişim gibi hissediyorum, sanki tüm hayatım kontrolümden çıkıyormuş gibi.

Kendine gel, Jia. Gözlerimdeki yaşları silerek Arianna'nın yanındaki rafları bir kez daha karıştırıyorum, en azından yarı düzgün bir şey bulmaya kararlıyım. Ne fark eder ki zaten? Belli ki bu asla hayallerimdeki düğün olmayacak.

Satıcı kadınlardan biri yanından geçerken, büyükbaba kırıışmış elini hızlıca sallayarak onu durduruyor. "Lütfen elbiseyi hemen getirin."

Sıska sarışın her şeyi bırakıp başını sallıyor. "Evet, elbette Bay Guo." Sonra showroom'da koşturarak ilerliyor ve üzerinde *Alterations* yazan bir kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

Büyükbabama doğru dönüyorum ve meraklı bir kaş kaldırıyorum. "Ne elbisesi, *Yéye*?"

"Bay Rossi ile anlaşmayı yaptığımda büyükannenizin gelinliğini buraya getirttim." Omuz silkiyor, dudaklarında sinsi bir sırıtış. "Her ihtimale karşı..."

Zamanın eskittiği siyah beyaz fotoğraf zihnimin önüne gelirken boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor. Sonra da zarif elbisesi içinde, kendi görücü usulü düğününde sofistike bir görüntü sergileyen *năinai* 'me. Bu eski fotoğrafı her yerde y a n ı n d a taşırdı, çeşitli çantalarına sıkıştırırdı.

Duygular boğazımı sıkıyor ve acıyı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum sonunda.

"Senin takmandan onur duyardı, *băobèi*. Sanırım onu bir gün sana verebileceği umuduyla sakladı. Seni çok severdi."

Büyükannemin sadece oğulları vardı ve ben de onun tek torunuydum. Annemi ne kadar sevsem de, babamla ne kadar kötü bir evlilik yaptıklarını bildiğim için onun gelinliğini asla giyemezdim. Ama *Năinai Yéye'yi* seviyordu ve ona tapıyordu. Büyükannem ve büyükbabam olmasaydı, mutlu bir evliliğin neye b e n z e d i ğ i n i asla bilemezdim.

"Ve onu sevdim," demeyi zar zor başardım.

Büyükbabam beni beceriksizce göğsüne çekiyor ve herkesin içinde şaşırtıcı bir sevgi gösterisi yapıyor. Ari'nin gözleri bile omzunun üzerinden kocaman açıldı.

Sarışın pazarlamacı kadın, kollarının arasında gelişigüzel savrulan elbiselerle koşturuyor. Nefes almak için uzunca bir süre duraklıyor. "Bay Guo, torununuz için üçüncü oda hazır ve terzi gerekli değişiklikleri yapmak üzere sizinle orada buluşacak."

"Pekala, teşekkür ederim."

"Ooh, yaşasın!" Ari ellerini çırpıyor. "Seni büyükannenin elbisesi içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve bu görücü usulü evlilik bombası patladığından beri ilk kez heyecanlanıyorum. Ari beni soyunma odalarına doğru çekiyor, *Yéye* de birkaç ölçülü adım *geriden* takip ediyor.

Üçüncü odaya ulaştığımızda, heyecandan kalbim daha hızlı atmaya başladı. Odanın içine giriyorum ve orada, duvarda asılı duran *năinai'min* elbisesini görüyorum. Sonsuz dantel, sofistike yüksek boyundan şeffaf uzun kollara ve karmaşık, süpürme trenine kadar uzanıyor. Yıllarca grenli, yıpranmış bir resme baktıktan sonra onu bizzat görmek gerçeküstü.

Yaklaşıyorum ve tereddütle narin dantele uzanıyorum. *Năinai* on dokuz yaşında evlenmiş, yani bu elbise altmış yıldan daha eski ve hala ince kumaş sadece sağlam görünmekle kalmıyor, aynı zamanda mükemmel durumda. Sararma yok, yıpranmış kenarlar yok.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Kesinlikle mükemmel!" Ari arkamda duruyor, elbisenin pürüzsüz hatlarına hayranlıkla bakıyor.

Kollardaki işlemeler şeffaf, yaz düğünümüz için mükemmel ama brokar, yaralarımı örtecek kadar özenli görünüyor. Bugün bile büyükbabamın, babamın elleri altında çektiğim işkenceleri bilip bilmediğinden emin değilim. Karanlık düşünceleri bir kenara iterek, zarif elbiseye dönüyorum. Şimdi, uyup uymadığını görmek için. Kıvrımları saran korsaj minyon büyükannem için dikilmişti ve 1.80 boyunda olmama rağmen ondan birkaç santim ve birkaç kilo fazlam var.

Tam bu sırada, kapıyı hızlıca çaldıktan sonra bir kadın kafasını soyunma odasına uzattı. "Merhaba! Ben Olga, bugün size ben yardımcı olacağım. Elbise konusunda yardım ister misiniz?"

Başım sallanıyor. Dokunmaya korkuyorum, askıdan çıkaracağım ve parmak uçlarımda parçalanacak diye ödüm kopuyor.

Yéye ayağa kalkıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Size bir dakika vereceğim."

Terzi, ben dedeme cevap veremedi içeri dalıyor ve elbisenin önünde duraklıyor. "Bu gerçekten mükemmel. Artık böyle elbiseler yapmıyorlar."

Olga dikkatlice askıdan çıkarırken gülümsemem daha da büyüyor ve rahatlamaya başlıyorum. O bunu yaparken ben de sırt kısmındaki cüretkâr derin V'ye bakıyorum. Vay *canına, Năinaî*, seni küçük cadaloz.

"Düğüne kaç gün kaldı?" diye soruyor kadın soyunmam için işaret ederken.

Hızlıca sayarken kalbimin mutlu pıt pıtları duruyor. "Üç." Cevap keskin bir nefes vermeyle ortaya çıkıyor. Neredeyse geldiğine ve etkinlikle ilgili tek bir ayrıntı bile bilmediğime inanamıyorum. Marco'nun asistanı tüm olayı koordine etti ve ne zaman fikrimi almak için bana ulaşsa, onu görmezden geldim. Belki de bu bir hataydı. Bildiğim tek şey törenin Aziz Patrick Katedrali'nde, resepsiyonun ise Waldorf'ta yapılacağı. Marco'nun kardeşi otelde bir çatı katına sahip olduğu için son dakikada mekânı ayarlayabildi. Eminim bu ona paradan daha fazlasına mal olmuştur.

"Çok yakında!" Otomatik pilotta elbisenin içine adım atıp kollarımı dantelin altına gizlenene kadar kapatırken Olga ciyaklıyor.

"Sabırsızlanıyorum!" Arianna ellerini tekrar çırpıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da heyecanını bastırıyor. Arkadaşımla tüm kirli detayları paylaşmamış olsam da, bunun bir mantık evliliği olduğunu ve başka bir şey olmadığını biliyor. Yine de, tüm bu fiyasko için gülünç derecede heyecanlı.

Dantelli kumaş tenimi okşarken tüylerim diken diken oluyor. Olga elbiseyi gövdemden yukarı doğru çekerken omzunun üzerinden aynaya hızlıca bir göz atıyorum. Aman Tanrım, bunu gerçekten yapıyorum. Evleniyorum...

"Git kapıyı aç!" Ari asansörün yanından sesleniyor. "Elbiseyi aldık..."

Năinaî'nin elbisesi sihir gibiydi. Sanki benim için yapılmış gibi formuma mükemmel bir şekilde uyum sağladı. Terzi bile en ufak bir tadilata bile ihtiyaç duyulmadığına inanamadı.

Düğün için kısıtlı bir zamanımız olduğu için gerçekten şanslıydık. Ve şimdi büyükannemin gelinliği elimdeyken, en azından bu düzenlemeyle ilgili gerçek bir şeyler hissedecektim. Belki de *Yéye* ve Ari haklıydı ve bu evliliğe bir şans vermeliydim. Büyükannem ve büyükbabam mutluydu, belki de mafya babası ve benim için her şeye rağmen bir umut vardır.

Marco'nun dairesinin girişine yaklaştığımda, adımlarım uzun zamandır olmadığı kadar hafif, kapının aralık olduğunu ve seslerin koridora doğru sürüklendiğini görüyorum.

Bir ses, bir kadın, belli belirsiz tanıdık geliyor, ama tam olarak çıkaramıyorum.

Yaklaşıyorum ve konuşmalar kesiliyor, sessizlik artık nabzımın artan temposuyla bastırılıyor. Bu da ne... Kapıyı kırbaçla açıyorum ve göğsümde öfkeli bir çığlık belirliyor.

Marco, emlakçının dili boğazına yapışmış halde mutfak tezgahına yaslanıyor.

BÖLÜM 24

GRİ

Marco
Hay sikeyim. Odanın öbür ucundan Jia'nın yanan bakışlarını hissedebiliyorum. bir ses çıkarmadan önce. *Kız arkadaşım* ikinci bir anahtar seti teslim etmeye geldiğinden beri üçüncü kez şehvetli Raquel'i itip kakıyorum. Kadında hiç utanma yok. ve basitçe yapamaz al ve İPUCU o Ben ilgilenmiyorum. Belli ki bu kadın hayır cevabını kabul edemiyor. "Jia!" Ona doğru atıldım, ama elini kaldırdı, saf zehir

Çenesine oyulmuş.

Koluna uzandığımda "Dokunma lan bana!" diye tıslıyor.

"Açıklamama izin ver-"

"Açıklanacak bir şey yok. Sahte düğünümüz yüzünden erkek avcılığı günlerinin sona ermesini beklemiyordum. Sadece bunu *bizim* dairemizde görmeyi beklemiyordum." Elimden kurtulup mutfağın arka tarafına doğru koşmaya başladı. Bir an sonra ana çatı katında kaybolurken ayak sesleri basamakları tokatlıyor ve ben bir pislik gibi orada öylece duruyorum.

İçimde ölümcül bir öfke, acı ve buz gibi bir korku fırtınası kopuyor. Ya giderse? Ya her şeyi iptal ederse? Birkaç gün önce olsa, bu ihtimal beni heyecanlandırırdı... ama şimdi? *Cazzo*, bu kadın bana ne yaptı?

Raquel'in başı bana doğru dönüyor ve yemin ederim yüzünde bir umut kıvılcımı parlıyor. Sahte düğün kısmını anlamış olmalı. Yine de onun için kötü haber. O ve ben birlikte olmayacaktık. Asla.

"Lütfen gidin," diye bağıyorum çok hevesli emlakçıma. "Ama-"

"*Aması* yok. Evimden defol ve bir daha *asla* habersiz gelme. Sana sürekli anlatmaya çalıştığım gibi, aramızda az kalsın yaşanacak olan şey Jia'yla nişanlanmamızdan, hatta birlikte olmamızdan önceydi. Ve bir daha asla olmayacak." Parmaklarımı bileğine doluyorum ve Guo ile Arianna'nın içeri girdiğini görmek için tam zamanında onu kapıya doğru çekiyorum. *Merda*. "Gelecekte benimle herhangi bir işiniz olursa, Bayan Raquel," diye ekliyorum emlakçıya, artık birlikte olduğumuz için biraz daha kibarca, "lütfen Gemini Corp'taki asistanım Melanie'yi arayın."

Elini avuçlarımdan kurtarıyor ve asansöre doğru yürüyor. Asansör kapıları arkasından kapanmadan önce, flörtöz bir gülümseme sunuyor. "Her zaman müsaitim Bay Rossi, ihtiyaçlarınız ne olursa olsun."

Homurdanıyorum ve kapıyı çarpıyorum. Tanrım, kadın acımasız.

Ben içeri girerken Bay Guo ve Jia'nın en iyi arkadaşı beklentiyle bana bakıyorlar. *Kahretsin*.

"Her şey yolunda mı Bay Rossi?" Guo başını eğiyor, darmadağınık halimi incelerken gözleri inceliyor.

"Gayet iyi. Bana biraz izin vererseniz torununuzla konuşmam gerekiyor." Omzumun üzerinden seslenmeden önce neredeyse mutfağın etrafını dolanıyordum.

"Lütfen buzdolabından istediğinizi alın ve rahatınıza bakın."

Sonra merdivenleri koşarak çıkıyorum ve müstakbel eşime nasıl açıklama yapacağımı, hayır, nasıl yalvaracağımı düşünüyorum. Neyse ki ana çatı katının kapısı yok, bu yüzden Jia'nın beni dinlemekten başka seçeneği yok.

Geniş, modern odaya ulaştığımda, nişanlımı dolapta son bir saattir asılı duran gömlekleri çıkarırken buluyorum.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

Bana doğru dönüyor, kara gözleri öldürücü. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Kıyafetlerinin yerini değiştiriyorum. Seninle evlenmek zorunda kalabilirim ama başka kadınları beceren bir adamla aynı yatak odasını paylaşmayı reddediyorum."

"Ben değilim!" Uluyorum.

"Az önce seni lanet olası emlakçının boğazına dilini sokarken yakaladım!"

"O *benim* dilim değildi! O bana saldırdı."

"Ah, seni zavallı bebek! Nasıl hayatta kaldın?" Gözleri gömleğimin yakasına odaklanırken daralıyor. "Bunu kanıtlamak için savaş izlerin bile var."

Yakamın köşesini yukarı kaldırıyorum ve parlak pembe rujdan utanıyorum. "Göründüğü gibi değil. Rujunun yakamda olmasının nedeni, ilk iki seferinde beni öpmeye çalıştığında başımı çevirmem ve dudaklarının gömleğime değmesi. Son seferinde biraz agresifleşti, o da tam olarak senin içeri girdiğin andı."

Gözlerini öyle bir deviriyor ki sadece beyazları görünüyor. "Acınacak haldesin."

"Gerçek bu!" Ellerimi saçlarımda gezdirip sakinleştirici bir nefes çekiyorum. "Kahretsin Jia, nişanımız ilan edildiğinden beri tek bir kadınla birlikte olmadım." Ve bunu kanıtlayacak mavi taşaklarım var.

Sadece onun yapabildiği şekilde, ateşlenmiş sinirlerimi daha da alevlendiren yavaş bir alkışa başlıyor. "Madalya ister misin? İki hafta boyunca başka bir kadınla yatmadınız mı? Bu gerçekten etkileyici Bay Rossi. Tebrikler."

"Ve emlakçıyı da öpmedim!"

"Beni görene kadar uzaklaşmak için pek de çaba sarf ediyor gibi görünmüyordun."

"Evet, öyledim! İlk iki denemeyele ilgili kısmı kaçırdın mı? Elini pantolonuma sokmaya çalıştığından bahsetmiyorum bile-" Kahretsin. Çok ileri gittim.

Dudaklarından bir çığlık kopuyor ve beni dolaptan dışarı itiyor, sendeleyerek geri çekilirken gömleklerimi kapıyor. "Kıyafetlerini al ve odamdan çık."

Ayaklarımı halının üzerine koyuyorum ve onun yumruklarına ve ara sıra attığı tekmelere rağmen yerimde duruyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum, tükürük ateşi," diye homurdanıyorum. "Aslına bakarsan, sanırım bu gece burada uyuyacağım."

"Yapamayacaksın!" Bir yumruk daha attı. Yumruğu savuşturmuyorum; sadece orada durup yumruğu yiyorum.

"Daha düğünümüzden önceki gece değil. Nişanlımla birlikte kendi lanet odamda uyumamam için hiçbir neden yok."

"Hâlâ o kadının ucuz parfümü gibi kokarken bana böyle hitap edemezsin."

O bana bağırıp çağırmaya devam ederken ben orada öylece dururken bir şey fark ediyorum: Jia kıskanıyor. Tüm bu karmaşa başladığından beri ilk kez bana gerçek duygularını gösteriyor. *Benim* için duygu. Eğer beni gerçekten umursamıyorsa, o zaman bu dramatizm niye? Sahte ilişkimizin parametrelerini hiç konuşmamıştık ama gözlerinde öfkeden fazlası var. Belli ki incinmiş.

Ve *cazzo*, bu anlayış beni düpedüz sersemletti.

Parmaklarım bileklerine dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bir elimle onu göğsümde sabit tutuyorum.

elimini onun kıvranımlarına rağmen tutuyorum. Kalbim, etine hafifçe temas ettiği için kaburgalarımı tekmeliyor. Diğer elimle çenesini kavırıyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorluyorum. "Beni dinle, tükürük ateşi. Ben aldatmam. Tanışmadan önce birkaç kadınla yatmış olabilirim ama hepsi de bunun farkındaydı. Bir şeye ya da *birine* bağlandığımda, her şeyimi veririm. Bu evliliğin gerçek olmasını istiyorsanız, hayatımda gerçek olan her şeye olduğu gibi size de sadık ve bağlı olacağıma güvenin. Gemini Corp'a kalbimi ve ruhumu koydum, kendimi bugün olduğum adam haline getirdim ve bu ilişki için de aynısını yapacağım, ama sadece sen istersen."

Benim ılımlı ses tonum karşısında gözlerindeki ateşin bir kısmı azalıyor. Göğsü hala her nefeste kabarıyor ve ben

bakışlarımın alaycı yakaya kaymasını engelliyor. *Dio*, Beni öldürmek istediğinde çok baştan çıkarıcı oluyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor sonunda, uzun bir dakika sonra.

Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum, ciğerlerimdeki tüm yoğunluk boşalıyor.

"Sana güvenebilir miyim bilmiyorum Marco. Bunu hak etmek için hâlâ çok az şey yaptın."

Dişlerimi sıkarak ellerimi arkamda birleştiriyorum. Bunu hiç de doğru bulmuyorum ama yine de ağzımı kapalı tutuyorum. Belki de gerçekten biraz daha zamana ihtiyacı vardır.

Belki de benim söylediğimi duymaya ihtiyacı vardır.

"Raquel'e ihtiyacım yok; başka kadınları istemiyorum. Her gece hayalini kurduğum dudaklar senin dudakların, tükürük ateşi," diye fısıldıyorum. "O ağzı sahiplenmeyi, o dudakları şişene kadar yalayıp yutmayı, sonra da sikimle doldurmayı hayal ediyorum."

Nefes nefese kalıyor ve yüzümde memnun bir sırıtiş beliriyor. *Dio*, onu kızdırmaya bayılıyorum.

"Birlikte iyi olabiliriz Jia, gerçekten iyi. Sadece bir şans vermelisin."

Nefesini bırakır ve dövüş duruşunu alçaltır, kolları yanlarına düşer. "... Ya yapamazsam?"

Bu sözler bir düzine bıçak yarasından daha fazla acıtıyor. "Bilemiyorum. Sanırım bu anlaşmayı yürütmek için başka bir yol bulmamız gerekecek."

"Her birimizin kendi ayrı hayatlarımızı özel olarak yaşamamız gibi mi?" "İstediğin bu mu?" Havladım, soru ağzımdan çıktı amaçladığımdan daha sert. Evliliğimiz dışında arzularının tatmin edilmesine ihtiyaç duyan kişinin o olacağını hiç düşünmemiştim.

"Belki," diye mırıldanıyor.

Merda. Bu küçük kelime, kaburgalarımın arasına saplanan sıcak bir bıçak gibi. Birkaç adım sendeleyip geri dönüyorum, artık onunla yüzleşemiyorum. Merdivenlere doğru yürürken, nabzım kulak zarlarımda öfkeli bir ritimle atıyor. Neden bu kadar aptalım? Neden bir parça kış için her şeyden vazgeçeyim ki? Eğer açık bir evlilik istiyorsa, bundan heyecan d u y m a l ı y ı m .

Merdivenin tepesine ulaşmadan önce geri dönüyorum ve başımı omzumun üzerinden sallıyorum. "Bu gece dışarı çıkıyorum. Ev sana kalacak. Arianna ve büyükbaban aşağıda bekliyorlar, bu yüzden fazla düşünmek istemiyorum."

Çıplak ayaklarının halının üzerindeki yumuşak koşturması kendi ayak seslerimi susturuyor. "Nereye gidiyorsun?" diye ağzından kaçırıyor.

Yüzümü ona dönmeden mırıldandım: "Henüz emin değilim ama düşünmem gerek. Ve senin yanındayken bunu yapmakta zorlanıyorum. Seninle tanışmadan önce her şey çok net, siyah ve beyazdı. Şimdi tek gördüğüm gri."

Uzun bir dakika bekliyorum ama konuşmuyor, ben de ayaklarımı merdivenlerden aşağı zorluyorum ve arkama bakmayı kendime yasaklıyorum.

BÖLÜM 25

BAZI YERLER

Jia

"Hâlâ burada ne yapıyorsun? Saat neredeyse 10 oldu." Ari bir kumaş kulesinin altına gömülmüş butiğe giriyor. Bana ters ters bakarken bir gökkuşağı kadar malzeme çizim masasının üzerine dökülüyor. "Yarıdan sonraki gün evleniyorsun. Hâlâ burada bir masanın üzerinde kambur durmamalısın. Ailen ve arkadaşlarınla kutlama yapıyor olman ya da en azından dinleniyor olman gerekirdi."

"Ha, bu komik. Ne ailesi? Hangi arkadaşlar, Ari? Bir mafya babasıyla yapılan sahte bir düğüne gerçekten değer verdiğin insanlar davet edilmez. Hepsi politik bir anlaşma, büyük bir gösteri. En kötü şöhretli suç örgütlerinin liderleri katılacak ve eğer bir kan banyosuyla sonuçlanmazsa şanslı sayılırız."

Ari'nin burnu kırılıyor, dudakları bükülüyor. Ona karşı daha önce hiç bu kadar açık sözlü olmamıştım. Ufak tefek şeyler duydu ama arkadaşımı mümkün olduğunca bu işin dışında tutmaya çalışıyorum. "Özür dilerim..." Biraz daha yaklaştı ve beni yanına çekti. "Düğün günün tüm küçük kızların hayal ettiği gibi olmayacağı için gerçekten üzgünüm." Durakladı.

ve alt dudağını kemiriyor, açıkça söylemek istediği şeyi söylemekte tereddüt ediyor. "Ama Marco'nun o kadar da kötü biri olduğunu sanmıyorum. Sana nasıl baktığını, seninle nasıl konuştuğunu gördüm ve bu seni sadece bir iş anlaşması olarak düşünen bir adam değil."

Nefes nefese kaldım ve masamdaki sandalyeye gömüldüm. Ari'ye o sürtük emlakçı hakkında her şeyi anlatmıştım ve arkadaşım o kadar saftı ki Marco'nun açıklamasına inanmıştı. *Kadınlar her zaman onun gibi erkeklerin peşinden koşar.* Belki de haklıydı ama bu daha az acı vermiyordu. En çok üzüldüğüm şey de bu. Beni incitti. *Bà* 'dan sonra bir daha hiçbir erkek tarafından incitilmeyeceğime yemin ettim.

"Marco dün geceki kavgamızdan beri çatı katına dönmedi," diye mırıldandım.

"Muhtemelen sadece biraz stres atıyordur."

"Ya da o çok istekli emlakçıdan oral seks almak." Ari başını sallar, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardır.

"Asla olmaz.

O küçük yuva yıkıcının senin üzerinde hiçbir etkisi yok, Jia."

Raquel'e ihtiyacım yok; başka kadınları istemiyorum. Her gece hayalini kurduğum dudaklar senin dudakların, tükürük ateşi. Marco'nun samimi ifadesi, sözlerinin yankısıyla birlikte zihnimde yanıp sönüyor. Ciddi olamaz. *Birlikte iyi olabiliriz, Jia, gerçekten iyi. Sadece bir şans vermelisin.* Bu gülünç, değil mi? Gerçek bir evlilik konusunda ciddi olamaz. Bu ebedi playboyun huyunu değiştireceğine nasıl güvenebilirim? Ve neden onun sözlerini ve gözlerindeki o çaresiz bakışı aklımdan çıkaramıyorum? Dünden beri tekrar tekrar çalıyor, uykularımı bölüyor ve uyanık olduğum saatlere musallat oluyorlardı.

Elbette, bütün gün dükkandaydım ama tek bir şeyi başarmak için. Bütün sabah sessiz çatı katında volta attıktan sonra, Marco'nun yardakçılarından biri peşimdeyken dikkat dağıtmak için şehir merkezine inmiştim. Ben yokken döneceğinden emindim ama

Büyükbabama göre hala gelmemiş. Peki nişanlým nerede?

Dikkatsizce masanın üzerine bıraktığım telefonuma bakıyorum, umutsuzca bir mesaj gelmesini bekliyorum. Aptala düğünle ilgili saçma sapan bir soru sormak için mesaj bile attım ama hâlâ cevap vermedi.

"Hadi Jia, seni geçireyim." Ari bir kolunu benimkine doluyor ve beni sandalyeden çekip çıkarıyor. "O büyük, korkutucu, seksi adam dışarıda bekliyor."

Nicky'nin ön kapıda nöbet tuttuğunu hayal ettiğimde bir kahkaha atıyorum. Zavallı adam bütün gün oradaydı. Ve saat başı aldığı mesajlara bakılırsa, nişanlým nerede olduğumu takip ediyor. Öyleyse neden Ari'nin elinden kurtulup ön kapıya doğru atılamıyorum?

"Marco nerede?" İri yarı gardiyana çıkıştım.

"Üzgünüm Bayan Jia, hiçbir fikrim yok."

Ona en korkutucu bakışlarımı fırlattım. "Bir dahaki sefere sana mesaj attığında, ona sor."

"Um... Yapmam gerektiğini sanmıyorum-"

Parmak uçlarımda yükselip adama doğru yaklaşmak için elimden geleni yapıyorum ama onun 1.80'lik boyuna kıyasla benim 1.80'lik cılız boyumla bu neredeyse imkânsız. "Dinle beni Nicky, eğer benim kişisel korumam olacaksan, birlikte çok fazla zaman geçireceğiz. Bu zamanı sefil ya da katlanılabilir hale getirebilirim. Hangisini tercih edersin?"

İri adam sertçe yutkunur.

"Marco'nun korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun? Daha hiçbir şey görmedin." Bakışlarımı çantama ve Marco'nun benim için aldığı şık tabancaya çeviriyorum.

"Bayan Jia..."

"Bunu yapmayacağımı düşünme, Nicky. Babamın kim olduğunu unutma."

Beyazladı, koyu karamel teni hastalıklı bir solgunluğa dönüştü. Şanslıyım ki *Bà* serseri mayın olarak biliniyordu ve herkes bilir ki armut dibine düşer.

Ağaca. "Patrona onu aradığınızı haber vereceğim," diye mırıldandı.

"Peki," diye homurdanıyorum, Arianna yanıma geliyor, belli ki bu alışverişten keyif almış.

"Ee, gitmeye hazır mıyız?"

Nicky başıyla onaylıyor ve kapıyı açık tutuyor. "Önden buyurun hanımlar."

Pofuduk bornozum ve terliklerimle çatı katında saldırmaya hazır bir kasırga gibi fırtınalar estiriyor, dolapları çarpıyor, kapıları kırıp açıyor ve tertemiz mermerlerin üzerinde tepiniyorum. İki gün oldu ve nişanlımdan hâlâ haber alamadım. Tehditlerime rağmen Nicky yerini açıklamaktan vazgeçmedi. Daha da kötüsü, düğünümüz yarın.

Marco mesajlarımı, telefon aramalarımı, hatta oldukça çaresiz sesli mesajlarımı bile görmezden geldi. Ya gerçekten başım beladaysa? Fuayede dikkatimi çekmeyen Nicky'ye ters ters bakıyorum, kapıya doğru dönüyor.

Marco'nun hiçbir temas girişiminde bulunmamasının nedeni o, çünkü küçük casusunun gözü hep üzerimdeydi. Tabii ki nişanlım güvenliğim konusunda endişelenmiyor. İkisi de benim öfkeli halime gülüyor olmalılar.

Yaklaşan ayak seslerinin tanıdık kıpırtısı vahşi nabzımı sakinleşmeye zorluyor. *Yéye* ruh halimle ilgili endişelerini çoktan belli etti ve onu endişelendirmekten nefret ediyorum.

"Her şey yolunda mı, *băobèi*?" Açık dolapları, dağınık bar taburelerini ve lavabo boyunca uzanan kirli kahve fincanlarını tarıyor.

"Evet, elbette büyükbaba."

"Bir şey mi arıyorsunuz acaba?"

Akıl sağlığım mı? Tanrım, bu adam beni nasıl bu kadar etkileyebilir? "Sadece bugün Marco'yla konuşmadım ve düğünümüzün hızla yaklaştığını düşünerek

şimdiye kadar çatı katına dönmüştür."

"Anlıyorum..." Bilmiş bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Onunla konuştun mu?" Ağzımdan kaçırdım.

Yavaşça başını eğiyor.

"Ciddi misin? Ve bundan bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?" Pişman olacağım bir şey söylemeden önce çenemi kapatıyorum. Son birkaç gün içinde büyükbabama duyduğum saygının sınırlarını neredeyse yok etmiştim. Zavallı annem mezarında ters dönüyor olmalı.

Yéye her zamanki sevgi gösterisiyle omzumu sıkıyor ve güven verici bir gülümseme sunuyor. "Müstakbel kocan sadece seni biraz rahat bırakmaya çalışıyor."

"Böyle mi söyledi?"

"Evet."

Sinirli bir nefes alıp bar taburesine çöküyorum. Mermer adaya yaslanarak manik kalp atışlarımı yavaşlatmaya odaklanıyorum ve ılık, artık kahveden birkaç yudum alıyorum. Nihayet öfkemi kontrol altına aldığımda, kendisi için yeni bir fincan doldurmakta olan *Yéye'ye* dönüyorum. "Nişanlım düğünden önce eve dönüp dönmeyeceğinden bahsetti mi?"

"Yapmayacak, *băobèi*, benim ısrarımla."

Neredeyse bir ağız dolusu soğuk kahveyi tükürecekdim.

"*Neden?*" "Düğünden önce gelini görmek iyi şans getirmez.

gün."

Hiç de kadınsı olmayan bir homurtu patlar. "*Evet*, bu gerçek bir evlilik değil."

"Çünkü henüz aklını ya da kalbini bu olasılığa açmadın." Yanımdaki bar taburesine çöktü ve elimi tuttu. "Bu kararı hafife almadım Jia, tıpkı benden önceki babam gibi. Büyükkanneni eşim olarak seçtiklerinde, uzun uzun düşündükten sonra karar vermiştim. Bak ne kadar iyi sonuçlandı. Marco'yla olan bu evlilik sana sadece stratejik bir evlilikmiş gibi gelebilir, ama inan bana, istemeseydim bunların hiçbirini kabul etmezdim.

Bay Rossi'nin gerçekten iyi bir adam olduđuna inanıyorum. Daha da ötesi, *sizin için* iyi bir adam. Sana hak ettiđin gibi davranacaktır, *băobèi*, sadece ona fırsat vermelisin."

Belli ki mükemmel nişanlım, onu emlakçının boğazına dilini sokarken yakaladığımı büyükbabama söylemeyi unutmuş.

"Ona güvenemem, *Yéye*."

"Belki şu anda değil ama zaman içinde size kendini kanıtlayacağından eminim."

Bir homurtu daha serbest kalmakla tehdit ediyor ama bu sefer onu bastırmayı başarıyorum.

"şimdi gel, Waldorf'a gitmeliyiz. Gelin süitiniz hazırlandı ve geceyi orada geçireceksiniz. Müstakbel kocanız sabah sizi orada karşılaması için düğün cazibe ekibini ayarladı."

Yutkunuyorum. Tüm bunlar nasıl bu kadar çabuk oldu? Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve şimdi, kaçışımı planlamak yerine son iki günümü kayıp nişanlıma üzülererek geçirdim.

BÖLÜM 26

KONTROL DIŞI

Marco

Boş kristal bardağı barın üstüne çarpıp barmene tekrar işaret etmeden önce bir nefes verdi.

"Emin misiniz, Bay Rossi?" Genç sarışın adam bana ihtiyatla baktı.

"Yarın evleniyorum, Sean. Kutlama yapıyorum." Yalnızım çünkü ikizim kız arkadaşına kafayı takmakla o kadar meşgul ki lanet kardeşiyle bir dakika bile geçiremiyor.

Barmen kıpırdamıyor, gözleri önümdeki boş bardak sırasına dikilmiş. Daha öğlen olduysa ne olmuş?

"Üst katta bir odam var, evlat. Hiçbir yere gitmiyorum. Bana şu lanet viskiyi ver, yoksa o güzel kışını kovdururum."

Başını eğip hızla uzaklaşıyor ve bir süre sonra bardağımı doldurmak için geri döndüğünde rahat bir nefes alıyorum. Pürüzsüz, dumanlı sıvıyı yudumlarken ve buz küplerini döndürürken, düşüncelerim cebimdeki zarif kırmızı kutuya kayıyor ve moralim bozuluyor.

Beni aptal bir nişan yüzüğü almaya zorladığı için Nico'ya lanet olsun.

Jia benden nefret ediyor, açık bir evlilik istiyor ve benimle hiçbir ilgisi yok. Elli bin dolarlık bir elmas yüzük neden bir şeyi değiştirsin ki?

Lanet olası kutu cebimde bir delik açıyor, kalçamdaki ağırlığı beni çok rahatsız ediyor. Koparıp aldım ve küçük kutuyu maun barın üzerine bıraktım. Üstündeki altın biyeler loş ışık altında parlıyor. Kapağa hafifçe vuruyorum ve devasa preses kesim elmas bana göz kırptıyor.

Jia'nın uzun, ince parmağında mükemmel duracaktı. Büyük planım çatı katına geri dönmek ve bunu bir özür olarak sunmaktı. Ancak beklediğim her dakika daha da gerginleşıyordum. Ya reddederse? Ya *beni* reddederse?

Onun yerine daha çok içtim.

Senden nefret ediyor, seni *coglione*.

Nefesimin altında küfrederek kapağı kapattım ve yüzüğü cebime gömdüm.

Bir kadın sesi telaşı dikkatimi Waldorf'un lobi barının girişine çekiyor. Bir grup genç kadın meraklı bakışlarla bana doğru yürüyor.

"O.M.G, bu o," diye bağılıyor kızlardan biri. "Sana söylemiştim," diyor bir diğeri.

Bu dört dişiler içinde parlak Güneş Elbiseleri çevre kaşlarımın çatılmasına aldırmadan.

"Geçen ayki *New Yorker*'da Manhattan'ın en gözde bekârları listesindeydiniz," diyor bir sarışın.

"Beni suçüstü yakaladın." İçkimin kalanını bitirdim ve ayağa kalktım.

"Oh, hayır, lütfen gitme." Esmer bir kadın elini koluma koydu. "Daha yeni geldik."

"İşte bu yüzden gidiyorum." Barmene işaret ediyorum. "Benim hesabıma yaz, Sean."

"Elbette, Bay Rossi."

"Neden gitmek zorundasın?" Esmerin tutuşu sıkılaşıyor.

"Çünkü yarın evleniyorum." Gözlerimi kısıyorum ve ona sıkıca gülümsedi. "O yüzden lütfen elini kolumdan çek de yoluma gideyim."

"İnanılmaz." Tanıdık bir ses fuayede yankılanıyor ve içimde bir heyecan ve endişe yumağı oluşuyor.

Jia'yı büyükbabasıyla birlikte lobide bulmak için kadın çemberini itiyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, gözlerinin içi yanıyor.

"Yani beni rahat bırakıyor musun?" diye tıslıyor. "Günün ortasında bir grup kızla sarhoş olmak mı?"

"Hayır," diye inledim. "Tek başıma sarhoş oluyordum. Bir dakika kadar önce ortaya çıktılar."

"Eminim." Kollarını göğsünde düğümlüyor, gözlerindeki tiksinti hissediliyor.

"Lanet olsun, seninle kazanamıyorum Jia," diye hırlıyorum. "Gerçekten çabalıyorum ama sen bunu imkânsız hale getiriyorsun." Ellerimi saçlarımda gezdirerek dar bir daire çiziyorum. "Daha evlenmedik bile ama şimdiden beni deli ediyorsun. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Bilmiyor musun?" diye tersliyor. "Ben de ilk günden beri bunu söylüyorum. Bu berbat bir fikirdi!"

"Sana daha fazla katılamazdım."

"O zaman bunu neden yapıyoruz ki?" Ellerini havaya kaldırıyor, yanakları kızarıyor.

"Biliyorsam ne olayım."

"Bay Rossi," diye fısıldıyor Guo, "belki de bu tartışmayı daha özel bir yerde yapmalıyız."

Lobiye göz gezdiriyorum ve yarım düzine meraklı bakışla karşılaşıyorum. *Merda*.

"Ve hatırlatmama gerek var mı?" diye fısıldıyor yaşlı adam, "bu anlaşma zaten bağlayıcı bir sözleşmeyle sonuçlandırıldı. Eğer detayları özel olarak görüşmek isterseniz-"

"Hayır. Söylemem gereken her şeyi söyledim ve torununuz niyetini gayet açık bir şekilde ortaya koydu." Jia'ya, büzülmüş dudaklarına, gece yarısı gözlerindeki öfkeye dönüyorum. "Mihrapta görüşürüz."

"Marco!" Sesi arkamda yankılanıyor ama nabzımın çılgınca atışı yüzünden zar zor duyabiliyorum.

Buradan defolup gitmem lazım. Aklımı kaçırmadan önce bir şeylere ateş etmeli ya da birinin canına okumalıyım. Waldorf'un yaldızlı kapılarından çıkarken, o lanet yüzük her çılgın adımda kalçama saplanıyor. Cartier'e geri dönüp o lanetli elması iade etmeliyim.

Asistanım Mel tören için iki düz alyans tedarik etmişti bile. Zaten ihtiyacımız olan tek şey buydu. Bu bana *Mel*'i hatırlattı. Ayaklarım beni ilerlemeye zorluyor, her adım bir öncekinden daha aceleci.

Henüz evli değilim. Bekarlığa veda partisi bile almadım ve eğlenceli bir geceyi hak ediyorum.

Mel'in dairesi Waldorf'a kısa bir yürüyüş mesafesinde, ama beş dakikalık çılgınca bir yürüyüşten sonra bile içkinin sisi dağılmaya başlıyor. Binaya ulaştığımda kararlılığım sarsılıyor. Sonsuz bir süre kapıda duruyorum, parmağım zilden bir santim uzakta. Ama lanet olsun, hareket etmiyor.

Geçen gün Jia'ya yalan söylemiyordum. İstedğim tek kadın, aklımdan çıkaramadığım tek kişi o. Onu düşündükçe aptal sikim seğiriyor. O kadar aptal ki, hiç şansımız olmadığını anlamıyor. Ne yapacağım, düğün gecemizde kendimi ona mı zorlayacağım? Asla... Evleneceğiz diye beni sikmek zorunda değil.

Elimi saçlarımın arasında sürükleyerek topuğumun üzerinde dönüyorum ve tanıdık bir şekle çarpıyorum. Mel'in yiyecekleri kaldırıma saçılıyor ve ben bir küfür savuruyorum.

"Tanrım, Marco, dikkat et."

"Özür dilerim." Yanında yere çöküyorum ve geri dönüştürülebilir alışveriş poşetlerini yeniden dolduruyorum.

Meyve, yoğurt ve enerji içeceklerini bir araya getirdikten sonra doğrulup sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Ne vardır sen yapıyor Burada mı?" O fırçalar bir sarı saç telini kulağının arkasına attı.

"Hiçbir şey... Ben de o bölgedeydim ve-"
Havayı kokluyor, sonra biraz daha yaklaşıyor. "Sarhoş musun?" "Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum, ama ben bile Macallan'ın kokusunu alabiliyorum.
nefesimde.

"Yani sen var sarhoş ve geldi için bkz. Ben mi?" Onun Gözleri neredeyse komik bir şekilde büyür.

Birlikte olduğumuz süre boyunca o kadar pislik biri miydim? "Belki," diye mırıldanıyorum. "Nasıl bir pislik olduğumu fark etmeden önce bu olurdu."

"Düğününüzden önceki gece..."

"...Doğru."

Keskin bir nefes alıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Ne yapıyorsun Marco?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Bu iş beni aşar." Saçlarımın vahşi uçlarını çekiştiriyorum, onları koparabilmeyi diliyorum. Kendimi hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim. Ellerimi pantolonumun cebine sokuyorum ve parmaklarım yüzük kutusuna değiyor. Öfke damarlarıma hücum ediyor ve o lanet elması en yakın çöpe atmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Bakışlarımdaki kargaşayı okumuş olmalı ki kapıya doğru bir adım atıyor ve kilidi açıyor. "Konuşmak istersen içeri gelebilirsin. Eminim bu evlilik meselesi senin için zor olmalı."

Çılgınca olan şu ki, beni çılgına çeviren şey evlilik kısmı değil. Birkaç gün önce, elbette. Ama bunu kabullenmeye başladım. Şimdi, beni çıldırtan şey Jia'nın bunu ne kadar istemediği. Kadınlar her zaman kendilerini bana attılar. Hiç reddedilmedim.

Kapıya yaslanıp başımı sallıyorum. "Hayır, sanırım şimdi iyiyim, ama sohbet için teşekkürler Mel. Ve özür dilerim eğer

Birlikteyken tam bir pisliktim. Bunu hak etmedin."

Dudaklarında buruk bir gülümseme beliriyor. "Mesele de bu Marco, biz hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadık. Sen bize o şansı hiç vermedin." Ben daha tek kelime edemedim, kapıdan içeri süzüldü ve koridorda kayboldu.

Orada öylece durdum, hareketsiz, uzun bir süre onun sözlerini düşündüm. İsa'dan sonra o kadar boku yemiştım ki, hiçbir kadına şans tanımamıştım. Başımı sahip olabildiğim her kadının bacaklarının arasına gömdüm ve acımı anlamsız bir seksle bastırdım. Bir daha asla böyle incinmek istemiyordum ve bunu başarmanın tek yolu da hiç kimseyi içime almamak, bağlanmama, sevmeme asla izin vermemekti.

Yoldan geçen bir arabanın korna sesi beni zihinsel düşüncelerimden koparıyor. Tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda siyah bir SUV'un kırık camından bir silahın namlusunun çıktığını görüyorum.

BÖLÜM 27

GERÇEK BİR EVLİLİK

ia

Boy aynasındaki yansımama bakıyorum ve zarif dantel elbisenin ve kusursuz makyajın altında tanıdığım bir kadın buldum. İşlemeli dantelden yüksek yaka uzun boynumu vurguluyor ve karmaşık topuz sofistike havayı daha da yükseltiyor. Şeffaf kollar hafif hissettiriyor ama mükemmel gelin imajına uymamı sağlamak için yaralarımı yeterince örtüyor. Sabahın altısında uyandırıldığım andan stilistlerin nihayet ayrıldığı iki saniye öncesine kadar hazırlandım ve pudralandım.

"Sana bakmaktan kendimi alamıyorum, Jia. Muhteşem görünüyorsun!" Ari şampanyayla dolup taşan kadehini kaldırıyor ve aramızdaki havaya kadeh kaldırıyor. "Sana bir içki getiremeyeceğime emin misin?"

"Saat on bir bile değil..."

"İstersen içine portakal suyu koyabilirim. Kahvaltı olabilir." Bana bir sırıtış fırlattı.

Bırakın alkolü, yemek fikri bile midemi düğüm düğüm ediyor. Bir saat içinde bir rahibin önünde durup, ölüm bizi ayırana kadar hor gördüğüm bir adamla birlikte yaşamaya yemin edeceğim. En çok nefret ettiğim şey ise, evliliğe devam etme konusundaki ısrarı.

Tanrı'nın gözleri önünde bu sahte düğüne son vermeliydik. Bu saçmalığı adliyede bitiremez miydik?

"Hadi Jia, bu seni gevşetmeye yardımcı olur." Ari flütünü uzatıyor. "Sadece bir yudum mu?"

İsteksiz bir tat alıyorum ve yumuşak baloncuklar boğazımın arkasını kaplıyor. Zar zor yutabiliyorum. Ona geri verirken başımı sallıyorum, ağzım büzülüyor. "Şu anda yapamam." İhtiyacım olan son şey sunağın karşısına kusmak.

Belki de ihtiyacım olan şey budur.

"Bay Rossi, hayır. Korkarım ısrar etmek zorundayım." Yéye'nin sert sesi, muazzam süitin oturma alanına açılan kapıdan içeri sızıyor. "Düğünden önce gelini görmenin uğursuzluk getirdiğini biliyorsunuz."

Bağırışlar daha da şiddetlenirken kapıya doğru dönüyorum. "Jia'yı görmem gerek Bay Guo. Bu acil bir durum."

"Ne oluyor be?" Ari'nin yanından geçip kapıyı hafifçe araladım.

Boşluktan bir çift uyumsuz göz benimkilerle buluşuyor. "Jia, lütfen seninle konuşmam gerek."

"Bekleyemez mi?" Onu dün gece barda, sarışın ve esmer güzel kızlardan oluşan bir grupla çevrili bulduğum için hâlâ kızgın bir şekilde homurdanıyorum.

"Hayır," diye tıslıyor.

"Bir saat sonra hayatımızın geri kalanını boş boş sohbet ederek geçireceğiz."

"Dün biri bana ateş etti."

Bu beş kelime kalbimi yerinden oynattı. "Ne?" Kapıyı sarsarak açıyorum ve Marco'nun bakışları vücudumda gezinirken gözleri parlayan dolunay boyutuna ulaşıyor. "*Evet*, lütfen bize bir dakika verin."

Büyükbabam başıyla onaylıyor ve oturma alanına geri dönüyor. Ari omzumu sıkıyor ve onu takip ediyor.

"*Cazzo*, Jia... Siz... nefes kesicisiniz..." Marco uzun bir süre bana baktı, içinde bir duygu fırtınası kopuyordu

mücevherli yüzeyin altında. Eli cebine kayıyor ve gözüme bir şişkinlik çarpıyor. İlk defa, uygunsuz bir şekilde tahrik olmasından ziyade, daha kare ve hantal bir şey.

Vücudunda belirgin bir yara olup olmadığına bakmak için bir dakikamı ayırıyorum ama hiçbir yara bulamayınca yine de gözlerimi ayıramıyorum. Omuzlarının genişliği ve ince kumaşı zorlayan kaslı üst kollarıyla formuna mükemmel uyum sağlayan şık siyah smokini yavaşça inceliyorum. Saçları geriye doğru taranmış, tipik dağınık uçları bugün düzeltilmiş ve yüzü temiz tıraş edilmiş, bu da sadece yüksek elmacık kemiklerini ve yontulmuş çene hattını vurguluyor. Tanrım, adam korkunç derecede güzel.

Bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturmaya zorlayarak neden geldiğine odaklanıyorum. "Bekle, vurulduğunu mu söyledin?"

Marco hızla göz kırpmıyor ve o duygu fırtınası yatışıyor. "*Pezzo di merda*"nın biri dün karartılmış bir Hummer'ın camından bana ateş etti." Yaklaşıyor, bir eli hâlâ cebinde. "Ölüme bu kadar yaklaşmak... Bilmiyorum, beni düşündürdü. Bütün gece uyuyamadım, dönüp durdum, tüm bu saçmalıkları anlamaya çalıştım." Yüz ifadesi yumuşuyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Evliliğimize her şey havada kalmış bir şekilde girmek istemiyorum." Geniş omuzları kalkıyor ve dolu dolu bir sırtış çenesindeki sert çizgileri yumuşatıyor. "Dün gece bardaki durumu nasıl yanlış anlamış olabileceğini anlıyorum ve belki de düğünden önce ortalıkta görünmemek iyi bir fikir değildi ama Jia, ben bu konuda kendimi aştım. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Kalbim aptal bir kelebek gibi göğüs kafesimin etrafında çırpınıyor. Tanrım, bu adamın bir gülümsemesi geçmişteki tüm yanlışlarını silme gücüne sahip. Bu çok tehlikeli. Sertçe yutkunuyorum, tüm anlamsız duyguları en karanlık derinliklerime itiyorum. "Silahlı saldırının arkasında kimin olduğunu biliyor musun?"

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verir. "Hiçbir fikrim yok. Açıkçası şansım yaver gitti. Mel'in dairesinin hemen dışındaydım ve binasının kurşun geçirmez cam kapıları olduğunu kim bilebilirdi? Eğer içeri dalmayı başaramasaydım, bugün düğün olmayacaktı..." Açıklamasının önceki kısmına odaklandığımda sözleri kesiliyor.

"Mel'in dairesinde ne yapıyordun?" "Beni öldürtmeye mi çalıştın?" diye sorduğu anda ağzımdan kaçırdım.

Orada öylece durup birbirimize bakıyoruz, bir saniye önceki sıcak ve bulanık duygular yok olmuş. Güvensizlik havada o kadar yoğun ki boğucu.

Aman Tanrım, bu adamla nasıl evlenebilirim?

Benim hakkımda nasıl böyle düşünebildiğini sormama bir saniye kalmıştı ki, benim de aynı şeyi düşündüğümü hatırladım. "Hayır," diye inledim. "Seni öldürmesi için birini tutmadım." Ellerim kalçalarımın altına, ona ters ters bakıyorum. "Şimdi, düğünümüzden önceki gece onun evinde ne yapıyordun?"

"O benim asistanım," diye kekeliyor.

"Demek bu yüzden oradaydın? Son dakika düğün planlarını yapmak için mi?" Gemini Corp. ofisinde dolaşan dedikoduları duymuştum. Marco'yu yatağıma almaya hiç niyetim olmadığından, yönetici asistanı da dahil olmak üzere idari personelin yarısını becermiş olabileceği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Ağzı kaşlarını çatıyor ve kalbimdeki bıçak dudaklarıyla birlikte bükülüyor.

"Aslında neden gittiğimin bir önemi yok. Bunu yapamazdım, tamam mı? Sarhoş ve kızgındım ve evet, belki biraz stres atmak için oraya gitmiş olabilirim ama onunla hiçbir şey yapmadım. Kahretsin, Jia, anlamıyor musun? Seni istiyorum... Lanet nişanlımı, karımı istiyorum. O dudaklarını büküğünü ve gözlerindeki ateşi gördüğüm andan beri istiyorum."

Sözleri beni derinden etkiliyor ve sıcak gözyaşları gözlerimin arkasını yakıyor. Keşke bu kadar basit olsaydı. "Ve sen

Sana neden güvenmediğimi anlıyor musun?" Ağlıyorum.

"Bana hiç şans vermezsen nasıl yapabilirsin?" Bir kahkaha attım. "Bu saçmalık Marco."

"Hayır, değil. Bu ilişkiye hiç şans vermeyen sensin. Aramızın böyle olması gerekmiyordu, Jia. Bunu bu hale sen getirdin." Sonunda elini cebinden çıkarıp saçlarının arasında gezdiriyor, mükemmel siyah telleri karıştırıyor. "Şimdi, Tanrı'nın huzurunda birlikteliğimizi pekiştirmeden önce, bana ne istediğini söyle. Bunun gerçek bir evlilik olmasını istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü şu anda neye söz verdiğimi bilmem gerekiyor. Geçen gün de söylediğim gibi, eğer açık bir evlilik istiyorsan, tamam, ama *evet* demeden önce bunu netleştirelim."

Açık bir evlilik istiyor muydum? Hayır. Bunların hiçbirini istemedim. Beni seven bir adamla evlenmek istiyordum, bir iş anlaşmasına zorlanan biriyle değil.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bunu düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

"O zaman sanırım cevabın bu çünkü ne istediğimi biliyorum ve bu sensin. Ama eğer bağlanmak istemiyorsan, kendimi sana zorla kabul ettirmeyeceğim. Düğün gecesi hariç sanırım. Kilisenin gözünde her şeyin resmi olduğundan emin olmalıyız. Ama inan bana, ondan sonra Manhattan'da bir sürü istekli kadın var." Ben daha tek kelime edemeden topuğunun üzerinde döndü.

Orada ağzım açık duruyorum, içimi acıtan bir karmaşa kaplıyor. Kalmış olsaydı bile ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Tanrım, ondan iğreniyorum. Ama daha da nefret ettiğim şey, ondan gerektiği kadar nefret etmemem.

Marco küçük dünyamı bozmadan önce nerede durduğumu, ne istediğimi ve nereye gittiğimi biliyordum. Şimdi, Dünya ayaklarımın altında dönüyor ve bildiğimi sandığımı her şey kendi ekseninde dönüyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bu sefer onları tutamayacak kadar bitkinim.

Ari sessiz hıçkırıklarımı duymuş olmalı çünkü yanımda belirip beni kollarının arasına almadan bir an önce yumuşak ayak sesleri yere değiyor. "Oh, tatlım, ağlama. Bütün o güzelim makyajını lekeleyeceksin."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Uzun bir süre omzunda ağlamama izin verdikten sonra beni bir kol boyu uzatıp başparmaklarını gözlerimin altında gezdiriyor. "Neyse ki su geçirmezdi ve hala her zamanki gibi güzel görünüyorsun."

"Kendimi güzel hissetmiyorum,"
diye mırıldandım. "Marco ne dedi?"

"O gerçek bir evlilik istiyor, ben de ne istediğimden emin olmadığımı söyledim. Sinirlendi ve hışımla gitti ve muhtemelen törenden sonra karşılaştığı ilk kadını becerecek."

"Oh, dur, gerçekten bunu yapacağını sanmıyorum."

"Emin değilim, Ari... Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Sanki umursuyormuş gibi görünüyor." Daha da kötüsü, umursamaya başlıyorum. Ona istediğı kişiyle yatma izni vermiş olmam çok kötü. Nişanlımı ve onun eski erkek düşkünlüğünü bildiğimden, bu teklifimi seve seve kabul edecektir.

BÖLÜM 28

SOĞUK AYAKLAR

Marco

Büyük orgdan gelen hafif melodi kiliseyi dolduruyor, Gotik katedralin yükselen kirişlerine kadar uzanarak, toplanan misafirlerimizin mırıltılarından dikkatimi dağıtıyor. Ancak seslerin hiçbiri kalbimin deli gibi çarpmasını bastırmayı başaramıyor. *Cazzo*, neden bu kadar gerginim?

Jia açık bir evliliği çoktan kabul etti. Memnun olmalıyım. Tüm bu prodüksiyon sadece göstermelik. Yarın, eski hayatıma geri dönebilirim. Tek fark, yeni bir oda arkadaşım olacak. Bu kesinlikle olabilecek en kötü şey değil. Ama gerçekten öyle.

Kilisenin arka tarafında durup terli avuçlarımı pantolonuma sürterek sakın bir nefes almaya çalışıyorum. Katedral, Manhattan'ın en azılı suç ailelerinin liderleri de dahil olmak üzere yüzlerce katılımcıyla dolu. Her köşe ve bucakta korumalar var. Eğer bu kadar yüksek profilli, halka açık bir etkinlik olmasaydı, sonuçlar felaket olurdu. İtalyanların, Çinlilerin, İrlandalıların ve Rusların en son ne zaman bir arada olduğunu hatırlamıyorum.

Aynı odada bir arada, tüm gelecek vaat eden oyuncuların, Porto Rikolulardan, Polonyalılarından, hatta Japonlardan bahsetmiyorum bile.

Hepsi bizim için burada. Geminis ve Four Seas'in tarihi birleşmesine tanıklık etmek için.

Omzumu sıkıca kavırıyor ve neredeyse yerimden sıçırıyorum. "Sakin ol, *fratello*, sadece benim." Nico yanımda beliriyor ve manik nabzım hızlanıyor. "Seni bu kadar geren ne?"

"Bilmiyorum, *Coglione*. Belki düğün meselesidir, belki de üzerinde oturduğumuz barut fıçısıdır." Katılımcı kalabalığına bakarak başımı salladım. "Gerçekten Rusları davet etmek zorunda mıydın?"

"Eğer gösteriş yapmazsak bu stratejik ittifakın ne anlamı kalır ki?"

"Doğru," diye tıslıyorum.

"Güzel gelinin nasıl?" Sırıtarak, organize suç dünyasında kimler var diye sıra sıra bakıyor.

"İsteksiz," I Mırıltı, ve Hatta I olabilir
duymak Ses tonumdaki acılık.

"Buna inanamıyorum... bunca zaman sonra, çekici Marco Rossi onu kazanamadı mı?"

"Siktir git, Nico."

"Hey, çocuklar, uslu durun." Maisy kemerli girişte beliriyor, ateşli saçlarıyla uyumlu koyu yakut rengi elbisesiyle göz kamaştırıcı görünüyor. "Bugün Marco'nun düğün günü Nico, onu rahat bırak. Şimdiden kusmasına bir saniye kalmış gibi görünüyor." Bana o endişeli, anaç bakışını fırlatıyor. "İyi olacak mısın?"

"Evet, iyi olacağım," diye mırıldandım. "Sadece bu işi bitirmek istiyorum."

Maisy yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor ve bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Gidip Jia'yı kontrol edeceğim ve korkup korkmadığından emin olacağım. Merak etme, her şey harika bir şekilde yoluna girecek. Bunu biliyorum."

"Keşke senin sonsuz iyimserliğini paylaşabilseydim Mais."

Elimi hızlıca sıkarak mum ışığıyla aydınlatılmış koridordan aşağıya doğru koşuyor ve eski katedralin derinliklerinde kayboluyor. Nico'nun bakışları uzun bir süre onun geri çekilen formunu takip ediyor, gözlerindeki özlem göğüs kafesimin etrafındaki kısıtlamaları daha da sıkılaştırıyor.

"Sadece onunla git," diye homurdandım.

"Hayır, hayır. Moral desteği için buradayım."

"Ben de aynı şeyi söylemek üzereydim." Rahatsız edici derecede tanıdık bir ses antre boyunca yankılanıyor.

Yavaşça döndüğümde üvey kardeşim Dante'yi karısının yanında, kardeşi Luca ve nişanlısı Stella ile birlikte buluyorum.

"Biliyor musun, gerçekten gelmek zorunda değildin," diye homurdandım. "Ve bu mutlu günün tadını çıkarma fırsatını kaçırmak mı?"

Dante'nin sırtışı suratına bir yumruk indirilmesi için yalvarıyor. "Dante..." Rose, karısı, azarlıyor. "Söz vermiştin

en iyi şekilde davranın."

"İkiniz de yaptınız." Luca'nın nişanlısı Stella parmağını sallayarak kocaman bir nişan yüzüğü gösteriyor.

"Ve yapacağız," diye cevaplıyor Luca. "Senin adına çok mutluyuz Marco." Bana zar zor karşılık verebildiğim sıkı bir gülümseme veriyor.

Dante sırtıma bir tokat atıyor ve pis pis sırtıyor. "Evlilik hayatına bayılacaksın, *fratello*. Bütün gün ve gece karını becerebilirsin *ve* yemek pişirecek ve çamaşırları yıkayacak biri var."

Rose onun koluna vurur ve o da dramatik bir ses çıkarır. *oof*. "Terbiyeli ol."

Üvey kardeşim sadece konuşur. Karısına tapar ve onun bastığı yere tapar. Ona bir gram bile kirli iş yaptırdığını görmedim. Personel bunun için var.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Nico, Blanca'yı düğüne davet ettin mi?"

Başını sallıyor. "Karar verdiğimiz gibi. Maisy epey bir gösteri yaptı aslında."

"Hâlâ bir şeylerin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?" Luca soruyor, yüzündeki can sıkıntısı ifadesi kalkıyor.

"Porto Rikolular kesinlikle öyle," diye yanıtlıyor Nico. "Sadece Blanca'nın bu işle bir ilgisi olup olmadığından henüz emin değilim. *La Sombra Boricua*'nın başı Esmeralda ile konuştum ve depolarımıza yapılan son saldırılarla herhangi bir ilgisi olduğunu reddediyor."

Luca'nın başı öne eğilir. "Ben de onunla aynı konuşmayı yaptım. Her zaman iyi bir ilişkimiz oldu, bu yüzden neden şimdi yalan söylediğini anlamıyorum."

"Pekâlâ çocuklar, bu kadar iş konuşması yeter." Rose aramıza giriyor ve elini Dante'ninkine doluyor. "Kutlama yapmak için buradayız ve iyi bir yerimiz olduğundan emin olmak istiyorum."

Boğazımı temizleyerek başımı kilisenin ön tarafına doğru çevirdim. "Asistanım ilk iki sırayı ailem için ayırdı. Oralari kullanmakta özgürsünüz." Şu anda konuşmadığımız için annemi davet etmemeyi tercih ettiğimden ve babam öldüğünden, o koltukları dolduracak pek fazla bedenimiz yoktu.

Rose'un dudaklarında ışıltılı bir gülümseme beliriyor ve benim ağzım da bu manzara karşısında seğiriyor. "Teşekkürler Marco. Sen en iyisisin." Üvey kardeşlerimin büyük bir hayranı olmayabilirim ama kadınlar konusunda iyi bir zevke sahip olduklarını inkâr edemem.

"Resepsiyonda görüşürüz." Luca başını eğiyor ve Dante ile Rose'u koridorda takip ederken Stella'yı yanına çekiyor.

Topukların taş zeminde çıkardığı tıkırtılar dikkatimi üvey kardeşlerimden bize doğru yürüyen düğün organizatörüne çeviriyor. "Gitmeye hazırız beyler. Lütfen yerlerinizi alın."

Nico biraz daha yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Gördün mü? Her şey yoluna girecek."

"Bu arada bunun için seni suçluyorum," diye hırlıyorum. "O koridorda yürüyen ben değil, sen olmalıydın."

"Oh, dur, Marco. Bundan birkaç ay sonra bana teşekkür edeceksin."

"Bunu göreceğiz." Tutuşundan kurtuldum ve rahibin yanındaki yerimi almak için lanet koridorda ilerlemeye başladım.

"Hey! Beni bekle." Nico arkamdan koşuyor ve onu sağdıcım yaptığım için şimdiden pişmanlık duyuyorum. *Coglione* bana lanet bir bekârlığa veda partisi bile vermedi.

Yanlarından geçerken tüm gözler bana çevriliyor ve ben gülümseyemiyorum bile. Bunun yerine, soğuk maskemi takıyorum ve tüm bunların bir an önce bitmesi için dua ediyorum. Sunağa doğru yürüyüş bitmek bilmiyor, her adım bir öncekinden daha zor.

Merda, en son ne zaman bir şey için bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

Sonunda mermer basamağa ulaştığımda, eğilip hızlı bir haç işareti yapıyorum. Rahibin gözleri benimkilerle buluşuyor ve suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. Hayatımda pek çok korkunç şey yaptım ama hiçbirisi bu kadar yanlış hissettirmedi.

"Merak etme, yüzükler bende." Nico avucunu ceketine bastırır.

Alyanslar aklımdaki son şeydi. Jia için aldığım nişan yüzüğünü otel odasındaki kasada bırakmıştım. Bu sabah onun süitine diz çöküp bu evliliğe doğru bir başlangıç yapma niyetiyle girmiştim. Sonra her şey her zamanki gibi cehenneme dönmüştü.

Bir suikastçı göndermiş olabilir mi?

Bunu yapabileceğine inanmak istemiyordum ama yine de Qian Guo ile akrabaydı, her iki şekilde de. Bu evliliği hiç istememişti ve benden kurtulmak sadece anlaşılmayı sona erdirmekle kalmayacak, aynı zamanda Dört Deniz'in yeni *lǎodà*'sına da biraz ün kazandıracaktı.

Düğün marşının tanıdık melodisi tepedeki devasa piriñ orgdan yükseliyor ve tüm sessiz mırıltılar kayboluyor. Kaburgalarım geriliyor.

Kalbimin çekiş sesleri. Kilisenin arka tarafındaki kapılar açılıyor ve Jia kemerli geçidi dolduruyor. Daha önce de çarpıcı görüldüğünü düşünmüştüm ama şimdi vitray pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla güzelliği ruhani bir hal alıyor. Porselen teni ısıltıltı, o kadar parlak ki görünce nefesim kesiliyor. Sanki tüm formu güneşin kendisi tarafından aydınlatılmış gibi.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve heyecanım kayboluyor. O karanlık, nüfuz edilemez gözler gölgeler içinde, boş, duygudan yoksun.

O mutsuz ve ben aptal gibi gülümsüyorum. Sanki o benim gerçek gelinim ve biz gerçekten aşığız.

Dio, ben lanet bir *Coglione*'yim.

BÖLÜM 29

EVİLİĞİN TAMAMLANMASI

ia
Marco'nun delip geçen bakışları kaslarımı geriyor. Katedralin uzun genişliği boyunca en karanlık derinliklerim. *Yéye* endişemi hissetmiş olmalı çünkü kolumu sıkıca tutarak beni ileriye doğru itiyor.

Ama ışıltılı topuklu ayakkabılarım olduğu yere çakılı kaldı. Bunu yapamam.

"Gel, *băobèi*, herkes bekliyor," diye fısıldıyor Büyükbaba.

Ayağımı ileri atmaya çalışıyorum ama ayağım buna izin vermiyor. Tüm vücudum kaskatı kesilmiş, bu dehşet verici, içgüdüsel anın içinde donup kalmış. Savaş ya da kaç reflekslerim devreye giriyor ve eğer bacaklarımı hareket etmeye zorlayabilseydim, kimse beni durduramadan katedralin kapısından dışarı fırlayabilirdim.

Ama o karanlık bakışlar üzerimde geziniyor ve ben umutsuz bir tutsağım.

Marco'nun başı yavaşça eğiliyor ve dudacağının kenarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Beni bu kadar etkilememeliydi, ama bir şekilde damarlarımı kaplayan buzlar çözülüyor ve ben

yasemin buketini ölümcül bir şekilde kavrayarak temkinli bir adım attı.

Yéye bu ani hareketten faydalaniyor ve birden koridorda hızla ilerlemeye başlıyoruz, meraklı bakışlar ve yabancı yüzler bulanıklaşıyor. Bakışlarım mihrabın üzerindeki yaldızlı haça kilitleniyor ve bir şekilde bacaklarım beni ileriye doğru itmeye devam ediyor.

Gözümü kırıyorum ve çoktan ilk adıma varmışız. Yéye yanağıma bir öpücük konduruyor ve beni belirsiz geleceğime teslim ediyor. Marco'nun elleri benimkileri kavıyor ve avuçlarını nem kapladığını görünce şaşıyorum. O kadar beklenmedik bir şey ki, başımı kaldırıp fırtınalı gözleriyle karşılaşıyorum.

Sıkı bir gülümseme çenesinin sertliğini bir anlığına eritiyor, sonra rahiple yüz yüze geliyoruz. Konuşmaya başlıyor ama kalbimin deli gibi çarpması sözlerini bastırıyor. Başım dönmeye başlıyor, ciğerlerim hava almak için çırpınıyor. Sanırım panik atak geçiriyorum. Karanlığın beni yutmasına izin vermek yerine Marco'nun sarsılmaz bakışlarına odaklanıyorum.

Bu bakış çok çiğ, çok çalkantılı ama yine de beni şimdiki zamana bağlıyor. Kendi duygularım karmakarışık, sinirlerim ve korkularım inkar edilemez cazibe ve arzuya karşı çarpışıyor. Açık bir evliliği kabul ederek korkunç bir hata mı yapmıştım?

Dişlerimi sıkarak güçlü kalmaya karar verdim. Öyle olmasaydı bile, çapkın erkeğin evlilik yeminimize sadık kalacağından şüpheliyim. Marco'nun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi içime ateş düşürüyor ve kıskançlık içimi parçalıyor. Evet, buna tutunmalıyım. Öfkeye, kızgınlığa. Bu beni güçlü kılıyor. Belirsizlik, duyguların kabarması, beni sadece zayıf ve savunmasız yapar.

Büyükbabam tarafından bu kâbus gibi anlaşılmaya zorlandığımda ettiğim yemini düşündüm: Elime geçen ilk fırsatta Marco Rossi'yi öldüreceğim. O değişken gözlere bakarken kalbim sıkışıyor.

Ve o anda bunu asla yapamayacağıma eminim.

Adama kızabilirim ve ona güvenmeyebilirim, ama sonsuza dek kapanan o gözlerin nedeni asla ben olamam.

Sanki Marco bu düşünceyi zihnimden söküp almış gibi, elleri ellerimin etrafında sıkışıyor. Biraz daha yaklaşıyor ve ben hayal gördüğümde emin bir şekilde hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

"...ve şimdi gelini öpebilirsiniz." Rahibin sözleri karmakarışık düşüncelerimin karmaşasını delip geçiyor ve tüm oksijen tükenmekte olan ciğerlerimden akıp gidiyor.

Marco'nun ağzı benimkini yakalıyor, kalan havayı çalıyor ve başım dönüyor. Dudakları yumuşak, ilk başta çekingen bir şekilde hareket ediyor ama hemen geri çekilmeyince öpücüğü derinleştiriyor. Bir an için, nişanlım ona işkence ederken Lei'yle görüşmek karşılığında öpücük teklif ettiğim limuzine geri dönüyorum. O öpücük öfke ve arzuyla beslenen bir cehennem gibiydi. Bunun aksine, bu neredeyse şefkatli, yakmaktan ziyade ısıtan nazik bir alev.

Ve kalbim aradaki farka dayanamıyor.

Sonunda kendime geldiğimde, uzaklaşıyorum ve Marco'nun sarhoş edici, misk kokusuyla lekelenmemiş, çok ihtiyaç duyduğum havayı içime çekiyorum. Alkışlar katedralin etrafında yankılanıyor ve beni duygu yüklü sisten koparıyor.

Marco bizi konuklara doğru döndürüyor ve kenetlenmiş ellerimizi zaferle kaldırıyor. Alkış tufanı devam ederken zar zor bir gülümseme toplayabiliyorum. Sonunda alkışlar dindiğinde, tekrar hareket ediyoruz. Bu sefer koridorda beni büyükbabam yerine kocam aceleyle yürütüyor. Tanrım, *kocan* mı?

Korumalar etrafımızda dolarken sayısız yüz bir kasırga gibi geçip gidiyor. Girişe ulaştığımızda, aceleyle dışarıya park edilmiş klasik gümüş Bentley'e kadar eşlik ediyoruz.

"Neden kaçıyoruz?" Mırıldanıyorum.

"Bu saçmalığa bir son vermek için sabırsızlanmıyor musunuz?"

Şoför kapıyı açarken yavaşça başımı sallıyorum. Tabii ki öyleyim. Ama belki de bir an için

hepsi rol değildi. Arka koltuğa kaydım ve uzak kapıya doğru kıvrıldım. "Şimdi nereye gidiyoruz?" Kendi düğünümle ilgili olayların sırası hakkında hiçbir fikrim olmaması gerçekten utanç verici.

"Astor Salon'da çeşitli ordövrlerin sunulacağı bir kokteyl saati olacak, ardından sekiz çeşitten oluşan akşam yemeği için Büyük Balo Salonu'na geçeceğiz."

"*Sekiz* mi?" Homurdanıyorum. Bu kabus gibi akşam sonsuza dek sürecekti.

"Sorun ne, tükürük ateşi? Düğün gecemizi başlatmak için endişeli misin?"

"Hayır..." Tıslıyorum ve aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmak için kapıya doğru yaklaşıyorum.

"Nikahın geçerli olabilmesi için nikahı kıymamız gerektiğini anlıyorsunuz, değil mi?"

Boğazımı temizliyorum ve sessizliği uzun bir süre uzatıyorum. "Katolik geleneklerinin farkındayım." Duraksıyorum ve başparmağımı kemiriyorum. "Ama yine de, Tanrı'nın gözünde açık bir evliliğe de izin verilmiyor, bu yüzden bunların hiçbirinin bu kutsal ritüele uymak için gerekli olduğundan emin değilim."

Başını sallayarak alaycı bir kahkaha atıyor. "Yani düğün gecemizde bile beni reddedecek misin? Bu büyük olayı başka biriyle kutlamamı mı istiyorsun?"

"Siktir git," diye tükürdüm.

"Deniyorum..."

"Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Ben de, karıcığım."

"Bana öyle deme!"

"Peki, o zaman sana ne demeliyim? Spitfire'ı da onaylamamıştın. Tatlım? Bebeğim? Boo?"

"Sadece sessizlik içinde yaşayalım." Renkli cama yaslanıyorum, baş ağrısının başlangıcı şakaklarımda uğulduyor.

"Tamam."

Manhattan'ın kalabalık şehir merkezinden geçen araba yolculuğunun geri kalanı sessizlik içinde geçiyor. Sarmal halindeki düşüncelerimle düşünecek yeterince şeyim var. Bentley nihayet Waldorf'a yanaştığında, sarsıcı endişe yeniden başlıyor.

Şoför arabanın etrafında dönüyor ve Marco'nun tarafındaki kapıyı açıyor. Yeni kocam dışarı kayıyor ve ben kısa bir süre ön koltuğa atlayıp hızlı bir kaçış yapmayı düşünüyorum. Biri beni yakalayabilir miydi? Kanada sınırına kadar gidebilir miydim?

Yéye'nin yorgun bakışları zihnimi dolduruyor ve tüm kaçış düşüncelerimi pencereden dışarı atıyorum. Bu benim görevim. Bu adamla evlenmek ya da onun mükemmel karısı olmak değil, Dört Deniz'e liderlik etmek. Şu andan itibaren odak noktam bu olacak. Butiğimden bahsetmiyorum bile. Yarın tüm dikkatimi dükkânımı açmaya vereceğim.

Marco ve ben evlendik diye hayatım çok değişecek diye bir şey yok. Elbette, lüks bir çatı katında yaşıyor ve kötü şöhretli bir suç örgütünü yönetiyor olacağım, ama bunun dışında her şey aynı kalabilir.

Hayal görüyorsun, Jia. Gerçekten öyle olmalıyım çünkü bu iç ses ölen kardeşime çok benziyor. Bunca haftadır onu iki kez bile düşünmedim. Belki de müstakbel kocamdan nefret etmek için bir bahaneydi.

Marco'nun kafası kapıda beliriyor, kaşlarında bir kızgınlık çizgisi var. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır.

Nefesimi tutarak deri koltukta süzülüyorum ve uzattığı eli görmezden geliyorum. Korumalar Waldorf'un ön kapısında çoktan sıraya girmişlerdi. Kötü şöhretli VIP'ler nedeniyle bugün otele sadece davetli misafirlerin girmesine izin veriliyor. Davetli listesinde suç patronlarının yanı sıra şehrin en etkili siyasi ve iş dünyası elitlerinin bir listesi de var: Belediye başkanı, bazı senatörler, birkaç kongre üyesi ve bir dizi CEO. Tüm bunları bilmemin tek nedeni Marco'nun

asistanı dün gece bana davetlilerin listesini gönderdi. Kısmen meraktan, ama daha çok Marco'nun eski sevgilisiyle sohbet etme şansı elde etmek içindi. Aptalca ve önemsizdi, ya da en azından yeni kocam neredeyse vurulduğu sırada eski bir aşkı yeniden alevlendirmeye gittiğini ağzından kaçıran kadar ben öyle düşünmüştüm.

Pislik.

Öfkemi bastırmak için büyük bir mücadele vererek kırmızı halıdan geçip otelin ön kapısından içeri giriyorum. Marco birkaç adım arkamda yürüyor ve bu mesafeden bile öfkesini hissedebiliyorum.

Neden bu kadar üzgün olduğunu hâlâ anlamıyorum. Bu açık anlaşmaya izin verdiğim için rahatlamış olmalı. Aksini iddia etmesine rağmen, benimle birlikte olma arzusunun sadece bakire olmamdan kaynaklandığına eminim. Beni bir kez elde ettikten sonra, yenilikten bıkacak ve serbest bırakılmaktan başka bir şey istemeyecek. Bundan eminim.

Burnumun bir santim ötesinde bir kamera parlarken eli elime yapışıyor. "Kameraya gülümse, Jia," diye mırıldanıyor.

"Öyleyim." Fotoğrafçıya vahşi bir sırıtış attım.

"Unutma, hayatımızın geri kalanında bu fotoğraflara bakmak zorunda kalacaksın." Sesini alçaltıyor ve sıcak nefesi kulağımın üzerinde gezinecek şekilde eğiliyor. "Beni tekrar vurdurmaya çalışmayacağını varsayıyorum."

"Ben yapmadım," diye homurdandım. "O zaman kimin yaptığını bulmalısın."

"Güven bana, yapacağım." Beni lobiye sürüklüyor ve stilist ekibim beni tamamen yutarak kocamı elimi bırakmaya zorluyor.

Marco birkaç adım ötede durup korumalardan birine bir şeyler mırıldanırken ben pudralandım, mükemmel bir şekilde bakıma alındım ve tekrar üzerime titrenmeye başladım. Her zamanki sıkı güvenlik bugün iki katına çıkarılmış, lobinin her köşesi siyah üniformalı ve kulaklıklılı adamlarla dolup taşıyor.

Stilistler geri çekilir çekilmez Marco bir kez daha yanıma geliyor. "İçeri girmeye hazır mısın?" Elini uzattı ve

Bu sefer ben alıyorum.

"Başka seçeneğim var mı?"

BÖLÜM 30

MÜKEMMEL

Lia

"Gerçekten sekiz ders olmak zorunda mıydı?" Etrafta homurdanıyordum bir ağız dolusu tortellini. Marco yanıma oturmuş, makarnayı ağzına tikiştiriyor. Uzun yemek boyunca garip bir şekilde sessiz kaldı. Daha dördüncü yemekteyiz ve şimdiden patlayacağımdan eminim. Bütün gün bir şey yemedim ve tabii ki şimdi çok açım. Ayrıca, bu gece yardım almadan gelinliğimden nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Stilistlerimin bana gelin odasına kadar eşlik edeceğinden şüpheliyim. Bu düşünce midemi alt üst ediyor. Yeni kocamla yalnız kalma fikri sinirlerimi, korkularımı ve açıklanamaz arzularımı alt üst ediyor. Son kısmın ne anlama geldiğini düşünmeyi reddediyorum.

"Evet," diye mırıldandı sonunda. "Düğün yemeğinin bir ziyafet olması gerekiyor, konukları zenginliğinizle eğlendirmek ve çifte uzun bir düğün gecesi için yiyecek sağlamak için." Sırıttıyor ve bir anlığına, tanıştığım o şakacı, kaygısız mafya babası yeniden ortaya çıkıyor.

"Böyle giderse süitimize varmadan uyuyakalabilirim."

"*Bizim* mi?" Esrarengiz gözleri ışıl ışıl parlıyor.

Dilim sürçtüğü için kendime kızarak çenemi kapatıyorum.

"Beni kendi odamda uyumaya zorlayacağınızı düşünmüştüm," diye devam ediyor.

En azından başkasının odası demedi. Umursamaz bir el sallayarak kremalı sosa bulanmış bir tortellini daha mızrakladım. "Gelin süiti çok büyük. Başka bir odaya para harcamak israf olur."

"Benim çok param var, tükürük ateşı."

"Bu onu ziyan etmen gerektiği anlamına gelmez, *tatlım*."

Sırıışı daha da büyüyerek ışıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor ve Tanrım, bu manzara karşısında tüm kararlılığımın parçalanmasından nefret ediyorum. Çatalını bana doğrultuyor. "Sanırım ben 'tatlım'ı seviyorum."

"O zaman başka bir şey düşünürüm." Ona tatlı bir gülümseme atıyorum ve şakalaşmamız düpedüz medeni bir hal almadan önce ağzıma biraz daha tortellini tikiştiriyorum.

Ben son lokmayı yutarken düğün organizatörü koşarak yanıma geliyor. "Bitir, ilk dans zamanı."

"Şimdi mi?" Neden bunu lanet olası dördüncü kurstan önce yapamadık?

"Evet, Bayan Rossi, şimdi."

Bayan Rossi? Sesi duyunca irkildim. "O Guo," diye bağırdım. "Özür dilerim, Bayan Guo. Ve sizden de, Bay Rossi. ama orkestra şu anda sizin seçtiğiniz şarkıyı çalıyor."

"Seçtiğin şarkı mı?" Bakışlarım planlamacı ve Marco arasında gidip geliyor.

"Rastgele bir tane seçtim," diye mırıldanıyor.

Oh. Bu beklenmedik bir şey. Şimdi meraktan çatlayacağım... Marco sandalyesini geri çeker, keskin bir gıcırta

Orkestranın müziğindeki duraklamadan sonra cilalı ahşap kalaslar gıcırıyor. Ben ayağa kalkarken birkaç meraklı bakış bize doğru dönüyor ve Marco parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Bize doğru dönen başların sayısı arttıkça, meraklı bakışlardan saklanmak için elimde olmadan onun yüksek formuna yaslanıyorum. Onların bakışlarıyla karşılaşmamak için bu gece ilk kez Büyük Balo Salonu'na bakıyorum.

Etkileyici mekan, uzun zaman önce yaşanmış bir ihtişam dönemini çağrıştıran karmaşık detaylarla bezenmiştir. Süslü kristal avizelerle cömertçe dekore edilmiş tavanlar yükseklerle doğru yükseliyor. Işık, duvar süslemelerinin altın tonlarından yansıyarak odanın her tarafına yumuşak bir parlaklık yayıyor. Duvarlar panelli ipek ve kadife perdelerle kaplıdır ve atmosfere kraliyet dekadansının bir dokunuşunu ekler.

Gerçekten nefes kesici.

Marco'nun asistanının bu büyük olayı sadece iki hafta gibi kısa bir sürede gerçekleştirebilmiş olmasına hala hayret ediyorum. Para mutluluğu satın alamaz derler.

Cilalı ahşap dans pistine ulaştığımızda orkestra tanıdık bir melodi çalmaya başlıyor. Frank Sinatra ya da Etta James'ten klasik bir balad bekliyordum ama bunun yerine sekiz kişilik orkestra Ed Sheeran'dan *Perfect*'i çalıyor.

Marco'nun kolu belime dolanıyor ve melodiyi mırıldanmaya başladığında binlerce küçük bıçak kalbimi deliyor.

"Ed Sheeran hayranı olduğumu bilmiyordum." Bu playboy mafya babasından bekleyeceğim son şeydi.

Omuz silkiyor. "Adam bir aşk şarkısının nasıl yazılacağını biliyor." "Peki siz aşk hakkında ne biliyorsunuz Bay Rossi?" Kıvrılıyorum

çünkü görünüşe göre Ed Sheeran da bir büyücü.

"Görünüşe göre pek değil, Bayan Guo." Beni göğsüne doğru çekerken dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Dans pistinde bana rehberlik ediyor, bedenim onunkiyle birlikte zahmetsizce hareket ediyor. Bir an için, diğer herkes

kayboluyor ve sadece biz ve şarkının büyülü notaları ve kalp dolu sözleri kalıyor. Göğsüm kabarıyor, her nefeste ona sürtünüyor. Gözleri, ince dantelin arasından sivrilen göğüs uçlarıma takılınca kararıyor.

Tanrım, şu anda duygularım çok karışık. Hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Bir an Marco Rossi'yi öldürebileceğimden emin oluyorum, sonra kollarına düşmek için sabırsızlanıyorum.

"Jia, ben..."

Parmağımı dudaklarına bastırarak sözünü kesiyorum. "Bunu sonra konuşalım, tamam mı?" Tüm tartışmalarımız hareketli bir hal almaya meyillidir ve yeni kocamla herkesin önünde kavga etmemiz, göstermeye çalıştığımız birleşik cepheyi pek de sağlamlaştırmaz.

Başını eğiyor ve burnu kazara benimkine değiyor. Bakışlarım onunkilerle buluşmak için kalkıyor ve dudaklarımız sadece bir kalp atışı uzakta geziniyor. Kilisedeki o öpüşme aklımın bir köşesinde dönüp dururken nefesim kesiliyor. Birinden hem bu kadar nefret edip hem de aynı anda ondan bu kadar etkilenmek nasıl mümkün olabilir?

Bardak şingirtıları, çınlayan kristallerin senfonisi duyuluyor ve Marco'nun ağzı sinsi bir sırıtışa dönüşüyor. "Sanırım seyircileri mutlu etmeliyiz."

"Bilmiyorum..." Törpüledim, ama hain dudaklarım çoktan yaklaştı.

"Triad geri adım atacaksa, onları anlaştığımızın sağlam bir anlaşma olduğuna inandırmalıyız."

"Ve bunu bir öpücük mü yapacak?"

"Biliyorsam ne olayım, tükürük ateşi, ama bu performansı benim için daha keyifli hale getireceği kesin." Yine o sırıtışla.

"Seni hor gören bir kadını öpmek neden hoşuna gitsin ki?" Sözlerimin ısırtmasına rağmen, dans pistinde yumuşak bir şekilde ilerlerken vücudum ona doğru eğiliyor.

"Belki biraz meydan okumayı severim..." Ve bir meydan okuma alacaktı.

"Hadi, öp onu artık!" Marco'nun omzunun üzerinden, üvey kardeşi Dante'nin çatalını şampanya kadehine vurduğunu görüyorum.

Marco, kötü şöhretli Valentino'ya ters ters bakmak için dönerken, "Göt," diyor.

"İyi," diye homurdandım. "Sadece yap, yoksa asla durmayacaklar."

"*Dio*, bir erkeği nasıl etkileyeceğini gerçekten biliyorsun." Alt dudağı sanki gerçekten kırılmış gibi dışarı fırlıyor.

Gözlerimi devirerek alt dudağını yakalıyorum ve dişlerimin arasına alıyorum. Yastık gibi eti ısırduğımda etrafımızda çığlıklar ve tezahüratlar patlıyor.

"Kan akıtmasan iyi edersin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve açıkçası karışık kelimeleri anlayabildiğime şaşıyorum.

Elleri çıplak omurgamda geziniyor ve parmakları ensemdeki saçlara giriyor, sonra bizi o kadar aşağı indiriyor ki, özenle yaptığım kabarık saçlarım neredeyse lake parkeye değiyor. Beni yerde sürüklerken öpüşmeyi sürdürmeyi nasıl başardığı oldukça etkileyici.

"Bu çıplak sırt gerçekten skandal, Bayan Guo." Fısıldarken parmakları çıplak tenimde dans ediyor. "Bana ait olana bakmaya cüret ettikleri için bu odadaki her misafirin gözlerini oymak zorunda kalabilirim."

Sonunda doğrulduğumuzda, ateşli öpücük ve riskli dans hareketi yüzünden nefesim kesilmişti. Şarkının sonundaki sözler arka planda yankılanıyor ve Marco kelimeleri ağzına alıyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim.

*"Şimdi bir melek ile tanıştığımı
biliyorum ve o mükemmel görünüyor
Ben bunu hak etmiyorum.
Bu gece mükemmel görünüyorsun"*

Kalbim sıkışıyor ve o büyüleyici gözler benimkilere dikilirken içimi bir pişmanlık dalgası kaplıyor. Neden açık bir evlilik istediğimi söyledim? Çünkü ben de

Gerçeği itiraf etmekten utanıyor musun? Bu adamdan gerçekten hoşlanıyor olabileceğimi... Ben tam bir aptalım.

"İşte, bu onları en azından bir süreliğine sırtımızdan uzak tutar." Şarkı sona erdiğinde o alametifarikası sırtış yerine oturuyor ve beni serbest bırakıyor, bedenim onun ani yokluğuyla buz kesiyor.

Bu da bana "Neden bu şarkıyı seçtin?" sorusunu hatırlattı.

Omuz silkiyor ve dans pisti misafirlerimizle dolmaya başlarken geri çekilmeye başlıyor. "Sana söyledim, rastgele oldu."

"Şey, hoşuma gitti."

Bana bakarken gözleri açılıyor. "En azından bir şeyi doğru yapmayı başardım."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ona itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şeyi doğru yaptığını söylemek için, ama bir silah sesi duyuluyor ve kelimeleri dudaklarımdan çalıyor.

BÖLÜM 31

BIRAK ONU GİTSİN

Marco

Merda! Silah sesleri sekerken kalbim boğazımda düğümleniyor. dans pistinde. Çığlıklar ve haykırışlar havayı dolduruyor ama benim tüm odağım Jia'da. Bana bakarken gözleri kocaman, ağzı büyük bir *O* harfi şeklinde kıvrılmış. Sonra ikimizin de bakışları aşağıya, elbisesinin bozulmamış beyaz dantelinde çiçek açan kana kayıyor.

"Jia!" Bağırıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Bana bakıyor, iki gece yarısı küresi korkuyla genişliyor. *Cazzo*, neden gitmesine izin verdim ki? Onu kaldırarak ince bedenini göğsüme yaslıyorum. Gövdesinde koyu bir kızılık belirliyor ve panik kalbimi pençeliyor. "Yanımdayım, ateş parçası. İyi olacaksın."

Korumalarımız harekete geçerken havada silah sesleri duyuluyor ve tam bir kaos yaşanıyor. Düğün davetlileri çıkışa ulaşmak için birbirlerini ezerek koşuyorlar. Nico, Maisy ve Jimmy ile birlikte bize doğru koşuyor. Kardeşimin sağ kolu her iki elinde de birer silah tutuyor, yüz ifadesi vahşice.

"Siktir," diye tıslıyor Nico vahşi bakışlarını üzerimizde gezdirirken.

"Aman Tanrım, o iyi mi?" Maisy'nin parlak yeşil gözleri inanılmaz derecede açılıyor.

"Tabii ki iyi değil Mais," diye homurdandım.
"Vuruldu."

Nico çalışıyor ve MENDİL gelen benim cep
ve yaraya bastırır.

Merda, bunu neden ben düşünemedim?

Jia'nın soluk göz kapakları titriyor ve felç edici korku göğüs kafesimi daraltıyor. "Jia, benimle kal. Gözlerini açık tut." Lanet olsun! Etrafta dolanmakla bu kadar meşgul olmasaydım, dün bana kimin ateş ettiğini öğrenecek zamanım olurdu. Şimdi, Jia benim başarısızlığımın bedelini ödedi.

Bunun arkasındaki pislikleri bulup hepsini öldüreceğim. Kimse karıma zarar veremez. Gerekirse Manhattan'ı yerle bir ederim.

Etrafımdaki tüm çılgınlıklar bulanıklaşıyor, kalbimin çılgınca çarpışı diğer her şeyi bastırıyor.

"Marco!" Nico'nun bağıırışı beni aşağı doğru sarmalımdan sıyrılıyor. Karşımda durmuş, telefonunu sallıyordu. "Dr. Pacetti bizimle beş dakika içinde çatı katında buluşacak."

"Hayır, siktir et. Onu hastaneye götüreceğim."

"Aklını mı kaçırdın sen? Bunu yapmana izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"*Karım* düğünümüzde vuruldu, *piç* kurusu! Bunun her halükarda manşetlere çıkmayacağını mı sanıyorsun? Gemini Corp'u halkın gözünden uzak tutmak için onun güvenliğini riske atmayacağım."

Maisy yanıma sokuldu ve fısıldadı, "Ambulansı arayacağım. Arkadan çık."

Boğazım düğümleniyor ve ikizimin kız arkadaşını dudaklarından öpmeme bir saniye kalıyor. Bunun yerine, büyük balo salonunun kapısına doğru fırlamadan önce hızlıca bir "Teşekkür ederim," diyorum.

Nico arkamdan bağıırıyor ama sesi kargaşadan boğuluyor. Kalabalığın içinde yarışırken

Avucumdaki mendili yaraya bastırırken, Kızıl Ejderhaların ve Dört Deniz'in üzerinden hızla geçerken aklıma Jia'nın büyükbabasını bulmam gerektiği geldi. Eğer ona bir şey olursa, kızım yıkılır.

Ama şimdi onu aramak için duramam.

Jia güvende olur olmaz Jimmy'ye yaşlı adamı bulması için bir mesaj göndermeye karar veriyorum. Otelin koridorunda hızla ilerlerken, kollarımı ve yapış yapış parmaklarımı kaplayan ılık kanı görmezden geliyorum. Jia iyi olacak. İyi *olmalı*. Başka bir kapıdan geçerken siyah takım elbiseli bir duvarla karşılaşıyorum. Adamlardan birini hemen tanıdım: Max, kardeşimin şoförü. İri adam başını eğiyor, ben de sertçe nefes veriyorum.

"Hadi, ikinize de güvenli bir şekilde dışarıya kadar eşlik edeyim." Diğer adamlara yerlerinden kıpırdamamalarını işaret ederek yanıma doğru ilerliyor ve bir parça rahatlama nabzımın çılgınca atışını yavaşlatıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sadece emirleri uyguluyorum,
Bay Rossi." "Kardeşim mi?"

Başını sallıyor.

Korkuya rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Nico çoğu zaman bir pislik olabilir ama o bile beni anlıyor. Belki de benden daha fazla. Jia'ya bakıyorum ve lanet kalbim parçalanıyor. Kan, güzel elbisesinin önünü ıslatıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, geçmişin karanlık anıları su yüzüne çıkıyor.

Boş gözler gece gökyüzüne bakıyor.

Buz gibi bedenini kendime doğru çekerken yanağımın altındaki soğuk, buz gibi ten.

İsa.

"Hayır," diye bağırdım. "Seni kaybetmeyeceğim, tükürük ateşi."

Waldorf'un arka sokağına varmadan önce ambulansın sesi uzaktan yankılanıyor. Max çift kapıyı iterek açıyor ve ben loş ara sokağa doğru koşuyorum. Bir an sonra parlak mavi ve kırmızı ışıklar dar geçidi aydınlatıyor.

Gerisi bulanık bir şekilde gerçekleşiyor, zihnim korkudan hiçbirini işleyemiyor.

"Efendim, onu bırakmalısınız." Bir sağlık görevlisi bana ters ters bakıyor, ama kollarım Jia'ya daha sıkı sarılıyor. "Siz onu bırakana kadar kadına yardım edemem."

"O benim karım," diye mırıldanıyorum.

"Peki, efendim. Şimdi karınızı bana verin ki ona yardım edebileyim."

Yanımda başka bir sağlık görevlisi beliriyor, bu seferki bir kadın. Eli, Jia'yı inatçı tutuşumdan kurtarmaya çalışır gibi üst kolumu sıkıyor. "Haydi efendim. Yaranızla ilgilenmemiz gerekiyor."

Erkek, Jia'ya pençe atarken yine yüzüme bakıyor. "Onun ölmesini mi istiyorsun?"

Geber. Geber. Geber.

Kelime kafatasımın içinde ping-pong yapıyor. Yavaşça başımı sallıyorum.

"O zaman onu bana verin. Bizimle birlikte ambulansla hastaneye gelebilirsin."

Bana söyleneni yapmaya çalışıyorum ama bedensel işlevlerimin tüm kontrolünü kaybettim. Uyuştum.

"Hadi patron, sana yardım edeyim." Max Jia'yı ölümcül pençemden kurtarıyor ve onu sağlık görevlisine teslim edişini donmuş bir halde izliyorum. Artık her şey inanılmaz derecede yavaş ilerliyor.

-Sirenler, bağırışlar... Sanki suyun altındaymışım gibi her şey boğuktu.

Boğuluyorum.

Korku ve suçluluk içinde boğulmak.

Jia sedyeye taşınıyor ve ardından ambulansın arkasına yükleniyor. Sağlık görevlileri anlayamadığım talimatlar, sayılar ve hayati göstergeleri bağırarak söylüyorlar.

Kadın acil yardım görevlisi kamyonun arkasından kafasını uzattı ve çenesini bana doğru uzattı. "Bizimle gelmek istiyorsan hemen bin."

Orada kıpırdamadan duruyorum, tabanlarım sonsuz bir an boyunca çimentoya yapışıyor.

"Patron! Hey, patron!" Max beni omuzlarımdan kavradı ve iyice sarstı. "Artık gitmelisin."

Gözlerimi hızla kırpttırıyorum ve bacaklarımı harekete geçirmeye çalışırken başım öne eğiliyor. Max beni biraz itiyor ve sonunda ayaklarım hareket ediyor. Bayan sağlık görevlisi elini uzatıyor, ben de tutuyorum, sonra beni arkaya çekiyor ve kapılar arkamızdan çarpıyor.

Oksijenin sürekli tıslaması ve kalp monitöründen gelen aralıklı bip sesleri benim de tansiyonumu fırlatıyor. Küçük hastane odasını adımlıyorum, bizi henüz talep ettiğim süite taşımadıkları için çok kızgınım.

Yakamda hâlâ gevşek duran papyonumu çekiştirerek sonunda çözüyorum. Son birkaç saat içinde smokinimden parçalar döküldü. Jia'nın elbisesi lime lime oldu ama sağlık görevlilerinden kalıntıları saklamalarını istedim. Büyükannesinin elbisesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve dikiş becerileriyle Jia'nın bir gün onu eski ihtişamına kavuşturabileceğinden hiç şüphem yok.

Keşke uyansa.

Büyük boy bir bornozun içinde hareketsiz yatıyor. *Yéye*, tipik hastane önlüğü yerine kalın havlu kumaşta ısrar etmişti. *Torunum her zaman üşür, Bay Rossi. Yeni karınız hakkında öğrenmeniz gereken bir şey.* Eğer hayatta kalırsa.

Cerrah ameliyatın iyi geçtiğini söyledi. Kurşunun tamamı çıkarılmıştı ve hiçbir parça kopmamıştı. Lanet mermi kalbine sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Bütün geceyi beynimi zorlayarak geçirdim, bunun arkasında kimin olduğunu bulmaya çalıştım, böylece omurgasını boğazından koparabilir, sonra da bağırsakları deşilmiş kalıntılarının üzerinde tepinebilirdim.

Hedef Jia'ydı. Bu konuda hiç şüphe yoktu; tabii ateş eden kişi tamamen beceriksiz değilse. Vurulduğunda ona bir adım mesafede duruyordum. Ayrıca bir gün önce bana da ateş edilmişti, yani belli ki birileri ikimizi de ortadan kaldırmak istemişti.

Aynı tetikçi olmalı, değil mi?

"O nasıl?" Nico'nun sesi beni iç düşüncelerimin karmaşasından çekip çıkarıyor. Ve ayrıca, *Cazzo*, onun içeri girdiğini nasıl duymadım? Bana güzel bir vazoda parlak çiçeklerden oluşan bir buket uzatıyor ve tek düşünebildiğim yasemin olmadıkları. Jia ve onun hafif, çiçeksi kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Onun doğal parfümüyle ilgili anılarım bile o kadar canlı ki.

Omzumun üzerinden hastane odasının kapısının dışında duran Max'e bakıyorum. En azından biri nöbet tutuyordu.

"Aynı," diye mırıldanıyorum.

Nico hasar kontrolü yaptıktan sonra kardeşim ve kız arkadaşı dün gece Bay Guo ile birlikte Jia'yı kontrol etmeye gelmişlerdi. Magazin basını bu fiyaskoyu çoktan öğrenmişti ve söylentiler havada uçuşuyordu.

Umursamaya çalışıyorum ama şu anda umurumda bile değil. Tek umursadığım o karanlık gözlerin tekrar ışıkla dolduğunu görmek. Öfkeyle dolu olsalar bile.

"Doktor ne zaman uyanmasını bekliyor?"

"Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı..."

Nico'nun çenesi düşüyor ve omzumu sıkarak yaklaşıyor. "Aşk berbat, ha, *fratello*?"

"Aşk mı?" Göğsümdeki boşluğa masaj yaparak ağzımdan kaçırıyorum. Önce Jia'yı sonra beni işaret ediyor. "Bu o değil mi?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımın kenarlarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, yüzüme çarpsa bile bu duyguyu tanıyabileceğimden emin değildim. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum sonunda.

"Bana kesinlikle öyle görünüyor."

"Çünkü artık Maisy'ye sahipsin ve aşk uzmanı sensin, öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Olaylara bakış açınızı değiştiriyor."

"Dün gece sana itaat etmediği ve benim için ambulans çağırıldığı için kız arkadaşını cezalandırdın mı?"

Sırtışı çatık kaşlara dönüşüyor. "Hayır..."

"Vay, vay, gerçekten değişmişsin, Nico." Yanından geçerken kardeşimin omzuna bir tokat atıyorum ve volta atmaya devam ediyorum. "Marco..." Bu ses beni topuklarımın üzerinde döndürüyor, narin kadın tınısı zaten düz bir çizgiye sahip

Kalbim.

BÖLÜM 32

TÜRBÜLANS LI DENİZLER

ia
Kahretsin, her şey acıyor.

Sis dağılana kadar gözlerimi hızla kırptıştırıyorum ve hastane odamdaki iki adamı seçebiliyorum. "Marco..." Törpülüyorum. Sesim çiğ geliyor, cam gargarası yapmışım gibi.

Marco odanın öbür ucuna fırlıyor ve ben daha gözümü kırpamadan başucumda beliriyor. O tuhaf gözbebeklerinde karanlık ve okunamayan bir şey yanıp sönüyor. Korku mu? Acıma mı?

Bir an için duygularımın derinliği kelimeleri dilimin ucundan çalıyor. Sonra zihnim zamanda geriye, düğün karmaşasına uçuyor. "Büyükbabam nerede?" Doğrulamaya çalışıp başaramayarak ağızımdan kaçırıyorum.

"O güvende." Marco yatağın kenarına oturuyor, ayaklarımın ucuna kadar geliyor. "Dün gece buradaydı ama biraz dinlenmesi için onu Rick'le birlikte eve gönderdim. Neredeyse senin yanından ayrılması için onu zorlamak zorunda kaldım. Şimdi Max'i arayıp uyandığını söyleyeceğim."

"Zavallı Yéye. Çok endişelenmiş olmalı..." Kollarımı ovuyorum ve yara izlerini örten yumuşak havlu kumaş hemen rahatlamamı sağlıyor. Marco dün gece onları

görmüş müydü?

"Öyleydi."

"Hepimiz öyleydik." Nico kardeşinin arkasında beliriyor ve şaşırtıcı derecede hoş bir gülümseme sunuyor. O korkutucu adamdan böyle bir gülümseme gördüğümü hiç sanmıyorum. "Uyanık olduğunu gördüğüme sevindim. Kardeşimi terlettin." Derin mavi gözlerinde bir gülümseme beliriyor.

Bakışlarım yeni kocama çevrildi. Şimdi bir dakikam olduğu için onun darmadağınık haline bakıyorum. Saçları karmakarışık, çılgın noktalar halinde havaya kalkmış, gözlerinin altındaki yumuşak deriyi koyu halkalar gölgeliyor ve hala dünkü kanlı smokin gömleğini giyiyor, ancak açık duruyor ve birkaç düğmesi kopmuş gibi görünüyor.

Nico odadan çıkmaya başlarken, "Sizi yalnız bırakayım da arayı kapatın," diye fısıldıyor.

Marco'nun yorgun bakışları benimkilerden ayrılmıyor, kardeşine de veda etmiyor. Kapı kapandıktan sonra bir nefes alıp daha da yaklaşıyor. Sıcak parmakları buz gibi parmaklarıma dolanmadan önce, eli belli belirsiz uzanıyor. "*Cazzo*, tükürük ateşi, daha bir gün bile olmadı ve sen beni dul bırakmaya mı çalışıyorsun?"

Alaycı bir kıkırdama duyuluyor ve acı gövdeyi sarıyor. Kahretsin, bu acıttı. Kendime not: gülmek yok. Marco yüzümü buruşturduğumu fark etmiş olmalı çünkü ısırarak özür diliyor.

"Kahretsin, seninle gerçekten hiçbir şeyi doğru yapamıyorum, değil mi?
ı?"

"Düğün günümüzde beni vurdurmak kesinlikle iyiye işaret..." Saf sefalet sert çenesine işliyor ve suçluluk duygusu göğsüme saplanıyor. "Öyle demek istemedim. Senin hatan olmadığını biliyorum. Aslında bunun için seni suçlamıyorum-"

"Yapmalısın. Ben senin kocanım! Seni korumak benim görevim." Elimi bırakıp ayağa fırlıyor ve görünüşe bakılırsa bininci kez elini saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin, Jia, o kanı gördüğümde,

Neredeyse kendimi kaybediyordum. Vurulduğum tüm zamanların toplamından on kat daha kötüydü."

Bir elimi kaldırıyorum ve ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Öncelikle, artık evliyiz diye bana mağara adamı muamelesi yapma. Daha önce de defalarca söylediğim gibi, kendimi koruyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim."

"Biliyorum, ama-" Yatağa geri dönmeden önce hızlı adımlarla bir daire çiziyor. İri ağırlığının altında yatağı sarsıyor ve ben yine irkiliyorum. "Kahretsin, özür dilerim. Tekrar özür dilerim." Nefesini içine çekiyor ve sonra yavaşça bırakıyor. "Açıkçası bu koca işinde iyi değilim."

Bir kıkırdamayı bastırarak başımı sallıyorum. "Görünüşe göre ikimizin de öğrenecek çok şeyi var."

Başını eğiyor, parmakları bir kez daha benimkilere dolanıyor. Sonra gözlerini benimkilere dikeyyor ve o duygu fırtınası alevleniyor. "Bundan sorumlu olan kişiyi bulacağıma ve bizzat iç organlarını çıkaracağıma söz veriyorum."

"Sadece seninle gelmeme izin verersen."

Dudağında bir gülümseme beliriyor.

"Anlaştık, karıcığım." "Ve bana bir daha asla öyle seslenme."

Sırıltısı daha da büyür.

Parmaklarımı serbest bırakmadan önce elini sıkıyorum. "Lütfen şimdi *Yéye'yi* arayıp ona iyi olduğumu söyler misin?"

"Evet, bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Biliyor musun, sanırım seni vurulmuş ve savunmasız halinle seviyorum."

"Buna alışma. İyileşir iyileşmez, top avlama yöntemlerime geri döneceğim."

"Başka türlü olmasını istemezdim, tükürük ateşi."

Günler HGTV, ılık şehriyeli tavuk çorbası ve jöle ile geçiyor.

Bu evde sıkışıp kalmaktan kesinlikle nefret ediyorum.

hastane odası, süit olsa bile. Doktorlar ve hemşireler Marco'nun dikkatli gözleri altında beni dürtüp duruyorlar.

Adam benim kişisel korumam olmayı kendine görev edindi. Nicky ya da diğer İkizler nöbetçilerinden birinin sürekli kapıda nöbet tutmasına rağmen, yeni kocam yanımdan ayrılmadı. Çalışmıyor, uyumuyor, çişini yaptığından bile emin değilim.

Komodinin üzerindeki dergiye uzanıyorum ve Marco sıçrayarak dergiyi bana uzatıyor. Günlerdir böyle. Beni el pençe divan bekliyor, duş almama ve giyinmeme yardım ediyor, bu da yaralarımı saklamamı çok zorlaştırıyor ama bir şekilde başardım. Beni tuvalete götürürken sınırı çizmek zorunda kaldım. Yeni evlilerin paylaşmaması gereken bazı şeyler vardır.

"Yiyecek bir şey ister misin? Susadın mı?" Marco yatağımın dibinde dolanıyor.

"Hayır, ben
iyiyim." "Emin
misin?"

"Sadece otur, Marco. Beni deli ediyorsun."

Yatağımın yanındaki kanepeye yığıldı, dudaklarından sinirli bir iç çekiş döküldü.

Dedikodu dergisinin birkaç sayfasını çevirdikten sonra, onun sivri bakışlarını hissedebiliyorum. O her hareketimi izlerken kendimi müstehcen magazin dergilerinde kaybetmem imkânsız. Öfkeyle duvara asılı düz ekranı işaret ediyorum. "Neden izlememiz için bir film bulmuyorsun?"

Ayağa fırlıyor ve sehpanın üzerindeki kumandaya uzanıyor. "Tabii, kesinlikle. Canın ne istiyor?"

"Romcom dışında her şey."

Sırıttıyor, omuzlarındaki gerginlik sonunda gevşiyor. Adam günlerdir yürüyen bir gerilim topu gibiydi. Kulak misafiri olduğum ufak tefek konuşmalara bakılırsa, Marco vurulma olayından kimin sorumlu olduğunu bulmaya yakın bile değil. Ve bu onu öldürüyor.

"Yani, korku, o zaman?"

"Kulağa doğru geliyor." Dergiyi komodinin üzerine bırakıp Marco'nun Nicky'ye çatı katından getirttiği kuştüyü yorganın altına sokuluyorum.

Netflix'te gezinirken, devasa gövdesini küçük kanepenin üzerine katlıyor. Günlerdir nasıl uyuyor bilmiyorum. Gerçekten uyumamış olmasına şaşmamalı. Yine de stüdyomun zeminine kıyasla bir adım önde.

Tanrım, tanıştığımızdan beri ona cehennemi yaşattım. İçimde bir suçluluk duygusu beliriyor.

İbre tanıdık bir başlığın üzerinde durduğunda, başını benimkine doğru çevirerek dikkatimi dağıtıyor. "*Çılgılık* mı? Bu bir klasik."

"Elbette, neredeyse ölümcül bir yaralanmayı atlatmak için hafif bir korku filmi gibisi yoktur."

Marco'nun yüzü buruşuyor ve ben yaptığım kötü şakadan hemen pişman oluyorum. "Başka bir şey izleyebiliriz-"

"Hayır, sorun değil. Sadece tak." Daha dik oturmaya çalışıyorum ve irkiliyorum, hareket dikişlerimi sarsıyor. Marco ben daha gözümü kırpamadan yanımda, yastıklarımı yeniden ayarlıyor. "Bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim, söz veriyorum." Sinsice kanepeye geri dönüyor ve ayaklarını kenardan sarkıtarak uzanıyor.

Yarama bir suçluluk duygusu daha saplanıyor ve bu sefer sorun dikişler değil. Bir hastane yatağına göre benimki oldukça geniş. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan yatağın bir tarafına geçip boş olan yarısını okşuyorum. "Neden gelip uzanmıyorsun?"

Kara kaşları havaya kalkıyor, neredeyse alnına düşen yabanıl buklelere ulaşıyor. Soğuk odayı uzun bir sessizlik dakikası dolduruyor. "Hayır, yanlışlıkla seni ezmek falan istemem..."

"Yapmayacaksın; ben kırılgan küçük bir çiçek değilim. Sadece buraya gel. Seni böyle rahatsız görmeye dayanamıyorum."

Bir kahkaha attı. "Ben mi? Vurulan sensin, Jia." Ses tonundaki sertlik aramızdaki havada asılı kalıyor.

"Ve bir sürü ağrı kesici ilaç alıyorum," diye tıslıyorum. "Şimdi kışını kaldır da buraya gel *tatlım*, böylece korkutucu kısımlarda elini sıkabilirim."

Çenesinin sert yapısı yumuşuyor, o karanlık bakışlardaki duygu fırtınası yatışıyor. Sanki fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi, gözlerini benimkilere dikerek, yavaşça ayağa kalkıyor. Sonsuza kadar yatağın yanında durduktan sonra nihayet yanımdaki şiltenin üzerine kıvrılıyor. Kenara o kadar yakın ki, çok sert nefes alırsa yuvarlanacağından korkuyorum.

Ben de parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip biraz daha yaklaşıtıyorum. "Seni şimdiden uyarayım, korktuğumda tırnaklarımı derime batırma eğilimim vardır."

Bakışları benimkine dönüyor ve yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Elinden geleni yap, tükürük ateşi. Ben halledebilirim."

Tavandan tabana pencerelerden süzülen parlak güneş ışığı, Manhattan şehir merkezindeki gösterişli gökdelenlerin yükselen tepelerini aydınlatıyor. Bir hafta sonra nihayet evimdeyim. *Yéye* beni çatı katına götürürken, buraya gerçekten evim dediğime inanamıyorum. Belki de vurulduğumda kafamı çarpmışımdır?

Hayır, o hastane odasında, daha doğrusu zorba kocamın ısrar ettiği süitte geçirdiğim bitmek bilmeyen günler yüzünden olmalı. Ayrıca her geceyi küçük çekyatta geçirmem konusunda da ısrar etmişti. Lüks süite rağmen, bir hafta sonra, o dört duvar üzerime kapanmaya başlamıştı.

Marco, *Yéye*'nin beni oturma odasındaki beyaz deri koltuklara götürmesini izliyor. O niyetli gözler beni her yerde takip ediyor. Bu hafta boyunca bir saatten fazla gözünün önünden ayrılmama izin verdiğini sanmıyorum. Son birkaç gündür hastane odasından çalışıyor, banyodan konferans görüşmeleri yapıyor, özenle hazırlanmış akşam yemekleri

getirtiyor ve hatta yatakta bana yüz bakımı yapması için bir estetisyen tutuyor.

Benim üzerime titrediğini söylemek hafif kalır.

Beni kimin öldürmeye çalıştığını hâlâ bulamadığı gerçeğini telafi etmek için elinden gelenin fazlasını yaptığından eminim.

Ya da onu.

Yanılmaz Marco Rossi, kendisine ait olana kimsenin dokunmasına izin vermez ve bunu anlatmak için yaşar. Yine de bir hafta sonra elimizde hiçbir cevap olmadan buradayız. Bu onun gururunu kırdı.

Yumuşak deriye gömülüyorum ve dudaklarımda bir rahatsızlık hissi belirliyor. Bunca zaman sonra bile yaram hala acıyor. Kocam milyon dolarlık gülümsemesini ve dolgun cüzdanını gösterdikten sonra serbest bırakıldım. Gemini Corp hastanesinin en büyük bağışçılarından biri. Doktor bana en az bir hafta daha dinlenmem için söz verdirmişti.

Yéye yanıma kıvrılıyor ve gülümsüyor. "Evde olduğun için mutluyum, *băobèi*."

"Ben de." Ve bu aslında yalan değil. Tanıdık bir koku burun deliklerimi dolduruyor ve anında bir gülümseme yüzeye çıkma tehdidinde bulunuyor. Yasemin çiçekleriyle dolu bir vazo sehpanın üzerinde duruyor ve tıpkı hastaneye getirilen vazo gibi havayı kokluyor. Yeni kocam onların en sevdiğim çiçekler olduğunu biliyor muydu?

Marco yaklaşırken ağır ayak sesleri mermeri tokatlıyor ve benimde bir farkındalık karıncalanması oluşuyor. Bu gecenin, evlendiğimizden beri yatak odamızda baş başa geçireceğimiz ilk gece olacağı dikkatimden kaçmadı. Ve henüz evliliğimizi tamamlamadık.

"Ofisimde önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama öğle yemeği siparişi verdim bile. Her an burada olabilir." Girişte duran heybetli erkeğe başıyla işaret ediyor. "Nicky kapıya bakacak."

"Tamam, teşekkürler."

"Evet, teşekkür ederim Bay Rossi, oldukça misafirperver davrandınız." *Yéye* elimi sıktı ve bana döndü. "Kalışım neredeyse sona ermek üzere, *băobèi*. Korkarım misafirliğimi çoktan aşmış olabilirim."

"Hayır, hiç de değil!" Ağlamamak için dilimi ısırıyorum, *lütfe* *gitme*!

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz Bay Guo." Marco şaşırtıcı derecede hoş bir gülümseme sunuyor.

"Artık burada bana ihtiyaç olmadığına eminim."

"Öylesin!" diye bağırdım. Büyükbabam benim yokluğumda Four Seas'in günlük işlerini yürütüyordu ve şimdi dizginleri ele alma zamanı geldi, bu fikir içimde endişeyle çalkalanıyor. "Daha vurulma olayından sorumlu kişiyi bile bulamadık."

Marco'nun yüz ifadesi kararıyor, çenesi öyle sıkılıyor ki yanağında bir tendon dalgalanıyor. "Hastanede seninle pek vakit geçiremedim-"

Elimi kaldırıp sözünü kesiyorum. "Bunun senin hatan olduğunu söylemiyorum, sadece hâlâ büyükbabamın yardımına ihtiyacımız var, değil mi? Dört Deniz'in nasıl yönetileceğini ondan daha iyi kimse bilemez."

"Evet, tabii ki," diye homurdanıyor.

Onun kırılğan erkek egosunun söndüğünü görebiliyorum ve ilk kez bu konuda gerçekten kötü hissediyorum. Çünkü yeni kocam geçen haftadan bu yana kendini adanmış olmaktan başka bir şey yapmadı.

Ben daha ağzımı açmadan Marco topuklarının üzerinde dönerek koridordan ofisine doğru ilerliyor. *Lanet* olsun.

Sinirli bir şekilde içimi çekiyorum ve yüksek tavana bakmak için başımı arkaya eğiyorum.

"Evlilik asla kolay değildir, *băobèi*. Ve sizin evliliğinizi başlattığınız koşullar bunu daha da zorlaştırıyor, ancak her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlanacağına inancım tam."

"Doğru..."

"Sadece birkaç gün daha kalacağım. Artık evde olduğunuza göre, Bay Rossi ile birlikte evliliğin çalkantılı denizlerinde başarıyla yol almayı ve sizin gibi bir imparatorluğu yan yana yönetmeyi öğreneceğinize eminim."

Umarım haklıdır.

BÖLÜM 33

EN İYİSİ TEŞEKKÜR EDERİM

Marco

"Umurumda değil, Jimmy!" Telefonda kükrüyorum. "Bu Yedi gün oldu ve karımı öldürmeye çalışan piç hâlâ dışarıda. Nasıl olur da hiçbir ipucu bulamazsınız?"

"Size Waldorf'taki tüm kameraların temizlendiğini söylemiştim. Düğüne davet edilen suç örgütlerinin sayısı düşünüldüğünde, bir sürü şüpheli var. Gizlice giren biri olabileceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"O zaman nöbetçi gardiyanları tekrar sorgulayın. O pislikler ortaya çıkana kadar hepsinin sorgulanmasını istiyorum. Birisi o gün ne olduğunu bilmek zorunda ve o kişiyi bulana kadar kimse uyumasa iyi olur."

"Anladım, patron."

Parmağımla aramayı sonlandırma düğmesine basıyorum, öfke damarlarıma hücum ediyor. Kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim ve *Dio*, bundan nefret ediyorum. Bu lanet evlilikte iyi olduğumu düşündüğüm bir şey varsa o da lanet karımı korumaktı.

Şimdi kendimi lanet bir *coglione* gibi hissediyorum.

O kaynayan öfke kabarıyor, haftalarca bastırılmış enerji ve cinsel hayal kırıklığıyla karışıyor. Bir şeyleri, herhangi bir şeyi parçalamaya hazır bir şekilde ev-ofisimden çıkıyorum. Mutfığa ulaştığımda karanlık şehri örtüyor, ufuk çizgisinin parıldayan ışıkları büyük odaya akıyor.

Cazzo, saat kaç? Ne zamandır ofisimde saklanıyorum?

Jia'nın tanıdık şekli kanepede beliriyor ve ben çılgınca tepinmeyi bırakıyorum. Gözleri kapalı ve bir battaniyenin altına kıvrılmış. *Yéye* görünürde yok ama saat gece yarısını geçtiğine *göre* muhtemelen çoktan yatmıştır.

Tüm varlığımı kasıp kavuran öfke bir adım daha yaklaştığımda azalıyor ve gözlerim Jia'nın parmağındaki sade platin alyansa takılıyor. Aklıma hiç geri vermediğim nişan yüzüğü geliyor. Kırmızı kutu hâlâ açılmamış, iç çamaşırı çekmecemde saklı duruyor.

Bu haftanın tüm karmaşası içinde Cartier'ye geri dönecek vaktim olmadı. Belki de yapmamalıyım... Yanındaki kanepeye uzanıyorum ve kuzguni saçlarından bir tutamı kulağının arkasına tarıyorum. Benim küçük tükürük ateşim bu hafta uslu durdu ama bunun tek nedeni yaralı olması.

Şimdi her şey normale döndüğüne göre ne olacaktı?

Hala açık bir evlilikte ısrar eder miydi? En azından önce onu becermeme izin verir miydi?

Onu ilk gördüğüm andan beri sikimi o tatlı amcığa sokmayı hayal ettim. Sadece düşüncesi bile sikimi sertleştiriyor.

Başımı sallayarak nefes alıyorum. Soğuk duş ve yatak. Geleceğimde bunlar var. Ama önce karımı yukarı çıkarmalıyım. Onu yavaşça kanepeden kaldırıp kollarımın arasına alıyorum. Hafif bir iç çekiş dudaklarını büzüyor ve başını göğsüme yaslıyor.

Kalbim kaburgalarımı tekmeliyor. *Dio*, bu kadın kalbimi ve taşaklarımı kiskaca aldı.

Nico'nun bir hafta önce hastanede söylediği sözler zihnimin yüzeyinde uçuşuyor: *Aşk berbat, ha, fratello?*

Jia'yı merdivenlerden yukarı taşırken, bu kadının hayatıma girmesinden bu yana geçen son birkaç ayı düşünüyorum ve bir gülümseme tehdit ediyor. İsa'dan sonra bir daha asla sevmeyeceğime yemin ettim. Kendimi asla bu kadar savunmasız bırakmayacaktım. Onun ölümü beni neredeyse yok ediyordu.

Çatı katına ulaştığımda, parmak uçlarımda son adımları atarak devasa yatağı ulaşıyorum. Bu lanet daireye taşındığımdan beri bir kez bile uyumadığım yatağı. Jia'yı ipeksi çarşafın üzerine yavaşça indirirken, onu uyandırmamak için nefesimi tutuyorum. Ağrı kesicilere rağmen iyi uyuyamıyor. Geceleri dönüp duruyor, bazen ağlıyor.

Bu vahşî kadının kâbuslarla boğuştuğunu görmek beni öldürüyor.

Bu duyguyu çok iyi bilirim.

Üzerindeki şeffaf kollu sundress'i çıkarmayı kısa bir süre düşündüm ama uykusunda onu soyduğum için bana ne kadar kızacağını bildiğimden tekrar düşündüm. Onun yerine yorganı yukarı çekip uyuyan bedeninin etrafına doluyorum. Göğsü yavaşça yükselip alçalıyor, bu hafif hareket büyüleyici. Geçen haftayı hastanede onun bir psikopat gibi uyumasını izleyerek geçirdim. Dinlenmeye ihtiyacı olan tek kişi o değil.

Sonuçlarını düşünmeden önce ona yaklaşıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. Hafif bir iç çekiş daha serbest kalıyor ve aptal kalbim sıkışıyor. Bu lanet olası, ateşli kadın benim ölümüm olacak, bundan eminim.

Bakışlarımı onun huzur içinde uyuyan formundan ayırmaya zorlayarak yavaşça geri çekiliyor ve dolabın içinde kayboluyorum. Kıyafetlerimi çıkarırken, yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Duşun canı cehenneme. Yarına kadar bekleyebilir. Aylardır mavi taşaklarla acı çekiyorum; bir gece daha bir fark yaratmayacak.

Üzerimde sadece boxer kaldığında, yatak odasına geri dönüp yatağa doğru ilerliyorum. Alt kattaki misafir odasına geri dönemeyecek kadar yorgunum ve sonuçta burası benim lanet yatak odam. Yatağın kendi tarafıma doğru sürünüyorum ve başımı yastığa koyduğum anda göz kapaklarım kapanmaya başlıyor.

Ta ki sıcak bir vücut hissi onları tamamen açana kadar.

Jia yanıma kıvrılıyor, gözleri hâlâ sıkıca kapalı. Kolu belime dolanıyor ve uykusunda tam olarak çıkaramadığım bir şeyler mırıldanıyor. Sıcaklığı içime sızıyor, damarlarıma doluyor.

Harika, şimdi yine sertleştim.

Güneş ışığı perdelerdeki aralıktan içeri süzülüyor ve doğrudan gözlerime yöneliyor. İnliyorum ve dönmeye çalışıyorum ama Jia hâlâ yanıma kıvrılmış durumda. İyi bir gece uykusu için çok fazla. Zar zor uyuyabilmişim, kıpırdayıp yarasını deşmekten korkuyordum. Ve yine de, onun varlığı bile azgın bir ereksiyonla uyanmamı sağladı.

Şimdi çok yorgun ve azgıyım.

İyi tarafından bakarsak, en azından Jia huzur içinde uyumuş görünüyor.

Bütün gece aynı pozisyonda kaldığım için omzumda donuk bir zonklama hissediyorum. Jia'nın başının bu kadar ağır olduğunu kim bilebilirdi? Tamam, hareket etmeliyim... Dikkatlice başını göğsüme doğru kaydırarak kolumu serbest bırakıyorum.

İdeal değil ama en azından daha iyi.

Sundress'inin bağları omuzlarından düşmüş, göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarıyor ve bu manzara karşısında sikim seğiriyor. Kahretsin, soğuk duş alma vakti gelmişti. Ben onu uyandırmadan kendimi kurtarmanın en iyi yolunu düşünürken, o kıpırdanmaya başlıyor. Kolu çıplak gövdemden aşağı kayıyor ve ince parmakları sertleşmiş sikimi sıyrıyor.

Her şeyin aşkına... Göz kapakları titremeye başladığında dişlerimi sıkıyorum.

Jia bir esneme sesi çıkarıyor, parmakları hâlâ tehlikeli bir şekilde azgın ereksiyonuma yakın. Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Günaydın, tükürük ateşi," diye mırıldandım.

"Günaydın..." Yatak odasının etrafına bir göz atıyor ama kıpırdamıyor. "Buraya nasıl geldim? O ağrı kesiciler sandığımdan daha güçlü olmalı." Bir elini siyah buklelerinin arasında gezdiriyor. Şaşırtıcı bir şekilde, onunla yatağa girdiğim için bana da bağırıyor.

"Kanepede uyuyakalmışsın, ben de dün gece seni kucağımda taşıdım."

"Oh." Sanki sonunda elinin tehlikeli konumunu fark etmiş gibi kolunu geri çekiyor ve sırtüstü dönüyor, böylece vücudu artık benimkine bastırılmıyor. Ama gözleri benim görünür uyarılmışlığında geziniyor ve sonsuz bir an boyunca orada kalıyor.

Onaylamayan bir çılgılık atmasını bekliyorum ama asla gelmiyor. Onun yerine öylece uzanıp bakıyor. Aramızdaki sessizlik tehlikeli bir şekilde devam ederken sonunda "Soğuk duşun vakti geldi," diye mırıldanıyorum.

"Bekle..." Eli tekrar çıplak göğsüme düşüyor. "Sana teşekkür etmek istiyordum. Her şeyden sonra şaşırtıcı derecede iyi davrandın."

Yavaşça başımı salladım. "En azından bunu yapabilirim."

"Hayır, değil." Alt dudağını dişlerinin arasında emiyor. "Anlaşmaya göre, ben iyileşirken seni yatağımın başında tutan hiçbir şey yoktu. İstedğini yapmakta özgürsün. Ama sen yapmadın..."

"Hayır." Başımla sikimi işaret ettim. "Açıkça görebileceğin gibi, biraz sertleştim."

Sıkışmış dudaklarından alaycı bir kıkırdama geçiyor. Kaşlarının arasındaki belli belirsiz çizgi sanki büyük bir şey düşünüyormuş gibi çatılıyor. Nefesini içine çekip, "Sana bu konuda yardım etmek isterim," diye geveliyor.

Yanlış duyduğuma eminim, ama yanaklarındaki derin kızarıklığa bakılırsa, belki de duymamışımdır. Gözlerim yerinden fırladı. "Ne?"

Eli boxerımın üzerinden sikimin etrafını sararken tek kelime etmiyor.

"Oh, kahretsin," diye inledim. "Jia-"

"Bu konuyu fazla kurcalamayalım," diye mırıldanıyor, çakmak çakmak gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu sadece bir teşekkür, hepsi bu." "Şey, *CAZZO*, bu şimdiye kadar aldığım en iyi teşekkür.

hayatıma girdi."

Eli ketenin üzerinde sikimi okşuyor ve taşaklarım geriliyor, ama bu yeterli değil. Tenini tenimde hissetmek istiyorum.

"Eğer bunu yapacaksan..." Elim onunkine dolanıyor ve boxerımın kemerinin altından çekiştiriyor. "Doğru yap, karıcığım."

Bana ters ters bakıyor ve eli görkemli vuruşlarını yavaşlatıyor. "Bana öyle deme."

"Tamam, tamam, sadece durma." Boxerımı kalçalarımın altına aşağı sırıyorum ve yastığa yaslanıp elinin kalın kafamda aşağı yukarı kayışını izliyorum. Döl tanecikleri şimdiden ucunda parıldıyor ve eminim bu utanç verici derecede hızlı olacak. Her nasılsa, sikim benim sert elim ile bir kadının nazik dokunuşu arasındaki farkı biliyor. Özellikle de *bu* kadınınkini.

Döl shaftımı kayganlaştırıyor ve eli daha yumuşak bir şekilde ileri geri kayıyor ve damarlarımda ısı dalgalanıyor. Serbest eli taşaklarıma doğru kayıyor ve bir inilti serbest kalıyor. "Mmm, Jia, ellerin inanılmaz."

Dudağında bir gülümseme belirliyor. "Buna alışma. Bu bir kerelik bir imtiyaz, iyi davranış için bir ödül." "Eğer bunu sürekli yaparsan, gerçekten iyi bir çocuk olacağım. I oturabilirsin, gelebilirsin, sallanabilirsin... ne istersen, tükürük ateşi."

Bir kahkaha atarken başı geriye düşüyor ve *Dio*, bu en güzel ses.

"Utanç verici bir şekilde yaklaştım," diye nefes alıyorum ve ona atılmış boxerımı uzatıyorum.

"Bunlarla ne yapmam gerekiyor?" Onları bana geri fırlattı. "Onları tut."

Yeterince adil.

Çabalarını iki katına çıkarıyor ve omurgamdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar sıvı bir şimşek çıkarıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, körlemesine ona uzanıyorum ve elim göğsünün etrafına dolanıyor. Nefes nefese kalıyor ama elleri durmuyor. Hatta daha hızlı hareket ediyorlar.

Meme ucuyla oynuyorum ve beni daha da heyecanlandıran tatmin edici bir inilti çıkarıyor. "Mmm, tükürük ateşi, iyileştikten sonra senden bu seksi sesleri daha fazla çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"İyi şanslar," diye fısıldıyor ve son bir ustaca vuruşla orgazm içime çarpıyor.

Taşaklarım sıkılaşıırken ve ılık döl ipleri fışkırırken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Kendi lanet olası taşlığımla püskürtülmeden önce boxerıma uzanacak gücü zar zor buluyorum.

Çılgınlığım yatıştığında, başım yastığa yaslanıyor ve yüzümde memnun bir gülümseme beliriyor.

Jia muzaffer bir edayla yanımda diz çöküyor, bir göğsü neredeyse açıkta.

"Aferin."

"Biliyorum." Sırıttıyor ve yatağın ucuna doğru kayıyor.

Elim uzanıyor, parmaklarım kolunu sarıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Yatağın yarısında duraklıyor ve başını omzunun üzerinden yana eğiyor. "Önümde yoğun bir gün var. Butiğimi yeterince uzun süre terk ettim ve eninde sonunda Four Seas karargâhında yüzümü göstermem gerekecek. Yeni *lăodà*'larının geri döndüğünü fark etmelerinin zamanı geldi."

"Jia... bu bana dinlenmek gibi gelmiyor." Biraz daha yaklaştıım. "Doktorun ne dediğini duydun, dinlenmen gerek." Dikkatlice sırtından çekip yatağa yatırıyorum.

"Marco-"

"Kıvrınmak yok. Dikişlerini patlatmana izin veremeyiz." Bana bakarken vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, sırtını yatağa dayamış, koyu renk gözleri titreşiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bana teşekkür ettiğin için teşekkür etme sırası bende." Bacaklarını ayırıp aralarına diz çöktüğümde dudaklarımda sinsi bir sırıtış belirliyor.

BÖLÜM 34

YAP ŞUNU ARTIK.

ia

Marco üzerimde belirdi, hala tamamen çıplaktı, o Çinli Kaslı gövdesinde parlayan ejderha ve uyumsuz gözlerinde alev alev yanan ateş.

Hayır. Hayır. Hayır. Plan bu değildi. El işi yeterince kötüydü, ama bu tamamen başka bir çizgiyi aşıyor. Bu sabah bana ne olduğunu açıklayamıyorum bile. Acımaydı, öyle olmalıydı. Ve belki de uzun zamandır uyuduğum en iyi geceydi. Düğünden beri kâbuslarla boğuşuyordum ve bir şekilde Marco'nun kucağında nihayet huzur içinde uyuyabildim.

"Yaram," diye geveledim. Çünkü seks yapmamamızın sebebi bu. *Ha!* Peki ya bunun yanlış olduğunu gösteren diğer binlerce neden?

"Sakin ol, tükürük ateşi. Seni becermeyeceğim. En azından sikimle değil." Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve bacaklarımın arasında bir cehennem yanıyor. Sertleşmekten bahsetmişken, en son ne zaman boşalmıştım? Bakire olabilirim ama hâlâ bir vibratörüm var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum. Son zamanlarda yaşadığım onca dramdan sonra

Kendi ihtiyalarımla ilgilenmek için bir dakika. Burun delikleri alevleniyor ve Şehvet içimde zonkluyor. "Sadece o tatlı amcığın tadına bakmak istiyorum."

Ben daha cevabımı söyleyemeden elleri dizlerimin etrafına dolanıyor ve onları aralıyor. Parmakları kalalarımından yukarı kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Marco," diye bağırdım.

"Bu sadece kısasa kısas Jia, sakın ol. Dediğın gibi, bir anlamı olması gerekmiyor, değil mi?" Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve nefesim kesiliyor. "Sadece yeni karıma biraz zevk vermek istiyorum. Bu hiçbir Şeyi değıştirmeyecek. Benden nefret etmeye devam edebilirsin ve ayrı hayatlarımızı yaşamaya devam edebiliriz... ama belki arada sırada böyle anlara da yer verebiliriz." Umut dolu bakışlarına katlanmak neredeyse çok zor. Ayrıca, lanet olsun, bunu istiyor muyum? "Ne diyorsun?"

"Tamam." Kelime benim onayım olmadan döküldü.

Başı sundress elbisemin iek desenlerinin altında kaybolurken bakışları vahşileşiyor. Parmakları klotumun bel bandına doğru dans ederken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Danteli kalalarımından aşağı kaydırıyor ve beklenti içimi sıkıyor. Bunun için sarhoş ya da en azından biraz çakırkeyif olmalıydım. Her dokunuşun, her hissin fazlasıyla farkındayım. Marco'nun sıcak nefesi i uyluğuma değiyor, kaba saçları üzerinde onun bacak fırçalama benim Diz, ama çoğunlukla O yıkıcı dudaklar, şimdi açıkta olan dudaklarıma doğru bir iz bırakıyor.

Kedicik.

"Mmm, tükürük ateşi, seni haftalar önce butiğinin penceresinden gördüğüm günden beri bu tatlılığın hayalini kuruyorum."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

Sıcak dili i uyluğumu yalayıp geçiyor ve tüm sinirlerim harekete geçiyor. "Fark etmez," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Sözlerinin hafif titreşimleriyle belim bükülüyor, o dilin beklentisi beni delirme noktasına getiriyor. Altımdaki yaranın hafif sızısı bile

göğüs kemiği, çiçek açan zevkten uzaklaşmıyor. Zonklayan merkezimden sadece milimetre uzaklıktaki hassas deriyi yalayarak ve kemirerek alay etmeye devam ediyor.

"Oh, her şeyin aşkına, yap şunu artık!" Emir dudaklarımdan dökülüyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, yanaklarımdaki sıcaklık hızla artıyor.

Marco'nun kafası bacaklarımdan arasından fırlıyor, o haksız yakışıklı yüzüne şeytani bir sırıtma yerleşiyor. "Tek yapman gereken sormaktı, tükürük ateşi." Görevdeki bir adam gibi tekrar aşağıya dalıyor ve o keskin, ıslak dil sonunda merkezimi yıkıyor.

Utanç verici bir inilti dökülüyor ve gözlerim tekrar kapanıyor, bir şekilde bu utançtan saklanmayı umuyorum. Bir kıkırdama kıvrımlarımda titreşiyor, sıcak ses omurgama kadar ulaşıyor ve bir titreme gönderiyor. Dili klitorisimi buluyor ve kalçalarım titriyor.

Aman Tanrım.

Kızıışmış bir kedi gibi miyavlamamak için dişlerimi sıkıyorum.

O dil, her geçişi bir öncekinden daha yıkıcı olan daireler çiziyor. O kadar gerginim ki, patlamama bir saniye kaldı. Ateşli bir enerji oluşuyor, yanma noktasında alevli bir cehennem.

Marco'nun kafası tekrar ortaya çıkıyor ve dilinin aniden yokluğuna neredeyse bir lanet mırıldanıyorum. Çok yaklaşmıştım. Uyarılmışlığım çenesinde parlıyor, gözlerindeki parıltıyla eşleşiyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve *benim* tadıma bakıyor. "Aminin tadı cennet gibi olan bir eşle ödüllendirildiğime göre bu hayatta bir şeyleri doğru yapmış olmalıyım." Gülümsemesi düpedüz günahkârca ve bu beni tek başına uçurumun kenarına itmeye yetiyor.

"Konuşmayı kes ve devam et," diye mırıldandım.

Başı geriye düşüyor ve bir kahkaha atıyor. Derin ve içten bir kahkaha ve kalbimi yerinden oynatıyor. Kahkahası nihayet dindiğinde, o büyüleyici gözlerini benimkilere dikeyor ve sırtıyor. "İyi hissediyor musun? Hiçbir yerin acımıyor mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Bir haftadır ilk kez vurulma olayını ya da yarımı düşünmüyordum.

"Hoşuna gitmesine sevindim." "Fena değil..."

"Yalancı." Gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişken, bir parmağını içime sokuyor ve o kadar ıslağım ki, hemen içeri süzölüyor. "Kahretsin, çok sıkısın, karıcığım."

Ani saldırı o kadar beklenmedik ki, bir ciyıklama kaçıyor. Sonra hareket etmeye, içime girip çıkmaya başlıyor ve kalçalarım bu kışkırtıcı ritme ayak uyduruyor. Parmağı itmeye devam ederken başparmağı klitorisimi buluyor ve yine o sıcaklık telaşı beni tüketiyor.

"Gözlerini benden ayırma, tükürük ateşi. Benim sikimi bile kullanmadan sana hayatının en iyi orgazmını kimin yaşattığını tam olarak hatırlamanı istiyorum."

Nefesim kesiliyor. Kıvranan, kıpırdayan bir karmaşayım, bakışlarının yoğunluğu sadece çaresiz hisler karmaşasını artırıyor.

İkinci bir parmağını daha içeri sokuyor ve mutlak dolgunluk hissi beni neredeyse uçurumun kenarına sürüklüyor. "Seni benim için hazırlamalıyız, tükürük ateşi."

Ona bakarken gözlerim açılıyor, göğsümden gerçek bir korku fıskırıyor. Şimdi sikini en ön sıradan gördüğüme göre, bakireliğimi göz önünde bulundurduğumda onun en iyi seçenek olduğundan emin değilim. Gerginleşmiş olmalıyım çünkü ukala gülümsemesi duraksıyor.

"Sakin ol, bu bugün gerçekleşmeyecek ama *gerçekleşeceğini* söylediğimde bana güven. Ve sadece evliliğimizi tamamlamamız gerektiği için değil." Gözleri bana bakarken için için yanıyor. "Ama sen benim karım olduğun için ve hazır olduğunda her santimini sahipleneceğim için."

Başparmağı hala klitorisimle uğraşırken, parmakları içeri ve dışarı pompalanırken ve orgazmım yaklaşırken, sadece başımı sallıyorum. Çünkü gerçek şu ki, onu istiyorum. Çileden çıkaran, çapkın, kibirli kocamın ilkim olmasını istiyorum. Muhtemelen tek.

Sanki sessiz kabul içimdeki bir şeyi serbest bırakıyormuş gibi, ateş çiçek açıyor ve azgın enerji damarlarıma hücum ederken parmaklarım ipeksi çarşafıya gömülüyor.

"Benim için gel, Jia. Benim için, sadece benim için."

Orgazm vahşi bir fırtınanın gücüyle içimi parçalıyor, her siniri tutuşturuyor ve duyularımı sarhoş edici bir coşku dalgasıyla alevlendiriyor. Duyguların hücumuyla gözlerim kapanıyor ama Marco'nun azarlaması onları tekrar açıyor.

"Gözlerini benden ayırma dedim, tükürük ateşi." İrisleri, biri en parlak mavi, diğeri en koyu gece yarısı olmak üzere için için yanan iki ateş çukurudur.

Bana söyleneni yapıyorum çünkü görünüşe göre, inanılmaz bir orgazmın ortasında akılsız oluyorum. Zevk dalgaları üzerime çöküyor, titreşimler zihnimi ve bedenimi kuşatıyor. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Belli ki çok şey kaçırmışım. Üniversitede takıldığım bir avuç adam klitorisin ne olduğunu bilmiyordu. Ama yeni kocam.

Bakışlarım onunkinden ayrılıp bacaklarının arasında bir kez daha dikilmiş, devasa damarlı canavara kayarken omurgamda bir heyecan daha oluşuyor.

Son sarsıntılar geçerken başım yastığa yaslanıyor. Derin bir nefes çekiyorum, ciğerlerimi yeniden dolduruyorum. Bu orgazm kelimenin tam anlamıyla tüm havamı çaldı.

Kendini beğenmiş bir sırıtiş Marco'nun dudaklarını kıvırıyor, yatakta yanımda sürünüyor. "Doğruyu söyle, tükürük ateşi, şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi miydi?"

Sanki ona bu zevki tattıracakmışım gibi. "İyiymi."

Vahşi bir kahkaha tufanı daha kopar. "Doğru..." Parmağını aramıza sokuyor ve ağzına atıyor.

Emerken yanakları çukurlaşmadan önce dili kalın parmağının etrafında dönüyor. "Mmm, bu tatlılığa alışabilirim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Daha önce hiç böyle konuşan bir adamla birlikte olmamıştım. "Hiç kendini tattın mı?"

Bana orta parmağını uzatırken dudaklarım büzülüyor. Az önce içime gömdüğü parmağını. "Hayır, teşekkür ederim." "Çok şey kaçırıyorsun, tükürük ateşi. Tadın baharatlı bal gibi, tatlı bir bitiş ile bir miktar ateş."

Göbek deliğimin altından bir başka ısı patlaması geliyor. Şehvetli hisleri bastırmak için kalçalarımı sıkıyorum. "Sözüne güveniyorum."

Konuşma kesilince yatağın kenarından külotumu arıyorum. Görünürde yoklar. Sonra aklıma geliyor, Marco hala yanımda tamamen çıplak ve büyük, kalın siki yine kalkmaya hazır görünüyor. Daha da kötüsü, gözlerindeki bakışta bir şey var...

"Sanırım yaramın sargısını değiştirmem gerekiyor."

Mutlu, flörtöz adam kaybolur ve yatağın üzerinde doğrulur. "Bir bakayım. Dikişin mi yırtıldı?"

"Hayır, ben iyiyim. Sadece biraz ağrıyor."

Bir dizi küfür mırıldanıyor ve o lanet olası suçluluk duygusu yeniden ortaya çıkıyor. "Emin misin?"

"Evet. Sen değildin," diye mırıldanıyorum. "Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Başı öne eğiliyor, çenesi geriliyor ve yataktan kayarak atılmış giysilerini topluyor. Ayağa kalkarken gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor. "Sana yardım edebileceğim bir şey yok mu?"

Dişlerimi sıkarak yavaşça başımı sallıyorum. Çünkü gerçek şu ki bu adamla bir dakika daha yalnız kalmaktan korkuyorum. O çığır açan orgazmdan sonra duygularım allak bullak oldu. Ve aptalca bir şey yapmaktan ya da söylemekten nefret ediyorum...

"Peki," diye homurdandı. "Aşağıda görüşürüz."

Sarmal merdivenden aşağı kaybolduğu an, yatağa geri yatıyorum ve bir nefes alıyorum. Neden kocamla gündelik seks yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüm ki?

BÖLÜM 35

ÇILGIN BİR ADAM

Marco

Deli bir adam gibi mutfağın etrafında dönüyorum, dolapları çarpıyorum, çekiyorum

Çekmeceleri açıp kapatıyorum, buzdolabını karıştırıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Ne aradığımı bilmiyorum. Aç değilim, susuz değilim ama yine de kahveye uzanıyorum.

Damarlarımda kontrol edemediğim gergin bir enerji dolaşiyor.

Biri karımı vuralı bir haftadan fazla oldu ve beceriksiz adamlarım hâlâ bir şey bulamadı. Meseleyi kendi ellerime alma vakti geldi. Elimi göz hizama kaldırarak işaret parmağımı burnumun altında gezdiriyorum. Aradan tam bir gün geçmesine rağmen, küçük tükürük ateşimin baharatlı bal kokusunu hâlâ alabiliyorum. *Cazzo*, parmaklarımın onun içinde olduğunu ve zorla çıkardığım sesleri düşündükçe bile sertleşiyorum. İsteddiği kadar inkar etsin, kimsenin onu böyle boşaltmadığından eminim.

Dün gece geç saatlere kadar çalışmışım ve eve geldiğimde o çoktan uyumuştı. Gizlice yanına yattım ve beni hissettiyse de bir şey söylemedi. Yarı yarıya onu bekliyordum.

Beni kovmak yerine, ben onun etrafında kıvrılırken dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçtı.

Şimdi sadece sikim değil, lanet kalbim de doluyor. Bu kadının üzerimdeki etkisi çok tehlikeli.

Nicky boğazını temizler, büyük muhafız mutfağın dibinde belirir. "Hey patron, az önce Rick aradı. Bayan Rossi'yle birlikte dönüyormuş."

Bayan Rossi. Neredeyse kahkahadan boğulacaktım. Jia, Nicky'nin ona böyle dediğini duysa kafasını koparırdı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi yeni doldurduğum kahveye veriyorum. Göğsümdeki gerginlik dağılmaya başlıyor ve karımın yokluğunun buna katkıda bulunan bir faktör olma olasılığını kabul etmeyi reddediyorum.

Uyandığımda Jia gitmişti ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Bu sabah neden lanet olası butiğine gitmekte ısrar ettiğini anlayamıyordum. Adamlarım ve yaşlı Guo yanındayken bile bu fikirden nefret ediyordum. Ama bir gün önce çok kararlıydı ve karımı, bunu yasaklamanın onu kesinlikle durdurmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Bunun yerine, tüm muhafızları yanına aldığı sürece kırbaçlanmış bir *coglione* gibi kabul ettim.

Bu kadar erken gitmesini beklemiyordum.

Belli ki benden kaçmaya çalışıyordu ve planı işe yaradı. Aptalca bir sırıtış dudaklarımın kenarlarını kıvrıyor. O kesinlikle imkansız.

Telefonum çalıyor ve dikkatimi karımı düşünmekten alıkoyuyor.

Jimmy. Nihayet.

"Bana bir şey bulduğunu söyle." Telefonda homurdanıyorum. "Var, ama bundan hoşlanmayacaksın."

"Tükür gitsin." "Dante bir ipucu buldu."

Hay sikeyim. Tabii ki üvey kardeşim olmalıydı. "İstihbarat karşılığında ne istiyor?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şey."

"Mümkün değil."

"O da öyle dedi, patron."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip uçlarını çekiştiriyorum. Krallar ve İkizler arasında ateşkes ilan ettiğimizden beri Dante'yle olan ilişkim son birkaç aydır kesinlikle daha az gergin ama bunu iyi kalpli olduğu için yapmasına imkân yok.

"Peki, bir toplantı ayarla," diye homurdandım. "Bugün." "Olur, patron."

Çağrı kesildiği anda tanıdık bir sesin uğultusu kulaklarıma ulaşıyor. Güçlendirilmiş ön kapıdan bile Jia'nın melodik tınısını tanıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve ayaklarım beni girişe doğru itiyor.

Nicky koridorun yarısına gelmeden ön kapıyı açıyorum. Jia antrede duruyor, uzun, ipeksi saçlarını dağınık bir topuz yapmış. Alnında boncuk boncuk biriken terlere rağmen çok seksi görünüyor.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"O uzun kollu tişörtün içinde çok seksi değil misin?" Sürekli uzun kollu üstler ve elbiseler giymesi dikkatimden kaçmıyordu, ama artık birlikte yaşadığımız için tek giydiğinin bunlar olduğunu fark ettim.

Büyükbabasıyla hızlı bir bakış alışverişinde bulunuyor, ama o kadar hızlı ki hayal görmüş olabilirim. Çenesindeki bir tendon titriyor, ardından gözleri bana bakarken daralıyor. "Cilt kanseri, duymuşsundur, değil mi? Bundan kaçınmak istiyorum."

Çatı katına döndüğünden beri aramız oldukça iyi olduğu için ses tonundaki keskinlik beni şaşırttı.

"Anladım," diye mırıldanıyorum, Guo peşinde olduğu halde yanımdan geçip giderken. "Butikte işler nasıl?"

Sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor ve buzdolabından bir şişe su alıyor. "Berbat. Çok geride kaldım. Hastanedeyken Ari'nin yardımına rağmen, CityZen'in büyük açılışı için tüm tasarımları asla zamanında bitiremeyeceğim."

"Büyük açılış mı? şimdiden aklınızda bir tarih var mı?"

Başını sallıyor. "1 Eylül, İş  Bayramı hafta sonu için. Aylardır sonbahar serisi üzerinde çalışıyorum."

"Neden bana söylemedin?"

Jia alt dudağını kemiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar pençelerinden kurtulmuş olacağımı sanıyordum."

Beklenmedik bir kıkırdama duyulur.

Bana elinin arkasını göstererek sade platin alyansını gösteriyor. "Ama vurulma olayı planlarımı bozdu ve işte buradayım, hâlâ mafya babasına bağlıyım."

"Ve sen buna bayılıyorsun, karıcığım."

Gözlerini deviriyor ama dolgun dudaklarında bir gülümsemenin izi beliriyor. Bir an için o kadar b y leniyorum ki Jimmy'den gelen mesajı neredeyse kaçırıyorum.

Dante şu an müsait. 15'te ofisinde buluşalım.

Merda. Telefonumu ceketimin içine geri sokarak kapıya koşuyorum. " zg n m, gitmem gerek.  nemli bir toplantı  ıktı."

"Hemen gitmek zorunda mısınız?" Jia meraklı bir kaş kaldırdı.

Dönüp ona bakıyorum ve sırtıtıyorum. "Neden, beni  zleyecek misin?"

"Tabii ki hayır."

"Doğru..."

"Bunun benimle ya da vurulma olayıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum."

Yalan söylemeye karar vermem sadece bir anımı alıyor ama görünüşe göre bu duraksama şüphelerini tetiklemeye yetiyor.

"Marco, eğer  yleyse, beni almak zorundasın." Aramızdaki boşluğu siliyor ve zarif bir parmağını göğsüme saplıyor.

Son derece sessiz olan Guo, ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "**B ob i**, bırak Bay Rossi kendi işleriyle ilgilensin, biz de kendi işlerimizle ilgilenelim. Neredeyse eve dönme vaktim geldi ve Dört Deniz'i istikrara kavuşturmak için hâlâ yapılması gereken çok şey var."

Ağzını buruşturup suratını asıyor ama büyükbabasının yakında gideceği tehdidi onun itirazlarını susturmaya yetiyor. "Peki," diye homurdanıyor, gözlerini benimkilere dikmiş. "Yani gerçekten de çatı katından çıkmama ve adamlarımla buluşmama izin verecek misin?"

"Sikeyim hayır," diye bağırdım. "Seni öldürmeye çalışanların *senin adamların* olup olmadığını hâlâ bilmiyorum."

Guo ellerini kaldırıp aramıza giriyor. "Kocanla aynı fikirdeyim Jia. Dört Deniz Konseyi ile bir video görüşmesi yapacağız. Geçici olarak saat iki için planlandı."

Lei'nin boncuk gibi küçük gözlerinin karımın üzerinde olması fikrinden hâlâ nefret ediyorum, video aracılığıyla olsa bile. Ama alternatifinden daha iyi.

Jia saatine bakar ve bir inilti çıkarır. "Peki, sanırım şimdilik bu kadarı yeterli." Sonra yıldızların aydınlattığı gözlerini bana dikti. "Ama beni ilgilendiren bir şey keşfedersen bana söyleyen iyi edersin."

"Elbette, tatlı turtam." En iyi gülümsememi sunuyorum ve o da bana kaşlarını çatarak karşılık veriyor.

"Sevgi sözcükleri üzerinde çalışmaya devam et." Topuklarının üzerinde dönüyor ve büyük odada kayboluyor. Guo torununu takip etmeden önce bana doğru bilmiş bir gülümseme fırlatıyor.

Kapıdan çıkabilmek için ayakkabılarımın tabanlarını mermerden sökmek zorunda kalıyorum. O küçük tükürük ateşine ve ukala ağzına doyamıyorum.

King'in imparatorluğunun yönetim kurulu odası Gemini Corp'unkine çarpıcı bir şekilde benziyor. Neredeyse komşu olduğumuzu düşünürsek bu beni şaşırtmadı, iki yükselen, modern gökdelen Manhattan silüetinin ortasında karşı karşıya duruyor.

Beklediğim gibi, şerefsiz üvey kardeşim beni bekletiyor.

Luca'yla da aynı şeyleri yaşamıştık, o yüzden neden bu alışverişin farklı olacağını düşündüm bilmiyorum. Dakikalar durmaksızın ilerlerken parmaklarımı lüks maun masaya vuruyorum.

Sonunda, dışarı çıkmama bir saniye kala kapı gıcırdayarak açıldı. Üvey kardeşlerimin ikisi de kapıda beliriyor. Her zamanki iş adamı Luca şık koyu renk bir takım elbise giymiş, Dante ise beyaz bir atlet ve eşofmanla yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor.

Luca'nın imparatorluğunu yönetmesi için dengesiz kardeşine nasıl güvendiği beni aşıyor.

Toplantı odasına girdiklerinde ikisi de konuşmuyor ve paylaşmak üzere oldukları bilgi için onlara teşekkür etmem gerektiği aklıma geliyor ama içimden gelmiyor.

Valentino'lar üzerimde yükseliyor, bu yüzden sonunda ayağa kalkıyorum ve isteksizce elimi uzatıyorum. "Sanırım bunun için size bir teşekkür borçluyum."

"Hepimize teşekkür edebilirsin." Nico kapıda belirir ve kasılarak içeri girer.

Kardeşimin burada ne işi var?

BÖLÜM 36

YENİ BİR OYUNCU

ia

"Marco'nun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum, *Yéye*." Zar zor Dört Deniz'in kıdemli üyeleriyle yaptığım görüşmeye odaklanırken düşüncelerim sinsi kocama takılıp kalmıştı.

Vurulma olayıyla ilgili bir şey olmadığı sürece geçen hafta yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Ve daha önce buradan hızla çıkışına bakılırsa, aklımda hiç şüphe yok.

"Bırak o kendi işini halletsin, *băobèi*, biz de kendi işimize bakalım."

"Ama bu benim işim, *Yéye*. Saldıran her kimse *Ben*."

"Bu doğru olsa da, bunun size ya da kocanıza ve ikizler'e karşı bir misilleme olup olmadığını bilmiyoruz."

"Bunun gerçekten bir önemi var mı? Tek ve birleşik bir cephe olmamız gerekmiyor mu?"

Büyükbabamın yorgun bakışlarında bir gülümsemenin izi parlıyor. "Görüyorum ki evli olmanın ne demek olduğunu öğrenmeye başlamışsın bile."

Omuz silkiyorum. Hâlâ aklımdan çıkaramadığım, tüylerimi diken diken eden orgazmı saymazsak, evliliğimiz çok da mutlu geçmedi.

Ama geçen hafta şaşırtıcı derecede huzurluydu. Sanırım vurulmak her şeyi bir perspektife oturtuyor.

Ama bir parçam hâlâ diğerk ayakkabının düşmesini bekliyor.

Artık neredeyse iyileştiğime göre, Marco açık evlilik anlaşımamıza sadık kalacak mı?

Tanrım, neden bunu istediğimi söyledim ki? Geçen sabahdan sonra, o hınzır dilin bir başkasının üzerinde olması fikri - gözlerimi sıkarak kapatıyorum, midem bulanıyor. Bu duyguları hiç beklemiyordum... kıskançlık, sahiplenme, kocama karşı.

Sadece onunla konuşmam gerek. Büyük kız külotumu giyip ona bir hata yaptığımı söylemeliyim. Açık bir evlilik istemiyorum. Hâlâ istekliyse bir şans vermek istiyorum. Bu itiraf, sadece kendime bile olsa, ürkütücü. Kalbim çırpınıyor ve farkına vardığımda omuzlarımdan büyük bir ağırlık kalkıyor. Kocamı *istiyorum*.

Korkaklığım beni ele geçirmeden önce telefonuma uzanıyorum ve hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Eve gittiğinde konuşmamız gerek. Marco:

... Bu kulağa uğursuz geliyor.

Ben: Öğrenmek için acele etsen iyi olur.

Elimden geleni yapacağım.

Oraya. Nefesimi üfleyerek, telefonumu Marco'nun masası, video konferans için el koyduğum masa. Yéye koyu renkli ahşap levhanın üzerinden beni izliyor, yüzünde hâlâ gülümsemenin izleri var.

"Sanırım benim için gitme vakti geldi."

"Hayır, Yéye, lütfen henüz değil." Devasa sandalyenin kenarına kayıyorum ve büyükbabamın ellerine uzanıyorum.

"Artık burada bana ihtiyacın yok, *băobèi*. Artık kocan var. Ve eğer adamlarının sana gerçekten saygı duymasını istiyorsan, dizginleri eline almalı ve onlara nasıl bir lider olacağını kanıtlamalısın."

Yavaşça başımı sallıyorum, o kana susamış katilleri yönetme fikri göğsümü daraltıyor. Büyükbabam buradayken bile Dört Deniz kontrolden çıkmıştı. Onun gidişiyle neler olacağını hayal bile edemiyorum. "Haklısın," diye mırıldandım sonunda. "Ama bu gitmenden memnun olduğum anlamına gelmiyor."

Ellerimi sıktı. "Her zamanki gibi ziyarete geleceğim." Sonra gözleri masanın altına gizlenmiş karnıma kayıyor. "Ayrıca, yakında ziyaret edeceğim yeni bir torunum olmasını umuyorum."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve sıkılmış dudaklarımdan utanç verici bir ses çıkıyor. Kendimi toparladıktan sonra bir cümle kurmayı başarıyorum. "Yakın zamanda değil. Daha yeni evlendik."

"Ama evliliğinizi tamamladınız?"

Tanrım, lütfen beni yere indir. Büyükbabamla seks konuşması yapıyor olamam. Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Jia, yapmalısın. Hiçbir şey Dört Deniz'i bir erkek varis kadar birleştiremez. Bu adil değil ve bunun tüm feminist değerlere aykırı olduğunun tamamen farkındayım, ancak biz eski, ataerkil bir kültürden geliyoruz."

"Biliyorum," diye homurdandım.

"O zaman görevini tamamla, *bǎobèi*. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Tüm karşı çıkışların serbest kalmasını engellemek için dilimi ısırıyorum. Daha yeni vurulmuş olmam kimin umurunda? Kocamın kocaman bir aleti olduğu ve beni kırmasından korktuğum mu? Ya da o adımı attığımızda o piç kurusuna karşı daha fazla his besleyeceğimden korktuğum gerçeği...

Bunun yerine, itaatkâr bir torun gibi tekrar başımı sallıyorum. "Elimden geleni yapacağım, *Yéye*."

"Güzel. Şimdi toplanmama yardım et. Birkaç gün sonra bir uçuşum var ve sakın hayatıma dönmek için sabırsızlanıyorum."

Kendimi sandalyeden kalkmaya zorluyorum ve büyükbabamı Marco'nun ofisinden çıkarken takip ediyorum ama kalbim her adımda daha da ağırlaşıyor. Onsuz bu durumdan nasıl kurtulacağım?

Sessiz çatı katında yankılanan yumuşak ayak sesleri gözlerimi açmama ve kalbimin boğazımdan yukarı fırlamasına neden oluyor. Kahretsin. Uyuyakalmışım. Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve içimde bir öfke kabarıyor. Marco'nun yakında eve döneceğine dair verdiği söze rağmen saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Ve ben bir aptal gibi seksi bir gecelikle onu beklerken sızmışım. Sahip olduğum tek dantelli uzun kollu olanı bulmamın saatler sürdüğü gerçeğini boş verin.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben donup kalıyorum. Üstümü değiştirmek için dolaba koşmalıydım ama artık çok geç. Beni yakalayacak ve uyanık olduğumu görecek. Onun yerine, yorganın altına giriyorum ve o çatı katına girmeden bir an önce gözlerimi kapatıyorum.

Marco yaklaşıyor, bergamot ve sedir ağacının misk kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Sıcak nefesini ağızımda hissetmeme rağmen göz kapaklarımı kapalı tutmaya zorluyorum. Sonra o kadar beklenmedik bir şey yapıyor ki, tüm çabalarımın rağmen gözlerim birden açılıyor. Dudakları kelebek kanatlarının hafif öpücüğü gibi nazikçe dudaklarıma değiyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Yanaklarını kızıl bir renk kaplıyor ve keskin elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve mükemmel zeytin teniyle bu kadar yakışıklı görünmesi haksızlık. Saat beş yönündeki gölgesi bile onun acımasızca sert görünümüne katkıda bulunuyor.

"Ah, uyanmışsın."

"Uyumuyordum," diye tersliyorum ve geceliğimi gizlemek için yorganı daha yukarı çekiyorum. "Beni sen uyandırdın."

"Özür dilerim." Boğazını temizliyor ama hareket etmiyor, hâlâ yatağın benim tarafıma doğru eğilmiş durumda.

"Eve gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Sırıtarak yanımdaki yatağa uzanıyor. "Beni özledin mi, tükürük ateşi?"

"Tabii ki hayır."

"Yalancı." Sırtışı daha da iğrençleşiyor. "Biliyor musun, ne söylediğini anlamaya başlıyorum. Yalan söylediğinde, alnındaki bu küçük damar zonkluyor." Bana doğru uzanıyor, ama elini itiyorum.

"Peki, neredeydin?" Yorganı tutuyorum, küçük bir parçam ne söyleyeceğinden korkuyor. Ya başka bir kadınla birlikteyse? Onu neredeyse bu aptal açık evliliğe ben zorladım.

"Halletmem gereken acil bir iş çıktı." "Vurulma olayıyla mı ilgiliydi?"

Sonunda başını sallamadan önce dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Öyleydi."

Skandal yaratan uyku kıyafetlerimi saklamaya çalıştığımı hatırlamadan önce neredeyse sıçrayacaktım.

"Ne öğrendin?"

"Neden bunu yarın konuşmuyoruz? Söylemen gereken bir şey olduğunu söylemiştin?"

Başımı sallıyorum, şu anda ilişkimizi tartışacak havada değilim. "Hayır, bekleyebilir. Anlat bana."

Omuzları çöktü ve nefesi kesildi. "Şehirde yeni bir oyuncu var. Daha doğrusu eski bir oyuncunun yeni bir dalı, sanırım..."

Bu şifreli yanıtı çözmeye çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dante bunun *La Sombra Boricua* olduğuna inanıyor. Kilit bölgelerimizde hamleler yapıyorlar, ortalığı yakıp yıkıyorlar ve tedarikçilerimizi satın alıyorlar."

Aklım İspanyolca özel ders verdiğim yıllara gidiyor. "Porto Riko Gölgesi mi?"

Başını sallıyor. "Esmeralda uzun zamandır adadaki evinden suç örgütünü yönetiyor. Daha önce hiçbir soruna yol açmamıştı. Birkaç ay önce ufak bir yanlış anlaşılma yaşadık ve ben her şeyin hallolduğunu düşündüm. Bununla ilgilenmesi için Nico'yu bıraktım ama görünüşe göre yerel operasyonunun başı kendi başına bir hamle yapıyor."

Porto Riko mafyası hiçbir zaman büyük bir oyuncu olmadı. Babamın Four Seas'in başında geçirdiği yıllardan ve ardından kardeşimin başa geçmesinden sonra, öyle olsalardı bilirdim. Aile işine dahil olmak istememiş olabilirim ama yıllar boyunca detaylara kulak misafiri olmamak imkansızdı. "Kim?"

"Kardeşimin hizmetçisi Blanca olduğunu düşünüyoruz."

37. BÖLÜM

IYI BİR EŞ GIBI

Marco

"Hizmetçi mi?" Jia bocalıyor.

"Çılgınca, biliyorum." Ben de hâlâ tam olarak inanamıyorum. Nico'nun kız arkadaşı onu birkaç ay önce bilgisayarının etrafında dolanırken yakalamıştı ve o zamandan beri gözleri onun üzerindeydi ama kadın bir profesyonel.

Yorganın altından kayıyor ve ben kırmızı dantelin parıltısını yakalıyorum. "Porto Rikolu mafya beni neden öldürmek istesin ki?"

"Büyük suç aileleri arasında gerginlik yaratmaktan başka bir şey yaptıklarını sanmıyorum. Lei ve isyancı çetesi olduğunu varsayarsak, Dört Deniz'i içten dışa doğru parçalamış oluruz."

"Bu da bizi daha savunmasız hale getirir."

"Aynen öyle." Elim battaniyenin altına gizlenmiş bacağını dürtüyor ve kısa temastan sonra sığıyor.

Yorgan aşağı kayıyor, omuzları ve kıpkırmızı dantel geceliğinin kolları ortaya çıkıyor. Tüm kan aletime hücum ederken beynim bir saniyeliğine kısa devre yapıyor. *Cazzo*, seksi iç çamaşırı mı giyiyor?

İpeksi örtüyü geri çekti ama olan olmuştu. Bana mesaj atıp konuşmak istediğini söylediğinde kötü bir şey olduğunu düşündüm.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun, tükürük ateşi?" Yatağa doğru kayıyorum, yaklaşıyorum.

"Hayır..." diye mırıldanıyor.

"O zaman ne giydiğine bakayım." Her ne ise, yatarken giydiği tipik büyük boy sweatshirtlerden çok farklı.

Yorganı sıkıca sararak top gibi kıvrılıyor. "Hayır. Artık çok geç."

"Bu hiç adil değil," diye sızlanıyorum. "Konuşmak istediğin konunun bu olduğunu bilseydim saatler önce evde olurum. Çekimi siktir et." Dudaklarımın arasından bir sırıtma geçiyor.

"Tam bir pisliksin."

Parmaklarım örtünün üzerinde geziniyor ve kenarından çekiştiriyor. "Hadi, en azından bir bakayım."

Jia ipeksi yorganı ölümüne kavlıyor. "Şansını kaybettin."

"O şeyi üstünden yırttırtma bana karıcığım."

Gözleri parlıyor. "Bunu yaparsan geceyi misafir odasında geçirirsin."

Gözlerindeki ateş yüzünden sikim pantolonumun içine kaçtı ve kendimi kaybetmeme bir saniye kaldı. Ayağa kalkıp ona doğru yaklaşıyorum ama o bana dik dik bakıyor, cehennem gibi meydan okuyor.

"Jia, kocan olarak bana ne giydiğini göstermeni talep ediyorum."

Sıkılmış dudaklarından bir kahkaha patlıyor. "Oh, gerçekten mi? Bunu *talep* ediyorsun, değil mi?" Yorganı başının üzerine çekiyor ve ipeksi kumaşın altında vahşi kıkırdamalar titreşiyor. Son kahkahası da söndüğünde, boktan bir sırıtışla yeniden ortaya çıkıyor. "Karın olabilirim ama bana sahip değilsin,

Ve kesinlikle benden istemediğim bir şeyi yapmamı talep edemezsiniz."

Merda, bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum. Eminim beynimdeki tüm kan boşalmıştır çünkü bunu daha önce hiçbir kadın için, hiçbir amcık için yapmadım. Ama lanet olsun, karımı aklımdan çıkaramıyorum. Onun ballı tadı, parmaklarıma boşalırken çıkardığı sesler, ona ilk sahip olan kişi olma fikri, tek düşünebildiğim bunlar.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Jia'nın kısılmış gözleri açılıyor. "Lütfen, tükürük ateşi, bana yorganın altında sakladığın lezzetli, seksi sabahlığı göster ve sana asla unutamayacağın bir gece vaat ediyorum."

Koyu renk kaşları kalkıyor ve gece yarısı gözlerinde bir heyecan çizgisi beliriyor.

Avuçlarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "*Ti prego*." Siktir, şimdi de seks için yalvarıyor muyum? Ne zaman oldu bu?

Bir iç çekiş dudaklarını aralıyor ve yıkıcı bir yavaşlıkla yorganı sıyrıyor. Yakut rengi danteller süt beyazı tenine yapışıyor ve içimi yakan sıcaklık damarlarımı kasıp kavuruyor. Göğüs kafesindeki küçük beyaz bandaj bile onun ezici güzelliğini azaltmıyor. Derin bir V neredeyse göbek deliğine kadar iniyor, kumaş parçası neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyor. Meme uçları yarı saydam dantelin altında sivrililiyor ve bir tanesini salyalı ağzıma almamak için kendimi zor tutuyorum.

"*Madonna, sei bellissima. Cazzo*, Jia, siz ufukta beliren ve tüm şehri aydınlatan şafaktan daha güzelsiniz."

Dudaklarında aptalca bir sırıtma beliriyor ve ne kadar gülünç görüldüğümü fark ediyorum.

Porselen teninin her santimini incelerken bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Omzunun altından kollarına doğru inen dantel izini takip ediyorum, neredeyse parmak uçlarına ulaşıyor. Yine, bir an için sürekli olarak

ama damarlarımda dolaşan şehvet yüzünden bunun üzerinde duramayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

"Eve yine geç gelerek çuvallamadan önce," diye fısıldıyorum, ses tonumdaki yumuşak, hülyalı niteliği zar zor fark ederek, "bu gece için aklında ne vardı?"

Omuz silkiyor, koyu renk saçları yüzüne dökülüyor. İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum ve dağınık dalları kulağının arkasına süpürüyorum. Tenimiz temas ettiğinde nefesi kesiliyor ve ona gerçekten dokunmaktan daha ne kadar uzak durabileceğimden emin değilim.

"Bana izin verir misin..." Başı yavaşça eğilirken sorunun geri kalanının aramızda havada asılı kalmasına izin veriyorum.

Bu zayıf hareket barajın patlaması için tek gereken şey. Yatağın üzerine sıçrayıp onu dört ayak üzerinde şilteye sabitliyorum. Bana bakıyor, sonsuz gece yarısı boyunca yanıp sönen, çözmeye çalışamadığım bir duygu karmaşası. Elimi boynunun arkasına dolayarak ağzını yakalıyorum, böylece beni durdurmadan önce o dudaklarını yiyip bitirebiliyorum. Bunun yerine, ben onun ırzına geçerken dilime karşı inliyor, yaradan kaçınmak için kendimi vücudunun üzerinde asılı tutuyorum.

Üzerimdeki baskıyı biraz olsun hafifletmek için sert sikimi ona sürtmekten daha çok istediğim bir şey yok ama üzerine düşersem dikişleri daha da kötüleştirebilirim. Onun yerine, pazılarım onun sadece birkaç santim üzerinde durmaktan yanıyor. Zorlanmanın farkına bile varmıyorum, vücudumu kasıp kavuran sıcaklık tüm dikkatimi tüketiyor.

Sikimi onun içine öyle bir gömmek istiyorum ki, bu arzu her şeyi tüketiyor. Onu sadece ve sadece benim olarak sahiplenmek istiyorum. Neden açık evliliği kabul ettim ki? Başka bir adamın ellerinin onun üzerinde olması fikri beni çıldırtıyor. Ve onu henüz becermedim bile. Bir kez yaptığımda, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına eminim.

Jia altımda kıpırdanıyor, düşüncelerimi a r a m ı z d a oluşturan ateşe çekiyor. Kalçalarını açıyor, umutsuzca

Bu sürtünmeyi benim sikim sağlamaya fazlasıyla hevesli.

"Dikişlerin nasıl?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

"İyi," diye mırıldanıyor.

Kalçaları sallanıyor, benimkilerle buluşuyor ve amına hafifçe dokunduğumda lanet olası görüşümde yıldızlar dans ediyor. Elleri belime dolanıyor ve kışıma yerleşerek sikimi bacaklarının arasına sokuyor.

Cazzo.

"Yeterince iyi olduğuna emin misin-"

"Kahretsin Marco, sık beni artık." Koyu renk gözleri arzuyla parlıyor. "Bu an için yirmi yıldan fazla bekledim. Ben hazırım."

"*Dio*, talepkâr olmana bayılıyorum." Ellerim kemerimin tokasına gidiyor, ama Jia doğrulup onları itiyor.

"Bırak ben yapayım."

Merda, sadece bu emredici ses tonundan geleceğim. Önceki partnerlerimin hepsinde, kontrol bende idi. İtaatkâr biri olmaktan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

İnce parmakları önce pantolonumu, sonra da boxer külotumu hızla çekip alıyor ve sikim serbest kalıyor. Uzun bir süre kalın, damarlı piç kurusuna bakıyor ve tekrar düşünecek diye dehşete kapılıyorum.

Benim aletim kocaman. Ve bu doğru olduğunda kibir değildir. Palestra'daki soyunma odasında bunun bir gerçek olduğunu bilecek kadar zaman geçirdim. Kardeşim ve ben çok iyiyiz. Genlerimizden falan olmalı.

"Yavaştan alacağız," diye fısıldıyorum, sikimi ölçmeye devam ederken.

Parmakları şaftımın etrafını sarmadan önce başı eğiliyor ve omurgamda bir titreme oluyor. Elini penisimde aşağı yukarı gezdirirken gömleğimi başımın üzerinden yırtıp yere atıyorum. Ben tamamen çıplağım ama o hâlâ yakut ayakkabısını giyiyor. Umursadığımdan değil, ama onun her yerini görmeyi tercih ederim.

Aletimi okşamaya devam ederken, omzundaki dantele uzanıyorum ve onu kolundan aşağı çekmeye çalışıyorum. Donup kalıyor, vücudundaki tüm kaslar geriliyor. "Yapma," diye tersliyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor, kaşlarım çatılıyor. Karanlık, aşılmaz yüzeyin altında bir duygu fırtınası kopuyor. "Ama ben nasıl-"

Sikimi bırakarak elini bacaklarının arasına götürüyor ve iki çıtçıtını açıyor. Dantelli kumaş düşüyor ve amını ortaya çıkarıyor.

"Hmm, sanırım bu işe yarayacak." Yine de onun tamamını görememenin verdiği hayal kırıklığını inkar edemem. Belki de sadece bunun için çalışması gerekiyordur. Vücudu mükemmel, neden utansın ki?

Meraklı düşüncelerim, eli elime dolanıp kalçalarının arasındaki ıslaklığa götürdüğünde dağılıyor. Ne kadar sıırılsıklam olduğunu hissettiğimde dudaklarımdan bir tıslama çıkıyor.

"Mmm, tükürük ateşi, çoktan sıırılsıklam olmuşsun ve iyi bir eş gibi benim için hazırsın."

BÖLÜM 38

HER ŞEYİME HAZIR MISIN?

ia

Onun aşağılayıcı sözleriyle aşağılanmak istiyorum, ama tüm vücudum onun dokunuşu altında yanıyor. Ve tek istediğim bu adamın o devasa sikiyle beni sahiplenmesi. Marco'nun sözleriyle, *eğer yapacaksan, yapmalısın, değil mi, değil mi?*

Bekâretim yıllardır babamın gölgesi gibi üzerimde dolaşüyor. Bundan kurtulmak istiyorum ve kocamın kızlığını bozmasını istiyorum. Ne de olsa uygun olan bu. Ve evliliği beklemem sadece *Yéye'yi* değil, annemi de mutlu edecek.

Kalın parmağını ıslak kıvrımlarda gezdirmeden önce amımı avuçluyor ve duyumların hücumuyla sırtım kavisleniyor.

Marco'nun benekli gözleri benimkilere kayıyor, çok renkli renk tonunda alışılmadık bir duygu yarışıyor. "Tamam ıslanmışsın ama benim için hazır olduğundan emin olmak istiyorum, tükürük ateşi. Seni incitmek istemiyorum..." Bakışları gövdemin üst kısmındaki küçük bandaja kayıyor. Geceliğimi çıkardığım andan beri onu izliyordu.

Eminim pek seksi değildir.

"Sana zaten söyledim, ben iyiyim," diye ısrarak ereksiyonuna uzandım. "Hadi yapalım şunu."

Bana bakarken kara kaşları çatıldı. "Neden birdenbire bu kadar acele ediyorsun?"

Çünkü Yéye gidiyor ve ben yalnız kalmaktan korkuyorum. "Evliliği tamamlamamız gerektiğini ve bir varis yaratmanın bizim görevimiz olduğunu söyleyen sendin."

Marco bembeyaz kesilir, gözlerindeki ateş söner. "Affedersiniz?" diye mırıldanmadan önce çenesi düştü.

"Yéye dedi ki-"

Sertleşiyor ve oturuyor, o becerikli parmağını kaldırıyor ve ben de şaftındaki tutuşumu bırakıyorum. "Yani bu yüzden mi? Büyükbaban beni becermen için seni zorladı diye mi?"

"Hayır..." Tam olarak değil.

"O zaman neden, Jia? Bir hafta önce beni küçümsediğini ve açık bir evlilik istediğini söylemiştin. Ne değişti?"

Karşı konulmaz aptala bakarken öfke damarlarıma hücum ediyor. "Seni istiyorum, tamam mı? Seni çekici buluyorum, hatta bazen biraz tahammül edilebilir buluyorum. O hastanede bir hafta boyunca mahsur kaldığımda nazik ve şefkatliydin ve bilmiyorum, belki de vurulmak bazı şeyleri perspektif haline getirdi. Diğer şeylerin, görevin falan da etkisi var ama tek sebep bu değil. Sanırım sadece iyi bir bahane."

Aptal bir sırıtış yakışıklı yüzünü aydınlatıyor. "Yani yalvarmam gerekmedi mi? Bunu gerçekten sen de istiyor musun?"

"Evet," diye tıslıyorum.

"Söyle."

"Neyi

söyleyeyim?

"

"Lütfen seni becermemi iste." O ukala sırıtış daha da dayanılmaz hale geliyor.

"Rüyada görürsün, tatlım." Sikine uzandım ve sıktım. "Şimdi bana söz verdiğin o unutulmaz geceyi yaşat."

O smothers a squeal aracılığıyla sıkılmış

dişler ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.
"Senin isteğın benim için emirdir,

tükürük ateşi." Sonra beni yatağa geri itiyor ve kalçalarını uyluklarımın arasına yerleştiriyor. "İç çamaşırlarını çıkarmayı konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diye

homurdandım.

"Belki bir dahaki sefere?" "Eğer bir tane varsa."

"Bayan Rossi, bu geceden sonra her gün sizi sikmem için bana yalvaracaksınız."

"Oldukça kibirli sözler, Bay Rossi. Umarım bunları eylemle destekleyebilirsiniz. Bu da Bayan *Guo*."

"Peki ya Guo-Rossi?" "Bu geceden sonra göreceğiz."

"Yeterince adil." Bacaklarımın arasında kayboluyor ve bir an sonra sıcak bir dil klitorisimin üzerinde geziniyor. Dili narin çıkıntıyı okşuyor, sonra dişlerinin arasına alıyor. Duyguların cümbüşünden kıpırdanıyorum ama avucu karnımda düzleşiyor. "Seni önce dilimle, sonra parmaklarımla ve son olarak da sikimle becereceğim. Sizinle işim bittiğinde, Bayan Rossi, yürüyemeyecek hale geleceksiniz."

"Bu Bayan G-" diye mırıldanmaya başlıyorum ama parmağını içime daldırdığında kelimenin geri kalanı bir iniltiyle kayboluyor.

Bir parmağıyla iterken dili çıldırtıcı vuruşlarına devam ediyor, sonra ikincisini ekliyor. Onunla o kadar doluyum ki, birleşmiş etimizin, klitorisimin etrafında dönen dilinin, içime girip çıkan parmaklarının, karnımın üzerinde yayılan elinin o kadar farkındayım ki. Marco her yerde.

Lezzetli gerilim artıyor, sabit itişler aralıksız dairesel hareketlerle tempo kazanıyor. Ateş damarlarımı kavuruyor, alt yarıma doğru yarışıyor.

"Marco," diye inledim.

Saldırısına ara vermiyor, sadece kalçalarım onun altında kıpırdandıkça bakımlarını ikiye katlıyor.

"Geleceğim," diye nefes aldım.

"Güzel," diye mırıldanıyor ısıtılmış etime karşı, titreşimler beni sadece sınıra daha da yaklaştırıyor. "Bu gece sadece ilk kez olacak."

Dili bir kez daha gergin sinir demetini buluyor ve şişmiş yumruyu emiyor. Koyu renk saçlarına uzanıp parmaklarımı ipeksi tellerin arasından geçirirken güneş, ay ve yıldızlar görüş alanımda süzülüyor. Sonra göbeğimde gezinen eli göğsüme doğru ilerliyor, kontrol edilemeyen şehvetine rağmen bir şekilde yaramdan dikkatlice kaçınmayı başarıyor. Göğüs ucumu çimdikliyor ve ben patlıyorum.

"Oh, Marco," diye inliyorum parçalanırken. Sıvı ateş omurgamda dalgalanıyor, ezici hisler çekirdeğimi yalıyor ve vücudumun her santiminde bir titreme dalgalanıyor. Tüm hava ciğerlerimden kaçıyor ve orada öylece yatıyorum, titreyen, inleyen bir su birikintisi.

Nefesimi tutmaya çalışırken, bunu sikiyle tekrar yapmaya çalışacağı aklıma geliyor. Omurgama bir heyecan yayılıyor. *Sakin ol, Jia.* İlk kez seks yapmak hoş olmayacaktır, ya da en azından kız arkadaşlarımdan hep böyle duymuşumdur.

Marco sanki bu düşüncüyü aklımdan çıkarmış gibi üzerime sürünerek kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırıyor. "Rahatla, tükürük ateşi, seninle ilgileneceğim."

Çenemi sıkarak yavaşça başımı sallıyorum, arzunun yankıları hâlâ içimi titretiyor.

Parmağını çene çizgimde gezdiriyor. "Ama rahatlaman gerek. Eğer benimle dövüşürsen bu hiç hoş olmaz çünkü ben iriyim ve sen de çok sıkıydın."

Bir korku fısıltısı heyecana karışıyor.

Eli çenemde sıklaşıyor ve gözlerimi kendisine çevirmeye zorluyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Eğer acı çekiyorsan bana söyle ve durayım, tamam mı?"

Gözlerindeki bakışta boğazımı düğüm düğüm eden bir duygu var. Tanrım, ağlama,

Jia. ıldırarak ve kaçacak.

"Bir Şey söyleyeceğine söz verir misin?"

Başım ne eğiliyor ve artan gözyaşlarımı uzak tutmak için hızla gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Sadece glmsemi ve numara yapmanı istemiyorum, tamam mı? Bana cevap vermeni istiyorum, Jia."

"Tamam, söz veriyorum."

"Aferin kıza." Zonklayan amımı avuçluyor ve içim bir kez daha karıncalanıyor. Ağzı benimkinin üzerinde hareket ediyor ve vücudum onun dokunuşuyla eriyerek rahatlamaya başlıyor. pckleri daha çaresiz hale geldikçe, başının girişimi drttğn hissediyorum. Hâlâ çok ıslağım, kaygan kıvrımlarımın üzerinde kayarak başka bir arzu dalgasını ateşliyor.

"Gözlerini benden ayırma, ateş parçası," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bu anı sonsuza dek hatırlamanı istiyorum. Böylece yaşlanıp saçlarımız ağardığında torunlarımıza seni benim olarak sahiplendiğim geceyi anlatabilirsin. Çünkü bu o an. Bir kez benim olduğunda, asla başkasına ait olmayacaksın."

abucak başımı sallıyorum, için için yanan bakışlarının yoğunluğuna dayanamıyorum. Açık evlilik anlaşmamızı ya da başkalarıyla sevişirken nasıl sadece ona ait olabileceğimi sormaya cesaret edemiyorum.

Çünkü o anda sadece o ve ben varız.

Ve o haklı, birlikte olsak da olmasak da bunu hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım. Her kadın ilk seferini hatırlar.

Ağzı bir kez daha benimkini yakalıyor, kalçaları diliyle aynı anda itiyor ve kalın kafası beni açıyor. Bir zevk ve acı girdabı alt yarımı tüketirken boğazımda bir ğlık ölüyor. Marco hareket etmiyor, sadece ucu içimde.

Endişeli bakışları benimkilere kilitleniyor. "İyi misin?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyorum, dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "İyi görünmüyorsun."

"Sadece biraz acıtıyor."

Bir dizi İtalyanca küfür savurur ve geri çekilmeye başlar.

"Hayır!" Bağırıyorum ve kaslı kığını avuçlayarak onu daha da içeri çekiyorum.

Gözlerini benimkilere dikerek yavaşça içeri girdi. "Harika bir iş çıkarıyorsun tükürük ateşi, şu an yarısına kadar geldim." Güven verici bir gülümseme çenesinin tipik sertliğini yumuşatıyor. "Daha fazlası için hazır mısın?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Daha fazla baskı, ama aynı zamanda tepesi klitorisime çarptığında küçük bir zevk ipucu.

"Neredeyse oldu, karıcığım. Bütün sikimi alan çok iyi bir kızsın..."

Bir an önce yapmazsa onu tokatlayacağım.

"Her şeyimle hazır mısın?" "Evet!"

Kalan santimleri de içeri itiyor ve içimde derinlere yerleşirken mükemmel bir uyum içinde keskin bir tıslama çıkarıyoruz. Aletinin etrafını geriyorum, bir şekilde onun gülünç uzunluğuna uyum sağlıyorum. İçime girdiğinde, tuttuğum nefesi bırakıyorum.

Marco hâlâ hareket etmiyor, vücudu birkaç santim üstümde duruyor. "Acı çekiyor gibi görünüyorsun."

"Ben değilim."

"O zaman neden dişlerini sıkıyorsun?"

"Çünkü beni kızdırıyorsun."

Üstümde derin bir kıkırdama titreşiyor ve ben rahatlıyorum, dudaklarımda bir gülümseme eriyor. "*Dio*, beni mahvedeceksin, karıcığım."

"Ben de aynı şeyi söylemek üzereydim." Kıçındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve onu teşvik ediyorum. "Sadece yavaşça başla."

Başını sallıyor ve alnıma nazik bir öpücük konduruyor. Kalçaları hareket etmeye başladı ve gevşemeden önce benden birkaç santim dışarı çıktı.

geri giriyor. Bu zahmetli bir süreçtir, ancak kısa süre sonra acı, çiçek açan zevk tarafından gölgede bırakılır.

"Bu iyi mi?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Evet."

"Devam etmemi istediğine emin misin?"

"*Evet* dedim!"

Hızını artırıyor ve demlenen sıcaklık yoğunlaşıyor. Aleti girip çıkıyor, girip çıkıyor ve ben parmaklarının iyi olduğunu sanıyordum. Onun içimde olması, iki bedenimizin tek bir beden olarak birleşmesi ve tüm bunların önemi göğsümün duygularla gerilmesine neden oluyor.

Neyim var benim?

Gözlerime sıcaklık yayılıyor ve deli gibi kırpmana rağmen bir damla gözyaşı dökülüyor.

Marco hemen durur, yüzünü panik kaplar. "Siktir, canını mı yaktım? Kurşun yarası mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerindeki dehşet karşısında yanaklarımdan daha fazla yaş süzülüyor. Ama bu sadece korku değil, gerçek bir endişe, sanki kocam beni gerçekten önemsiyormuş gibi. Bunun farkına vardığımda boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor.

Ben de paniklediğimde her zaman yaptığım şeyi yaptım. Onu ittim, yataktan fırladım ve banyoya koştum.

BÖLÜM 39

BENİM İÇİN O SENSİN.

Marco

Yeni evli biri olarak, bu kadar çok gece geçireceğimi hiç düşünmemiştim.

kanepede. Bacaklarımı uzatıyorum ve ayaklarım kenardan sarkıyor, bu da hayal kırıklığımı artırıyor. Önce hastanede, şimdi de kendi lanet evimde. Dün gece yarım saat boyunca Jia'nın banyodan çıkmasını bekledim ve sonunda pes edip aşağıya indim. Deri koltukta bir o yana bir bu yana dönüp dururken, çatı katında onun sessiz ayak seslerini duydum.

En azından sonunda banyodan çıktı.

O zamandan beri kıpırdadığını duymadım. *Yéye* bile odasından çıkmadı ve o genellikle erken kalkar. Yine de saat daha sabahın yedisidir. Ama ben saatlerdir ayaktayım. Gerçekten uyuduğumu bile söyleyebileceğimden emin değilim. Öfkeli ereksiyonumun yanı sıra, onun gözlerindeki bakışı da aklımdan çıkaramıyordum. Sanki seksin gerçekten bir anlamı varmış gibi.

Öyle de oldu. Benim için.

Sayamayacağım kadar çok kadınla birlikte oldum ve hiç *böyle* hissetmedim. Kahretsin, bu aşk mı? O kadar uzun zaman oldu ki artık nasıl bir his olduğunu hatırladığımdan emin değilim. Aşk.

Tüm bunlarla ilgili en çılgın şey, şimdiye kadar yaptığım en vanilya seks olmasıydı. İkimiz de boşalmadık bile. Ve yine de, garip manevralara rağmen, o sıcak amcığın içine gömüldüğüm o birkaç mutlu an için, sonunda evdeymişim gibi hissettim.

Başka kimseye değil, bana ait olan bir ev.

Koruyucu ailede olduğum için bunu hiç yaşamamıştım. Küçük bir çocukken *annem* ve babam beni ve Nico'yu babamızı bulmamız için Amerika'ya giden uçağa bindirdiğinden beri. Spoiler uyarısı: Babamız havaalanına hiç gelmeyince işler çok çabuk boka sardı.

Umberto Valentino'nun tüm hayatımı inandığım gibi bir piç olmadığını kendime hatırlatarak karanlık anıları gömüyorum. Dante ve Luca babamızın kutularında gömülü buldukları eski yazışmaları paylaşmasalardı, gerçeği asla öğrenemeyecektim.

Hafif ayak sesleri beni geçmişin düşüncelerinden uzaklaştırıyor ve başım spiral basamaklara doğru dönüyor. Jia, üzerinde parlak ejderhalar işlenmiş kırmızı ipek bir cübbeye sarınmış, yavaşça aşağı iniyor. Gözlerinin altındaki yumuşak deride koyu halkalar var ve sanki ağlamış gibi şiş ve kabarık.

Onu içime çekerken göğsüm ağrıyor ve kendimi durduramadan ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum. *Cazzo*, aşık oldum. Kaburgalarım daralıyor, içgüdüsel gerçek karşısında zayıflayan organımı sıkıyor. *Karım*a aklımı kaçırarak kadar aşığım. Yaklaşırken karanlık bakışları üzerimde geziniyor ve ona ulaşmama sadece birkaç santim kala aniden duruyorum, kollarım beline dolanmak ve onu yakınımda tutmak için can atıyor. Belki de ona dokunmamı istemiyordur. Belki de onu incittim ve gerçekten çok kızdı. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Özür dileyecek bir şey yok. Korkup kaçan bendim. Özür dilerim." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu beklenmedik özür karşısında çenem neredeyse yerinden çıkacak.

Rahat bir nefes alıp onun eline uzanıyorum. Parmaklarımın onunkilere dolanmasına izin verdiğinde hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. "Sen iyi misin?"

Dudağının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Sadece gülünç derecede büyük sikin yüzünden biraz ağrıyor."

Bir kahkaha atıyorum ve onu göğsüme çekiyorum, ince bedenini kendime doğru sıkıyorum, neredeyse yarayı tamamen unutuyorum. "Neden bana durmamı söylemedin?" Başının tepesine doğru fısıldıyorum.

"Çünkü hoşuma gitti."

Onu kol mesafesine kadar uzattım çünkü bu şaşırtıcı itiraftan sonra yüzünü görmem gerekiyordu. "Yaptın mı?" Bir kadının ilk seferi hakkında pek bir şey bilmiyorum, çünkü hiç umursamadım, ama filmlerde gördüğüm kadarıyla acı verici görünüyordu.

Yoğun gözleri benimkileri kovalıyor ve bir an öncesinin karanlığı kalkıyor. "Birkaç saniye çok acıdı ama sonra daha iyi olmaya başladı."

"O zaman neden kaçtın?"

Kolunu geri çekiyor ve minyon yumruğunu göğsüme, tam ejderhanın burnuna indiriyor. "Çünkü beni ağlarken görmeni istemedim."

"O kadar acıdı mı?"

"Hayır," diye ciyaklıyor. "Acı yüzünden ağlamıyordum, seni aptal."

Dio, bu kadını asla anlayabileceğimi sanmıyorum. "O zaman neden?"

Bakışlarını yere indiriyor, bir eli hâlâ göğsümde, diğer eli ise sabahlığının uzun kollarıyla oynuyor. "Sadece duygusaldım... Bana ne olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Hmm, ilginç. Seks sırasında ağlattığım ilk kadın o olmayacaktı ama diğer seferlerde tamamen farklı nedenlerle ağlamıştım. "Yani... hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Çenesine uzanıp parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve gözlerini gözlerime dikmeye zorluyorum. "Ve bunu tekrar yapmak ister misin?"

Dudaklarında orantısız bir gülümseme beliriyor. "Belki..."

Bu düşünceyle sikim sertleşti. Ve üzerimde sadece boxer varken, tek bir kelimenin üzerimde yarattığı etki acı verici bir şekilde ortada. Bakışları tamamen çukurlaşmış kasıklarımaya kaydı.

"Şimdi olmaz," diye ciyaklıyor.

"Neden olmasın? Bekle, bir fikrim var." Onu kollarıma aldım ve merdivenlere doğru taşdım.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Göreceksin." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak hızla çıkıyorum, çünkü beklentim zonklayan sikime ısı ve kan hücumu gönderiyor. Jia'nın küvetteki ıslak ve uygunsuz köpüklerle kaplı görüntüsü adımlarımı hızlandırıyor.

Ebeveyn banyosuna ulaştığımızda Jia'yı mermer küvetin kenarına oturtuyorum ve muslukları çeviriyorum.

Bornozunu beline daha sıkı sarıyor ve bana ters ters bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi? Banyo yapıyoruz." Boxerımı aşağı çekiyorum ve mermer zemine dökülüyorlar.

Başını sallıyor, o etkileyici gece yarısı kürelerinde panik gibi bir şey beliriyor. "Hayır, böyle bir şey olmayacak."

"Ama neden? Ağrın olduğunu söylemiştin... Bu yardımcı olacaktır. Söz veriyorum, istemezsen sana dokunmayacağım bile."

"Hayır dedim." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Hadi Jia, neden olmasın?" Akan suyu kapatarak yanına çöküyorum. "Lütfen, sadece ne olduğunu söyle. Seni anlamak istiyorum." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı nabzımı yükseltiyor. "Burada gerçekten deniyorum..." Elini koltuk altından çekip benimkinin arasına sıkıştırıyorum. Benim büyük, sert ellerime kıyasla çok küçük ve narin.

Yüzündeki kararlı ifadenin yumuşamaya ve sonra da parçalanmaya başlamasını izliyorum. Alt dudağı titriyor,

ve Şimdi tamamen kayboldum. Ne yaptım ben Şimdi?

"Jia..." Yanađını okşuyorum, baŐparmađımı teninde gezdiriyorum ve dűŐen gűzyaŐını yakalıyorum. "Lűtfen, bana sorunun ne olduđunu sűyle. Birbirimize karŐı dűrűst olmazsak bu iŐ asla yűrűmeyecek."

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor ve elimi geri çekiyorum. Yűzűnde alaycı bir gűlűmseme beliriyor ve elimi geri çekiyor. "Hayır, o deđil." Nefesini dıŐarı ũflűyor. "Bu aralıksız ađlamadan nefret ediyorum. Zayıf olduđumu dűŐűnmenden nefret ediyorum; kusurlarımı gűrmen fikrinden tiksiniyorum."

"Ne kusuru, tűkűrűk ateŐi? Oturduđum yerden kesinlikle műkemmelsin."

Bir kahkaha attı ve bu garip ses onda duyduđum en sevimli Őeydi. Kıkırdaması dindiđinde uzun bir nefes alıyor ve sanki bir konuda kararını vermiŐ gibi gűzlerini benimkilere dikeyor. "Benim hakkımda farklı dűŐűnmeyeceđine sűz ver."

Bu kadının sűyleyebileceđi ya da yapabileceđi hiŐbir Őeyin onu istememi, onu sevmemi engelleyebileceđini sanmıyorum. "Sűz veriyorum."

"Ve aşırı tepki vermeyeceğinizi."

KaŐlarım çatıldı. Pek de aklı baŐında biri olarak bilinmem. "Kahretsin, Jia, sadece sűyle." Ses tonumu deđiŐtirerek daha yumuŐak bir Őekilde ekliyorum, "Lűtfen."

Elimi bırakarak bornozunun bađını çűzmeye baŐlıyor. Kırmızı ipek omuzlarından kayıyor ve altındaki porselen tenin tuvali beni o kadar bűyűlűyor ki: dolgun gűđűsler, sıkı gűvde ve bacaklarının arasındaki koyu renk saŐlar neredeyse gűzűmden kaŐıyor.

Onu bir kez daha iŐime çekmek iŐin geriye dűndűđűmde, aŐ bakıŐlarım seđiren parmaklarını buluyor ve kollarına dođru ilerliyor.

Kollarındaki dűzinelerce sıđ keŐiđe.

Hayır, yűzlerce. Uzun olanlar, kısa olanlar, sivri olanlar, daha derin olanlar.

Kızgın bir őfke dalgası damarlarıma hűcum ederken, őfke gűrűŐűmű karartıyor. "Bunu sana kim yaptı?" Kűkrűyorum.

Gözleri birbirine dolanmış parmaklarına kayıyor ve patlamamdan hemen pişmanlık duyuyorum. İçimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak nefes alıyorum ve yüz ifademi sakın bir maskeye dönüştürüyorum. Dizlerimin üzerine çökerek bacaklarının arasına sürünüyorum ve çenesini yakalıyorum. Bu sefer gözlerini kendime çevirmeye zorlamıyorum.

"Lütfen Jia, bunu sana kimin yaptığını söyle ki o piçi çarmıha gereyim, lime lime edeyim ve kalıntılarını Batı Yakası Otoyolu'nda bir aşağı bir yukarı sürükleyeyim."

Sonunda çenesini kaldırıyor, gözleri isteyerek benimkilerle buluşuyor. Utanç ve çaresizliğin trajik bir karışımı o dipsiz irisleri karartıyor ve parmaklarım yanımda bir yumruk haline geliyor. "O benim babamdı."

Su katılmamış öfke göğsüme hücum ediyor, ciğerlerimi sıkıyor. "Siktir!" diye homurdanıyorum. "*O pezzo di merda*, orospu çocuğu, değersiz *puttana* çocuğu." Ayağa fırlayıp küvetin etrafında dar bir daire çizerken küfürler havada uçuşmaya devam ediyor. "Nasıl? Neden?" Ellerimi deli gibi sallayarak havaya doğru bağıriyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor, "başkalarına acı çektirmekten hoşlandığı için mi?"

"Siktir!" Tekrar hırladım. "Eğer onu öldüremezsem, onun yerine başkasını öldürürüm. Biri bunun bedelini ödemeli!"

Küçük bir el kolumun etrafını sarıyor ve beni dipsiz düşüş sarmalından kurtarıyor. "Marco, lütfen, aşırı tepki vermeyeceğine söz vermiştin."

"Nasıl yapamam? Adam seni taciz etti, Jia! Kendi lanet baban. Seni koruması gereken tek kişi."

"Biliyorum," diye bağıriyor, parmakları kolumu sıkıca sarıyor. "Ve işte tam da bu yüzden bu hale geldim. Dün gece neden ağladım, neden sana güvenmekten ölesiye korkuyorum, neden kafayı yemiş durumdayım." Parmağını silah şeklinde şakağına bastırıyor. "Bunu yapamam..."

Elini çekip ikisini de kendi ellerimin arasına sıkıştırıyorum. "Evet, yapabilirsin. Yani ailelerimiz bizi biraz mahvetti mi? Bu, birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz anlamına gelmez."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

Bu güzel, sert ama korkunç derecede kırılmış kadına bakarken kör edici bir farkındalık beni bir yük treni gibi çarpıyor. "Bu yüzden mi açık bir evlilik istedin? Bana bir çıkış yolu verirsen, seni hayal kırıklığına uğrattığımda acı çekmeyeceğini düşündün."

İnce omuzları kalkıyor. "Tecrübelerime göre, erkekler değişmez."

"Yanılıyorsun ve bunu sana kanıtlayacağım." Alnına bir öpücük konduruyorum ve onu çıplak göğsüme doğru çekiyorum. "Açık bir evlilik istiyorsan, yapabilirsin, ama senden başka istediğim kimse yok, karım. Benim için o sensin, lanet olsun, tükürük ateşi."

BÖLÜM 40

BİR YEMİN

ia

Sıcaklık tüm varlığımı kaplıyor, göğsüm o kadar dolu ki eminim patlayacak. Marco'nun kollarına sarılmışken, onun misk kokulu sedir ağacı kokusu burun deliklerimi istila ederken, her şey çok fazlaymış gibi geliyor. Acı, utanç, öfke ve şimdi de umuttan oluşan bir yumak gövdeyi şişiriyor. Kalbim aramızdaki iskelet bariyeri aşmak için umutsuz bir çabayla göğüs kafesime çarpıyor.

Gerçeği itiraf etmeyi, yaralarımı görmesine izin vermeyi hiç planlamamıştım ama belki de zamanı gelmişti. Çünkü bir yara gün ışığını görmeden gerçekten iyileşebilir mi?

Marco'ya inanmak istiyorum; evliliğimizin yürümesini diliyorum çünkü belki de *Yéye* haklıdır. Belki de Marco Rossi gerçekten benim için doğru adamdır. Ama çok korkuyorum. Kendimi ona göstermek, vücudumu ona vermekten daha zordu.

Bekâretim her şeyden çok bir rahatsızlık haline gelmişti.

Ama gerçek benliğimi, yaralarımı ve her şeyimi ortaya çıkarmak aşağılayıcı. *Bà'nın* beni yıllarca istismar etmesine izin vermem utanç verici. Zayıftım, bir daha asla olmamaya yemin ettiğim bir şey. Ve arkamda

Marco'nun yaklaşan gölgesiyle tekrar o uysal küçük kıza dönüşmekten korkuyorum.

"Konuş benimle, tükürük ateşi." Marco'nun bakışları üzerimde geziniyor, o çok renkli kürelerdeki duygu derinliği ciğerlerimden kalan havayı çalıyor.

Başka bir adamla birlikte olmak istediğimden de değil. Ama o haklı, kendimi bağlama, tüm inancımı ve güvenimi ona verme fikri beni çok korkutuyor.

"Tamam, bana başka seçenek bırakmadın. İkimiz de banyoda çıplak olsak bile bunu şimdi söylemek zorundayım."

Aramıza bakıyorum ve sonunda vücutlarımızın arasına sıkışmış ereksiyonunu fark ediyorum. Yemin ederim adam sonsuza dek tahrik olmuş.

"Seni seviyorum, Jia."

Beklenmedik açıklama beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Ne-"

"Sana umutsuzca, delicesine aşığım Jia, *karım*. Kendime karşı dürüst olursam, muhtemelen bir süredir öyleyim, çünkü kendimi bildim bileli senden başka kimseyi becermek istemedim."

Kalbim çılgınca çarpıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Gözlerindeki samimiyet aynı anda hem nefes kesici hem de ürkütücü. *Beni nasıl sevebilirsin* demek istiyorum. En başından beri ona çok kötü davrandım. Bundan *da* öte, *ben de seni seviyorum* demek istiyorum ama gerçek aşkın ne olduğunu bildiğimden emin değilken bunu nasıl yapabilirim? Bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, ne olduğunu unuttum.

"Açık bir evlilik istemiyorum," diye fısıldıyorum. Şimdilik yapabildiğimin en iyisi bu.

"*Dio*'ya şükürler olsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Çünkü başka bir erkeğin ellerinin senin üzerinde olması fikri beni erken bir mezara gönderirdi. Ya da daha kötüsü, hapse, çünkü karıma dokunmaya cüret eden herkesi öldürmek zorunda kalırdım."

Karım. Nedense artık o kadar korkutucu gelmiyor.

Ona doğru eğilip tanıdık kokusunun tadını çıkarıyorum. Sonra parmak uçlarıma yükseliyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. İffetli ve nazik bir öpücük ama aleti daha da sertleşerek karnımı dürtüyor. Göbek deliğimin altında bir sıcaklık titreşimi oluşuyor ve kalçalarım onunla buluşmak için eğiliyor. "Sanırım artık banyoya hazırım."

"Şükürler olsun." Beni bir kez daha kollarına alıyor ve iki uzun adımda büyük boy mermer küvetin içindeyiz, ılık su beni kucaklıyor. Musluğa uzanıyor ve sıcak suyu akıtarak ılık banyoyu ısıtıyor. Sonra göğsümdeki bandajı yavaşça çıkarıyor, altındaki büzülmüş deriye kaşlarını çatarak bakıyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Acımıyor, yemin ederim."

Marco bir hışımla küvetin arkasına doğru kayıyor, beni bacaklarının arasına çekiyor, böylece sırtım göğsüne yaslanıyor ve siki kış yanaklarımla arasına sıkışıyor. Çenesini omzuma doğru eğiyor ve sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor. "Hiç kışından sikildin mi, tükürük ateşi?"

Kalın şaftı çatlağım boyunca kayarken omurgamda bir heyecan yükseliyor. "Hayır," diye ciyaklıyorum, kıpırdanıyorum. "Her seferinde bir delik üzerinde çalışalım, tatlım."

Dili köprücük kemiğimi yalıyor, emiyor ve kemiriyor. "Yeterince adil. Ama yaşlanıp saçlarımız ağardığında her santimini sahiplenmiş olacağım karıcığım."

"Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Eli belime dolanıyor, sonra parmakları uyluğumda dans ediyor ve nabız gibi atan merkezimi buluyor. Çoktan ağrımaya başlamıştım ama en iyi şekilde. Parmağı ıslak kıvrımlarımda nazikçe kayıyor.

"Bu iyi mi?" diye kulağımın kabuğuna doğru fısıldıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Evet." Kalçalarım titriyor, parmağını daha derine zorluyor.

"Mmm, çok sıkısin, tükürük ateşi. Bunu hissediyor musun? Aç amının parmağımı nasıl içine çektiğini?"

Başımı sallıyorum, ateşli hisler çoktan oluşmaya başlamıştı.

"Bu kadar çabuk tekrar sikimi kaldırabileceğini düşünüyor musun?" "Umhmm," diye mırıldanıyorum, o yetenekli başparmak sadece

Orta parmağı içimde kayarken klitorisime doğru miktarda baskı yapıyor.

"Güzel, çünkü sikimin her yerine boşalmanı istiyorum. Dün kendimi soyulmuş hissettim."

Bir kıkırtı patlıyor, ancak hızla artan zevk tarafından bastırılıyor ve alt dudağımı çiğniyorum.

"Biliyor musun, şimdi aklıma geldi de, birçok şeyde senin ilkin olacağım. Seni küvette, duşta, balkonda, çamaşır makinesinde, bu lanet olası çatı katının her yerinde ilk beceren ben olacağım."

"Ama *evet*," *diye* nefes alıyorum.

"Sen sadece var için olmak Sessiz ol, Spitfire."

Onun Başparmağım hareketlerini hızlandırıyor ve sürtünme için çaresizce amımı avucuna sürtüyorum. "Ya da değil, her neyse. Büyükbabanın sevişmemize çok sevineceğini biliyorsun." Haksız da sayılmaz. *Yéye* varisler doğurmaya başlamam için sabırsızlanıyor. Bu da bana bebek konuşması yapmamız gerektiğini hatırlattı. Geçen gece sorumsuzca davrandık ve

Evli ya da değil, çocuklar için hazır değildim.

Tam bunu söyleyecekken Marco ikinci bir parmağını içime sokuyor ve zevk sistemimde kükreyerek beni uçurumun kenarına yuvarlıyor. Beklenmedik orgazm içimden geçerken kollarını kavriyorum, titremeler başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar titreşiyor.

Sonunda kendime gelip ona baktığımda göğüs ucumla oynuyor, sadece zevk selini uzatıyor. Dudaklarında gülünç bir sırıtış beliriyor, eskiden beni çok rahatsız eden o ukala sırıtış kalbimin teklemesine neden oluyor.

"İyi mi?" Sıcak nefesi saçlarımin arasında geziniyor. "Çok iyi," diye inliyorum.

"O zaman ikinci raunda hazır ol, bebeğim." Kolunu bacaklarımin alt kısmına doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Sonra ikimizi de kurulama zahmetine bile girmeden ayağa kalkıyor ve ıslak ayaklarını mermere vurarak yatak odasına dalıyor.

"Sence de bir havlu iyi olmaz mıydı?"

"Ne anlamı var ki? Zaten bir saniye içinde sırlıslık olacaksın." Beni yatağın üzerine yatırırken hınzırca sırıtıyor. Aleti aramızda gururla duruyor ve içim beklentiyle kasılıyor. Kalın tepesinin girişimi dürttüğünü hayal ediyorum ve her sinir ucu istekle ateşleniyor.

Bugün daha kolay olmalı, değil mi?

Vajinalar esnemek içindir. Eğer birinden bebek çıkabiliyorsa, benimki de kocamın kocaman aletini kaldırmaya alıştırdı.

"Bugün sana yumuşak davranacağım, tükürük ateşi. Ama o küçük kafandan neler geçtiğini bana anlatmalısın, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Üzerime sürünüyor ve kalçalarını uyluklarımin arasına sıkıştırırken ben de hevesle bacaklarımin onun için ayırıyorum. O rengârenk gözbebekleri gözlerimin içine bakıyor; mavisi en parlak su rengi, karası ise gece yarısının öfkeli uçurumu. "Kendimi kaptırmak benim için çok kolay ve seni incitmek istemiyorum. Senin yanında asla o adam olmayacağım. Ben senin baban değilim. Anlıyor musun?"

Duygular boğazımı sıkıyor ama yine ağlamayı reddediyorum. Marco kesinlikle deli olduğumu düşünecek. "Anlıyorum. Ve senin deli olmadığını da biliyorum."

"Güzel. Çünkü sana söz verdiğim o muhteşem geceyi hâlâ borçluyum." Saate bakıyor ve omuz silkiyor. "Ya da sabah, her neyse. Sanırım Geminis ve Four Seas bir gün daha bizziz idare edebilirler."

Sikini ıslak kıvrımlarımda gezdiriyor ve son orgazmın yankıları hâlâ içimde titreşiyor olsa da, yeni bir arzu dalgası üzerime çöküyor. "Evet, yapabilirler."

İçime girerken keskin bir acı duymayı bekleyerek bir an geriliyorum ama onun yerine aleti hareketsiz kalıyor ve dudaklarını ön kolumda gezdirmeden önce başını eğiyor. Özenle yavaşça, her bir kesiği, her bir yara izini, babamın açtığı her bir yarayı öpüyor. Kahretsin, yine ağlayacağım.

Bu sırada kalın tacı amımı dürtüyor, her geçen an arzu artıyor ve bir şekilde gözyaşlarımı uzak tutmayı başarıyorum. Sonunda nazik bakımlarını bitirdiğinde, üzerimde geziniyor, gözleri yanıyor. "Kalbini koruyan adam olmaya yemin ediyorum, Jia, senin sarsılmaz koruyucun. Kalbimin her atışında sana değer vereceğime, seni şiddetle ve tereddütsüz seveceğime söz veriyorum. Nefesim ciğerlerimi doldurduğu sürece, sana olan bağlılığım Manhattan silüetindeki ışıklar kadar parlak bir şekilde yanacak ve hayatlarımızı sınır tanımayan bir aşkın vaadiyle aydınlatacak."

"Bunu bilerek yapıyorsun," diye boğuluyorum, lanet olası bir gözyaşı dökülüyor. "Beni ağlatmaya çalışıyorsun, değil mi, seni *coglione*?"

Derin bir kıkırdama göğsünde gümbürdüyor ve benimkine çarparak yankılanıyor. "Hayır, tükürük ateşi, sadece ne kadar sevildiğini, ne kadar el üstünde tutulduğunu bilmeni istiyorum."

"İ-"

Fısıldamadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor: "Emin olana kadar söyleme. Çünkü söylediğinde, bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, bir kez daha bu adamın duygularının derinliği karşısında şaşkına dönüyorum. Playboy mafya patronundan bunların hiçbirini beklemiyordum. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ben onun dokunuşunda eriyorum. Ağzı benimkini yutup dikkatimi çekerken, ucunu içime sokuyor. Aniden nefesim kesildi.

ama bu sefer acı yok, sadece Marco'nun o heyecan verici hissi var.

Gözleri benimkilere dikilmiş, o büyüleyici bakışlarda bir soru var.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. "İyiden de öte..." "Benden daha fazlasına hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve sonuna kadar içine giriyor. Mutlak dolgunluk hissiyle tüm göbeğim zevkle zonkluyor. Sonunda kendimi tamamlanmış hissediyorum.

"Aferin kızıma, her şeyimi alabileceğini biliyordum."

Kalçalarımı kaldırıyorum, onu teşvik ediyorum ve siki beni bir kez daha kabzasına kadar doldurmadan önce yavaşça geri çekiliyor. Kalın kafası amımın derinliklerine gömülmüş o zor noktayı fırçalarken inliyorum. "Yine," diye inliyorum.

Temposunu hızlandırıyor, içime daha güçlü bir şekilde girip çıkıyor. "Mmm, *Dio*, karımı sikmeye bayılıyorum."

"Sanırım buna alışabilirim."

Marco'nun ağzı boynumdan aşağı inerek göğüslerime doğru ilerliyor. Meme ucumu emiyor ve zevk patlamasıyla sırtım kavisleniyor. Sonra elleri kığımın etrafında kıvrılıyor ve kendini inanılmaz derecede daha derine sokuyor. Tempoyu hızlandırırken taşakları kığımı tokatlıyor ve onları okşamak için aramıza uzanıyorum.

Zirve yapmış meme ucuma karşı bir inilti çıkarıyor, titreşim içime kadar ulaşıyor. "Mmm, tükürük ateşi, bunu hissediyor musun? Bakire amın sikime o kadar aç ki." Üzerimde geziniyor ve aramıza bakıyor, shaftı açıkta ve sadece tepesi kıvrımlarıma gömülü. Bir içeri bir dışarı, bir içeri bir dışarı itişini izliyor. Onun içimde kayboluşunu izlemek garip bir şekilde erotik. Sanki gerçekten birmişiz gibi. "Benim için boşalmanı istiyorum bebeğim. Kukunun sikimin etrafında kenetlendiğini ve onu dölle doldurmam için bana yalvardığını hissetmek istiyorum."

Kahretsin, bu edepsiz konuşma neden bu kadar ateşli?

İçgüdüler devreye giriyor, kalçalarım onun altında sallanıyor ve her hamlesini hevesle karşılıyor. Daha derine dalıyor, beni o kadar tamamen dolduruyor ki onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı anlayamıyorum. Ve bu kesinlikle mükemmel.

Korunmadığımız tekrar aklıma geldi ve kelimenin tam anlamıyla beni döllerile dolduracağını söyledi. Bir şey söylemeliyim... Şu anda hamile kalmak istemiyorum, değil mi?

"Marco..." Törpüledim.

"Yaklaştım, tükürük ateşi. Benimle gelmeni istiyorum." "Ama... bebekler... hamilelik," diye tutarsızca mırıldanıyorum.

İçime daha sert girerken dudaklarında vahşi bir sırıtış yayılıyor. Bacaklarımın arasında ateşli bir sıcaklık var ve artık çok yakınım, enerji neredeyse yanmak üzere. Şimdi istesem de durabilir miyim emin değilim.

"Hepsini seninle istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Hemen şimdi mi?"

"Ne zaman..."

Belki de şu an ikimiz de orgazmdan bir santim uzaktayken ve şehvet duyularımızı bulandırırken bu konuşmayı yapmak için en iyi zaman değildir. İlk seferde hamile kalma şansım nedir ki, değil mi?

Kollarını etrafıma sararak beni kucağına çekiyor ve penetrasyon açısını derinleştiriyor. "Oh, lanet olsun," diye inliyorum. "Durma, çok yaklaştım."

Kalçalarımı kavrayarak ve beni ipeksi şaftı boyunca yukarı ve aşağı kaldırarak itişlerine devam ediyor. Her yıkıcı hamle beni o ateşli sona daha da yaklaştırıyor, başı göbeğimdeki gergin sinir demetine sürtünüyor ve beni çılgına çeviriyor. Ağzı tekrar göğsümün etrafında kapanıyor ve parmağı klitorisimi bulana kadar eli gövdemden aşağı iniyor. Şişmiş yumruya bastırarak zevkin sınırlarını zorluyorum. Meme ucumu emen ağzı, içimin derinliklerindeki siki ve klitorisimdeki o yıkıcı parmağıyla, Marco'yla o kadar doluyum ki her şeyi tüketiyor.

Dudaklarımda onun adı, içimde çığ gibi büyüyen ateşli hislerle boşalıyorum. Bir saniye sonra, sikişimin içimde seğirdiğini hissediyorum ve orgazmı kükrerken başı uzun bir iniltiyle geriye düşüyor. Sarsıntılar devam ederken uzun bir süre birbirimize tutunarak öylece kalıyoruz.

Sonunda, bacaklarım jöle gibi olmuşken, Marco beni yatağa geri indiriyor ve üzerime yerleşiyor. Açığındaki yarımın sadece birkaç santim üzerinde geziniyor, görüş alanından her geçtiğinde ifadesi buz gibi oluyor. '

Dikkatini yeniden çekmek için yanağını okşuyor ve bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. "Bu oldukça iyiydi."

"Oldukça iyi mi?" diye alay ediyor. "O inlemeler 'oldukça iyi'den çok daha iyi geliyordu."

"Ne diyebilirim ki, beni etkilemesi kolay biri değilim."

"Hiç şaşırmadım, tükürük ateşi." Sırıttıyor, sonra dilini alt dudağının üzerinde yavaşça gezdiriyor. "Daha yeni başlıyor olmam iyi bir şey."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir kaş kaldırıyorum.

"Akşama kadar amın ağrıyacak ve hâlâ daha fazlası için yalvarıyor olacaksın." Bacaklarımdan arasına giriyor ve dilini merkezimde gezdiriyor. "Daha önce yanılmışım. Senin şimdiye kadar tattığım en iyi şey olduğunu düşünmüştüm, ama bu, sen ve ben, birlikte amının her tarafına sıçrayan dölllerimiz, mutlak cennet."

Sadece bu sözler bile beni tekrar gitmeye hazır hale getirdi. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Bu yüzden bacaklarımı açtım ve bu kadar çaresiz olduğumu bilmediğim yakıcı arzuya, mutlak zevke, inanılmaz aşka teslim oldum.

BÖLÜM 41

THE MILE HIGH CLUB

Marco

Üç günlük evlilik saadeti, evlenmeden önce bize ayrılan tek şey. Aşağı Doğu Yakası kaosa sürüklenir. Jia hala evde iyileşme sürecindeyken ve yaşlı Guo'nun ayrılışı yaklaşırken, Dört Deniz ve Triad'ın diğer grupları aptal çocuklar gibi didişir ve kavga eder. Ve lanet olası Porto Riko çetesi de bu kargaşadan faydalanarak devreye girer.

Depoları yağmaladılar, sevkiyatları yok ettiler, hatta kargo gemilerini rıhtıma ulaşmadan kaçırdılar. Parmaklarım özel jetimizdeki kaptan koltuğunun pürüzsüz deri kolçaklarına gömülüyor. Eğer Jia'nın kalçamdaki eli dikkatimi dağıtmasaydı, tansiyonum tavan yapardı. Ve karşıımızda oturan ikizim ve kız arkadaşı olmasaydı, karımın eli pantolonumun içinde, sikimi boğuyor ve hepimiz için çok daha hoş bir deneyim sağlıyor olacaktı.

Nico, *La Sombra Boricua*'nın başkanı Esmeralda ile şahsen görüşmek üzere Porto Riko'ya gitme zamanımızın geldiğine karar verdi. Bu küçük buluşma için endişeli değilim.

birçok nedenden dolayı yeniden bir araya geldim. Bir: Karımı tehlikeye atma fikrinden nefret ediyorum ama tabii ki hayır cevabını kabul etmeyecektir. İki: Bu saçmalıkla uğraşmak yerine şu anda evde küçük ateşimi beceriyor olmalıydım. Üç: Esmeralda'yı son gördüğümde, onu iyice becerdikten sonra kafama silah dayamıştı. Bu sonuncusu benim hatam olabilir.

Yeni karımı yanımda taşıırken geçmişteki fetihlerimi görmek gibi bir arzum yok. Uçağa binmeden önce Jia'ya söylemeyi yüzlerce kez düşündüm ama nedense zamanlama hiç doğru olmadı. O adımı inlerken, sikim taşaklarına kadar tatlı küçük amına gömülmüşken ona nasıl söyleyebilirdim? Son üç günü bu şekilde geçirdik, yatak odamızdan sadece yiyecek aramak ve *Yéye 'ye* hızlıca bir merhaba demek için çıktık.

Yaşlı adamı hiç bu kadar gülerken görmemiştim. Sonunda anlaştığımıza bu kadar sevineceğini kim bilebilirdi?

Jia'nın eli kalçamdan yukarı doğru süzülerek dikkatimi düşüncelerimin selinden uzaklaştırıyor. Onun dokunuşuyla sikim anında sertleşiyor ve kardeşimle Maisy'ye doğru hızlı bir bakış atıyorum. Uyuyakalmışlardı, sevimli kızıl saçlı onun omzunda uyuyordu, ikisi de aynı kulaklıkları takıyordu. Gözlerim karıma ve o koyu renk gözlerindeki yaramaz parıltıya kayıyor.

Elini sikimin üzerine koyuyorum ve parmakları pantolonumun üzerinden beni sarıyor. Sadece birkaç yumuşak dokunuş ve ben cehennem gibi sert ve daha fazlası için çaresizim. Daha yakına eğilip fısıldıyorum, "Senin için bir ilkim daha var, tükürük ateşi."

"Evet, o nedir?" Bakışlarında heyecan parıldıyor. "The Mile High Club." Ona bir göz kırpıyorum ve sırtışı daha da küstahlaşıyor. Daha bir hafta önce bakire olabilirdi, ama lanet olsun, çabuk öğrenmiş. Ve her şeyi denemeye çok istekli. Şimdiden onu neredeyse

Çatı katının her yüzeyi ve büyükbabası ayrıldığında keşfedecek daha da fazla sahipsiz bölgemiz olacak.

Elim boynunun arkasına dolanıyor ve ağzını ağzıma getiriyor. O keskin dile sahip çıkarken, onu kucağıma sürüklüyorum, böylece bana sarılıyor. Etek giyiyor ve bir parça dantel amını örtüyor. Bunu kolayca halledebilirim.

Aramıza uzanıyorum, kemerimi çözüyorum ve pantolonumun fermuarını aşağı çekiyorum.

Donup kalıyor, niyetimi anlayan gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ama kardeşin-" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Uyuyor," diye cevap veriyorum sikim serbest kalırken. "Ya uyanırlarsa?" diye fısıldıyor.

"Bu gürültü önleyici kulaklıklar oldukça güçlü. Ayrıca, onları o kadar çok kez sevişirken yakaladım ki, bu gerçekten adil."

Bir kıkırdamayı bastırmak için elini ağzına kapatıyor. "Berbatsın."

"Ve sen buna bayılıyorsun." Elimi eteğinin altından geçiriyorum ve onu çoktan ıslanmış buluyorum. Beni gerçekten sevdiğini söylememiş olması yerine buna odaklanmaya çalışıyorum. Babasıyla yaşadığı onca boktan şeyden sonra zamana ihtiyacı olduğunu söylüyorum kendime. Ayrıca, ona emin olmasını söyleyen aptal bendim.

O lanet yüzük, onu evde taşıdığım gizli kasada bir delik açıyor. Ona vermek için can atıyorum ama önce o söylemeli. Gerçekten bu işin içinde olduğunu bilmem gerek. Tüm o muhteşem sekse rağmen.

Külotu kenara itilmişken, aklım dolaşırken klitorisiyle oynuyorum. O sikime uzanıp girişine yerleştirene kadar gerçekten odaklanamıyorum. *Cazzo*, bu kadın beni mahvetti. Muhteşem karımı havada becermek üzereyim ve tek düşünebildiğim beni sevip sevmediği.

Kahretsin... Ona Esmeralda'dan bahsetmeliyim. Bu evlilik devam edecekse aramızda daha fazla sır olmamalı.

gerçekten işe yarıyor. Ve ben bunun için çok çaresizim.

"Sana söylemem gereken bir şey var." O gergin sinir yumağının etrafında dönmeye devam ediyorum, haberin bu şekilde daha kabul edilebilir olacağını umuyorum.

Bana bakarken gözleri kısılıyor. "Tamam."

"Esmeralda ve benim bir geçmişimiz var..."

Jia gözlerini devirerek homurdanıyor. "Tabii ki biliyorsun." Üzerimden kalkmaya çalışıyor ama bir elimle kalçasını tutup şişmiş klitorisine olan ilgimi artırıyorum.

Kaçmayacağından emin olduğumda fısıldıyorum, "Bir anlamı yoktu." Yanağını kavrayarak başparmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Senden önce hiçbir şeyin anlamı yoktu."

Bakışları bedenlerimiz arasındaki küçük boşluğa kadar iniyor ve korku filizleniyor. Kaçacak. Klitorisini daha sert ovuyorum, dikkatini dağıtmak için her şeyi yapıyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor dayanılmaz derecede uzun bir süre sonra.

"... Bu kadar mı?"

"Başka ne diyebilirim ki? *La Sombra Boricua*'nın kafasını siktiğin fikri hoşuma gitti mi? Tabii ki hayır. Şaşırdım mı? Ayrıca, hayır. Biz tanışmadan önceki tüm aptallıklarından seni sorumlu tutamam."

Parmaklarımı içinden çıkararak iki elimle yüzünü çerçeveliyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sanırım olgun bir ilişkide sağlıklı bir tartışma böyle bir şeye benziyor, ha?"

"Sanırım öyle." Duruşunu ayarlıyor ve kalın tepemin üzerinde geziniyor. "Şimdi beni becer de o kadınla birlikte olduğun düşüncesi aklımdan çıksın."

Belini kavrayarak onu sikime doğru itiyorum ve mükemmel bir uyum içinde inliyoruz. O kadar sıkı ki, içine her girdiğimde lanet olası bir okul çocuğu gibi hissediyorum. O anda boşalmamak için tüm konsantrasyonumu harcıyorum.

"Sessiz olmayı başarabilecek misin, tükürük ateşi?" Sikimin üzerinde zıplarken fısıldıyorum. Çok istekli, onun

kedi benim için çok aç.

Başı geriye düşer. "Mmhmm."

"Sana inandığımdan emin değilim." Ellerim eteğinin üzerinde kayarak mükemmel kalçasını sıkıyor ve hafif bir inilti çıkarıyor. Bir avucum onu yaklaştıırken, diğer avucum kış yanağının kıvrımının altında geziniyor. Parmağımı ıslaklığında gezdiriyor, uyarılmışlığını büzülmüş deliğine doğru sürüklüyorum. Onun henüz sahiplenmediğim tek parçası.

Dokunduğumda titriyor, kalçaları sikime karşı daha güçlü bir şekilde sallanıyor. Arka deliğinin kenarına dokunup yavaşça daireler çiziyorum. Günlerdir onu hazırlıyordum. Şimdiden sırılıslam oldu ve bunu kaldıracabileceğinden eminim, ama muhtemelen bunu test etmek için en iyi yer burası değil.

Onun yerine sadece parmağımın ucunu sokuyorum.

Beklenmedik saldırı karşısında nefesi kesiliyor ama karşı koymuyor. Sadece daha hızlı hareket ediyor, taşaklarını avuçlamak için aramıza uzanmadan önce şaftımda yukarı ve aşağı kayıyor.

"Siktir..." Onun dokunuşuyla sıkılaştıkça inliyorum.

Boştaki elim kışından kalkıp bluzunun altından kayıyor. Göğsünü serbest bırakıyorum ve inleyene kadar meme ucunu ovuyorum.

"Mmm, seninle çok dolu hissediyorum, tatlım," diye fısıldıyor kulağıma, sivri meme uçları bluzunun içinden göğsümü okşuyor.

"Bu doğru, karıcığım. Sen tamamen benimsin. Sırılıslam amında sikim, o daracık göt deliğinde parmağım ve avuçlarımda içinde mükemmel göğüslerin. Sen benim için yaratılmışsın, hepiniz."

"Evet..." diye inliyor.

"Hazır ol, çünkü bir saniye içinde seni dölleriyle dolduracağım. Ve sonra temizlemeyi istemiyorum. Esmeralda'nın evine bacağından aşağı dölleri damlarken girmeyi istiyorum ki senin benim, benim de senin olduğumu bilsin."

Omurgasına bir ürperti yayılıyor, omuzları titriyor. "Ben hazırım." Dudaklarını yakalıyor, sikime binerken onları

dizginlenemez bir coşkuyla yutuyor.

Son birkaç gündür pek dikkatli değildik. Doğum kontrol hapi kullanması hakkında konuşmuş olsak da, bunu gerçekleştirmek için yatak odamızdan çıkmamız gerekecek. Jia'nın CityZen'in büyük açılışına ne kadar yatırım yaptığını biliyorum ve bir bebek bunu kolaylaştırmaz.

Öte yandan, biyolojik saatim yeni gerçekleşmiş olmalı çünkü tek düşünebildiğim karımı tohumlarımla doldurmak. Ve onun karnının benim bebeğimle dolması fikri beni orgazm noktasına getiriyor. Aşkın, kendini ebedi bekar ilan eden birine yapabilecekleri delilik.

Daha sert itiyorum, kalçalarının her sallanışında onu karşılıyorum ve parmağımı o bakır deliğin içine daha da daldırıyorum. Sıkılmış dişlerinin arasından belli belirsiz bir inilti çıkarıyor ve başı geriye düşüyor. Amanın sikimin etrafında sıkıldığını hissedebiliyorum ve onunla birlikte düşmek için ihtiyacım olan tek şey bu.

Orgazm içimden geçerken bedenimi titretiyor ve onun içine boşalıyorum, kalın ipler kalçasından aşağıya damlıyor. *Dio*, bundan asla bıkmayacağım. Onun içinde yaşayabilir ve mutlu bir adam olabilirim.

Zevkin yankıları dindiğinde, o ışıltılı yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeyle bana doğru yığılıyor.

"Yakında o küçük, sıkı kışını sikeceğim, tükürük ateşi," diye fısıldıyorum.

O fırıl fırıl gözlerde fesatlık dans ediyor. "İyi olduğu sürece, her yerime sahip olabilirsin tatlım."

"Oh, iyi olacak. Güven bana."

Kaçmaya çalışıyor ama onu bir dakika daha tutuyorum. "Esmeralda'ya gittiğimizde konuşmayı bana bırak, tamam mı? Daha fazla düşman edinmeni istemiyorum."

Dudakları somurtarak bükülür. "Söz veremem." Daha iyi bilmeliydim...

BÖLÜM 42

DÖNEN YELKENLER

Lia
La Sombra Boricua'nın genişleyen yerleşkesi daha çok Azılı bir suç örgütünün saklandığı yerden ziyade beş yıldızlı lüks bir tatil köyü gibi. Boğucu bir esinti koyu renk saçlarımı yüzüme savuruyor, yüksek palmiyeler Karayip Denizi'nden esen ılık havanın ritmiyle sallanıyor. Dalgalar yuvarlanıyor, yumuşak telaş beni sahte bir sükûnet duygusuna sürüklüyor.

Esmeralda'nın Rossie'lerle arası iyi olabilir ama karanlık dünyamızda gelgitlerin ne kadar çabuk değişebileceğini herkesten iyi biliyorum. Marco sanki düşüncelerimi okumuş gibi elini elime doluyor, başparmağı avucuma değiyor.

Nazik dokunuş göbek deliğimin altına bir sıcaklık fısıltısı gönderiyor ve bana bacaklarımın arasındaki döllerini hatırlatıyor. Marco, Esmeralda'nın evine kalçalarımın aşağı damlayan döllerini girmemi istediğini söylerken şaka yapmıyordu. Utanmam gerekirdi, ama bunun yerine, uyandırdığı kötü hislerden zevk alıyorum. Beni onun olarak işaretliyor ve kısa bir süre önce bu kadınla birlikte olduğunu düşünürsek, biraz güvensiz hissediyorum, bu da hoşuma gitmeyen bir şey. Yine de

Esmeralda ile şahsen hiç tanışmadım, fotoğraflarını gördüm ve kadın muhteşem.

İçimi bir kıskançlık dalgası sarıyor.

Kes şunu, Jia.Marco seni seviyor, seninle evlendi. Bu kez *Yéye'nin* sesi bilinçaltıma doğru fısıldıyor.

Coquina taşından patikada yürürken nefes alıyorum ve kendime neden burada olduğumuzu hatırlatıyorum. Marco'nun geçmişteki fetihlerinden birini ölçmek için değil, düğün günümüzü mahvetmeye kimin cüret ettiğini keşfetmek için.

"Unutma, bırak konuşmayı ben yapayım," diye fısıldıyor Marco. "Tabii ki tatlım."

Maisy kıkırdıyor, başını omzunun üzerinden eğerek bizi selamlıyor. Onun ve Nico'nun ağır uykucu oldukları için Tanrı'ya şükrederek hızlı bir dua gönderiyorum. Marco'nun güvencelerine rağmen, uçak içi seks maceralarımızın ortasında uyanmadıkları için çok rahatlamıştım.

Tropikal bungalovun ön kapısına ulaştığımızda, girişte duran görevli kapıyı açıyor ve bizi içeri buyur ediyor. Fuayeden Karayip Denizi'nin turkuaz suları önümüzde uzanıyor. Manzara o kadar inanılmaz ki, üzerinde sadece daracık bir bikiniyle bize doğru yürüyen uzun bacaklı Latin'i neredeyse kaçıracaktım. Mükemmel bronzlukta ve tonda bir teni var, omuzlarından aşağı dökülen koyu dalgalı saçları dolgun göğüslerini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Bikini üstü göğüs uçlarını zar zor gizliyor.

Maisy öyle dikkatle bakıyor ki gözleri yuvalarından fırlayacak diye korkuyorum. Alıngan kızıl bize katılabilmek için Nico'yla dişe diş bir mücadele vermişti. Marco'nun kardeşi kız arkadaşını bir sürü korumayla birlikte jette bırakmayı planlamıştı ama indiğimizde Nico onu aksi yönde ikna etmişti. Ondan en başından beri hoşlanıyordum ama bu güç hamlesi benim için anlaşılmayı mühürlemişti.

"Beyler, sizleri tekrar evimde görmek çok güzel." Esmeralda, Maisy'yi tamamen görmezden gelerek Nico'nun yanağına bir öpücük kondurur.

Marco'ya yaklaştığında, elimi uzatarak aralarından geçiyor. "Memnun oldum Esmeralda, hakkınızda çok şey duydum. Ben Jia Guo, belki beni duymuşsundur?"

"Guo-Rossi," diye homurdanıyor Marco. "Benim karım."

"Ah, evet, elbette." Koyu renk gözleri bize bakarken eğlenceyle parlıyor, bakışları kocamda ve parmağındaki yzkte takdir ettiğimden biraz daha uzun süre kalıyor. "Düğüne katılamadığım için özür dilerim ama geriye dönüp baktığımda en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum."

"Bu konuda-" Marco araya giriyor ama Nico cümlesinin geri kalanını tamamlayamadan onun sözünü kesiyor.

"Bugün bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Esmeralda. Sizi rahatsız etmek istemezdik ama görüşmek istediğimiz konu yüz yüze bir ziyaretini gerektiriyor."

Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. "Sana evimde her zaman hoş karşılanacağını söylemiştim, Nico." Sonra bakışları Marco'ya kayıyor. "Sen de öyle, son ziyaretindeki şüpheli davranışına rağmen, ama sanırım artık evlendiğin için bunların hepsi geride kaldı."

"Aynen yle," diye tersliyor beni yanına çekmeden önce.

Vücudunu üzerimde hissettiğimde gerilmekten kendimi alamıyorum, düşüncelerim onun Porto Rikolu güzelle olan görüntülerini çağrıştırıyor. Mantıklı tarafım samaladığımı biliyor ama ne yazık ki kalp meselelerinde mantığın bir önemi yok.

"Kocam fazlasıyla memnun," diye geveliyorum.

Bakışları benimkilere kayınca Marco'nun gözleri açılıyor. İfadesini tekrar nötr hale getirmeden önce dudağında bir sırıtış belirliyor. Tabii ki bundan zevk alıyor.

Nico boğazını temizler. "Konumuza dönelim..." "Evet, elbette, gel otur." Esmeralda ve bir grup korumalar bize açık kapılardan verandaya kadar eşlik ediyor. Pırıl pırıl havuzun ötesinde, denizin kristal suları arka bahçesine kadar uzanıyor. Beşimiz de tropik desenli

Okyanusa bakan düzgün bir yarım daire şeklinde yerleştirilmiş veranda sandalyeleri.

"Burası gerçekten çok güzel," diye mırıldanıyor Maisy.

Esmeralda ateşli bakışlarını önce Nico'ya, sonra Marco'ya çeviriyor. "İsterseniz biz iş konuşurken kadınlar plajın tadını çıkarabilir."

Haklı bir öfke damarlarımda dolaşıyor ve dilimin ucuna bir dizi küfür getirmeye zorluyor. "*Kadınlar*," diye çıkışıyorum, "tartışmaya katılmaktan çok daha fazlasını yapabilirler. Eminim farkındasınızdır, ben kendi örgütümün başıyım ve bu bir sosyal ziyaret değil. Değil mi Maisy?" Günlük işlere ne kadar dahil olduğundan emin değilim ama sonuçta hizmetçiyi casusluk yaparken yakalayan o. Belli ki keskin bir gözü ve sağlam bir kafası var.

Hızla başını sallıyor, kırmızı bukleleri zıplıyor. "Evet, kesinlikle. Daha sonra da yüzebiliriz... Ya da hiç yüzmeyebiliriz." Eli Nico'nun kalçasına yerleşiyor ve Esmeralda'nın yırtıcı bakışları karşısında onun da benim kadar güvensiz hissedip hissetmediğini merak ediyorum. O da Nico'yla yatmış mıydı?

Yeni kayınbiraderim bir kez daha boğazını temizliyor ve minderin kenarına doğru kayıyor. "Aşağı Manhattan'daki operasyonlarınızı konuşmamız gerekiyor."

Marco, "Ve Blanca Alvarez hakkında bilebileceğiniz her şey," diye ekliyor.

Esmeralda'nın çenesindeki bir tendon tüylendi, ama ifadesini boş bir maske olarak tuttu. "Evet, Blanca ve ailesini tanıyorum. Kökleri Kolombiya'ya dayanan, San Juan'ın önde gelen kişilerindendirler."

"Harika, lanet olası kartel," diye mırıldanıyor Marco.

"Operasyonunuza ne zaman katıldı?" Nico'nun sorusu onu hazırlıksız yakalıyor ve yapmacık gülümsemesi azalıyor.

"Ne kadar zekisiniz Bay Rossi..."

"Manhattan'daki gösteriyi birilerinin yönetmesi gerektiğini düşündük." Nico geniş kıyı şeridini işaret ediyor.

"Ve

Tropik saklanma yerinizi tercih ediyor gibi göründüğünüz için, noktaları birleştirmek çok zor olmadı." Duraklıyor, neredeyse etrafımızı saran denizin parlak mavisi gözleri parlıyor. "Onu kendi evime hizmetçi olarak yerleştirmek senin fikrin miydi?"

Gözleri açılıyor, karanlık küreler delip geçiyor. Kucağına koymadan önce eli seğiriyor. Bilmiyor.

Marco da aynı sonuca varmış gibi başını yavaşça eğerken dirseğimi onun yanına doğru itiyorum.

Esmeralda bacaklarını açıp öne doğru eğiliyor, karanlık bakışları iki kardeş arasında gidip geliyor. "Bunun farkında değildim. Belki de okyanus ötesindeki tasmanın kısaltılması gerekiyordur."

"Düğünümüzdeki saldırıyı onun kışkırttığına inanıyoruz." Marco'nun sesi, fayansın üzerinde çatırdayan cam kırıkları gibi keskinleşiyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, onunla ilgilenilecek. Bu seviyede bir saygısızlığa müsamaha gösterilmeyecektir."

Esmeralda'nın pırıltılı cephesi sarsılıyor ve komşu sandalyenin üzerine gelişigüzel atılmış bir peştamala uzanıyor. Onu yavaşça kıvrımlarının etrafına sardığında gerilim daha da artıyor.

"Bize aksini söylemediğin sürece, senin bu olayla bir ilgin olmadığını varsayacağız, doğru mu?" Marco kardeşinin pozisyonunu taklit ederek kanepenin kenarına kayar, uyumsuz gözleri kadına dikilmiştir.

"Tabii ki hayır."

"O zaman katılmaman sadece bir tesadüf müydü?" Ağzımdan kaçırdım.

"Söylediğiniz gibi, adadaki evimin huzurunu terk etmemeyi tercih ediyorum."

Marco nefesinin altından homurdanıyor.

"Eğer onunla bağlarınızı koparmayı seçmezseniz," diye devam ediyor Nico, "meseleyi kendi elimize almaktan başka çaremiz kalmayacak. Ve açıklığa kavuşturalım ki, Valentino'lar vereceğimiz her türlü kararda bizimle birlikte olacaklar."

"Tabii ki Dört Deniz'in yanı sıra," diye araya giriyorum. "Ve Çin Üçlüsü'nün geri kalanını da bizim gibi düşünmeye ikna edebileceğimden hiç şüphem yok. Yeni *lǎodà*'yı öldürmeye kalkışmak büyük bir saygısızlıktır."

Sertçe yutkunuyor, zayıf ses ani sessizlikte yankılanıyor.

"Gelinimin hayatına kastedilmesi hafife alacağım bir şey değil Esmeralda," diye homurdanıyor Marco ve bir elini kalçama kilitliyor. "Blanca'nın kanının şimdiden Aşağı Manhattan sokaklarını boyamamasının tek nedeni geçmişimize duyduğumuz saygı. İkizler ve *La Sombra Boricua* her zaman karşılıklı bir anlayışa sahip olmuştur. Bu şekilde kalmasını istiyorum ama Blanca'nın nefes almaya devam etmesi anlaşmanın bir parçası olmayacak."

"Luca ya da Dante'yi arayıp doğrudan onlarla konuşabilirsiniz," diye ekliyor Nico, "ama üvey kardeşlerimiz tam destek sözü verdiler. Ve Jia'nın da bahsettiği gibi, Çin Üçlüsü de sıraya girecek. Bu da size çok az müttefik ya da en azından güvenilir müttefik bırakacaktır." Ona bir sırtış fırlatıyor ve dudaklarını zekice bükerek Marco'ya o kadar çok benziyor ki sinir bozucu.

"Şartlarınızı değerlendireceğim," diye mırıldandı sonunda. "Ama seçeneklerim sınırlı gibi görünüyor."

"Güven bana Esmeralda, İkizlerden bir düşman edinmek istemezsin." Kocam daha da yaklaşıyor, gözleri ona kilitleniyor ve dudaklarını hırçın bir hırıltı kaplıyor. "Ve daha kişisel bir düzeyde, *beni* düşmanın olarak görmek istemezsin. Yeni karısına aşık, aklını kaçırmış yeni evli bir adamla uğraşılmaz."

BÖLÜM 43

APTALCA AŞIK

Marco

Jia'nın yanağından süzülen her bir damla gözyaşı Kalp. *Dio*, insanlar neden aşık olmayı arzular? Bana sorarsan bu işkencenin en acımasız şekli.

Jia'nın büyükbabası onu bir kez daha kollarının arasına alıyor, sıkıca sarılıyor ve yabancı kelimeler fısıldıyor. Tanıdığım tek kelime *băobèi*, hazine, torunu için her zaman kullandığı sevgi ifadesi. İsim kesinlikle yerinde. İsa'dan sonra bir daha sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ve bu nedenle Jia'nın hayatıma girmesi gerçek bir hazine oldu. Çünkü ne kadar zor olsa da şu anda sahip olduklarımız buna yüzde yüz değer.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?" Jia gözleri kızarmış ve şişmiş bir halde büyükbabasına bakar.

"*Băobèi*, seni kocanla birlikte emin ellere bırakıyorum." Başını omzunun üzerinden eğiyor ve bana gülümsüyor. Bu jest çok şey anlatıyor. Bu adam torunu için doğru kişi olduğumu nasıl bildi, aklım almıyor.

Hiçbir fikrim yoktu.

Her şeyi berbat edeceğimden emindim.

Ve neredeyse yapıyordum. Hala yapabilirim.

"Ama daha Blanca ve onun *Sombra Boricua* koluna karşı harekete geçmedik bile, bir de Lei Wang ve isyancıları var-"

Yaşlı adam elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Her zaman bir şeyler olacak, Jia. Keşke sana yalan söyleyebilseydim ve huzurlu bir varoluşun geleceğini söyleyebilseydim, ama bu işte insan her zaman bir bıçağın ucunda dans eder. İşte bu yüzden hayatının her anının tadını sonuna kadar çıkarmalısın." Bir elini karnına götürmeden önce onu bir kol boyu kadar uzatıyor. Gövdesinin düz hatlarını avuçluyor ve sert yüzünde mutlu bir gülümseme beliriyor. "İlk çocuğunuzun doğumunu kutlamak için geri döneceğim."

"Oh, Yéye, henüz buna hazır değiliz."

Dudaklarından bilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Hiç kimse kaderin hazırladıklarına hazır değildir. Çok geçmeden döneceğimi söylediğimde bana güven. Bu konuda içimde iyi bir his var, *bǎobèi*. Kocan güçlü, erkeksi bir adam ve senin rahmin de ekim için olgunlaşmış durumda."

Jia'nın yüzünde mide bulandırıcı bir ifade belirir ve sonunda büyükbabasını serbest bırakır. "Oh, lütfen, Yéye, yine seks konuşması yapma."

"Haklısın, gitmeliyim." Bavuluna uzanır ama Nicky önce onu kapar.

"Bunu sizin için halledeceğim, Bay Guo."

Yaşlı adam başını eğdi ve bana döndü. "Artık korumanız gereken çok özel bir hazine var Bay Rossi. Umarım görevinizi ciddiye alırsınız."

Jia'nın eline uzanarak onu yanıma yatırdım. "Onu hayatım pahasına koruyacağım, Bay Guo. Her şeyden önce onu güvende tutacağıma, ona değer vereceğime ve ona tapacağıma yemin ederim. Beni o evlilik sözleşmesine *zorladığınızda* bana gerçekten bir hediye verdiniz."

Jia karnıma yumruk attı ve ben de onu yatıştırmak için eğildim.

"Ve daha mutlu olamazdım."

"Çok iyi, Bay Rossi. Yakında ikinizle de görüşeceğim."

Jia'nın bakışları, Nicky'yle birlikte ön kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar onun izini takip eder.

O gider gitmez, onu göğsüme doğru döndürüp ağzını yakalıyorum. Dudakları tuzlu, kalan gözyaşları hala tenini kaplıyor. Onu önce çekingen bir şekilde öpüyorum ama saniyeler içinde aramızdaki ateş alevleniyor.

"Her *ne* kadar *Yéye*'*yí* özleyecek olsam da," *diye* fısıldıyorum ağzına, "seni bu çatı katının her yerinde özgürce becermek için sabırsızlanıyorum, tükürük ateşi."

"Ve artık sessiz olmak zorunda kalmayacağım." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor ve ben onu dilimle dolduruyorum. Bir saniye içinde onu sikimle dolduracağım. Onu döllerimle o kadar dolduracağım ki, önümüzdeki birkaç saat içinde tüm orgazmlardan nefes nefese kalacak, üzölmeye vakti olmayacak.

"Sizi seviyorum Bayan Guo-Rossi," diye mırıldanıyorum alt dudağına doğru.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, şık ve karanlık gecede bir duygu fırtınası esiyor.

"Ve bir şey daha," diye araya giriyorum, "deden bebek konusunda haksız değil. Eğer korunmadan seks yapmaya devam edersek, sonunda hamile kalacaksın."

"Biliyorum." Bakışları benimkilerden ayrılıyor. "İlk kez seks yapmadan önce regl oldum, yani teknik olarak temiz olmalıyız. Bir hafta daha yumurtlamamam gerekiyor."

"Adet döngüsü konusunda uzman olduğunu bilmiyordum."

"Ben değilim ama Ari öyle. Doğum kontrolüne gitmeyi reddediyor çünkü vücudunda o hormonların olması fikrinden hoşlanmıyor. Ben de ona katılıyorum. Her neyse, regl dönemini düzenli olarak takip ediyor ve bana da bu alışkanlığı kazandırdı."

Beklenmedik bir heyecan doğrudan sikime doğru ilerledi. "Yani ne diyorsun? Korunmasız seks yapmaya devam etmek mi istiyorsun?"

"Ya da prezervatif takabilirsin."

Bir kahkaha attım. "Karımla mı? Otuz yılımın büyük bir kısmında bir tane taktım!"

Omuz silkiyor, yanaklarında bir parça kızılık beliriyor. "O zaman sanırım doğal doğum kontrol yöntemini deneyebilir ve yumurtlama dönemimde seks yapmayabiliriz."

"Bu ne kadar sürer?"

"Yaklaşık beş ila yedi günlük bir süre."

"Yok artık."

Dudaklarını alaycı bir kahkaha büzüyor.

"Her ay bütün bir hafta boyunca sana dokunmamamı mı bekliyorsun?"

"Başka şeyler de yapabiliriz..." Kara gözlerinde muzip bir sırıtış yansıyor.

"Kıçına sahip olmama izin verecek misin?"

Bir kıkırdamayla başı geriye düşüyor. "Oral zevklerden bahsediyordum, tatlım." Hâlâ gülererek başını sallıyor. "Ama sanırım buna kadar çalışabiliriz."

Bu sözler sikime doğru düz bir çizgi çiziyor ve hemen sertleşiyorum. Kontrolümü kaybedip onu bar taburesinin üzerine eğmeden önce, onu kendime çekip alnına bir öpücük konduruyorum. "Peki ya hamile kalırsan? Butikle, daha riskli mesleklerimizle bu nasıl olacak..."

İnce omuzları dudaklarının köşeleriyle birlikte kalkıyor. "Sanırım Yéye haklı. Sadece çok fazla plan yapabiliriz. Bazen her şeyi kadere bırakmak zorunda kalıyoruz." Alt dudağını ısıyor, endişeli gözlerini benimkilere dikeyyor. "Bir bebek olasılığını kabul ettiğin sürece mi?"

Nefes alıyorum ve ellerimle yüzünü çerçeveleyorum. "Birkaç ay önce olsa çığlık atarak odadan kaçardım ama şimdi evlilik mutluluğunu tam anlamıyla yaşamak için sabırsızlanıyorum. Her şeyi seninle yaşamak istiyorum. Hatta o beyaz çitlere sahip olabilmek için banliyöye bile taşınabilirim."

"Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Jia'nın kolları boynuma dolanıyor ve parmak uçlarına kadar yükseliyor. "Sizi seviyorum, Bay Rossi."

Kalbim sendeliyor, tekrar pompalamaya başlamadan önce bir anlığına donuyor. Aynı anda hem boğuluyor hem de yükseliyorum. "Emin misin?" Bu görücü usulü evlilik fırtınalı bir fırtınaydı ve sanki o üç lanet kelimeyi duymak için sonsuza dek beklemişim gibi geliyor.

"Evet, eminim, seni *coglione*. Senden nefret etmek için ne kadar çabalasam da kalbime girmeyi başardın. Bu kadar inatçı olmasaydım, muhtemelen bunu uzun zaman önce kabul ederdim. Beni kazandın, Marco Rossi. Seni tüm kalbim ve ruhumla seviyorum; her atışın sana ait."

Ben dudaklarını yakalamadan önce son kelime ağzından zar zor dökülüyor. "*Dio*, seni seviyorum karıcığım," diye fısıldıyorum onu yutarken.

Kemer tokamla savaşırken ellerim elbisesinin eteklerinde, başının üzerinden çekiştiriyor. Kollarındaki yara izlerini görünce öfkem hâlâ yüzeye çıkıyor ama kendime o *piçin* öldüğünü hatırlatıyorum. Keşke adamı diriltebilseydim de onu tekrar öldürebilseydim. Onu böyle kirletmeye nasıl cüret eder?

Kesin olan bir şey var ki, Qian Guo'nun on katı baba olacağım. En azından bu da bir şeydir.

Dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı külotunun dantelli kemerinin altından geçiriyorum ve boxer'larımdan sıyrılıyorum. *Yéye* bizimle yaşarken, çatı katında hiç çıplak kalmamıştık. Şimdi bunu tamamen değiştirmeyi planlıyorum.

Ayağa kalkıyorum, sikim sert ve aramızda hazır. "Bence tüm külotlarını atmalısın," diye mırıldanıyorum şişmiş dudaklarına karşı. "Bu kesinlikle atmamız gereken fazladan bir adım." Elim ıslak amını okşuyor ve göğsümden bir inilti yükseliyor. "Mmm, *cazzo*, seni ve bu sıcak tatlılığı seviyorum."

Kalçaları avuçlarımın içinde sallanıyor ve elleri kışımın etrafında kenetlenirken hafif bir inilti çıkıyor. "Kocaman sikine ve o inanılmaz kışına bayılıyorum Marco. Gerçekten inanılmaz."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

Eli sikime doğru kayarken sırtıyor. "Hayır, gerçekten istiyorum." Beni sertçe öpüyor, sonra sikimi bacaklarının arasına çekiyor. "Seni şimdiden içimde istiyorum."

"Ne kadar muhtaç, otoriter küçük bir şey." Bir elimi kalçasının altından geçirip bacağına kalçama dolamadan önce ellerimle kalçalarını kavıyorum. Kukusu ortaya çıkınca içine girip onu tek seferde dolduruyorum.

Başı geriye düşüyor ve iniltileri havayı kirletiyor, ikimizi de birbirine karıştırıyor.

"Oh, tükürük ateşi, sik beni, çok sıkı ve ıslaksın."

"Seni beceriyorum." Onu mutfak adasına yasladığımda her bir hamleyi karşılıyor.

"Çok şımarık," diye fısıldıyorum. Diğer bacağına uzanıp onu belime doluyorum ve kanepeye doğru yürüyoruz. Ayakta durmak eğlenceli olmadığından değil, ama acele etmeyip bunun tadını çıkarmak istiyorum. Onu kanepeye bırakıyorum ve bacaklarını omuzlarıma atıyorum. Sonra yavaşça geri çekilip onu tamamen içime alıyorum. Önümde yayılmıştı, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kedi beni içeri ve içeri ve içeri alıyordu.

Ben evimdeyim. Evliyim. Ve aptalca aşığım.

BÖLÜM 44

HAYATTA KALMA ROZETLERİ

ia

Hiç bir şeyin, bir insanın hayatından daha öncelikli olacağını düşünmemiştim.

CityZen. Tasarımlarımın bir dizi ton ve dokuda hayat bulduğunu görmek, uğruna yaşadığım şeydi. Şimdi, Marco'dan ayrı geçirdiğim her an işkence gibi. En sevdiğim şeyi yapıyor olsam bile.

Çalışma masamdan butiğin karşısındaki Nicky'ye bir bakış atıyorum. Her zamanki gibi kapıda nöbet tutuyor. Küçük dükkanımın demirbaşı haline geldi. Ve karanlık gölgemin en iyi arkadaşına aşık olduğundan oldukça eminim. Renkli güneş gözlüklerinin arkasından, Arianna'nın etrafta çırpınığını takip eden bakışlarını fark ediyorum. Blanca ve *La Sombra* ile her şey hâlâ belirsizliğini korurken, ilk içgüdüm CityZen'in büyük açılışını ertelemekti ama Triad'ın ayak sürümesi, Krallar ve İkizlerin Esmeralda'nın bölgesinin paylaşımı konusunda tartışmaları derken, Porto Riko ziyaretimizin üzerinden bir hafta geçti ve büyük finale hiç de yakın görünmüyoruz.

Ben sadece bu Blanca denen kadının ölmesini istiyorum.

O sürtük nişanlımı öldürmeye çalıştı, dğnmze ateş etti ve sonra da beni öldürmeye kalkıştı. Marco'nun diploması ve sallantılı barışı korumak hakkında söyledikleri umurumda değil, eğeri biri kadının göğsüne bir bıçak saplamazsa, ben saplayacağım.

Bence intikam soğuk yenen bir yemek değildir.

Bunu bir kez denedim ve boşa harcadığım her gün için pişman oldum.

Kafamı geçmişten gelen korkunç düşüncelerden arındırarak kendime büyük açılışın bugünden bir hafta sonra olduğunu hatırlatıyorum. Odaklanmalıyım.

Masanın üzerinde uzanan elbisenin parlak lavanta tonuna bakıyorum, gözlerim şeffaf kollara takılıyor. Beklenmedik bir öfke patlaması göğsümü sıkıyor. Kendimi bildim bileli uzun kollu elbiseler utancımı gizlemek, yaralarımı saklamak için gardırobumun vazgeçilmez bir parçası olmuştur. Ama Marco'ya gereğeri aıkladığımdan beri bir şeyler değışti. Artık onları saklamak istemiyorum; herkesin yara izlerimi olduğ gibi görmesini istiyorum. Hayatta kalmanın rozetleri. Beni koşulsuz sevmesi ve zarar grmemem için koruması gereken tek adam tarafından istismar edildim ama buna katlandım.

Ve ben kazanmıştım.

ekmecedem makası alıp kumaşı yırtıyorum ve her kesişte kalbim daha da hafifliyor.

"Aman Tanrım, Jia! Ne yapıyorsun?" Arianna harap olmuş elbiseye bakıyor, parlak gözleri kocaman.

"Kısa kollu olması gerektiğine karar verdim." Birazdan ben de aynısını üzerimdeki baskıcı bluza yapacağım ve en yakın arkadaşım gerçekten aklımı kaçırdığımı düşünecek. O bile gereğeri bilmiyor. Arkadaşlığımız boyunca bu çirkin yaraları gizlemek için çok çaba sarf ettim.

Ama artık yok.

Açılan n kapının şıngırtısı dikkatimi parçalanmış elbiseden alıp girişte sinsice yürüyen erkeğeri yöneltiliyor. Kocam. Bu kelimeyi dilimde hissetmekten hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Ağzım

onu koyu renk bir takım elbise içinde görünce dudaklarım kendiliğinden bir sırtışa dönüştü.

"Burada olman iyi bir şey Marco," diye nefes alıyor Ari. "Sanırım Jia büyük bir çöküşün eşiğinde."

Bana bakarken ifadesi kararıyor, o ateşli bakışları her santimimi tarıyor ve sonunda harap olmuş elbiseme düşüyor. "Her şey yolunda mı, tükürük ateşi?"

Umursamaz bir el salladım ve makası bıraktım. "Evet, ben iyiyim. Ari tamamen aşırı tepki veriyor."

"O muhteşem elbisenin kollarını kesti!" diye ciyaklıyor.

Marco'nun gözleri benimkilerle buluşuyor, parlak mavi koyu bir laciverte dönüşürken gece yarısı küresi yıldız ışığıyla yanıyor. "Bize bir dakika ver, Ari. Neden sen ve Nicky gidip bir kahve içmiyorsunuz?"

Arkadaşımın gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de başımla onaylıyorum. "Bana her zamankinden getirir misin lütfen?"

"Yapacağım, patron." Büyük muhafıza doğru koşmadan önce sırtıyor, zaten gevezelik ediyor.

Zil onların ayrıldığını bildirir bildirmez Marco çizim masasının etrafında dönüyor ve beni göğsüne çekiyor. "Neler oluyor, tükürük ateşi?" Burnumu düğmeli gömleğine gömerken sedir ağacı kokusu beni sarıyor. Takım elbise günün bu saati için tuhaf. Nedenini daha sonra sormak için aklıma bir not alıyorum.

Çenemi göğsüne dayayarak bakışlarımı onunkilerle buluşturuyorum. "Hiçbir şey. Aslında garip bir şekilde özgürleşmiş hissediyorum."

"Bu yüzden mi en yeni tasarımınıza bir makas aldınız?"

"Sembolikti."

"Mmhmm." Bana ihtiyatla bakıyor.

"Ve aslında bunun için sana teşekkür etmeliyim." Kucağından sıyrılıp makasa bir kez daha uzanıyorum.

Elimi omzuma götürdüğümde Marco'nun eli bileğimi sarıyor. Alyansı kayıyor ve dikkatimi altındaki beyaz çizgiye çekiyor. Bir şey var.

Kalıcılık hissi veren ve yüzüme beklenmedik bir gülümseme getiren yeni bronzlaşma çizgisi hakkında.

"Bence bu açıklamayı yapmanın daha güvenli yolları var." Parmakları şeffaf kırmızı bluzun üst düğmesini buluyor ve ilk düğmeyi yavaşça açıyor. "Önce kolları kesmeden önce giysiyi çıkarın." Gözleri üzerimde geziniyor, üstümden aşağı doğru inerken her hareketi kasıtlı. "Yaptığın şeyin çok cesurca olduğunu düşünüyorum Jia ve eğer istersen, kan dökülmeyeceğinden emin olduktan sonra yarattıklarının her birini yok etmene yardım edebilirim. Ama bunun acını dindireceğini sanmıyorum..."

Son düğme de çözülüyor ve Marco bluzu omuzlarımdan aşağı çekiyor. Kollarım yavaş yavaş ortaya çıkıyor, etimi boydan boya kesen düzinelerce soluk beyaz iz gün yüzüne çıkıyor.

Göğüslerimin kabarıklığına odaklandığında bakışları vahşileşiyor. Dantelli sütyen hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Boğazını temizleyerek bir nefes alıyor ve o esrarengiz gözlerini benimkilere dikeyyor. Parmakları çenemi kavriyor ve bakışlarımı sabit tutuyor. "Jia, güzelliğin o kadar güçlü ki, tüm vücudun yara izleriyle dolu olsa bile, içindeki ışıltının yanında soluk kalırlar. Vahşi ruhun, saf kalbin, boyun eğmeyen kararlılığın; bu nitelikler başkalarını sana çekiyor. Başından beri beni büyüleyen de bunlardı. Yara izlerinizi gururla kucaklayın, çünkü onlar sizi bugün olduğunuz olağanüstü kadına dönüştürdü."

Gözlerim doluyor ve bir tanesi kaçıyor, sonra bir diğeri ve bir diğeri.

"Seninle gurur duyuyorum, tükürük ateşi." Düşen her bir gözyaşını öpüyor. "Kelimenin tam anlamıyla mükemmelsin, bu yüzden düğün günümüz için bu şarkıyı seçtim. Haftalar önce butiğinde seni ilk gördüğümde Ed Sheeran'ın bilgece sözlerini dinliyordum. Düğün organizatörü bana ilk dansımızı sorduğunda, bu en bariz seçim gibi göründü."

O lanet olası gözyaşları yine tehdit ediyor ve hıçkırıklarımı zorlukla bastırıyorum. "Neden bana söylemedin?" Neden bunca zamanımı bu adamı küçümseyerek harcadım? Benim için mükemmel bir adamdı.

Omuz silkiyor. "O zaman doğru zaman gibi görünmüyordu."

Ağzı bir kez daha benimkini yakalıyor ve geçmişin acısı her şefkatli dokunuşta başka bir şeye dönüşüyor. Ağzı yanağımdan çeneme ve boynuma doğru ilerliyor. Göğüslerimi bulduğunda, dili meme ucumun etrafında dönerken ona doğru eğiliyorum. Beni yutmaya devam ederken, elleri kışımı kavlıyor ve kaldırıyor, beni döndürüyor, böylece çizim masasının üstünde oturuyorum.

"Bir ilk daha, tükürük ateşi." Günahkâr bakışları yüz hatlarını karartıyor.

"Burada mı?" Ağzımdan kaçtı.

Yavaşça başını sallıyor, fermuarını indirmeden önce kemerini çözüyor. Pantolonu ve boxer'ı hızlı bir hareketle yere dökülüyor. Aleti aramızda hevesle duruyor, ucunda bir damla döl çoktan parlıyor.

Elleri kalçalarımın dolanıyor ve beni masanın kenarına doğru çekiyor, sonra eteğimin altına kaydırıyor. Parmakları merkezimi bulmadan önce beklentiyle bacaklarımın arasında sıcaklık alevleniyor.

"Mmm, iyi kız, külot yok."

"O kadar çok yırttınız ki, bunun korkunç bir israfa dönüştüğünü fark ettim."

"Bu doğru." Eteğimi belime kadar iterek beni içine alıyor, o delici gözleri beni bütünüyle yutuyor.

Omzumun üzerinden butiğin ön tarafını oluşturan cam duvarlara hızlıca bir göz atıyorum. Eğer biri geçip bu tarafa bakarsa, ön sıradan görecekler. Ari ve Nicky'nin beklenenden daha çabuk geri gelme ihtimalinden bahsetmiyorum bile. Endişelerimi dile getirmek için ağzımı açıyorum ama Marco'nun aç ağzı tüm itirazları yutuyor.

Bir an sonra başparmağı klitorisimde ve ben itiraz edemeyecek kadar ileri gitmiş durumdayım. "İşte benim iyi kızım, şimdiden

sırılsıklam ve itaatkâr bir eş gibi sikimi almaya hazır." Bir kahkaha attım. "İtaatkâr, gerçekten mi?"

"Tamam, daha çok inatçı eş gibi mi?" "Bu daha çok bana benziyor."

Parmağını içime daldırıyor ve başım geriye düşüyor, bir inilti kaçıyor. Yoldan geçenleri ya da beklenmedik misafirleri unutmuştum. Tek odaklanabildiğim Marco ve vücudumu saran sıcak hisler. Kalçalarım, daha fazlası için istekli bir şekilde parmaklarının itişlerini karşılamak için yükseliyor.

"Seni içimde istiyorum. Şimdi."

"Ne kadar otoriter bir eş."

"Beni sik artık, Marco."

"Evet, hanımefendi." Zonklayan başını girişime yerleştiriyor ve tüm sinir uçlarım onu hissetmekle ayaklanıyor. Kısıtlama olmaksızın içime doğru itiyor, beni tamamen dolduruyor ve bir inilti daha çıkıyor.

"Oh, Marco..."

"İşte böyle tükürük ateşi, seni yakaladım." İt. "Her zaman seninle olacağım, her zaman yanında duracağım." İt. "Artık burada olduğuma göre kimse seni incitemeyecek." İt. İçimde her derine inişinde ateş kavurucu bir cehenneme dönüşüyor.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Güzel." İçime girerken dudaklarımı yakalıyor, daha hızlı, daha sert. "Benim için boşalmanı istiyorum, tükürük ateşi. Senin için tek erkek olduğumu, sana böyle hissettiren tek erkek olduğumu söyle."

"Benim için tek erkek *sensin*. Sadece senin için geldim, *kocam*."

"*Dio*, bu kelime dudaklarında çok seksi duruyor. Ve daha da fazlası, sikim içindeyken, o amın her santimini talep ederken. *Benim* amım."

"Senin ve sadece senin."

Ellerim kaslı kığını sarıyor, onu daha derine itiyor, zonklayan başı o zor noktayı dürtüyor.

"Durma," diye inliyorum. "Neredeyse geldim..."

Kıçımı avuçlayarak beni masadan kaldırıyor ve kalın şaftını yukarı ve aşağı doğru zorluyor.

"Oh, Marco, oh lanet olsun, boşalacağım..."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bu ham enerji içimden geçiyor, çekirdeğimde çiçek açıyor ve damarlarımda orman yangını gibi yayılıyor. Aleti içimde seğirirken adını inliyorum ve sıcaklığı beni ağzına kadar dolduruyor. Nefesim kesiliyor, kalbim yıkıcı bir an için duruyor. Şiddetli zevk dışında her şey duruyor. Kalan titremeler yavaşça azalırken Marco beni tekrar çizim masasına indiriyor ama uzun bir dakika boyunca birbirimizin kollarında kilitli kalıyoruz.

Çok iyi, çok güçlü hissettiriyor. Kendimi hiç Marco'nun yanında olduğum kadar güvende hissetmemiştim. Parmakları kollarımda yara izlerini takip ediyor. Çenesi geriliyor ve o çığ öfke alevleniyor.

"Sana yaptıkları için o *piçin* kellesini istiyorum." Qian onu bir kutuda saklardı, ama kardeşim öldüğünde, *Bà*'nın kafasını vücudunun geri kalanıyla birlikte gömdüm.

"Qian, o *pezzo di merda*'nın ölümünü üstlendiği için şanslı bir adamdı."

Çok uzun zamandır taşıdığım sır artık üzerimde ağır bir yük oluştururken alt dudagımı dişliyorum. Belki de karanlık itiraf sonunda beni ondan kurtaracaktı. Ve nedense Marco'ya gerçeği söylemek istiyorum. Yaşadığım cehennem hakkında daha iyi hissedeceğini hissediyorum.

"Qian değildi," diye

fısıldadım. "Ne?" Gözleri benimkilere sabitlendi.

"Babamı ben öldürdüm."

BÖLÜM 45

BİR İTIRAF VE BİR ÇAĞRI

Marco

Babamı ben öldürdüm. Jia'nın sözleri aramızda havada asılı kaldı. yıkıcı bir şekilde uzun bir an için. Tam da karımın beni daha fazla şaşırtamayacağını düşündüğüm anda.

Ben de pantolonumu indirdim.

Gözlerindeki ıstırap hissediliyor, acı ve öfkenin öfkeli bir karışımı. Ama en ufak bir pişmanlık belirtisi göremiyorum. Onu suçladığımdan değil. Adam belli ki ona yıllarca işkence ve tacizde bulunmuş, maruz kaldığı sözlü saldırıdan hiç bahsetmiyorum bile.

"Nasıl?" Sonunda başardım.

"Onu ben vurdum." Cevabı hızlı, sesi net. Yine en ufak bir pişmanlık belirtisi sezmiyorum. "Ve o günden sonra, bir daha asla güçlü bir adamın boyunduruğu altında yaşamayacağıma dair kendime söz verdim."

Bir anda her şey çok daha netleşti. Bana olan nefreti çok daha derin bir nefretten, tacizci babasından kaynaklanıyordu.

"Sonunda bunu yapmana ne sebep oldu?" Pantolonumu yukarı çekiyorum ve atılmış bluzu ona uzatıyorum. Belki, bu onun için daha kolay olur.

kıyafetleriyle gerçeği itiraf etmesi için.

"Sanırım dedikleri gibi bir gün kendimi kaybettim." Omuz silkiyor ve son düğmeyi ilikliyor. "Annem ölmüştü, Qian veliahttı ve Dört Deniz'i ele geçirmeye hazırlanıyordu. Bir anda kendimi kaybedecek hiçbir şeyim yokken buldum. *Bà* bir gece odama geldi, seçtiğim mesleğe kızmıştı. Moda kariyerimi sürdürmemi yasakladı ve ben de kendimi kaybettim. Bana ceza vermek için kullandığı bıçakla üzerime geldi, kan kaybetmemem için yavaş ve sığ kesikler attı. Bu babam için bir çeşit ritüeldi. Elbiselerim kanlanmasın diye bana zorla önlük giydirirdi. İlk başta annemden gerçeği saklamak içindi, annem öldükten sonra ise sanırım onun içindi." Devam etmeden önce bir nefes verdi. "Çekmecemden önlüğü almaya gittiğinde silahımı aldım. Yıllardır bir silahım vardı, gençken eğitimini almıştım ama o güne kadar hiç kimseye ateş etmemiştim."

Omuzları titremeye başladı. Biraz daha yaklaştım ve ellerim kalçalarında, onu sabitliyorum.

"Ona doğrulttuğum zamanki yüz ifadesini asla unutmayacağım. O şaşkınlık ve ihanet bakışı zihnime kalıcı olarak kazınacak. Daha da kötüsü, onunla birlikte gelen bir *gurur* ifadesiydi. Sanki bunca yıldan sonra nihayet ona karşı durabildiğim için mutluydu." Elleri benimkileri buluyor, parmakları benimkileri kavırıyor. "Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Son derece." Yanağını okşayıp onu kendime yaklaştırıyorum. "O korkunç, berbat bir adamdı Jia ve sana yaşattıkları yüzünden ölmeyi hak etti."

"Biliyorum..."

"Buna asla katlanmak zorunda kalmamalıydın. Keşke seni ondan korumak için yanında olabilseydim. Ama tüm bunlara rağmen kendini savunduğun ve bu inanılmaz kadın olduğun için seninle gurur duyuyorum. Bundan da öte, şu anda yaşayan en şanslı adam olduğuma ikna oldum."

Her şeyden sonra nihayet bana güvenebildin. Muhtemelen bunu hak etmiyorum."

Yanağımı okşuyor, duruşumu yansıtıyor. "Onun gibi olduğuna inanmak istedim. Kendimi korumak için buna ihtiyacım vardı ama sen en başından beri o canavar gibi olmadığını açıkça belirtmiştin. Sadece zamana ihtiyacım vardı ve sanırım sonunda bunu görebilmem için vurulmam gerekti." *Dudaklarının* kenarlarında alaycı bir gülümseme beliriyor ve *Dio*'nun gözleri ışıltıyor.

Karşımdaki kadından, o sessiz, ağırbaşlı tavırdan ve altında yatan katilden korkmalıyım ama tek yapabildiğim saygı ve hayranlık duymak. Ayrıca, hepimiz bazen biraz aklımızı kaçıırız.

"Haddimi aşarsam beni vuracağından endişelenmeli miyim?" Seğirirken dudağının köşesini öpüyorum.

"Haklısın, yapmalısın." Pantolonumun üzerinden sikimi kavırıyor, parmakları malzemeyi ısıyor. "Bu benim ve eğer yoldan çıkarsan seni cezalandırırım."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi, tükürük ateşi." Sert kenarına rağmen dokunuşuna yaslanıyorum çünkü tam bir mazoşistim ve yeni karımın bu karanlık yanını seviyorum. Onu kirletmeyi planladığım tüm yollar hakkında daha az suçlu hissetmemi sağlıyor. Onu tekrar masaya yatırmama bir saniye kalmıştı ki dışarıda bir korna çaldı.

Merda, nasıl unutmuş olabilirim? "Ön tarafta senin için bir sürprizim var." Elini yeniden sertleşen aletimden çekiyor ve ben bu anı mahvettiğim için kendime kızıyorum.

"Bununla açamaz mıydın?"

"I var a küçük dikkati dağılmış ne zaman I
gördüm sen ile makas, hatırladın
mı?"

"Anlaşıldı." Masadan kayıyor ve ben de elimi yumuşak elinin etrafına sarıp onu kapıya doğru götürüyorum.

Dışarıda bir minibüs ve huysuz bir şoför duruyor.
"Nereye istiyorsunuz?"

"Tam şuraya koy." Butiğin önündeki kaldırım gösteriyorum. "Karım size nereye asacağınızı söyleyecek."

Jia'nın geniş gözleri benimkilere kayıyor.

"Neyi asacaksın?" "Göreceksin."

Şoför minibüsün arkasına doğru yürüyor ve beyaz bir çarşafın altından büyük bir şey çıkarıyor. Onu ortaya çıkarırken damarlarımda heyecan ve gerginlik dolu bir vızıltı dolaşıyor. *Dio*, umarım beğenir. Kalın yazılarla parlak neondan özel bir CityZen tabelası.

Jia'nın ağzı açık kalıyor, kocaman tabelayı kaldırıma indiren adamın arkasından gidiyor. "Mükemmel," diye fısıldıyor önünde çömelip elini büyük, kalın harflerin üzerinde gezdirirken. Bana dönüyor, gözlerinde yaşlarla. "Tam da istediğim şey. Nereden bildin?"

"Tasarım detayları için Arianna'yı sorguya çekmiş olabilirim. Çok yardımcı oldu."

Ayağa kalkıyor ve kollarıma atılarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim. Bu birinin bana verdiği en güzel hediye."

Bakışlarının yoğunluğu yanaklarımı yakıyor. Böyle bir adam, böyle destekleyici bir koca olmaya alışık değilim. "Ari ve Mel büyük açılış için her şeyi hazırladılar. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Kucağımda eriyor, o kara gözleri parlıyor. "Sizi ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin, Bay Rossi?"

"Son zamanlarda değil, hayır, karıcığım."

Jia sırtlıyor ve dudaklarımı yakalayarak vücudunu benimkine bastırıyor. Böyle devam ederse, onu tekrar içeri götürmek zorunda kalacağım ve adamın lanet tabelayı nasıl asacağını kendisinin bulmasına izin vereceğim.

Jia'nın enerjisi olmadan çatı katı çok sessiz. Arianna ve Mel'in büyük açılış için dizginleri ele almasına rağmen, o hala tüm gününü CityZen'de geçiriyor ve bu da beni deli ediyor. Ama bu gece değil. Eve erken geleceğine söz verdi.

Elimi cebime atıyorum ve içinde saklı küçük kutuyla karşılaşıyorum. Onuncu kez çekip çıkarıyorum ve çevirerek açıyorum. Elmas bana göz kırpmıyor, tepedeki ışık prenses kesim mücevheri alevlendiriyor.

Günlerdir Jia'ya nişan yüzüğünü vermek istiyordum ama zamanlama bir türlü doğru olmadı. O butiğin açılışına o kadar dalmıştı ki, ben de Esmeralda ve *La Sombra Boricua* ile meşguldüm. Bir parçam ona yüzüğü vermeden ve birlikte yeni hayatımıza başlamadan önce bunun halledilmesini ve arkamızda kalmasını istiyordu. Bunun çılgınca olduğunun farkındayım, çünkü zaten evliyiz ve nişan yüzüğü ne fark eder ki?

Ama Jia'nın gerçek deneyimi yaşamasını istiyorum. Mihraba koşmak için tüm eğlenceli şeyleri atladık ve o aradaki tüm adımlarla birlikte gerçek bir ilişkiyi hak ediyor.

Mutfaktaki saate bakıyorum ve bir lanet mırıldanıyorum. Saat daha dört, bu da bana onun dönüşüne kadar iki saat bırakıyor. Yemek odası masası çoktan hazırlanmış, beyaz masa örtüsünün üzerine gül yaprakları serpiştirilmiş. Mumlar yerlerinde ama yakılmamışlar ve yemek şirketi saat yedide gelecek.

Her şey hazır, o zaman neden bu kadar gerginim?

Kalbim düzensiz bir ritimle atıyor ve parmaklarım küçük kırmızı kutuyu sıkıca kavlıyor. Cebime geri koyuyorum ve volta atmaya başlıyorum.

Sen tam bir *coglione*'sin. Sen zaten evlisin. Hayır diyecek değil ya.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Açılan kısa mesajdaki numaraya aşina olmadığım için ekranı tarıyorum.

Bilinmiyor: Karın bende. Onu tekrar canlı görmek istiyorsan, benimle Grand ve Madison'ın köşesindeki depoda buluş ve yalnız gel.

Panik, ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Tekrar ve tekrar metin. Hayır. Bu olamaz. Parmağımı ekrana vurarak mesajı siliyorum ve Jia'yı arıyorum.

"Aç, hadi, aç."

Cevapsız kalan her zil sesi nabzımı hızlandırıyor, çıldırmış halimi arttırıyor. Omurgamdan aşağı ter damlıyor ve karanlık görüş alanıma girerken dar bir daire çiziyorum. Sesli mesaj yanıt verdiğinde, parmağımı arama sonlandırma düğmesine basıp Nicky'yi arıyorum.

Cevap yok.

"Siktir!" Homurdanıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Son bir çağrı. Ama ben çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım.

Arianna ikinci zil sesinde telefonu açıyor ve bir umut ışığı beliriyor.

"Jia nerede?" Havlıyorum.

"Sana da merhaba Marco."

"Bunun için zamanım yok Arianna, bu ciddi bir mesele. Seninle mi değil mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, sesinde şimdi bir korku fısıltısı var. "Depodan birkaç numune daha almak için onu ve Nicky'yi butikte bıraktım. Neden? Neler oluyor?"

Fuayeden hızla geçip parmağımı asansör çağırma düğmesine sokuyorum ve kapıda bekleyen güvenlik görevlisine el sallıyorum. "Butiğe geri dön ve hemen beni ara, Ari. Sanırım kaçırıldı. Onu geri almak için yoldayım."

"Ne-"

Telefonu kapatıp gizemli mesaja geri döndüğümde Arianna'nın sözlerinin geri kalanı kesiliyor.

Ben: Her kimsen, sen ölü bir adam ya da kadınsın. Eğer karıma elini sürersen, seni

ve sevdiğin herkes dayanılmaz bir şekilde ölür. Anlaşıldı mı?

Bilinmiyor: Belirtildiği gibi benimle buluş ve değerli karına hiçbir zarar gelmesin.

Jia'ya yolda olduğumu ve seni mahvedeceğimi söyle.

Telefonumu ceketimin cebine geri sokuyorum.

Asansör birinci kata iniyor. Ana girişi atlayarak arabamı almak için doğruca garaja gidiyorum. Pislik herif yalnız gel dediğinde, sanırım şoför de yok demek istedi.

BMW'me ulaşmadan önce Nico'ya hızlı bir mesaj gönderiyorum. Her şey boka sararsa, birinin neler olup bittiğini bilmesi gerekiyor.

BÖLÜM 46

LĀODÀ'NIN GAZABI

ia

Marco'nun özel olarak yaptırdığı CityZen tabelasına bakarak Büyük açılış için kalbim aptalca bir dans yapıyor. Her şey neredeyse tamamlandı ve sinirlerim heyecan ve endişenin hıznır bir karmaşası içinde.

Cep telefonumu elime alıp butiğin ön tarafının birkaç fotoğrafını çekiyorum. "Solda küçük bir nokta var. Tam Z'nin yanında." Elinde nemli bir bezle bir merdivenin üzerinde durmuş tabelayı temizleyen Nicky'ye sesleniyorum. Aptal bir güvercin bu güzel tasarımın üzerine pisleme cüretini göstermişti ve ben bunu görmeye dayanamıyordum.

"Şimdi anladım mı?" diye sesleniyor büyük gardiyan. "Üstte biraz daha."

Topuklu ayakkabıların çimento üzerinde çıkardığı tıkırtı dikkatimi yakut kırmızısı Chanel etekli takım elbisesi içinde kasıla kasıla bize doğru gelen uzun bacaklı bir esmere çeviriyor. Telefonla konuşuyor, kulaklığı kulağında ve Nicky ile merdivenden tamamen habersiz bir şekilde gevezelik ediyor.

"Dikkat et!" Bağırıyorum ama artık çok geç. Merdivene çarpıyor ve metal şey titremeye başlıyor. Uzanmaya çalışıyorum ama bir elimde telefonum, basamaklar sağa kayıyor.

elimden kaçtı. Nicky'nin düşmesini, merdivenin keskin bir çınlamayla kaldırıma çarpmasını kalbim boğazıma fırlatarak izliyorum.

Bu kadar iri bir adam için gardiyanın çevikliği beni şaşırtıyor. Tek ayağının üzerine düşüyor, sendeleyerek ilerliyor ama bir şekilde dengesini koruyor. Aynı şeyi telefonu için söyleyememek çok kötü. Cebinden fırlıyor ve betona çarpıyor.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye haykırıyor kadın. Nicky'ye doğru koşuyor ve göğsüne ve kollarına birkaç kez dokunduğundan emin olarak onu okşuyor. "İyi misin?"

Muhafızımın yanaklarında derin bir kızarıklık oluşuyor. "Evet, evet, ben iyiyim. Endişelenmeyin hanımefendi."

Eğilir, ona kışının yanaklarını kuş bakışı gösterir ve telefonunu eline alır. "Olamaz, kırılmış! Çok sakarım." Parçalanmış telefonu Nicky'ye geri verirken bana dönüyor ve sakince gülümsüyor. "Telefonunu bana ver, içine numaramı yazayım. Yeni bir tane almakta ısrar ediyorum."

"Buna gerçekten gerek yok," diye mırıldanıyorum bir adım daha yaklaşırken.

Kara kirpiklerini özel korumama doğru savuruyor ve avuçlarını onun göğsüne bastırıyor. "Gerçekten ısrar ediyorum. Sadece çok utaniyorum."

Gözlerimi devirmek ve Nicky'ye dönmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüye zorlukla direniyorum. "Eminim Marco sana yeni bir tane alacaktır."

"Evet, tabii ki yapabilir," diyor gözlerini dikip bakan hayranına. "Buna gerçekten gerek yok."

Ben onu durduramadan, kadın telefonumu elimden kapıyor ve uzun, manikürlü tırnaklarıyla ekrana vurmaya başlıyor.

Peki o zaman. Sanırım hayır cevabını kabul etmiyor.

Israrcı kadının omzunun üzerinden Nicky'ye bakıyorum ve o da omuz silkiyor, yanaklarında hâlâ bir kızılık var. Bir süre sonra telefonu bana geri veriyor ve

ışılıklı bir gülümseme. "İşte oldu." Sonra Nicky'ye dönüyor ve ellerini onun büyük elinin etrafında kavuşturuyor. "Lütfen beni ara ve sana ne borçlu olduğumu söyle. Bu arada benim adım Laura."

"Sizinle tanışmak bir zevk," diye mırıldandı Nicky.

Sonra ince topuklu ayakkabılarının üzerinde dönüyor ve o kadar hızlı yürüyor ki, Manolos ve kırmızı Chanel'den oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değil.

"Bu ilginçti."

Nicky sırtıyor ve merdiveni almak için eğiliyor. "Evet..."

Telefonum hâlâ elimde, birkaç fotoğraf daha çekmek için kamera uygulamasını açtığımda ekranımı bir video dolduruyor. Ne oluyor be?

Sonra tanıdık iniltir yükseliyor ve loş videoda iki karanlık form bir araya geliyor.

"Ne oluyor lan?" Nicky'yi merdivenden aşağı iterek çığlık attım. Nasıl birlikteler? *La Sombra*'nın başı Manhattan'a sürpriz bir ziyaret mi yaptı?

"Sorun nedir?"

Telefonumu daha sıkı kavıyor, ekranı göğsümde saklıyorum. Öfkem taşmaya başladığında bile Nicky'ye patronunun Esmeralda'yı arkadan becerirkenki görüntüsünü göstermeyecek kadar aklım var. İnemeleri havayı dolduruyor ve ben izlemek için en sapkın ihtiyaçla doluyorum.

Kendi gözlerimle görmem gerek.

Marco'nun mükemmel kışındaki kasların kızın içine girerken gerilmesini izlerken sesi kısıyorum. Bir eliyle saçlarını yumrukluyor, diğer eliyle de kışını yokluyor. Bir araba kazası gibi, korkunç ve çok rahatsız edici ama bakışlarımı ayıramıyorum.

Marco'yu öldüreceğim.

Onun sikini kesip suratından vuracağım.

Bunu bana nasıl yapabilir?

Sıcak gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor ama çenemi sıkıp buz gibi bir sakinlik buluyorum. Ejderhanın kanı, değil mi? Onu

bu ihanetin bedelini ödeyecek. Kabus gibi sahneyi izlemeye devam ederken bakışlarım Marco'nun eline takılıyor.

Sol eli.

İlginç bir şekilde alyansı eksik.

O hilekâr piç... hayır, bekle. Kafamı boşaltarak, zayıflayan ciğerlerime derin bir nefes aldırıyorum. Videoyu durdurup yüzük parmağını yakınlaştırıyorum. Platin bandın altındaki beyaz deri bandı yok.

Bu da demek oluyor ki... bu yeni bir video değil!

Nicky hâlâ yakınlarda geziniyor, dudaklarında temkinli bir ifade belirliyor. "Neler oluyor?"

Videodan çıkmaya çalışıyorum ama telefonum donmuş gibi, cehennemden gelen bu sonsuz döngüde takılı kalmış gibi görünüyor. O kadın...

"Marco'yu aramalıyız!" Şaşkınlığın resmini çizen korumama bağıyorum. "Benim telefonum da çalışmıyor." Butiğe koşuyorum, sonra Ari'nin depoya gittiğini hatırlayıp kendime lanet ediyorum ve sabit hat koyma zahmetine hiç girmiyorum.

Kötü bir şey olmak üzere ve ben bunu durdurmak için hiçbir işe yaramıyorum.

Bir saat sonra korku ve paniğin ölümcül karışımı iliklerime kadar işlemişti. Mutfak adasının etrafında deli bir kadın gibi dönüyorum, ayaklarımın hareket etmesini engelleyemiyorum. Bir şeyler yapmak zorundayım. Burada öylece duramam.

Marco gitti.

Nico'nun onu geri getireceğimize dair teminatlarına rağmen, dehşet içindeyim. Onun ve Esmeralda'nın o lanet videosunu gördüğümünden beri tam bir nefes alamadım.

Bakışlarım yemek masasına, mumlara, gül yapraklarına kayıyor... Hıçkırmamak için gözlerimi kaçırıyorum.

"Sana bir şey getireyim mi, Jia?" Maisy yanımda beliriyor ve etrafımda dönüp durmama bir son veriyor. "Belki biraz papatya çayı? Her zaman sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olur."

"Sadece gergin değilim Maisy, kocam da kayıp!" Tersliyorum. "Çay yardımcı olmayacak." Dilimi ısırıyorum, sert ses tonumdan hemen pişman oluyorum. Neredeyse yengem tanıştığımızdan beri bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı ama ben çok sinirliyim.

"Biliyorum. Çok özür dilerim, tatlım." Kolumu nazikçe okşadı, sanki ona karşı tam bir sürtük değilmişim gibi. "Nico haklı, onu bulacağız."

"Nasıl öylece ortadan kaybolabilir?" Bağıríyorum, ses tonum yine amaçladığımdan daha keskin.

Nicky'nin koyu renk gözleri odanın diğer ucundan benimkilere bakıyor, iri gardiyanın ağzı buruşuyor. İşleri berbat ettiği için zaten defalarca özür dilemişti. Telefonlarla ilgili tüm o lanet şey bir tuzaktı. Ama neden?

Belli ki bunun Esmeralda ile bir ilgisi var, ama planları ne?

Nico, son bir saattir kamp kurduğu Marco'nun ofisinden mutfağı doğru yürüyor. Sonunda cep telefonu olan birini bulmuştum ve Gemini Corp'un numarasını almak için operatörü aradım. Oradan da ikizine ulaştım. İşte bu, bir daha asla telefonuma bu kadar bağımlı olmayacağım. Şu andan itibaren, herkesin telefon numarasını ezberliyorum.

Nico ile konuştuğumda, kırmızı Chanel'li kadınla olan olayın üzerinden neredeyse on dakika geçmişti. Çatı katına döndüğümüzde orayı boş ve yemek odasını da güzel bir şekilde düzenlenmiş bulduk.

Kalbim acıyor.

Marco bu gece için özel bir şey planlıyordu ve eğer onu bulamazsak, ne olduğunu asla bilemeyeceğim. Sadece bu düşünce bile boğazımı sıkıyor, duygularım nefes yolumu daraltıyor.

Hayır. Onu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. Yıllardır hayatımda sahip olduğum ilk iyi şey o ve ondan vazgeçmeyi reddediyorum.

Maisy ve Nico haklı. Onu bulacağız. "Maisy, telefonunu ödünç alabilir miyim?"

"Evet, tabii ki." Zihnimdeki çarklar bir fikir üretmeye başladığında telefonu bana uzatıyor. "Büyükbabanı aramak ister misin?"

"Hayır, adamlarımı çağırıyorum. Marco dışarıda bir yerlerdeyse, Dört Deniz onu bulacak ya da yeni *lăodà*'larının gazabına uğrayacak."

BÖLÜM 47

BAĞLI

Marco

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyorum. Bileklerimi metal bir sandalyenin arkasına bağlayan iplere karşı mücadele ediyorum. Etrafımı tarıyorum, zihnim bulanık ve düşüncelerim öldürücü. Kapıdaki çatlaklardan içeri sızan bir parça ışık dışında karanlık etrafımı sarıyor. Hatırladığım son şey o lanet olası depoya girdiğim, Jia için endişelenmekten aklımı kaçırdığım ve bir pisliğin beni indirmesine izin verdiğim.

Jia. Kahretsin, nerede o? Onu da mı aldılar?

"Jia!" Çok kızgın olduğumdan başka bir sebep yokken bağıriyorum. "Jia, neredesin?" Boğazım düğümlenene kadar birkaç dakika daha bağıriyorum. Sonra sert sandalyeye oturup bir küfür mırıldanıyorum.

Ellerimin içinde bulunduğu durumu unutarak başımın arkasını ovmaya çalışıyorum ama kalın sicim bileklerimi keserek anında bana hatırlatıyor. Birinin bana silahın kabzasıyla vurduğu yerde golf topu büyüklüğünde bir düğüm olduğundan eminim. Kafatasım zonkluyor ve ağzım pamuk toplarını gargara yapmışım gibi hissediyor.

Ne zamandır dışarıdayım ve hangi cehennemdeyim?

Gözlerimi sıkarak kapatıyor ve gürleyen nabzımı yavaşlatmak için derin bir nefes alarak odaklanmaya çalışıyorum. Dört karanlık duvarın ötesindeki havayı hafif bir esinti karıştırıyor, buna ritmik bir vınlama eşlik ediyor. Ses o kadar tanıdık ki... Nefeslerimi artık sesi bastırmayacak kadar düzene soktuğumda, boğazımda bir inilti yükseliyor. Bağlı ayaklarımı yere sürüyorum ve kumun tabanlara sürtünmesi içimde bir huzursuzluk girdabı yaratıyor.

Hayır, olamaz.

Suyun akıntısı, dalgaların kıyı şeridi boyunca tıslaması ve çarpması inkar edilemez.

Sakin ol, *Coglione*. Belki de sadece Long Island'dayım... Bu, başka bir esintinin vızıldayarak geçmesinden ve dalların muhafazamın dışına çarpmasından çok daha makul.

Bu kulağa palmiye ağaçları gibi geliyor.

Havayı kokluyorum ve tuzlu bir deniz esintisi burun deliklerimi dolduruyor. Hay sikeyim. Porto Riko'dayım. Aklımda hiç şüphe yok. Ya Esmeralda ya Blanca ya da onların *La Sombra* uşaklarından biri beni bayıltıp buraya getirdi.

Uyuşturulmuş olmalıyım.

Bu ağızımdaki tadı ve kafatasımdaki kalıcı ikametgahı açıklıyor. Bunun arkasında kim varsa öldüreceğim, bir kadın bile olsa. Koltuğumda kıpırdanıyorum, bağlardan kurtulmaya çalışıyorum. Beyefendi olmanın canı cehenneme, bu tam bir rezalet.

"Esmeralda, yüzünü göster! Yoksa sen misin Blanca? Gerçek adın buysa tabii. Gel yüzleş benimle, *CAZZO!*" Boğazım zımpara kağıdı gibi olsa da biraz daha bağıriyorum, ta ki hapishaneme sızan ışığın daha da parlaklaştığını fark edene kadar.

Yıpranmış ahşap kalaslar etrafımı sarıyor ve sazdan bir çatı tepemde duruyor. Bir kulübedeyim... Sahilde bir çeşit tiki bar mı? Lanet viski nerede?

Tahtadaki çatlaklardan sızan güneş ışığına bakılırsa, tahminimce şafak sökmek üzere. Beni esir alan kişi beni burada yalnız mı bıraktı yoksa cılız kapının hemen dışında bağırırlarımı duymazdan gelen bir nöbetçi mi var?

Sanırım öğrenmek üzereyiz.

Bağlı ayaklarımı ileri iterek, birkaç santim öne kaymayı başarıyorum. Sonra tekrar ve tekrar. Zahmetli bir şekilde yavaşça kapıya kadar sürünmeyi başarıyorum. En azından ayaklarım sadece birbirlerine bağlı, sandalyeye değil. Çaylak hatası.

Dizlerimi göğsüme çekerek eski kapıyı tekmeliyorum, tüm öfkemi hızlı bir hamleye dönüştürüyorum. Menteşeler gıcırdıyor ve tahtalardan biri çatlıyor. Sıcak, altın rengi ışık küçük kulübenin içine akıyor ve ben ani akın karşısında gözlerimi kısıyorum. İki iyi tekme daha ve kapı parçalanıyor.

Al bakalım, orospu çocuğu.

Sandalyeyi dışarı çekiyorum, parlak güneş üzerime vuruyor. Kristal, turkuaz su etrafımı sarıyor, dalgaların sesi şimdi daha yüksek. Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, o korku havuzu çiçek açıyor.

Hayır. *Hayır. Hayır.*

Bir ada mı? Çatı katımdan daha büyük olmayan küçük bir kara parçası beni çevreliyor.

Puttana beni lanet olası ıssız bir adada mı bıraktı?

Sıktığım dişlerimin arasından bir hırıltı yükselirken, berrak maviliğe doğru birkaç küfür savuruyorum. Bu bana nasıl oluyor?

Cezalandırılıyorum, değil mi? Başımı arkaya atıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. "Özür dilerim, tamam mı? *Dio*, geçmişimde yaptığım tüm korkunç şeyler için özür dilerim. Eğer beni cezalandırmak istiyorsan, tamam, ama lütfen Jia'nın bundan sağ çıkmasına izin ver. Yeterince şey yaşadı ve işkence görmeyi hak etmiyor."

Jia...

Onu bir daha asla görememe, ona asla dokunamama fikri... Kalbim hızlanıyor ve kaburgalarım kasılarak ciğerlerimdeki havayı sıkıyor. Hayır. Bunu onun için atlatmalıyım. Onu hayal kırıklığına uğratan uzun erkekler listesinde bir sonraki olmayı reddediyorum.

Gözlerimi kısarak, parlak maviliğin ötesindeki karayı zar zor seçebiliyorum. Tamam, bir adada mahsur kaldım ama yakınlarda bir kara parçası var. Bunu yapabilirim... Kumsalı araştırıyorum, beyaz tozu bir deniz kabuğu, bir kaya, bu lanet ipleri çıkarmak için kullanabileceğim herhangi bir şey için tarıyorum. Alnımdan ter akıyor, gömleğim o lanet kulübeden çıkmaya çalışırken harcadığım efor yüzünden zaten nemli.

Kuma gömülmüş bir parıltı gözüme çarpıyor. Yavaşça ona doğru ilerliyorum, yoğun yüzeyde asıl hapisanemden çok daha zor ilerliyorum. Nihayet o noktaya ulaştığımda, içimde bir umut fısıltısı alevleniyor. Deniz camı.

Kenarları dalgaların çarpmasıyla körelmiş ama belki, sadece belki, yolumu açmaya yetecek. Tabii onu bir şekilde yakalayabilirsem. Tam önünde durup ayakkabımın ucuyla tekmelemeye çalışıyorum. Sadece camı kumun daha da altına gömmeyi başarıyorum.

Birçok başarısız denemeden sonra, çığlık atmak istiyorum. "Tamam, düşün, lanet olsun, Marco." Ayak parmaklarım. Onlar daha iyi çeker.

Bağcıkları hâlâ bağlı olan ayakkabılarımdan sıyrılmak kolay bir iş değil ama dakikalar sonra başardım. Ancak bu zahmetli prosedürü çoraplarım için de tekrarlamam gerekiyor. Dar elbise çoraplarını çıkarmak çok daha zor oluyor ve yirmi dakika sonra gömleğim terden sırılsıklam oluyor ve deli gibi küfrediyorum. Ama sonunda çoraplarım çıktı.

İpleri gerçekten koparmayı başarırsam ne yapacağımı düşünmek bile istemiyorum. Kıyıya yüzmek mi? Görünüşe göre, en yakın kara parçasından kilometrelerce uzaktayım. Daha sonra uğraşılacak bir şey. *Sadece şu lanet camı al*, Coglione. Benim

Sinir bozucu iç sesim ikizime çok benziyor, bu da şimdi akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyor.

Sıcak çarpması mı
geçiriyorum? Çok mu
susuz kaldım?

Bu lanet ıssız adada ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bunların hiçbir önemi yok. Sadece kendini iplerden kurtar. "Deniyorum," diye bağıriyorum var olmayan kardeşime.

Ayak başparmağımı uzatarak deniz camını yakalıyorum ve kendime doğru kaldırıyorum. Her nasılsa, birkaç denemeden sonra, derme çatma silahı kucağıma düşürmeyi başarıyorum. Şimdi ne olacak? Ellerim hâlâ arkamda bağlı ve camı parmaklarımın erişebileceği bir yere nasıl getireceğimi bulmam gerekiyor.

Bir motorun gürültüsü dikkatimi ufka yöneltiyor. Parıldayan beyaz bir sürat teknesi adaya doğru ilerliyor ve o tehlikeli umut bir kez daha yeşeriyor. Yaklaşan esirime bakacak şekilde sandalyemi çevirdiğimde cam hala kalçalarımın arasında.

Tanıdık bir form şekillenmeye başlarken koyu renkli, dalgalı saçlar rüzgârda dalgalanıyor.

Kahrolası temizlikçi. İnanılır gibi değil.

Blanca Alvarez teknenin tepesinde iki iri yarı adamla birlikte bikini ve pareodan başka bir şey giymeden beliriyor. Kıyıya ayak basmadan önce üçünü de ölçüp biçtim. İkisini rahatlıkla alabilirim, üçüncü kişi sorun olur ve üçüncü kişinin bir kadın olduğu düşünülürse, iki kat daha fazla sorun olur.

Bir centilmen değil, kendime hatırlatıyorum.

Siz bir kocasınız ve göreviniz eve, karınıza dönmek.

"Jia nerede?" Blanca'nın çıplak ayağı kuma değdiği anda havladım.

"Sakin olun Bay Rossi, gelininiz gayet iyi." Yanında korumalar olduğu halde yaklaşıyor. Her birinin belinde bir silah kılıfı var ama ikisi de silahı tutmuyor. Onlar değil

bir tehdit olduğumu düşünüyorlar. Ya da büyük ihtimalle uyanık ve hareket halinde olmamı beklemiyorlardı.

"Kanıtla," diye homurdandım.

"Gerçekten talepte bulunacak bir konumda değilsiniz."

"Aksine, tüm gücün bende olduğundan oldukça eminim. Yoksa neden beni yakalamak için bu kadar uğraşasın ki?" Ona yıllar içinde mükemmelleştirdiğim ukala bir sırıtış fırlatıyorum.

Dudakları seğiriyor ve onu yakaladığımı şimdiden anlıyorum. "Umarım güzel tropik havamızın tadını çıkarıyorsunuzdur." Birkaç adım önümde duruyor ve kara kaşlarını çatıyor.

"Bu lanet sandalyeye bağlı olmasaydım çok daha fazla keyif alırdım."

"Eminim yaparsınız. Ama ben nefes almaktan hoşlanıyorum ve korkarım seni serbest bırakırsam buna izin vermezsin."

"Dene beni. Koca olduğumdan beri inanılmaz sabırlı ve anlayışlı bir adam oldum."

Yakut kırmızısı dudaklarından keskin bir kıkırtı dökülüyor. "Eminim öyledir." "Ne istiyorsun Blanca? Neden buradayım?"

"Birçok şey istiyorum Bay Rossi ve sanırım bunları elde etmeme yardımcı olabilirsiniz."

"Daha önce de söylediğim gibi, bu kadar rahatsız olmasaydım muhtemelen seni dinlemeye daha istekli olurdum." Bağlarla boğuşuyorum, daha etkili olması için yüzümü buruşturuyorum. "Ve hala karımın Manhattan'daki evinde hayatta ve iyi olduğuna dair bir kanıt görmedim. Bu olmadan *Merda*'yı alamazsın."

Blanca başını yanındaki iri adamlardan birine doğru salladı. "*Llama la.*"

Neyse ki anadilim İtalyanca olduğu için çok fazla İspanyolca konuşabiliyorum. Gardiyan telefonunu çıkarıp aramaya başladı. Sonra ekranı yüzüme tutuyor ve hoparlör düğmesine basıyor.

"Alo? Kimsiniz?" Jia'nın sesi hat boyunca çınlıyor ve aniden yeniden nefes alabiliyorum.

"Spitfire-"

Kapatma düğmesine basıyor ve benim her şeyim haline gelen kadınla bağlantımı kesiyor. Bakışlarımı başka yöne çevirerek hain hizmetçiye dik dik bakıyorum. "Ne istiyorsun lan sen?" Hırladım.

"Kendi imparatorluğumu istiyorum. *La Sombra Boricua*'yı yönetmek ve onu yeni bir şöhret seviyesine çıkarmak istiyorum."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor. Benden ne istiyorsun?"

"Kolombiya'da büyüdüğüm için, içinde geliştiğiniz bu dünyaya yabancı değilim. Alvarez karteli bir zamanlar ulusumuzun en büyüklerinden biriydi."

"Tanıdık gelmiyor." *Yalan*. Kadına istediğini vermeyi reddediyorum.

"Beş kardeşten oluşan ve benim en küçük kız olduğum kendi ailemde bir yerlere gelebilmek için yıllarca mücadele ettikten sonra, başka bir yere taşınmaya karar verdim. Bir süredir Manhattan'daki suç ailelerini inceliyorum. İç işleyişlerini ve arzuladığım zenginlik ve güce ulaşmak için nelerin gerekli olduğunu anladım. İtiraf etmekten nefret etsem de, bunu başarmak için size ihtiyacım var. Daha doğrusu, yanımdaki İkizler ve Valentino'lara. Ve sadece anlaşmayı tatlandırmak için, Dört Deniz'i ve tüm Çin Üçlüsü'nü benim lehime çevirme gücüne de sahipsiniz."

BÖLÜM 48

AILEMIZE HOŞ GELDİNİZ

ia

Tüm dünyadaki en güçlü adamların masasının karşısında duruyorum.

Ama onların korkutucu bakışları altında titremiyorum, tereddüt etmiyorum çünkü karşımda oturan erkeklerden çok daha fazla korktuğum bir şey var. Kocamı kaybetmek.

"Neden kendimizi bir İkizler karmaşasına dahil edelim ki?" Jianjun Zhang başındaki koltuğundan bana ters ters bakıyor.

Altın Yıldız'dan Hao Wei onun yanında oturuyor ve beyaz bıyıklarının ucunu büküyor. Lei Wang ise kaşlarını çatmış bir şekilde ikilinin karşısında oturuyor ve hâlâ ikinci adamımın koltuğunu işgal ediyor. Yaşanan onca dramdan dolayı onun yerine geçecek kişiyi seçecek vaktim olmadı. Belli ki kimse birkaç saat önce çağırdığım acil Konsey toplantısı konusunda heyecanlı değil.

"Bu basit bir İkizler karmaşası değil. Ben Dört Deniz'in *lǎodà*'sıyım ve Marco Rossi de benim kocam. Hepiniz orada oturup sadece birkaç hafta önce kendimi o adama bağlayışımı izlediniz. Eğer böyle bir sorunuz varsa, endişelerinizi o zaman dile getirmeliydiniz."

Küçük odada bir mırıldanma korosu patlar.

"Bizden tam olarak ne yapmamızı bekliyorsunuz?"
Jianjun soruyor. "Onu geri almak için ne gerekiyorsa."

Çenemi yukarı kaldırıyorum

ve boğazımı sıkan duyguları yutmalıyım. Bugün güçlü olmalıyım. Bugün ağlayan bir eş değilim, ben *lǎodà*'yım ve damarlarımda ejderhanın kanı dolaşıyor.

"Kocanızı kimin kaçırdığı hakkında bir fikriniz var mı?" Lei son kelimeyi sanki fiziksel olarak acı veriyormuş gibi dişlerini sıkarak söylüyor. "Nereden başlayacağız?"

"Güçlü bir ipucumuz var-"

"*Bíz* mi?" Hao Wei gümüş bir kaş kaldırdı.

Başparmağımı omzumun üzerinden dışarıda duran kayınbiraderime doğru atıyorum. "Nico Rossi ve İkizler; toplantıya girmelerine izin vermediğiniz kişiler."

"Konsey Triad'ın kutsal bir kurumudur," diye tersliyor Jianjun. "Dışarıdan gelenlere açık değildir." Ellerini önünde kavuşturarak sakın bir maske takınmaya zorluyor.

"O *yabancıların* hepimizi etkileyecek cevapları var."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Hao Wei soruyor.

"*La Sombra Boricua*, adı gibi sessiz bir şekilde bölgelerimize sızıyor, nifak tohumları ekiyor, düşmanlarımızı birleştiriyor ve hepimize karşı harekete geçmeye hazırlanıyor. Esmeralda Amerika'daki takipçilerinin kontrolünü kaybetti ve Blanca Alvarez devreye giriyor. Ailesi Kolombiya'daki en acımasız kartellerden biri."

"Yani kocanızın yakalanmasının arkasında onların olduğuna mı inanıyorsunuz?" Jianjun mırıldandı.

"Evet, eminiz." Marco'nun telefonunu cebimden çıkarıyorum ve parmaklarım sanki onu bir şekilde tutabilecekmişim gibi telefonun etrafında sıkılaşıyor. "Telefonun ve mesajın gönderildiği yerin izini sürebildik. Porto Riko'nun batı kıyısı boyunca uzak bir nokta."

"Kocanı bulmak için ülke dışına çıkmamızı mı bekliyorsun?" Lei havlıyor.

"Hayır!" Ben de bağırıyorum.

Ayağa kalkıyor, hırılıyor. "Zaten bütün gün ve gece senin emrinde sokakları arşınladık."

"Yapman gerektiği gibi. Ne babam ne de kardeşim için daha azını yapmazdın. Ve ben ne emredersem onu yapacaksın. Bugün buraya Üçlü'yü hepimizin iyiliği için birleştirmek umuduyla geldim." Omuzlarımı geriye atıyorum ve bakışlarım her bir erkeğin arasında gezinirken nefesimi içime çekiyorum. "*La Sombra*'nın liderlerini kendim halledeceğim. Buradaki bölgelerimizi korumak için hepinize ihtiyacım var. Desteğinize ve *lǎodà*'nızın kocasının sağ salim dönmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağınıza dair yemin etmenize ihtiyacım var."

Lei'nin ağzı bükülür, çenesi sıkı bir çizgi halinde sıkılır.

Gözlerimi ondan ve hepsinden ayırmıyorum. Sadece birinin kabul etmesine ihtiyacım var ve diğerleri sıraya girecek, bundan eminim. *Hadi, hadi*.

"Dört Deniz'e ve büyük Üçlü'ye katılırken ettiğin yemini sana hatırlatmama gerek var mı?" Lei'ye en sert bakışlarımı fırlattım.

"Hayır, *lǎodà*."

Yine de devam ediyorum. "'Ailemizi sarsılmaz bir cesaretle koruyacağıma, sırlarımızı gizli tutacağıma ve görevlerimizi beceri ve sağduyuyla yerine getireceğime yemin ederim. Teşkilatımızın refahı için çalışacağıma, kardeşlerimi ihtiyaç duydukları zamanlarda destekleyeceğime ve toplumumuzun iyiliği için fedakârlık yapacağıma söz veriyorum." Sözlerim karşısında tüm oda duraksadı. "Herhangi birinize hatırlatmama gerek var mı?" Jianjun'u bakışlarımla sabitliyorum, sonra Hao Wei'yi, sonra da odanın geri kalanında yavaş bir daire çiziyorum.

Lei ayağa kalkar, başı öne eğiktir. "Her zaman olduğu gibi, benden önceki atalarımınla birlikte senin yanıdayım, *lǎodà*."

Başımı sallayarak onaylıyorum, dilimin ucuna gelen teşekkürü ısırarak geri alıyorum. *Bunu sana borçlular, onların dikkatini çekmelisin, sen onların yüce liderisin*. Babamın sesi zihnimde yankılanıyor, aldığım birçok ders

Çocukken kardeşime varis olarak kaderini öğretirken dinledim.

Her zaman dinlediğimi, izlediğimi ve beklediğimi bilmiyorlardı.

Ve şimdi benim zamanım geldi.

Sırada Hao Wei var; Altın Yıldız'ın lideri olarak işleri onu genellikle dış ilçelerle sınırlandırıyor. "Özellikle *La Sombra* tehdidi meşru ise, mümkün olan her şekilde yardımcı olmamak için hiçbir neden göremiyorum."

Kapı hızla açılır ve tehditkâr bir İtalyan içeri girer. "Güven bana, öyle."

"Burada ne halt ediyorsunuz Bay Valentino?" Jianjun hırılıyor. Marco'nun üvey kardeşi Dante, yüzünde vahşi bir sırıtışla kapıyı karartıyor.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Jianjun." Luca bir an sonra ortaya çıkıyor ve kardeşinin önüne geçiyor. İkisi arasında genç Valentino her zaman daha diplomatik, daha düzgün bir işadamı olmuştur. "Bayan Rossi için acil bir bilgimiz var."

Nico ite kaka odaya giriyor, üç büyük erkek şimdi dar alanı dolduruyor. Başım Luca'ya dönüyor, sonra Dante'ye ve son olarak da Nico'ya atlıyor. "Ne oldu?"

"Onu bulduk," diye duyurdu Nico. "Blanca Alvarez'i bulduk."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım. "O nerede ve Marco nerede?"

"Porto Riko'da, tam düşündüğümüz gibi." Kardeşinin dudaklarında rahatlamış bir gülümseme belirir.

Luca Jianjun'a dönüyor, ifadesi taşa kazınmış. "Biz harekete geçerken *La Sombra*'yı meşgul etmek için Kızıl Ejderhalara ihtiyacımız var."

Valentinolar ve Kızıl Ejderler'in aylar önce bir ittifak kurduklarını neredeyse unutmuştum. Bakışlarım Triad'ın en güçlü ayağının sert liderine çevrildi. Kralların kralından emir alır mıydı?

Jianjun'un dudakları başını eğmeden önce inceliyor, bu hareket o kadar zayıf ki neredeyse fark edilmiyor.

"*Bene*. Çok iyi o zaman." Luca bana dönüyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Hadi kocanı geri alalım."

Özel jet Porto Riko'daki çakıllı piste indiğinde, kalbim boğazıma kadar fırlıyor. Umutlu olmaya çalıştım, aklıma gelen tüm kasvetli düşüncelere engel olmaya çalıştım. Bildiğim kadarıyla tarihte ilk kez Kings, Geminis ve Triad'ın birlikte çalışmasıyla Marco'yu geri almamam mümkün değil.

Sadece yirmi dört saat oldu ve şimdiden kalbimin bir parçasını kaybetmişim gibi hissediyorum. *Lütfen iyi olmasına izin verin.*

Planın üzerinden defalarca geçtik ama yine de çok korkuyorum. Pek çok şey ters gidebilir. Sadece birkaç hafta önce vurulmuştum ve şanslıydım. Yaşadığımız bu hayatta her şey gelip geçici. Neden Marco'dan boş yere nefret ederek bu kadar zaman harcadım?

Ona bir şans vermeliydim.

Bir lanet mırıldanarak, anlamsız düşünceleri zihnimin gerisine atıyorum. Artık çok geç. Geçmişi değiştiremem ama gelecek her günü en iyi şekilde değerlendirdiğimizden emin olabilirim.

Uçuş görevlisi kapıyı açıyor ve herkes bir hareket dalgası içinde koltuklarından kalkıyor. Nico yanıma yaklaşıyor, kara kaşları öfkeyle birbirine karışmış. "Gelmek istediğine emin misin? Sana bir şey olursa Marco beni öldürür."

Silahımı çıkardım ve tetiği çektim. "Beni durdurmaya çalışırsan seni öldürürüm." Yeni kayınbiraderime tatlı bir gülümseme vererek yanından geçip çıkışa doğru yürüyorum.

"Diğer kızlarla gayet iyi anlaşacak." Dante Nico'nun omzuna bir tokat atar ve kıkırdayarak yanından geçer.

Yaşlı Valentino bana ulaştığında, ben çoktan merdivenlerden aşağıya, çakıllı asfalta fırlamıştım bile. Elini omzuma koyuyor ve gözlerim kısılmış bir şekilde ona dönüyorum.

"Sakin ol, kaplan. Sadece aileye hoş geldin diyecektim."

BÖLÜM 49

KURŞUN FIRTINASI

Marco

"*Sen delisin, senyorita.*" Aslında delinin teki. Esmeralda'nın bölgesini ele geçirmesine yardım edecektim. Ona büyüleyici bir gülümseme fırlatıyorum, daha önce birçok güzel ve çılgın kadında sayısız kez işe yaramış olan gülümsemenin aynısını.

O gevezelik ederken ben de ipler üzerinde çalışıyordum. Deniz camını santim santim sürükleyerek ipi daha idare edilebilir bir seviyeye getirdim.

"Neden?" diye hırlıyor. "Esmeralda'yı *La Sombra Boricua*'yı yönetmek için benden ~~ada~~ donanımlı yapan nedir?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey, ama o yerini biliyordu. Açık iletişim hatları kurduk, birlikte iyi çalıştık ve Manhattan'ı kimin yönettiğini anladı. Bu kesinlikle *La Sombra* olmayacak."

"İkizler ve Krallar yönetimde olduğu için mi?"

"Evet, kesinlikle." Gülümsemem daha da küstahlaşıyor. "Şimdi anlamaya başlıyorsun." Duraklıyorum ve ona keskin bir bakış fırlatıyorum. "Düğünümüzde karımı vurduğundan ve bu affedilmez günah yüzünden öleceğinden bahsetmiyorum bile."

Başını iki yana salladı. "Sen ve kardeşlerin zayıfladınız. Nico'nun evine girip çıkarken bir şeyler öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Kafası Maisy'nin bacaklarının arasına gömülmekle o kadar meşgul ki Aşağı Manhattan'ın güvenliğini sağlayamıyor."

"İhanetini aylardır biliyoruz Blanca. Maisy çatı katına taşındığından beri öğrendiğin her şey ikizim tarafından sana el altından verildi."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, yakut kırmızısı dudakları somurtuyor. Muhafızlardan birine İspanyolca bir şeyler tıslıyor ama benim yakalayamayacağım kadar alçak sesle ve hızlı. Yine de yüz ifadesinde bir memnuniyet girdabı oluşuyor. Muhafız kumsaldan uzaklaşıyor, kıyıya yanaşmış sürat teknesine doğru ilerliyor.

"Esmeralda oyuna getirildiğini bilirdi... Hatta birkaç ay önce aynı nedenle neredeyse kafamı koparıyordu." İlgisiz bir el sallıyorum. "Belki bir gün sana anlatırım."

"Onu becerdiğin videoyu mu kastediyorsun?"

Başım geriye düşüyor, etkisi gerçekten tokat atmış olmasından daha kötü. Video mu var? Küçük Latin cadalogun cinsel ilişkilerini filme alacağını düşündüm.

"Karın bunu gördüğünde çok kızdı."

Hay sikeyim. "Bu ne cüret?" Kükrüyorum ve ayağa fırlıyorum, öfkem kollarımı bileklerimin etrafındaki bağları kırmaya zorluyor. Ayaklarım hâlâ birbirine bağlı ama uzun sürmeyecek. Gardiyan silahını çıkaramadan elimi Blanca'nın boğazına doladım. Onu daha yakına sürükleyip sırtını göğsüme yasladım.

"Bırak onu hemen!" diye bağılıyor muhafız, sonunda tabancasını kaldırarak.

"Sakin ol, *amigo*," diye mırıldanıyorum, bir gözüm teknedeki diğer muhafızda. Kıyıda olup bitenlerden habersiz ama uzun süre habersiz kalacağından şüpheliyim. "Patronuna henüz zarar vermeyeceğim; sadece bu lanet adadan gitmek istiyorum." Boynumu büküyorum, bakışlarım Blanca'ninkilerle buluşmak için dönüyor. "Bu ne

yapacağız. Adamına silahını bırakmasını söyleyeceksin, ben de seni silahlarından arındıracağım, sonra da o küçük tekneni alıp yoluma gideceğim." Duraksadım, dişlerimi gösterdim. "*Anladınız mı, senyorita?*"

"*Vete ala mierda, cojudo,*" diye tükürüyor.

"Böyle güzel bir ağızdan böyle kötü sözler." Yanaklarını sıkıyorum ve dudakları büzülüyor. "Şimdi söyle ona."

Yaklaşan bir teknenin gürültüsü bakışlarımı sese doğru çeviriyor. Sürat teknesindeki diğer muhafız da aynısını yapıyor ve kıyamet kopuyor. Silah sesleri adanın kumlu kıyılarında yankılanırken, beş tanıdık figür yeni gelen sürat teknesinde bir araya geliyor.

"Jia!" Kaosla birlikte onun adı da dudaklarımdan döküldü.

Blanca elimden kurtuldu çünkü karımın görüntüsü yüzünden dikkatim çok dağılmıştı. Bana dönüyor ve mayosunun içine soktuğu küçük bıçağı pareonun altından çıkarıyor. Bıçağı göğsüme doğru savurarak bir darbe indirdi. Bıçak gömleğimi delip geçiyor ama kesik derin değil, acıdan ancak bir tıslama çıkıyor.

Blanca'nın başının hemen üzerinden bir silah sesi duyuldu ve ben zar zor eğildim. Jia teknenin kenarında duruyor, bakışlarını Blanca'ya dikmiş öldüresiye bakıyor. "Kocamdan uzak dur!" diye bağılıyor.

Ufukta başka bir tekne belirirken hava barut kokusu ve adamların bağırışlarıyla yoğunlaşıyor. Kahretsin, buradan gitmeliyiz.

Blanca'nın bileğine uzanıyorum ve yukarıdan kurşunlar yağarken bıçağı elinden çekip alıyorum. "Bunu ben alayım, teşekkürler."

Bana hırlıyor, dudakları öfkeli bir kaş çatma şeklinde bükülmüş. Ama daha fazla mermi vızıldıyor, onu ve korumasını kumlu zemine düşmeye zorluyor. Bıçağı ayak bileklerimin etrafındaki iplerde gezdiriyorum ve kıyı şeridine doğru koşuyorum.

Mermiler tepemde vızıldıyor, avuç içlerini yırtıyor ve tahta parçalarını uçuruyor. Kargaşanın ortasında, okyanusun uğultusu, gürleyen nabzımın vuruşuyla boğuklaşan acımasız bir fon görevi görüyor.

Nico ve Dante pırıl pırıl sürat teknesinin ön güvertesinde yan yana durmuş, havayı kurşun yağmuruna tutuyorlardı.

Luca dümende, diğerlerini yönlendiriyor, bir elinde silah, diğerinde direksiyon. "Gidelim, gidelim!" diye bağıyor. "Beş dakika içinde geliyor!"

Jia gemiden atlıyor, parlak mavi sulara gömülüyor ve bana doğru koşuyor. Onu içime çekerken kalbim kaburgalarımın umutsuzca çarpıyor. *Dio*, korkunç bir an için onu bir daha asla göremeyeceğimi sandım. Suyun kenarına ulaştım ve onu kollarıma aldım. Göğsümde çok güçlü, çok canlı hissediyor. Hızlı bir öpücük için dudaklarını yakalıyorum ve tuzlu gözyaşları dudaklarıma karışıyor.

"*Dio*, seni seviyorum, tükürük ateşi," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Hayır, ben seni seviyorum Marco. Çok, çok fazla." Gözyaşları sel oldu gözleri, yanaklarından aşağı dökülüyor. Onu hiç bu kadar muhteşem görmemiştim. Geri adım atıyor, gözleri her santimetrekaremi tarıyor, çabalarımı yansıtıyor. "Kanıyorsun!"

Elimi göğsümdeki yaraya bastırıyorum. "Önemli bir şey değil, beni çok az yaraladı."

"Marco..." O anlamlı kürelerde korku parıldıyor. "Yemin ederim bir şey yok." Sanki bunu kanıtlamak istercesine dudaklarını

bir kez daha, onun tatlı tadından zevk alarak. *Dio*, eğer ona bir şey olsaydı.

"Hadi, siz ikiniz, buraya gelin!" Nico bağıyor. "Eve döndüğümüzde bunun için bolca vaktimiz olacak."

Dante ve Nico sürat teknesinin pruvasından atlayıp sahili kurşun yağmuruna tutuyorlar. Jia'yı kollarıma alıp sığ suya atlıyorum. Kurşunlar kafalarımızın yanından geçip gidiyor, kardeşlerim ve Blanca'nın adamları arasında ölümcül bir saldırı yaşanıyordu.

Gardiyanlar. Eğer onların hassas koruması olmasaydı, asla gemiye çıkamazdık.

Jia'yı tekneye atıp kendimi yukarı çekiyorum. Sonra Nico ve Dante tırmanıyor, hâlâ ateş ediyorlar. Luca motoru çalıştırıyor ve kıyıdan geri çekiliyor.

Dante başparmağını omzunun üzerinden atarak kardeşine, "Acele et," diye tıslar.

La Sombra Boricua ile dolu diğer sürat teknesi peşimizde. Luca tekneyi denize doğru manevra ettirirken Jia'yı kendime sımsıkı sarıyorum. "Yardımanız için teşekkürler beyler." Önce ikizime, sonra da üvey kardeşlerime bakıyorum. Bugün ortaya çıkacaklarını hiç düşünmemiştim. Beni karımla yeniden bir araya getirdikleri için onlara teşekkür edeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Manhattan'a sağ salım döndüğümüzde bize teşekkür edebilirsin, *coglione*." Dante bana arsız bir sırıtış fırlattı. "Akşam yemeğine kadar dönmezsem karım seni öldürecek."

"Sıkı tutunun!" Luca direksiyonu çeviriyor ve sürat teknesi sağa doğru kayıyor. Bir kolumla Jia'yı sararak teknenin şık beyaz yan tarafına tutunuyorum, sonra da çömeliyorum. Blanca'nın adamlarıyla dolu ikinci tekne peşimizden geliyor, sakın mavilikte bir mermi kakofonisi yankılanıyor.

"Daha hızlı git," diye bağırır Dante Luca'ya.

"Bu şeyin gidebildiği kadar hızlı gidiyorum, *Minchione*. Daha iyi bir kaçış aracı almalıydın."

Üvey kardeşlerim İtalyanca tartışırken, Jia'yı göğsümde sıkıca tutuyor, vücudumu kurşun fırtınasına karşı onu örtmek için kullanıyorum. Artık kollarımda güvende olduğu için göğsümdeki kesiği zar zor hissedebiliyorum.

"Buradan nasıl çıkacağız?" Rüzgârın üzerinden Nico'ya bağırıyorum.

"Karın bunun icabına baktı." Luca'ya dönüyor ve mermi yağmuruna rağmen sırıtıyor. "Luca bizi havaalanına geri götürebildiği sürece sorun yok."

"Hallediyorum, *piç* kurusu," diye homurdanıyor Luca, beyaz dalgalar arasında savrulurken.

Bakışlarım Jia'ya dönüyor ve elimle başını kapatıyorum. "Ne yaptın sen?"

Dudaklarının kenarlarında muzip bir sırıtiş beliriyor ve lanet olsun, karımı eve götürüp sikimi o yaramaz küçük ağzına gömmek için sabırsızlanıyorum. Sonra diğeri her yerde bana sahip olacak. Onu öyle bir boşaltacağım ki bu küçük talihsiz olayı tamamen unutacak.

Düşüncelerim Esmeralda'yla olan videoya kayıyor... Bu konuda ne kadar kızgın? *Dio*'ya şükrediyorum, bunlar olmadan önce ona her şeyi anlatmakla doğru kararı vermişim.

"Yani?" Hemen cevap vermeyince dürtüklüyorum.

"Triad'ın gönülsüz yardımını aldım. Blanca her an Manhattan'daki ortaklarından bir telefon alabilir."

"Mütevazı davranıyor," diye araya giriyor Nico. "Gelinin Triad Konseyi'ni toplantıya çağırıldı ve Aşağı Manhattan'da *La Sombra*'ya üç koldan saldırı düzenlemek için üç sendikayı da güçlü bir şekilde silahlandırdı. Bundan asla geri dönemeyecekler." Omuz silkiyor. "Esmeralda için neredeyse üzüleceğim ama Blanca'nın tahtını burnunun dibinden çalmasına izin verip bizi onun pisliğini temizlemeye zorladığında kendi mezarını kazdı." İkizim sanki hava kurşunlarla delik deşik edilmemiş gibi rahatça kaptan koltuğunun arkasına yaslanıyor.

Bir patlama sesi duyuldu, keskin sesi etrafımızdaki parlak maviyi titreştirdi ve teknemizi tsunami büyüklüğünde bir dalgayla ileri doğru yuvarladı. "Ne oluyor lan?" Bağırıyorum, elimi bir kulağımın üzerine kapatırken diğeri elimle Jia'yı sıkıca kavriyorum.

Patlamanın kulakları sağır eden sesi hâlâ kulak zarlarımda çınlarken, tekneye isabet eden mermilerin durduğunu fark etmem bir saniye sürüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve *Sombra* teknesinin olduğu yerde ateşli bir karmaşadan başka bir şey bulamıyorum.

"Bunun için bana teşekkür edebilirsin." Luca omzunun üzerinden bana bir sırtış fırlatıyor. "Esmeralda'yı, Manhattan'da bir daha boy göstermeyi umuyorsa bizim tarafımızda kalmasının onun yararına olacağına ikna ettim."

"Umarım öyle değildir." Jia'nın dudakları sevimli bir şekilde bükülür.

Onu benim yapmama izin veren bu vahşi, güzel kadına bakarken yüzümde aptalca bir sırıtma beliriyor. "Aferin, *lăodà*. Dört Deniz'in korkusuz liderinden daha azını beklemezdim." Dudaklarını hızlı, ateşli bir öpücükle yakaladım. "Ya da karımdan daha azını."

BÖLÜM 50

BU SONSUZA DEK SÜRECEK.

Lia
Marco'nun göğsünün nazikçe inip kalkışını izliyorum. Koyu renk saç dallarının altına gömülmüş bronz ten ve ortasına yerleştirilmiş yaldızlı haç. Porto Riko'dan ikimiz de sağ salim döndüğümüzden beri her gün Tanrı'ya şükrediyorum.

Ayrıca yeterince dinlenemedim, bütün geceyi sadece onu uyurken izleyerek geçirdim. Hala nefes aldığından emin olmak için, hala burada olduğundan emin olmak için... Birini bu kadar çok, bu kadar bütünüyle, bu kadar eksiksiz sevebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Gittiğinde, sanki kalbimden bir parçayı da yanında götürmüştü. Yan tarafına yaslanmak için biraz daha yaklaştım ve kolumu gövdesine doladım. İki gün önce döndüğümüzden beri her gece ona bağlı uyudum. Ayrıca bu kırk sekiz saatin neredeyse tamamını bu yatakta geçirdik.

Ama bugün nihayet mutluluk balonumuzun sınırlarını terk etmek zorunda kalacaktık çünkü nihayet CityZen'in açılış günü. Marco sanki damarlarımda dolaşan heyecan dalgasını hissetmiş gibi göz kapakları titriyor ve derin bir nefes alıyor.

"Günaydın, tükürük ateşi..."

"Günaydın, tatlım." Karnının üzerine yuvarlanıyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. Kalçalarım hâlâ dün gecedan kalma dölleriyle yapış yapış ve kalçalarının üzerine çıktığımda, zaten sertleşmiş olan sikiyle karşılaşıyorum.

"Her sabah böyle uyanmak istiyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"İyi bir çocuk olursan bunu ayarlayabiliriz sanırım."

Marco kıkırdıyor, sıcak ses göğsünden benimkine doğru yankılanıyor. "Sadece karım için." Güçlü elleriyle yüzümü çerçeveliyor ve bakışlarımı yakalıyor. "*Dio*, Jia, seni kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum. Beni o kadar etkiledin ki utanç verici."

Ona bakarken içimden belli belirsiz bir kıkırdama geçiyor. "Sanırım gerçek aşk bu, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bu duygudan sevdiğim kadar nefret de ediyorum." Devam etmeden önce alt dudağımlı dişlemek için duraklıyor. "Hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim, her şeyi kaybetmekten bu kadar korkmamıştım. İnsan hayatı kırılgan, narin ve çok kolay söndürülebilir. Benim işimde, yaşadığımız acı gerçek bu. Sensiz bir dakika bile geçirme fikri tamamen kabul edilemez hale geldi. Yaptığımız işi yapmaya nasıl devam edeceğiz? Ve çocuklarımız olduğunda..." Elleri karnıma iniyor, karnımı kucaklıyor.

"Yani ne diyorsun? Artık İkizler İmparatorluğu'nu yönetmek istemiyor musun?"

Omuz silkiyor. "Bu öylece bırakıp gidebileceğim bir şey değil."

Tıpkı benim Four Seas'den uzaklaşamadığım gibi.

"Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı ki seni bu yatağa bağlayıp bir daha çatı katının güvenliğinden çıkmana izin vermeyeyim."

"Sanırım benim için sorun olmaz." Kalçalarımı onun sikine doğru sallıyorum ve tatmin edici bir ürperti salıyor.

"Sana hiç söylemediğim bir şey var..." Göz kapakları yavaşça kapanıyor, sonra karanlık bir anıdan kurtuluyormuş gibi başını sallıyor. "Baban hakkındaki gerçeği itiraf ettikten sonra sana söylemek istedim çünkü bu senin hakkında çok daha fazla şey anlamamı sağladı ve benim hakkımda her şeyi bilmeni istiyorum. Bu, yetişkin hayatımın büyük bölümünde kadınlara karşı davranışlarımı mazur göstermez ama belki neden bu kadar boka battığımı anlarsın."

Ben hala, artık onun ereksiyonuna karşı sürtünmüyorum. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Bana her şeyi anlatabilirsin." Yanağını okşuyorum, yumuşak kirli sakalın verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"İlk aşık olduğumda sadece bir çocuktum ya da en azından seninle tanışana kadar bunun aşk olduğundan emindim. On dokuz yaşındaydım ve Isabella on sekizine yeni girmişti. O zamanlar benim dünyam oydu. O da benim gibi evlatlık bir çocuktu ve yıllar önce sistemde tanışmıştık. Ben çoktan yaşımı almıştım ama birbirimizi görmeye devam ettik ve sonunda ciddi bir ilişkiye dönüştü. Nico ve benim yanıma taşınması gerekiyordu..."

Gözleri yaşlarla doluyor ve kalbimden bir parça kopacak gibi oluyor.

"O zamanlar Geminis'e yeni başlamıştık. Aileleri, sevgileri ya da rehberlikleri olmayan bir grup serseri çocuktuk. Nico ve ben üniversite masraflarını karşılamak için sokaklarda fahişelik yapıyorduk, para kazanmak için her şeyi yapardık. Aptaldık ve uyuşturucu işine girdik çünkü kolaydı ve iyi para kazandırıyordu. Isa sadece yanlış yerdeydi..."

Gözleri bir kez daha kapanırken çenesi sıkılır. "Benim yüzümden öldü, lanet olası karanlık bir sokakta göğsümden vuruldum. Satıcımıza yüz dolar vermediğim için bana sıkılmış bir kurşun. Sadece yüz dolar için öldü. Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu biliyor musun?" Karanlık, alaycı bir kıkırdama gergin havayı delip geçiyor. "Artık yüzlükleri dolar gibi düşürüyorum. Ve Isa bencil bir pislik olduğum için öldü."

"Hayır, değildin." Şimdi iki elimle yüzünü kavriyorum ve göğüslerimiz aynı hizaya gelsin diye daha da yaklaşıyorum. "Sen sadece hayatta kalmaya çalışan bir çocuktun. O zavallı kız ölmeyi hak etmemişti ama eli silahlı, uyuşturucu satıcısı bir pislik yüzünden kendini sorumlu tutamazsın."

"Ama ben olmasaydım asla orada olamazdı."

"Babamı öldürmemiş olsaydım Qian asla gözünüzün önünde olmayacaktı." Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Ve yine de onun ölümünden seni sorumlu tuttum."

Başını eğiyor ve yavaş, acı dolu bir nefes veriyor. "Isa'dan sonra asla bağlanmayacağıma, asla aşık olmayacağıma yemin ettim çünkü bu çok acı veriyordu. Annem ve babam tarafından zaten terk edilmişim. Isa'nın terk edilmesinde hiçbir suçu yoktu ama yine de yalnız kaldım."

"Bir daha asla." Dudaklarını yakalıyorum, bu adama duyduğum sevginin her zerresini bu öpücüğe döküyorum. "Artık burada olduğuma göre bir daha asla yalnız kalmayacaksın ve ikimiz de yaşadığımız sürece seni asla terk etmeyeceğime söz veriyorum."

Evlilik yeminimizin sözlerini yinelediğimde dudaklarında hüznünlü bir gülümseme beliriyor. "Seni seviyorum Jia," diye fısıldıyor ağızma, sikini içime sokmadan önce. "Ve şimdi sana tam olarak ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim."

Gansevoort'un köşesine vardığımızda cadde kapanmış, yüzlerce insan butiğimin önündeki alanı doldurmuştu. "Bu da ne...?" Başım Marco'ya dönüyor.

"Ne? Bu CityZen'in büyük açılışı, değil mi? Büyük oynamalıydık."

Arabayı toplanan muazzam kalabalığın arasından geçirirken Rick'in omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum. Her yerde sadece insanlar yok, aynı zamanda Gansevoort Caddesi boyunca uzanan bir tür sahne de var.

İçimde bir sinir fırtınası koparken kocama sorgulayan bir bakış fırlatıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Karımın yeni işinin başarılı olması için yapmam gereken şey." Beni yanına çekiyor ve alamet-i farikası olan külot düşüren gülümsemesiyle ödüllendiriyor. İyi ki külot giymiyorum. "Valentino'lar ve Rossie'ler arasında, modanın yüksek ve güçlü isimlerinden oluşan oldukça iyi bir portföyümüz olduğunu biliyor muydun?"

"Luca ve Dante'ye mi gittin?" Kocamın üvey kardeşleriyle ilişkisinin iyi günlerde bile gergin olduğunu biliyorum.

"Sadece senin için, tükürük ateşi."

Rick arabayı CityZen'in arka girişine çekiyor, kalabalık bizim gelişimizle dağılıyor ve ben de görüyorum. Mankenlerle dolu bir pist ve iki yanında sıralanmış koltuklar. Marco büyük açılış için tam bir defile planlamıştı.

"Aman Tanrım, seni seviyorum!" Kollarımı boynuna doluyor ve ikimizin de nefesini kesecek kadar sıkıyorum. "Bütün bunları yapmak için ne zaman vaktin oldu?"

"Size söyledim, Mel ve Ari bu işin üzerindeydi. Böyle harika asistanlarımız olduğu için çok şanslıyız."

"Ve dünyadaki en harika kocaya sahip olduğum için çok şanslıyım." Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, tanıdık tadının ve dokunuşunun keyfini çıkarıyorum. Birkaç dakikamız daha olsaydı ona daha ayrıntılı bir şekilde teşekkür ederdim ama her zaman bu gece var.

Rick arka kapıyı açtığında her köşeden bağırışlar ve alkışlar yükseliyor. Marco ve ben dışarı çıkarken ampuller yanıp sönüyor ve bir düzine paparazzi mikrofonları yüzümüze tutuyor. Beni kalabalığın arasından geçiriyor, bu tür fiyaskolara benden çok daha aşına.

Sahneye ulaşıyoruz ve merdivenleri hızla çıkarken korumalar etrafımızı sarıyor, Nicky'nin tanıdık iri cüssesi kalbimin manik çırpınışlarını yavaşlatıyor. Sonra Marco bana bir

mikrofon, ve yanaklarım kızarıyor, çılgın davul sesi bir kez daha fırlıyor.

"Hayranlarına bir şey söyle, tükürük ateşi," diye fısıldıyor. Uyumsuz gözlerinde bir muziplik parıltısı yanıyor. "Ne de olsa bu senin gösterin."

Doğru. Nefesimi tutarak söyleyecek akıllıca ve esprili bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama dilim tutuluyor. Tasarımlarımı sergileyen modellerin ışıltılı ışıklar altında arkamda s ı r a l a n d ı ğ ı n ı şimdiden görebiliyorum.

Bu çok gerçeküstü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum mikrofona karşı. "CityZen'in büyük açılışını kutlamak üzere bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Umarım siz de tasarımlarımda benim onları hazırlarken bulduğum kadar keyif bulursunuz. Her bir parça kişisel bir katarsis yolculuğunu, yaraları, kusurları ve her şeyiyle gerçek benliğimi kucaklamamı sağlayan bir ifşayı temsil ediyor."

Marco'nun kolu belimi sıkıca sararken gözlerimin arkasına bir sıcaklık yayılıyor. Duygularım o kadar yoğun ki zar zor konuşabiliyorum. Bunun yerine mikrofonu Marco'nun etkinlik için tuttuğu sunucuya uzatıyorum ve çenemi göğsüme indirmeden önce avuçlarımı birbirine bastırıyorum. "Tekrar teşekkür ederim," diyorum alkış sesleri arasında.

Defile çok başarılıydı, CityZen'in büyük açılışı tamamen olağanüstüydü. Etkinlik için hazırladığım her bir parçayı sattım ve bu coşku beni o kadar heyecanlandırdı ki aklıma durmadan yeni fikirler geliyor.

Kalabalık nihayet dağılırken yanımda Marco ile pistin tepesinde duruyorum. Işıklar hâlâ yanıyor ve sahneye ışınlar saçıyor. Nico, Luca, Dante ve sevgilileri etrafa yayılmış, sahnenin önündeki

Kaldırım boyunca tam bir bar kurulmuş. Arianna çoktan Mel'in yardımıyla teslimatları ayarlamakla meşgul.

Telefonum yine çalıyor ve mesajların çoğunu görmezden gelmeme rağmen bu mesajı okuyorum çünkü *Yéye*'den geliyor. Bütün gece ona fotoğraflar gönderdim ve hatta defileyi canlı izlemek için benimle FaceTime bile yaptı.

Kocamın boğazını temizlerken çıkardığı ses dikkatimi ekrandan uzaklaştırmadan önce tebrik mesajına gülümsüyorum. Yukarı baktım ve hiçbir şey görmedim.

"Aşağıya." Marco'nun sert sesi hemen kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Tek dizinin üstünde, elinde kırmızı kadife bir kutu tutuyor. Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Ne yapıyorsun?" Boğuluyorum.

"Aylar önce yapmam gereken bir şey." Dudaklarının kenarlarında emin olmayan bir gülümseme beliriyor. Bu tereddütlü bakış her zamanki sırtan kocama o kadar benzemiyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bu yüzüğü sana düğünden önce almıştım, ama sana veremeyecek kadar korkaktım. Beni reddedeceğinden korkuyordum ve kabul edeceğin için daha da panikledim."

Gözlerim dolmaya başlarken bile yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Kocan olmayı hak etmiyor olabilirim ama yine de şanslı bir piçim. Hayatımın geri kalanını seni mutlu etmek ve sana layık bir adam olmak için elimden geleni yaparak geçireceğime yemin ederim. Seni elimden geldiğince seveceğime, son nefesime kadar koruyacağıma ve her türlü heves ve arzunu karşılayacağıma yemin ederim. Senin ortağın, en iyi arkadaşın olacağım. Başından beri yanında olması gereken adam. Seni seviyorum, Jia Guo-Rossi. Bu kez aşk için sonsuza dek benimle kalır mısın?" Küçük Cartier kutusunu çevirerek açıyor ve bant boyunca parıldayan bagetleriyle muhteşem bir prenses kesim pırlantayı ortaya çıkarıyor.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Ayağa kalktığımda kollarına atılıyorum, neredeyse onu deviriyordum.

Etrafımızda yankılanan alkışların zar zor farkındayım, ama hepsi kalbimin umutsuz atışları yüzünden arka planda bulanıklaşıyor. Bacaklarımı beline doladığında dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. "Seni seviyorum Marco, hem de çok. Bu gerçek ve sonsuza dek sürecek."

EPILOG

Tiki Ay Sonra Marco

Arka planda kilise orgunun tanıdık melodisi mırıldanıyor ve geçen seferkinin aksine bu ses damarlarımda panik yaratmıyor ya da ayaklarım kapıya doğru koşmak istemiyor. Girişte lacivert smokinimin içinde duruyorum, karım yanımda, parmaklarımı çıplak kollarında gezdiriyorum. Kolsuz, pırıltılı yakut elbisesi içinde muhteşem bir görüntüsü var, güzelliği o kadar ışıltılı ki, kimse kollarındaki silik yara izleri için bir saniyesini bile boşa harcamamış.

Onunla çok gurur duyuyorum.

Öte yandan üvey kardeşim Luca, midesindekileri dökmeye bir saniye kalmış gibi görünüyor. Alnında boncuk boncuk terler var ve normalde bronz olan teni zeytinin soluk bir tonuna bürünmüş. Dante, kardeşine yaptığı işkencenin her anından zevk alan, boktan bir sırtış takınıyor. Luca'nın sırtına bir tokat atıyor ve "İşte bu yüzden kaçtım," diye fısıldıyor. Ama gürültücü, iğrenç İtalyan fısıldayamıyor ve kalabalığın yarısının onu duyduğundan eminim.

"Rose doğumhaneye girene kadar bekle, *coglione*," diye karşılık veriyor Luca. "O zaman kimin güldüğünü göreceğiz."

Jia, Dante'nin karısına bakıyor, şiş göbeği nedime elbisesinin kat kat fırırlarının altından görünüyor. O karanlık kürelerde okunamayan bir şey yanıp söner, ama görüldüğü kadar çabuk kaybolur.

"Kesin şunu, siz ikiniz. Rose'u korkutmayın." Maisy en iyi arkadaşının yanında duruyor ve onu sıkıyor. "Zamanı geldiğinde tamamen iyi olacaksın."

Rose kocasına ters ters bakar. "Oh, öyle olsam iyi olur yoksa cehennemde yanarım. Ve bir daha asla aletini yanıma yaklaştırmayacağım."

Dante kaşlarını çatarken Maisy kıkırdıyor, yanakları kıpkırmızı yanıyor. Nico nişanlısını hayatında gördüğü en muhteşem şeymiş gibi izliyor ve sevimli kızıl saçlı muhtemelen onun gözünde öyle. Şimdi anlıyorum. Maisy sonunda bir ay önce evlenme teklif etmesine izin verdi. İkizim en başından beri ona kızgındı ama yakın zamanda boşandığı için onu işleri ağırdan almaya zorladı.

Kardeşimin gözlerindeki beklentiye görebiliyorum, sadece hayatının aşkıyla koridorda yürüyebileceği anı bekliyor. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Bir kez daha o büyük kilisede dururken, ne kadar yol kat ettiğime inanamıyorum. Hepimiz ne kadar ilerledik. Bir yıl içinde üvey kardeşlerimle tanıştım, neredeyse işlerini mahvediyordum, kendi işimi güçlendirdim, babamın aslında düşündüğüm gibi bir piç olmadığını keşfettim, Dört Deniz ile bir iş anlaşması yapmaya zorlandım ve sonunda karıma aşık oldum.

Cehennem gibi bir yolculuk oldu.

Hâlâ Gemini Corp'un CEO'su ve CityZen'in Eş CEO'suyum, ayrıca arka sokak işletmelerimiz olan Geminis ve Four Seas ile de ilgileniyorum. Jia benden çok az yardım alarak her iki operasyonu da başarıyla yürütmeyi başardı. Krallar ve İkizler barış içinde, Çin Üçlüsü de barışa olabildiğince yakın ve aleni cinayetleri minimumda tutmayı başardık. Kavgalar kaçınılmaz olarak ortaya çıkıyor ancak Kralların Kızıl Ejderhalarla ittifakı nedeniyle

ve eşim Four Seas'in başkanı olarak, bir tür statükoya ulaştık.

Geçici bir ateşkes.

Yeni nesil Valentino'lar ve Rossie'ler yetişirken, asla çok dikkatli olunamaz. Üstünlük bir şeydir, ancak dünyamızın karanlık kaosunda istikrar çok daha değerlidir. Özellikle de artık kaybedecek çok şey varken.

"İyi misin?" Jia'nın sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

"Evet, sadece en son ne zaman olduğumuzu hatırlıyorum. burada."

"Ve ne kadar mutsuzdun?" Meydan okuyan bir kaş kaldırıyor.

"Aksine, o günü hayatımın gerçekten başladığı gün olarak hatırlıyorum."

Narin yüz hatlarına yerleşen bir gülümseme onu daha da güzelleştiriyor. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü sana söylemem gereken bir şey var-"

Düğün marşı çalmaya başladı ve Maisy aramızda belirerek Jia'nın önünü kesti. "Hadi, yerlerimizi almalıyız. Gelin koridorda yürürken mutlaka iyi bir fotoğrafını çekmeliyim. Bu elbise çok muhteşem, Jia!" Stella'nın elbisesi hakkında saçmalamaya devam ederken, tabii ki eşim tarafından yaratılmıştı, dördümüzü öndeki sıralara doğru itti.

Luca ve Dante birkaç adım arkamızda yürüyor, yavaşça mihraba doğru ilerliyorlar. Bugün sahnenin ortasında olmadığım için rahatladım. Mutlu çifti kenardan izlemeyi tercih ediyorum, Jia ile hayatım bir kez olsun düzene girdi. Her şey mükemmel.

Bir ooh ve ahh dalgası katedrali dolduruyor ve ben tam zamanında dönüp Stella'yı kabarık beyaz bir elbise içinde görüyorum. Jia saten, tül ve dantelden oluşan sonsuz katmanlarla *Külkedisi*'nden fırlamış gibi bir şey yaratmıştı. Üvey kardeşimin yüzüne hızlı bir bakış atıyorum ve beklenmedik bir şekilde

Onun içindeki o büyük sevinci gördüğümde kalbim mutlulukla doluyor.

Bir de kötülerin sonu mutlu bitmez derler.

Jia

Heyecandan kendimi zor tutuyorum. Marco'ya haberi sadece birkaç ay önce evlendiğimiz kiliseye adım attığımız anda vermeyi umuyordum. Mükemmel bir yer olacağını düşünmüştüm ama geldiğimizden beri etrafımız Rossie'ler ve Valentino'larla çevriliydi.

Törenden sonra Marco'yu patika yoldan Rick'in arka kapıyı açmış beklediği arabaya doğru koşturuyorum. İlk kez, ikonik New York Halk Kütüphanesi'ndeki resepsiyona giderken trafik olmaması için dua ediyorum, böylece baş başa daha fazla zamanımız olacak. Maisy bana bu mekânın milyarder bekârın Stella'yı aşk hikâyeleri başladığında götürdüğü ilk etkinliğin yeri olduğu için seçildiğini söyledi.

Arka koltuğa kaydım ve terli avuçlarımı düğün için tasarladığım ipek yakut elbisenin kenarlarına sildim. Kendimi bildim bileli ilk kez kendim için kolsuz bir elbise dikmiştim. Yaralarımı tüm dünyaya gösterecek bir elbise. Ama bugün o kiliseden başım dik bir şekilde, yanımda aşkımla, beni daha güçlü kılan adamla geçtim. O olmasaydı bunu yapacak cesareti asla bulamazdım.

Umarım şimdi gerçeği itiraf edecek cesarete sahibimdir.

Bir yanımda Marco'nun çok heyecanlanacağına inanmak istiyor ama diğer yanımda da bunun çok erken olmasından korkuyor. Zaten ikimizin de yapacak o kadar çok işi var ki.

"Şimdiden söyleyecek misin yoksa zorla mı söyleyeyim?" Marco'nun sıcak nefesi kulağımın kabuğunu gıdıklarken

Bir kolunu çıplak omuzlarıma doladı.

Ona doğru dönüyorum, neredeyse burnuna çarpacaktım.

"Hmm?"

"Daha önce bana bir şey söyleyeceğini söylemiştin ve çatı katından ayrıldığımızdan beri alnındaki o damar seğiriyor." Elimi tutarken dudaklarının kenarlarında bir sırtma beliriyor. "O yüzden lütfen endişelenmeye başlamadan önce bana neler olduğunu anlat, tükürük ateşi."

Büyük eli benimkini sarıyor, güvenlik ve korunma hissi Marco'yla birlikteyken her zaman hissettiklerimin aynısı. Birlikte her şeyi yapabiliriz. Ve dürüst olalım, herkes *Bà* 'dan daha iyi bir baba olabilir. Marco ile sadece birkaç ay geçirdikten sonra en iyisi olacağından eminim çünkü o da başarısız bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor.

"Hamileyim," diye geveledim. Sanırım *Yéye* haklıydı ve çok geçmeden yeni varisle tanışmak için geri dönecekti.

Marco'nun gözleri büyüyor ve yuvarlaklaşıyor, ben de yaklaşan öfkeye hazırlanıyorum ama onun yerine gülümsemesi inanılmaz derecede genişliyor. "Senin tamamen doğal yönteminin benim İtalyan süper spermime karşı hiçbir şey yapamayacağını biliyordum."

Beni kucağına çekerken gergin bir kahkaha atıyorum. "Evet, belki de yumurtlama döneminde seks yapmama kuralına tam olarak uymamış olmamızın bununla bir ilgisi vardır."

Kıkırdıyor, bu mutlu ses filizlenmekte olan gerilimin bir kısmını hafifletiyor.

"Yani kızgın değil misin?"

Eliyle karnımı kavlıyor, sıcak avuç içi belli belirsiz şişliğin üzerinde belli belirsiz geziniyor. "Neden kızgın olayım ki, tükürük ateşi? Bir süre önce seninle her şeyi istediğimi söylemiştim. Sürekli sevişirken bunun gerçekleşmeyeceğini düşünecek kadar aptal değilim. Bu konuda gerçekten endişelenseydim prezervatif takardım."

Dudaklarımı Marco'nun dudaklarına bastırırken rahatlamış bir iç çekiyorum. "Tanrım, seni seviyorum."

"Seni sevdiğimden daha fazla değil." Sonra ellerini elbisemin altından geçirip kalçalarımı kavlıyor. "Eğer bu bebek dokuz ay sonra doğacaksa, şimdi yapabileceğimiz tüm orgazmları yaşadığımızdan emin olsak iyi olur." Başparmakları çıplak amımı okşuyor ve göğsünden bir inilti yükseliyor. "Mmm, lanet olsun, külot giymediğin zamanlara bayılıyorum, karıcığım."

"Sadece senin için, tatlım." Fermuarını aşağı çekip o devasa aleti serbest bırakırken tatlı bir gülümseme sunuyorum. İlk başta çok korktuğum ama şimdi doyamadığım yarağı.

Kalçalarımı kaldırıyor ve kolayca üstüne yerleşiyorum, içime derinlemesine girdiğinde o kalın kafa tüm doğru sinirlere çarpıyor. Onun sertliğine karşı sallanırken bir inilti çıkarıyorum, klitorisimi shaftına sürtüyorum.

"Bu bebeği doğurduğumuzda hiçbir şeyin değişmeyeceğine söz ver," diye mırıldanıyorum orgazm oluşmaya başladığında. Hamilelikle ilgili beni cehennem kadar azdıran bir şey var, her dokunuş büyüyor, duyularım yüksek alarmda.

"Hiçbir şey değişmeyecek," diye mırıldanıyor beni sikinin üzerinde daha sert zıplatırken. "Karnının çocuğumla dolu olduğunu görmek dışında seni muhtemelen daha çok seveceğim. *Dio*, bu çok ateşli olacak."

Başımı arkaya atıyorum ve kahkahalar atıyorum, hislerimin saldırısı beni bunaltıyor. "*Yéye* kocam olmanız için sizi seçtiği için çok şanslıyım Bay Rossi."

Marco çılgınca itişini durduruyor ve o esrarengiz bakışlarını benimkilere dikeyor. Hiç bu kadar içten, bu kadar ciddi görünmemişti. "Hayır, Bayan Guo-Rossi, *benim* için *sizi* seçtiği için çok şanslıyım."

Acımasız Mirasçılar serisinin ilk hikâyesi olan **Acımasız Muhafız**'a özel bir ön bakış için okumaya devam edin.

yeni nesil Krallar! Çıkış tarihi şu anda 10 Aralık olarak belirlendi ve [şimdi ön sipariş](#) verebilirsiniz.

Tüm güncellemeler için [VIP posta listeme](#) katıldığınızdan emin olun! FB grubum [Sienna Cross's Heartbreakers](#)'da takılın ve ayrıca bir ARC kazanma şansı elde edin ve gelecek olanlara ve *Ruthless King* prequel hikayesine ÜCRETSİZ olarak özel sneak peeks alın!

Acımasız Varisler serisinin her romanında günahkâr derecede muhteşem bir varis ve onu dizlerinin üzerine çöktüren kişi yer alacak. [Acımasız Kral](#)'ı okumadıysanız, yenisini beklerken Luca ve Stella'nın hikâyesine başlayın!

ACIMASIZ MUHAFAZ'A GİZLİ BİR BAKIŞ

Bölüm 1

Isabella

"Yere yat!"

Atmosferdeki ince değişimi hissediyorum; havalı barda silah sesleri patlamadan bir an önce havayı geren bir gerilim. Hemen ardından gelen silah sesleri gecenin ritmini bozuyor ve etrafımda çığlıklar yükseliyor. İri bir el başımı sıkıca kavrayıp beni yüksek masanın altına iterken neredeyse martinim boğazıma kaçacaktı.

"Yerde kal Isabella ve ben senin için geri gelene kadar kıpırdama!" diye gürlüyor korumam Frankie kulağıma. Kalçasındaki silahı bırakıp ateşe karşılık vermek için geri sıçramadan önce uzun bir dakika boyunca beni iri cüssesiyle örtüyor. "Saklan, beni duyuyor musun?"

İçgüdüsel olarak başımı sallıyorum.

Mermiler havaya saçılıyor, küçük ölüm füzeleri bas sesinin üzerinde yankılanıyor. Manhattan'daki lüks bara yayılan kadeh şingirtıları ve kahkaha patlamaları kaybolmuş, yerini kan donduran çığlıklara bırakmıştır.

Kalbim göğüs kafesimi tekmeliyor ve içim çığlık atmak için dayanılmaz bir istekle doluyor. Neden normal bir gece geçiremiyorum? NYU'dan mezuniyetimi arkadaşlarımla kutlayacağım bir gece.

"Kahretsin, Bella! İyi misin?" Serena yanımda yere düşüyor, kokteyli hâlâ yumruğunda sıkılı. Bana bakarken sarı saçları parlak mavi gözlerine dökülüyor. Muhafızlar şimdi altında saklandığımız masanın etrafını sarmış durumda ama yine de eli başımı örtmeye çalışıyor. Onu uzaklaştırıyorum.

"Sakin buna cüret etme, Serena. Ben senin koruman altında değilim. Benim hayatım seninkinden daha değerli değil."

"Bundan emin değilim kuzen. Babanın aksini söyleyeceğinden oldukça eminim."

"Ve eminim ki beni korumaya çalışırken ölseydin baban babamı öldürürdü."

Sırıttıyor, yakut lekeli dudaklarını bana gösteriyor.

"Touché." "Hadi, daha yakına toplanın." Kuzenime uzanıyorum.

aynı zamanda en iyi arkadaşım olur ve onu yanıma çekerim. Şık siyah mini elbisemle dört ayak üzerine düşerek çevredeki sandalyelere bir bariyer oluşturuyorum ve Serena ışıltılı çantasından gümüş bir tabanca çıkarıyor. Valentino mafya prensesleri için sıradan bir Cuma günü.

Serena dizlerinin üzerine yükselir, uzun gövdesi sayesinde başı neredeyse masanın alt tarafına çarpacaktır. Namluyu sandalyedeki çıtaların arasından geçiriyor ve kapıyı kapatan yarım düzine adama doğrultuyor.

"Belki de yapmamalısın," diye tıslıyorum.

"Neden olmasın? Yardım edebilir ve birkaç adamı dışarı çıkarabilirim."

Başımı hızla sallıyorum ve siyah saç telleri yüzüme çarpıyor. "Ya adamlarımızdan birini çapraz ateşe alırsan?"

Serena suratını asarak alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Peki..."

Serena yeteneklerini atış poligonuna odaklamayı seçerken, ben stresimi ve zaman zaman öfkemi spor salonunda göğüs göğüse dövüşerek atmayı tercih ediyorum. Bana her gün bir silah yerine et ve kemiğin birbirine çarpma hissini verin. Krav Maga benim şu anki takıntım, ama

Yürüyebildiğim günden itibaren neredeyse tüm dövüş sanatlarında ders almıştım. Babam ısrar etmişti.

Babanız, Manhattan'ın en kötü şöhretli suç örgütü olan acımasız Kings'in başı Luca Valentino ise, çok hazırlıklı olmak ya da sakın bir kızlar gecesi geçirmek diye bir şey yoktur. Babası Marco Rossi rakip bir örgüt olan Geminis'in patronu olan kuzenimizin sahibi olduğu The Velvet Vault adlı barı seçmemizin de bir faydası olmadı. Valentino'lar ve Rossi'ler huzura kavuşmuş olabilirler ama bu New York'taki diğer suç örgütlerinin ailelerimizin ölmesini istemediği anlamına gelmiyor.

Ve biz, birlik olarak.

Masanın altından Frankie'nin koyu renk pantolonunun kısmen gizlediği siyah mokasen ayakkabılarını seçebiliyorum. Kan çoktan deriye sıçramıştı. Gözlerimi hızla kırpıştırarak görüşümü boyayan koyu kırmızıyı kovalıyorum. Muhafızlarımın yanında bir grup Kral, babalarımızın uşakları ve tipik maiyetimiz duruyor. Füzelerin yaylım ateşi çoğunlukla boş olan barda yankılanıyor; savaş başladığı anda müşterilerin çoğu dışarı fırlamıştı.

"Bella!" Tanıdık bir ses, seken kurşunların karmaşası arasından yükseliyor. "Bella, neredesin?"

"Buraya," diye fısıldıyorum, elimi masanın altından sallayarak.

Matteo bize doğru sürünüyor, her iki yumruğunda da bir silah sıkılı. Kuzenim silahını kılıfına koyup dikkatini bize çevirmeden önce kafasına bir el ateş ediyor. Görünüşe göre, kazara babamın adamlarını öldürmekten çekinmiyor. Yine de, babalarımızın ilişkisinin çalkantılı doğası göz önüne alındığında, o kadar da şaşırmadım. Kara gözleri üzerimde geziniyor, kan arıyor. Bu bakışı biliyorum, babamın bakışlarında hatırlamak istemediğim kadar çok gördüm.

"Neler oluyor Matty?" Serena havlıyor. "Kahrolası Alessandro. Geçen gün Ruslara bulaştı. Bu yüzden bunun bir intikam olduğunu tahmin ediyorum."

Bu güzel işletmenin sahibi diğer kuzenimiz Alessandro Rossi. Ara sıra oraya gitmeme izin verilmesinin tek sebebi de bu. Normalde kimse ikizlere bulaşacak kadar aptal değildir.

Sanırım Ruslar için içine girince her şey tersine dönüyor. "Nerede o?" diye sordum. "Peki Alessia nerede?" O değil.

İkizlerin büyük bir hayranıyım ama onlar benim kuzenlerim. -Yarı kuzen ama yine de. Rossi tarafında, Matteo açık ara en iyisi.

Matty omuz silkiyor. "Ale'yi son gördüğümde Marco Amca'ya mesaj atıyordu."

Serena gülerek homurdanıyor. "Pisliğini temizlemesi için babamı mı arıyorsun? İşler ciddiye binince ukala piçin ödlelik edeceği belliydi."

"Pisliğin teki olabileceğini biliyorum ama o bir kan kuzen." Matteo bir kolunu bana dolayarak beni yanına çekti. Ailedeki herkes benim üzerime titriyor, Luca Valentino'nun *prensesi*. Prenses ve Kral'ın imparatorluğunun varisi.

"Kandan bahsetmişken," diye ekliyorum Frankie'nin bacaklarının arasına bakmadan önce. Korumam masanın önünde konuşlanmış, havaya sürekli mermi yağıdırıyor. "Bu gece kardeşlerinden birini getirmemiş olman iyi bir şey. Biri bu pisliğe bulaşsaydı annen seni öldürürdü."

"İşte tam da bu yüzden erken mezuniyet kutlamamız için buraya geleceğimi hiçbirine söylemedim." Bir parmağını dudaklarına götürüyor. Matteo'nun dört küçük kardeşi var, Matty'nin yirmi dört yaşından Rex'in on iki yaşına kadar Valentino-Rossi ekibindeki en büyük aile. Babası kim olursa olsun onu ve tüm kardeşlerini seviyorum.

"Her yer temiz!" Frankie'nin sert sesi sıradan sohbetimize bir son veriyor. Arka planda tam bir çatışma yankılanırken üçümüzün bu kadar lakayt bir şekilde sohbet edebilmesi yaşadığımız hayatın bir kanıtı.

Bunca yıldan sonra, kaosa alıştım. Bir de Frankie'nin arkamı kolladığını biliyorum. İlkokuldayken ailem olmadan çatı katından ayrıldığım ilk günden beri benim kişisel korumamdı.

"Sonunda," diye mırıldanıyor Serena, masanın altından sürünerek çıkıyor ve beni de yanına çekiyor. "Yeni Dolce & Gabbana elbisemi mahvetmemiş olsam iyi olur, yoksa faturayı Alessandro'ya gönderirim." Topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde yükselen boyuyla doğruldu. Uzun sarı saçları ve okyanus mavisi gözleriyle tıpkı annesi, benim alingan Rose Teyzem gibi görünüyor.

Matteo sandalyeye yaslanarak ayağa kalkıyor ve bir elini dağınık siyah saçlarında gezdiriyor. "Merak etme, biz bu işte iyiyiz."

"Ale nerede bu arada?" Frankie'nin geniş omuzlarının üzerinden görebilmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Kings'in geri kalan adamları ve barın güvenlik ekibi barın etrafında dönüyor, hasarı değerlendiriyor ve düşen masa ve sandalyeleri düzeltiyorlar. En azından hiç ceset yok. En azından bizim tarafımızda. Ruslar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kanlı, parçalanmış formlarından kaçınıyorum. Düşmanımız olabilirler ama damarlarımda dolaşması gereken kana susamışlık bende hep eksik olmuştur.

"İşte orada." Korumam başını arkamızdaki duvar boyunca uzanan modern cam bara doğru çeviriyor. Ya da en azından eskiden bar olan yere. Cam kırıkları siyah mermer zemin üzerinde, ışıkların yumuşak parıltısı altında parıldıyor.

Alessandro ve Alessia arkadan çıkageldiler ve eğer Alessia'nın alnındaki kanlı yarık olmasaydı, gülebilirdim. Mükemmel kuzenimi hiç bu halde görmemiştim. Yabani, ıslak bukleler omuzlarına dökülüyor, fuşya elbisesi yukarıdaki aynalı raflardan gelen içki çeşitleriyle dağılıyor. Ale'nin durumu da daha iyi değil, tepeden tırnağa çok sevdiği alkolle ıslanmış. Yukarıda

Sıra sıra dizilmiş içki şişeleri, kurşun delikleriyle delik deşik olmuş halde acınası bir şekilde sallanıyor.

"Lanet olası Ruslar," diye homurdanan Alessandro silahını çekip barın etrafında dolanırken camlar çizmelerinin altında çatırdıyor.

"Hepsi senin suçun," diye sızlanıyor Alessia ikiz kardeşine, saçlarındaki alkolü silkeleyerek. "Velvet Vault'u bu şekilde vurdurduğun için babam seni öldürecek. Gemini Corp'un mafya olaylarıyla birlikte basını içine çekilmesinden nefret ettiğini biliyorsun."

"Benim hatam değildi," diye mırıldanıyor.

Serena keskin bir kıkırdama çıkarıyor ve başı dramatik bir şekilde geriye düşüyor. "Eminim tüm bu olanlarda masum olan sendin."

"Kapa çeneni, Serena. Eğer burası kapanırsa, seks arkadaşlarını nerede arayacaksın?"

"Oh, beni çok yaraladın. En azından biraz alabilirim..."

"Alessandro, dur," diye tıslıyorum. "İkiniz de sakın olun. Silahlı saldırı nedeniyle herkes gergin."

"Ve gitme vaktimiz geldi, Isabella." Frankie yanıma gelip omzumu sıkıyor. "*Sinyor* Valentino memnun değil. Ve kimse babanı kızgın görmek istemez."

O kara gözlere, hüznü gülümsemenin kenarlarındaki belli belirsiz kırışıklığa bakıyorum.

Harika. Kadife Kasa kapanırsa, bu kısa özgürlük anları için nereye gideceğim? Kendi dairesi olan Serena'nın aksine, kardeşim ve zorba ailemle paylaştığım çatı katına bir adam getiremem. Babam adamı daha giriş s a l o n u n a adımını atmadan boğar.

"Peki," diye homurdandım.

Serena beni kucaklıyor, sonra bir kol boyu uzatıp elbisemin askısını düzeltiyor. "Bu gece tam bir felaket olduğu için özür dilerim. Bu geceye beni hiç sürüklememeliydim."

Seni dışarı çıkaracağım. Luca Amca'ya bunun garip bir olay olduğunu ve bir daha asla yaşanmayacağını söyle."

"Eğer bir daha çatı katından çıkmama izin verirse."

"Isabella, vakit geldi." Frankie dans pistinin karşısındaki girişi, eğri duran kalın kadife perdeleri ve yere serilmiş kadife ipi işaret ediyor.

Matteo yanağıma bir öpücük konduruyor ve korumam bana kapiya kadar eşlik ederken Alessandro ve Alessia yarım ağızla el sallıyorlar.

"Beni bir daha asla dışarı çıkarmayacak," diye inliyorum.

Frankie başını eğiyor ve güven verici bir gülümseme sunuyor. "Asla uzun bir zaman değildir, *piccola*." Küçük olan. Kendimi bildim bileli bana böyle seslenirdi ve şimdi yirmi üç yaşına yeni girmiş ve tıp fakültesinde uzun, zorlu bir yolculuğa çıkmak üzere olmama rağmen, bu lakabı duyduğumda yine *Papà*'nın beliren gölgesinin arkasına saklanan o güvensiz küçük çocuk oluyorum. Frankie saçlarımı karıştırıyor ve yapış yapış dans pistini geçerken yanımda adım atıyor. Aşağıya bakmayı reddediyorum, yürüdüğüm şey her neyse onu görmezden gelmeyi tercih ediyorum. "Merak etme, onunla konuşacağım."

"Teşekkürler Frankie. Tüm korumalar arasında en iyisi sensin."

Kıkırdıyor, sıcak ses fıçı göğsünü titretiyor. "Şimdiye kadar sahip olduğun tek kişi benim, *piccola*, bu yüzden emin olsam iyi olur."

Kırmızı halıya adımımı atıyorum, Jimmy Choo ayakkabılarımın tabanları peluş malzemeye batıyor ve çevresel görüşümde bir gölge belirliyor. Kadife perde geri kayıyor ve beni bir silahın namlusu karşılıyor.

Zaman yavaşlarken sıkılmış dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Şık silahın üzerindeki o el, tetiğin üzerindeki o parmak dışında her şey bulanıklaşıyor. Bir el ateş ediyor ve çığlık boğazımda düğümleniyor.

Umarım yepyeni seri Acımasız Mirasçılar'ın bu küçük tanıtımını beğenmişsinizdir! İlk kitap, Acımasız Muhafız, 10 Aralık'ta çıkacak ve [şimdi ön sipariş](#) verebilirsiniz :)

Beklerken Günah Kralları serisinin diğer kitaplarına da göz atın. Ve FB grubum [Sienna Cross's Heartbreakers'a](#) ya da [VIP mail listeme](#) katılmayı unutmayın! *Acımasız Kral*'ın ön hikayesi *Acımasız Kan*'ın ÜCRETSİZ bir kopyasına sahip olacak ve Stella ile Luca'nın ilk nasıl tanıştıklarını göreceksiniz!

AYRICA SIENNA CROSS TARAFINDAN

Ayartmanın Kralları

[Acımasız Kral Vahşi](#)

[Kral](#)

[Acımasız Kral](#)

[Kötü Kral](#)

Acımasız Mirasçılar (Çok yakında!)

[Acımasız Muhafız](#)

Acımasız (Kindle Vella'da Devam Ediyor)

Stonewall Üniversitesi'nin Lordları (Kindle Vella'da Devam Ediyor)

TEŞEKKÜRLER

Size küçük kirli sırrımı açıklayayım... Sienna Cross benim takma adım, bir süredir yazmak için can atıyordum. Kocamın desteği olmasaydı buna asla teşebbüs bile edemezdim. Ailemde yaramaz Sienna'yı bilen tek kişi o. Beni her şeyi yapmaya ittiğin için teşekkürler tatlım!

Tüm bunları bir sır olarak saklamam konusunda bana çok yardımcı olan ve aynı zamanda büyük bir cesaret örneği sergileyen harika yardımcım Sarah'ya özel olarak teşekkür ederim. Muhteşem çizimler için inanılmaz yetenekli Samaiya'ya (hikayeye gerçekten hayat veriyorsunuz!) ve yorumlarıyla beni her zaman güldüren ve düzenleme sürecini daha az can sıkıcı hale getiren sevgili editörüm Rachel'a teşekkür ederim. Ve tabii ki beta okuyucularım Katelin, Alex, Anca ve Sarah (yine!) ve ARC ekibim, hepiniz harikasınız! Bazılarınız yıllardır benimle birlikte ve tüm geri bildirimleriniz için gerçekten minnettarım (sırrı sakladığınız için de teşekkürler!)

Ve en büyük teşekkürü okuyucularıma ediyorum! Bunu siz olmadan asla yapamazdım :)

~ Sienna

YAZAR HAKKINDA

Sienna Cross gangsterler tarafından kaçırıldı, süper seksi üvey kardeşi tarafından kurtarıldı ve sonra bir milyarderle görücü usulü evliliğe zorlandı. O andan itibaren işler gerçekten ilginçleşti... Karanlık, ahlaki açıdan gri alfa erkekleri ve onları dize getiren büyüleyici kadınları yazmayı seviyor. Tüm içeriden bilgiler için Facebook'ta Sienna Cross's Heartbreakers'a katılın, sayfasını beğenin ve onu Instagram ve Tiktok'ta takip edin. Takipçilere karşı bir zaafı var ;)

www.siennacrossbooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.